

Geoggi Ji-Young

Hải Dương - Thùy Dương - Thùy Linh dịch

Nhà xuất bản Phụ Nữ

Đôi dòng cùng bạn đọc

Ngôi nhà vui vẻ là cuốn tiểu thuyết được lấy cảm hứng từ cuộc sống của chính tác giả Gong Ji-Young qua góc nhìn của nhân vật chính - cô bé Wi Nyeong mười tám tuổi. Trước khi học lên lớp 12, cô đã chuyển về sống cùng mẹ để sau nhiều năm sống cùng cha và mẹ kế. Bằng giọng văn chân thực, mạnh mẽ và sáng tạo của Gong Ji Young, câu chuyện sẽ góp phần an ủi, sẻ chia và làm ấm trái tim những người cô đơn. Qua nỗi tổn thương mà Wi Nyeong đã phải chịu đựng vì gia đình, nỗi đau tốt cùng khi bị cự tuyệt tình yêu thương cũng như hành trình tìm lại bản thân mình, tìm lại tình yêu đã mất từ hai tiếng “gia đình”, người đọc có thể nhìn lại giá trị của gia đình và tình yêu nơi mỗi con người một lần nữa. Từ cổ chí kim, gia đình luôn đóng vai trò là nền tảng của xã hội, nhưng trong cuộc sống hiện đại bộn bề, gia đình và các mối quan hệ huyết thống đang dần lung lay theo nhiều cách khác nhau. Gia đình vốn là biểu tượng của hòa hợp, của chung tay góp sức đắp xây, của tấm lòng hi sinh vì nhau giữa các thành viên dưới một mái nhà chứ không phải mối khác biệt giữa cá nhân với mọi người. Vậy mà giờ, chúng ta đang đối mặt với một thực tế: Quan niệm gia đình biến đổi khiến những người thân thuộc “dù có ở cạnh nhau nhưng vẫn xa cách, tách biệt nhau” (trích *Ngôi nhà vui vẻ*). Đặc biệt, từ nhiều nguyên nhân mà gia đình cũng dần trở nên khác trước, việc ly hôn khiến gia đình không còn nguyên vẹn như xưa, thiếu vắng ba hoặc mẹ, cuộc sống của các bà mẹ đơn thân trở nên phổ biến hơn... Bởi vậy, tác phẩm mà bạn đọc đang cầm trên tay chính là một làn gió mới nếu được đặt cạnh ý niệm cũng như ý nghĩa về gia đình truyền thống. Giờ đây, chúng ta cần có cái nhìn bao dung hơn về “gia đình” và “tình yêu”.

Có thể nói, *Ngôi nhà vui vẻ* là một trong những tác phẩm xuất sắc của nhà văn Gong Ji Young. Ngay sau khi phát hành, cuốn tiểu thuyết này đã nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của độc giả Hàn Quốc bởi những nhận thức, quan điểm mới mẻ, phù hợp với xã hội hiện đại mà ta đang sống. Xuất phát từ những nét tương đồng về văn hóa cũng như xã hội, hẳn độc giả Việt Nam sẽ tìm thấy niềm đồng cảm, và đâu đó trong cuốn sách, ta sẽ thấy bóng dáng ai đó xung quanh mình. Như chia sẻ của tác giả: “Mỗi người trong chúng ta đều có hoàn cảnh gia đình khác nhau nên tôi mong cuốn sách sẽ mang lại chút hi vọng nào đó cho tất cả những người cảm thấy khó khăn”. Chúng tôi hi vọng bạn đọc sẽ nhận tìm được ý nghĩa vốn có của tình cảm gia đình, biết trân trọng và nâng niu nhau hơn.

Bên cạnh đó, trong bối cảnh “hợp tác chiến lược Việt - Hàn” trên nhiều lĩnh vực, cuốn tiểu thuyết có thể là nguồn tư liệu cho những người nghiên cứu cũng như những ai quan tâm đến xứ sở kim chi.

Trần Hải Dương

(Giảng viên khoa Ngôn ngữ và Văn hóa Hàn Quốc

Trường ĐHNN - ĐHQGHN)

1.

Mỗi ngày tôi đang học cách rời xa ba ngay từ trong suy nghĩ, theo cách nói của tôi là vậy. Câu chuyện bắt đầu từ hôn lễ của ba.

2.

Khi đó tôi chín tuổi. Xúng xính trong chiếc váy thêu màu xanh da trời tiến vào lễ đường để biểu diễn dương cầm thay lời chúc phúc tôi muốn gửi tới ba tôi. Tôi vốn là một đứa bé ghét đến lớp học dương cầm nên dù được học, tôi vẫn chẳng có chút tiến bộ nào, nhưng với khúc nhạc này tôi đã thực sự luyện tập rất chăm chỉ. Bởi vì hôm nay có cả ba mẹ tôi tham gia, hơn nữa việc được đảm nhận vai trò quan trọng tại hôn lễ như thế này tựa như có một điều gì đó đang thực sự diễn ra và có phần thú vị hơn việc đóng vai ba hay mẹ trong trò chơi với búp bê, trò chơi buôn hàng của lũ trẻ thường ngày.

Khi tôi nói với cô giáo dạy dương cầm của tôi rằng: “Đây là bản nhạc con sẽ chơi trong ngày cưới của ba con” dường như cô ngạc nhiên đến mức không thể khép miệng lại, cô chỉ có thể lắp bắp vài lời hỏi lại: “Ba dương con ư?”

“Không ạ. Là ba con. Lần này là ba con sẽ kết hôn”. Một thoáng cô giáo nhìn tôi, tôi đang đứng trước những đứa trẻ khác mà như thế này thì không được, một người nếu đã quyết tâm thì phải luôn khí thế, tôi giả bộ nở một nụ cười rạng rỡ sau khi đã tạo dáng như đang nghĩ ngợi điều gì đó, tôi đồng ý: “Vậy đi, chúng mình hãy cùng nhau luyện tập chăm chỉ một lần. Dù vậy đừng quá say mê tập luyện đấy”. Khi tôi nói thế, những đứa trẻ nhìn tôi giả bộ cười, điều ấy cũng chẳng còn xa lạ. Vốn dĩ chúng luôn nhìn tôi với ánh mắt đầy tò mò và thương hại như nhìn một đứa mồ côi tội nghiệp. Nhờ chút thương hại đó, tôi nghiêm nhiên được miễn bị phạt, dương cầm chỉ là những hình phạt đơn thuần, nhưng điều đó chẳng bao giờ trở thành mảng ký ức tươi sáng trong tuổi thơ tôi. Hay nói một cách nặng nề hơn, đúng hơn là một ký ức buồn. Dẫu sao thì tôi nhất định sẽ biểu diễn bản nhạc *Ngôi nhà vui vẻ của tôi* trong hôn lễ của ba tôi.

Dù có đến bất cứ đâu nơi tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc

Nơi bình yên nhất chỉ có thể là ngôi nhà yêu dấu của tôi

Thiên đường của tôi, niềm vui của tôi, điểm dừng chân của tôi

Chỉ có thể là ngôi nhà của tôi - nơi hoa thơm đua nở với tiếng chim hót véo von.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

3.

Bản nhạc kết thúc, tôi nhẹ xoay người lại, từ phía xa xa ba đang ngắm nhìn tôi. Nơi ánh mắt ấy như hàm chứa niềm hân diện, tự hào về cô con gái nhỏ tựa những chùm bóng bay nhiều màu sắc đang nổ giòn tan giữa không trung. Dì, vợ mới của ba, với nét mặt hân hoan, cười rạng rỡ: “Wi Nyeong, con làm tốt lắm!”

Tôi rất quý dì. Tôi không biết rằng có một người để có thể gọi là mẹ lại có thể tuyệt vời đến thế. Cho tới khi ấy thì là vậy. Trước khi kết hôn với ba tôi, dì cũng đã lui tới nhà tôi, xem tôi biểu diễn dương cầm, đưa tôi đi chơi công viên. Khác với lúc tôi đi cùng ba và bà nội, ba người đến công viên trò chơi, giờ đây không có bất cứ ai nhìn chúng tôi một cách khó hiểu. Chúng tôi thực sự là một gia đình hoàn hảo. Mọi người biết chứ? Tại sao từ “Nunchong” (ánh nhìn sắc lạnh) lại có chữ “Chong” (súng)?

Cả việc được ngồi cạnh dì - người sắp trở thành mẹ tôi - trên chiếc sofa nhà mình cũng khiến tôi cảm thấy vui, rất vui rồi. Dì gọt hoa quả khéo ơ là khéo. Dì cắt kimchi cũng thật đẹp và trang trí món ăn cũng tuyệt vời. Dì mặc đồ cũng đẹp và mái tóc lúc nào cũng gọn gàng. Với tôi đó thực sự là niềm vui, là niềm mong ước lớn biết bao. Thế nhưng sau khi chúng tôi trở thành một gia đình, mọi thứ đều thay đổi. Tất cả mọi thứ hoàn toàn đối khác. Nếu chúng tôi không trở thành một gia đình thì biết đâu tôi sẽ vẫn mãi lưu giữ trong tim hình ảnh đẹp đẽ ấy. Sau này, đôi lúc tôi cũng thường nhớ về mảnh ký ức xưa.

4.

Lý do bởi ký ức thuộc về một ngày xưa xa vời đã thành hiện thực. Tôi nhấc điện thoại lên. Khi tôi nói tôi sẽ chuyển đến sống với mẹ, dường như ở đầu dây bên kia ba không thể thốt nên lời. Tôi hiểu khi ba không thể nói bất cứ lời nào, chắc ba đang tìm điều thuốc đặt trên chiếc bàn nào đó trong thư phòng. Biết đâu sau khi tôi đi, ba sẽ viết lên web của tôi rằng: “Thực sự, từ rất lâu rồi, mỗi ngày ba đều học cách nói lời tiễn biệt con”. Dường như ba đã rất hối hận vì không chuẩn bị trước tinh thần cho một ngày rời xa mẹ khi ba mẹ còn ở bên nhau. Đương nhiên với tính cách của ba, ba sẽ không bao giờ nói với tôi những lời đó. Đến cả việc trò chuyện cùng tôi dường như cũng là điều không hề có trong quỹ thời gian của ba. Nhưng từ khi nào tôi đã nhận ra điều ấy. Phải chăng là vì ba chưa bao giờ nói mọi điều về mẹ, mọi thứ liên quan đến mẹ đều khiến ba hối hận vô cùng, và ba cũng chưa bao giờ ôm trọn cô con gái bé bỏng vào lòng mà nói: “Wi Nyeong à, ba chưa từng hối hận vì đã sinh ra con”. Khi đó tôi nghĩ liệu có phải ba đang hối hận vì đã để tôi có mặt trên thế gian này. Tôi có cảm giác tim mình ngừng đập, dù chỉ trong khoảnh khắc thôi, nhưng tôi không thể thở.

“Mẹ con cũng bảo con đến sống cùng mẹ sao?”

Khi tôi im lặng, ba tôi hỏi.

“Vâng... Mẹ cũng đang làm thủ tục cho con chuyển trường đến thành phố B. nơi mẹ đang sống”.

Sau cú sốc cuối cùng, trước khi mở lời tôi ngưng lại một, hai nhịp rồi nói tiếp. Có lẽ ba đã nghĩ tôi lại trốn tránh ba như hồi tôi bỏ đi New Zealand. Và như thế ba sẽ trả lời là: “Ba hiểu”. Nhưng từ tận sâu thẳm trong trái tim, trước khi tôi có thể định hình được lý trí của mình nói gì thì từng tế bào trong cơ thể tôi lại thú nhận một điều: “Wi Nyeong à, mày đang muốn trốn chạy chính mình”. Nếu thế hẳn ba tôi sẽ suy sụp và tôi chắc chắn sẽ có cảm giác: *Mình không thể làm được*.

5.

Ngày ấy, trước khi rời sang New Zealand, mỗi lần nghĩ đến cú sốc đó tôi lại bắt đầu thấy đau lòng. Lần đầu tiên đứng trước tôi, ba đã quên tất cả những điều ba muốn nói. Tôi nhận ra mình đã dùng những lời lẽ quá đáng đến thế nào nhưng quá muộn rồi. Cả tôi, cả ba đều nói những điều chưa một lần biết tới trong suốt mười sáu năm qua.

“Dẫu sao... Dẫu sao thì... Con cũng rất giống Emmy của ba”.

“Thế ạ? Vậy thì con biết rồi. Vì điều đó mà mẹ đã bỏ đi phải không ba”.

Khi ấy, ánh mắt ba như chột ánh lên suy nghĩ nào đó rồi vụt tan biến. Ba thả mình ngồi bịch xuống chiếc ghế trong thư phòng. Ánh mắt ba ánh lên suy nghĩ rồi vụt tắt, dù đến chết tôi cũng không thể nào quên được ánh mắt ba khi ấy. Thoáng chốc ba như người vừa rớt vào chiếc hố sâu chẳng thể thốt nên lời. Ba ngồi bất động nhưng chẳng thể che giấu được tâm trạng như đang giằng xé vật lộn tìm về quá khứ. Cả cánh tay ba buông thõng xuống hai bên thành ghế như chiếc áo sũng nước. Gương mặt ba như nói rằng ba chẳng thể gượng dậy được trên chiếc ghế đó nữa. Cảm giác như trời đất đang sụp đổ ngay dưới chân mình. Mưa rơi...

“Wi Nyeong... Con đang nghĩ mẹ đã trốn chạy ba sao? Cho đến tận bây giờ sao?”

Ánh mắt nâu sâu thẳm thất thần. Bản thân tôi cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa.

Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy kể từ đấy ba và tôi đã thực sự cách xa nhau. Cả ba và tôi đều biết chúng tôi chẳng thể nào quay lại như xưa được nữa. Tôi đã tranh cãi để trốn chạy khỏi ba, để đến với mẹ, và giờ tôi đang cố chấp một mực muốn quay lại Seoul, nhưng tôi hiểu đó không phải là vấn đề. Khoảnh khắc ấy, sự việc ấy không phải là vấn đề, không thuộc về không gian địa lý.

6.

Nói về tôi, tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ là phải rời khỏi ngôi nhà đó. Tôi tin rằng một khi rời khỏi ngôi nhà nơi có ba và dì đang sống, biết đâu ở chốn nào có một ngôi nhà bé xinh ngập hương hoa cùng tiếng chim ca véo von đang chờ đợi mình. Lẽ nào tôi đã nghĩ đến điều đó ngay từ thời điểm tổ chức lễ thành hôn của ba. Sau này, khi nghĩ lại mới thấy thật trùng hợp, ca khúc tôi biểu diễn ngày hôm ấy mang tên *Ngôi nhà vui vẻ của tôi*. Không phải là *Ngôi nhà vui vẻ của chúng tôi* ...

“Con cũng không biết nữa. Chẳng phải ba chưa từng một lần trò chuyện bất cứ điều gì với con về mẹ đó sao”.

Tôi thấy mình chưa bao giờ tàn nhẫn với ba nhường này. Lúc nào tôi cũng chỉ biết đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu ba. Phải chăng vì ba luôn đón nhận mọi điều từ tôi? Tôi hiểu đối với ba sự tồn tại của tôi là vết thương lòng lớn chừng nào. Tôi trong trái tim ba, dù bất cứ ai mảy may chạm tới, cũng khiến ba thét lên ngay cả giữa khoảnh khắc tưởng chừng hạnh phúc nhất thế gian. Và tôi cũng lờ mờ hiểu ra rằng, nếu vô tình nhắc đến mẹ sẽ là vết thương lòng chẳng thể nào khóa lấp trong ba. Mỗi lần chúng tôi, ba và tôi có xích mích, ba luôn là người thua tuyệt đối bởi tình yêu ba dành cho tôi lớn hơn rất nhiều so với tình yêu tôi dành cho ba.

Nhưng rồi mỗi khi tôi đứng trước gương độc thoại: “Gương à, gương à, trên thế gian này người yêu ta nhất là ai?” thì chiếc gương lúc nào cũng như chỉ đáp lại một câu duy nhất: “Là ba”. Rõ ràng ba luôn là người yêu thương tôi nhất. Tôi biết điều đó. Ngày mà mẹ tôi rời xa ba, mẹ cũng có suy nghĩ như tôi vậy. Nhưng có một điểm khác biệt giữa mẹ và tôi. Khi mẹ đứng trước gương và hỏi: “Gương à, gương à, trên thế gian này người ta yêu nhất là ai?” thì nó trả lời: “Người ta yêu nhất chính là ba Wi Nyeong”. Thế nhưng mẹ vẫn, mẹ vẫn...

Bấy giờ hình ảnh năm xưa mẹ rời xa ba bỗng vụt qua khiến tôi bất giác cảm thấy sợ hãi. Mẹ giờ đây cũng đã có thêm hai cậu nhóc. Tất cả các em đều khác họ với tôi. Chúng tôi chẳng có điểm gì giống nhau. Vì chúng tôi đều giống ba mình.

“Bụng mẹ đau dữ dội rồi sinh con, trong suốt mười tháng mẹ không được đụng đến một giọt bia nào, cho dù thềm thuốc lá cỡ nào cũng phải chịu để dành điều tốt nhất cho con, sinh con rồi bụng phình ra toàn những mỡ với số cân đã tăng lên quá hai mươi cân, và vì giảm cân mẹ đã phải vất vả nhường nào, thế mà con sinh ra không mang họ mẹ đã dành lại cả đến gương mặt cũng chẳng có điểm nào giống mẹ cả...”

Mẹ vẫn thường ngồi cùng cả nhà kể chuyện như thế và cười ha ha ha. Nhưng sau đó mẹ cũng không quên nói những lời yêu thương ấm áp thế này:

“Nhưng để có con một lần nữa mẹ sẵn sàng quay trở lại thời điểm ấy. Thực lòng mà nói chẳng ai thích quay lại thời điểm khó nhọc ấy nhưng vẫn phải làm. Bởi vì đưa con đến với thế gian này là điều tốt đẹp nhất mẹ đã làm được”.

Khi đó nhìn gương mặt mẹ giống như học sinh lớp 1 đang học thuộc lời tuyên thệ trước lá quốc kỳ thiêng liêng. Tôi không nghi ngờ lời mẹ nói là nói dối nhưng đôi khi tôi tự hỏi có khi nào mẹ từng ân hận vì đã sinh ra tôi và các em tôi chưa. Bởi lẽ có vài lần đến thăm mẹ, tôi thấy

mẹ ngồi một mình trong phòng khách tối đen không bật đèn khi đêm đã về khuya.

Tôi định đi vệ sinh, nhìn thấy mẹ như thế tôi gọi: “Mẹ!” và mẹ như bừng tỉnh giữa miên man dòng suy nghĩ sâu lắng đáp lại: “Ừm”. Không hiểu sao lúc đó trong căn phòng tối đen, nhìn gương mặt mẹ tôi vẫn nhận ra mẹ đã già đi nhiều.

“Mẹ đang làm gì thế?”

Khi tôi hỏi, mẹ luôn nói: “Ừm. Mẹ không ngủ được”. Cũng có khi mẹ nói thêm những câu đại loại thế này:

“Mẹ đang cầu nguyện cho việc viết lách được suôn sẻ... Đến thẳng út không biết có thể cho nó học đại học hay không... Mẹ thấy sợ”.

7.

Mẹ đã từng là tác giả của những cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất được mọi người biết tới. Nhưng sau khi tôi gặp lại mẹ, mẹ đã thành một người nghèo xác nghèo xơ. Mẹ mua một chiếc áo rẻ tiền qua internet và reo lên khoe với tôi một cách thích thú như một đứa trẻ: “Wi Nyeong, con có biết chiếc áo này bao nhiêu tiền không? 8.800 won đấy”. Mẹ tôi không có lấy một chiếc túi xách hàng hiệu như mẹ của các bạn tôi, dù họ chẳng phải ra ngoài làm việc, làm thế nào mà mẹ đã mất sạch số tiền của mình được chứ?

Mẹ thường trả lời một cách gượng gạo giống như người đánh mất tờ vé tàu điện ngầm vậy.

“Ban đầu khi ly hôn với ba con, mẹ không có lấy một đồng trong người, và khi ly hôn với người chồng thứ hai, ông ta nói cần làm phim gì đó nên đã mang theo tất cả số tiền mẹ kiếm được... Còn giờ... tất cả số tiền đã đi đâu hết rồi”. Mẹ vừa nói vừa sụt sịt rồi quay đầu ra hướng cửa sổ nhìn sao thật tội. Thế nhưng gương mặt mẹ lập tức rạng rỡ trở lại như vừa nhận được nguồn sinh lực dồi dào từ bên ngoài khoảng trời bé nhỏ qua ô cửa kia, mẹ nhìn tôi và nói:

“Dù gì thì mẹ cũng cảm ơn... Dẫu sao nếu có tiền, không biết chừng mẹ đã không chăm chỉ viết lách thế này. Chẳng phải có câu chuyện tiểu thuyết gia nổi tiếng Balzac và Dostoievski cũng chăm chỉ viết tiểu thuyết vì nợ nần đấy sao. Nhưng mẹ đâu có món nợ nào... Chẳng lẽ vì không có món nợ nào nên mẹ không thể trở thành một tiểu thuyết gia tài năng xuất chúng như Balzac hay Dostoievski ư?”

Mẹ tự nói một mình rồi tự cười một mình. Điều đó dường như trở thành thói quen của mẹ rồi thì phải, khi nói đến những chuyện khiến người nghe cảm thấy khó xử thì mẹ lại càng như thế.

8.

Mẹ là người phụ nữ đã ly hôn tới ba lần. Nghe phong thanh có tin đồn sau khi mẹ ly hôn lần thứ hai. Ngày ấy, trước khi ba gặp dì, gia đình tôi có bà, ba và tôi, ba người sống bình yên bên nhau như thế. Đến bữa cơm, bà ngồi nơi đầu bàn ăn quay qua hỏi ba tôi:

“Nghe nói mẹ Wi Nyeong lại ly hôn, có thật thế không?”

Ba không trả lời. Nhai miếng cơm thật lâu cứ như người nhai phải sạn, rồi ba uống hóp nước và đi vào phòng. Câu chuyện với chủ đề “mẹ Wi Nyeong” như thế này trong bữa cơm gia đình như thế này là lần đầu. Bà lại lấy câu chuyện biểu diễn của tôi ra làm chủ đề trò chuyện mới rồi dọn dẹp bàn ăn. Đối với bà, ba tôi - cậu con trai yêu quý của bà - luôn là người quan trọng nhất. Tôi cũng chẳng hiểu sự tình ra sao nhưng nghe đến chữ “mẹ” tôi chỉ biết cúi gằm mặt vào bát cơm để ngăn hai hàng nước mắt chực tuôn trào, nhưng thấy ba lặng lẽ bỏ bát cơm không còn quan tâm xem quanh mình ra sao rồi bước về phòng thì đó hẳn là chuyện nghiêm trọng.

“Dù gì nếu có thể tái hợp lại sẽ rất tốt nhỉ... Ba cháu vẫn một mình, nhanh nhẹn thông minh, còn mẹ cháu là cô con dâu bà ưng ý nhất...”

Khoảnh khắc ấy trong đầu tôi bỗng lướt qua hình ảnh về ngôi nhà với bà, ba, mẹ và tôi cùng chung sống đầm ấm bên nhau. Có thể thế chẳng, lần đầu tiên tôi có suy nghĩ như vậy. Nhưng cái viễn cảnh vời xa ấy nghe chừng thật trống rỗng. Phải nói đúng hơn là đối với tôi nó dường như không hề tồn tại. Nhưng chính lúc ấy tôi hiểu mình chẳng thể phủ nhận cái ảo tưởng về viễn cảnh ấm áp nọ không tồn tại trong tâm trí mình. Và cũng lần đầu tiên tôi nhận ra cuộc sống không có bóng dáng mẹ trống rỗng và lạc lõng đến chừng nào. Đứng trên quan điểm của người khác, hay với ánh nhìn của những đứa trẻ biết đồng cảm có lẽ suy nghĩ sẽ khác. Thực sự tôi đã từng có cảm giác mình là một đứa trẻ không có mẹ, cảm giác ấy sau này không còn nữa. Nhưng vào khoảnh khắc đó tôi nghe giọng ba tôi như gắt lên.

“Mẹ, con xin mẹ sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa!”

Lần đầu tiên tôi chứng kiến hình ảnh người cha vốn trầm tính thường ngày lại nổi giận với bà như thế. Cũng là lần đầu tiên trong nhà, ba lớn tiếng quát lên như thế. Dường như đến chính ba cũng vô cùng ngạc nhiên về điều mình vừa làm. Ba ngậm chặt môi, cố gắng bình tĩnh nói từng từ một.

“Sau này đừng bao giờ nhắc đến con người ấy nữa”.

Tôi vẫn chưa hiểu lý do thực sự ba và mẹ chia tay nhau là gì. Tôi có thể hỏi nhưng lại không hỏi. Vì tôi biết dù có hỏi thì ba cũng sẽ không trả lời. Thực chất có một lý do lớn hơn thế. Tôi cũng không thể giải thích lý do đó là gì, bởi vì tôi sợ nếu nghe câu trả lời tôi sẽ mất đi một trong hai người, ba hoặc mẹ, mãi mãi...

9.

Trước đó không lâu, mẹ tôi đã tìm đến thành phố E. để gặp tôi. Tôi lên xe cùng mẹ đi ăn cơm, đèn đỏ mẹ dừng lại, hai tay mẹ đặt lên tay lái thật mỗi mết, mẹ không nhìn vào tôi, mẹ nói:

“Có điều này mẹ vẫn chưa nói với con. Mẹ xin lỗi, mẹ... đã ly hôn”.

Giọng nói của mẹ như yếu ớt, lạnh lùng nhưng vừa dứt lời những giọt nước mắt đã tràn khoe mi. Khi ấy tôi cũng chẳng biết nên nói gì với mẹ, tôi chỉ biết ôm chặt chiếc cặp của mình.

“...Nhưng sao mẹ lại xin lỗi con?”

Mẹ vẫn đang khóc, nhanh tay tìm khăn giấy, xì mũi rồi nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

“Mẹ phải cho con thấy mẹ sống tốt chứ, đằng này mẹ lại ly hôn tới ba lần, mẹ xin lỗi... Mà đâu phải chỉ ly hôn, hẳn cả thế gian này đều biết rồi... Có khi mẹ sẽ được bình chọn là đại biểu xuất sắc cho giới ly hôn ấy”.

Mẹ vừa khóc vừa khẽ cười với câu tự nhận mình là đại biểu xuất sắc, hai bên má vẫn nhòe lệ.

“Dù là ba lần, bốn lần hay mười lần đi nữa đối với con cũng không sao hết. Chỉ cần mẹ không cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình là được rồi. Chẳng phải mẹ là người luôn cố gắng sống sao để không phải cảm thấy có lỗi với bản thân còn gì”.

“Con... Con thực sự hiểu cho mẹ chứ? Không phê phán mẹ chứ?”

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt thật tội nghiệp như đang nói với mẹ của mình vậy. Tôi thoáng lo sợ. Trước đây cũng có một lần thế này, nếu mẹ đã khóc thực sự mẹ sẽ khóc rất rất nhiều. Mẹ nói sẽ đưa tôi đi ăn một bữa thật ngon nên tôi nhin từ sáng tới giờ không ăn gì chờ mẹ đến, giờ thấy bụng đói cồn cào. Nhưng mẹ mà cứ khóc thì thật khó mà đến nhà hàng được. Hơn nữa, là người lớn rồi mà vừa lái xe nước mắt vừa lã chã tuôn rơi, đôi mắt đỏ hoe mong nước nghe chừng không được ổn lắm. Trên báo chí, hình ảnh về mẹ luôn là một người phụ nữ với nụ cười rạng rỡ tràn đầy tự tin, nếu không gặp lại mẹ, tôi hẳn đã rất ghét mẹ chỉ bởi sự tự tin ấy. Giờ nghĩ lại tôi thấy có lẽ vậy lại tốt, nếu mẹ cứ thế này thì không biết mọi chuyện sẽ ra sao, nhưng chắc chắn mẹ sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Tôi đang nghĩ, giả như thường xuyên bắt gặp cảnh tượng này chúng ta sẽ nghĩ sao về người đó, yêu chẳng, hay cảm thấy lo lắng, ôi thật là, tại sao nhìn xấu xí thế chứ, tôi chẳng thể xua được cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

“Điều con thắc mắc là vì sao ba mẹ lại ly hôn... Con có thể hỏi điều đó đúng không. Sao mẹ có thể để con lại và ra đi như thế... Nhưng mọi việc sau này chẳng phải đều là cuộc đời của mẹ đó sao. Điều quan trọng con muốn hỏi là mẹ có thực sự cảm thấy hạnh phúc hay không”.

Cuộc đời của tôi, kể từ giây phút mẹ để tôi lại và ra đi đã rẽ sang một ngã rẽ khác. Tôi không nói dù sau đó mẹ có ly hôn bao nhiêu lần thì cuộc đời tôi cũng đã rẽ sang một ngã khác rồi. Từ sau lần cãi nhau với ba, từ tận đáy lòng mình tôi đã quyết tâm không để mình trở thành sự ngăn cách, chia ly giữa ba mẹ dù tôi có mối quan hệ máu mủ với cả hai người. Mẹ tôi gấp chiếc khăn giấy đã hỉ mũi thành nhiều lớp rồi lau khô nước mắt. Nhìn mẹ sao tội quá, tôi rút một chiếc khăn giấy mới trong cặp đưa cho mẹ. Đến lúc này mẹ mới nhận ra: “Ừm... Mẹ đang lau

nước mắt bằng chiếc khăn giấy bẩn nhỉ”. Rồi mỉm cười. Cảm giác thật khó để mẹ thốt nên lời.

“Mẹ có nhớ khi con quyết định một mình trở về Hàn Quốc từ New Zealand và nói sẽ làm người đưa tin cho mẹ không? Khi đó ba đã rất ghét và quyết định gửi con đến nhà bà ở thành phố E. Mẹ... thực sự con đã rất sợ. Rồi xa người cha đã nuôi nấng con suốt mười sáu năm thực sự khiến con rất sợ. Và khi con hỏi mẹ quyết định của con có thực sự đúng đắn, hay sẽ khiến con phải hối hận, mẹ đã trả lời: “Wi Nyeong à, không ai có thể biết trước được quyết định mình đưa ra là đúng hay sai, điều duy nhất chúng ta có thể làm chỉ là một khi đã quyết định thì hãy cố gắng sống sao để thấy rằng đó là một quyết định đúng đắn””.

“Thế sao? Mẹ đã nói thế sao? Hãy cố gắng sống để thấy quyết định của mình là đúng đắn. Quả là câu nói hay”.

Mẹ mỉm cười thích thú y như thí sinh đi thi ngẫu nhiên đoán trúng đề thi mình không biết vậy. Đây chính là ưu điểm nổi bật của mẹ. Có thể tìm ra điểm tốt đẹp ở bất cứ nơi đâu.

“Chẳng phải mẹ đã nói thế còn gì. Con đã nghĩ đến câu nói đó trong suốt quãng đường ngồi máy bay trốn ba qua đây đấy”.

“Mẹ đã nói những câu có ý nghĩa đến thế sao. Và trong thời khắc này lại được nghe lại chính những câu nói đó từ con. Thật tuyệt. Phải không?”

Mẹ lúc nào cũng thế, chấp tay lại, vừa nói vừa cười trong ánh mắt nhòa lệ: “Ông trời ơi, cảm ơn ông. Cảm ơn ông đã trao cho con một cô con gái thông minh xinh đẹp thế này”. Có thể khiến trách cái tính của mẹ có chết cũng không thay đổi, nhưng nhìn thấy gương mặt mẹ tươi tắn trở lại, nước mắt đã ngừng rơi tôi cũng thấy an tâm phần nào.

“Dù sao nghĩ đi nghĩ lại mẹ thấy ly hôn cũng có cái hay của nó. Vì có thể thoải mái gặp con, và nếu con muốn, mẹ cũng có thể sống cùng con nữa. Bây giờ về nhà, con có thể ngủ chung giường với mẹ, hay nếu con ngủ ở sofa ngoài phòng khách cũng không sao đúng không?... Dù con đã quay về Hàn Quốc nhưng mẹ vẫn chưa nấu cho con được một bữa cơm ấm nóng, mẹ rất đau lòng. Nghĩ đến điều đó là mẹ lại không thể chịu đựng được”.

Nghe tới cơm bỗng tôi thấy đói bụng.

“Mẹ, con đói”.

“Thế à, chúng ta đi ăn thôi”.

Mẹ nhấn ga chạy xe nhanh hơn. Nếu với ba, tôi là điểm yếu lớn nhất thì với mẹ, điểm yếu chính là cơm. Kể cả khi mẹ đang mắng tôi, chỉ cần tôi làm bộ đói một chút và nói: “Mẹ, nhưng con đói” là mẹ ngừng ngay tất cả mọi việc. Mẹ vừa lái xe vừa hỏi: “Wi Nyeong à, mascara trên mắt mẹ có bị hoen không?”

Nghe mẹ hỏi đến mascara thì mọi cảm tình này giờ dành cho mẹ bay đâu hết. Đó là ưu điểm cũng là nhược điểm của mẹ. Mẹ nói không thể chịu được nỗi buồn cứ để mãi trong lòng, và vì đã khóc nhiều quá rồi nên phải đi ăn đã. Lúc ấy có lẽ việc tập trung nghĩ xem sẽ ăn gì là chuyện tốt nhất.

Tôi rút khăn giấy lau phần hoen dưới mắt mẹ. Sao có cảm giác như tôi trở thành mẹ của mẹ

vậy. Tôi nhớ ngày còn nhỏ xíu, mỗi tối mẹ tắm cho tôi bằng nước ấm, nhẹ nhàng lau khô cả người, rồi thoa phấn rôm vào cái mông trắng mềm mại của tôi. Tuy không nhớ rõ, nhưng mẹ đã một mình nuôi nấng tôi khi trong nhà vắng ba, và tỉ mỉ xóa đi những vết chàm thâm trên da tôi như thế. Rồi đêm đến khi tôi đã chìm vào giấc ngủ say, mẹ lại miệt mài ngồi viết thư cho ba lúc ấy đang trong ngục. “Anh yêu. Wi Nyeong của chúng ta giờ đang ngủ. Anh hẳn vất vả lắm phải không?” ... Không, tôi cũng biết những lá thư gửi cho người đang ở trong ngục là thế này, nhưng không phải do mẹ kể lại. Sự thực là tôi đã lén đọc trộm một lá thư của mẹ, lá thư mà ba chẳng thể xé bỏ bởi nó lưu giữ nét chữ ấy...

10.

Gấu béo của em, anh vẫn khỏe chứ? Lúc mới sinh tuy không rõ lắm nhưng càng ngày em càng thấy Wi Nyeong nhà mình giống anh. Hức hức. Anh cũng thất vọng đấy à? Bởi vì chỉ sau năm tháng nữa thôi, sau khi anh ra tù sẽ có một cái đuôi bé nhỏ thắt chiếc nơ hồng xinh xắn lẻo đẻo theo sau, anh đang nghĩ đến hình ảnh của một bé gái với dải ruy băng hồng trên chính gương mặt anh à... Đáng sợ không?

Anh đừng lo, dù Wi Nyeong nhà mình giống anh như đúc nhưng thực sự vô cùng xinh xắn. Khi con lớn lên một chút nữa thôi và đến gặp anh, anh sẽ như nhìn thấy bản sao của mình trong gương ấy.

Lần trước mẹ và anh trai đến gặp anh, anh có nhận được chiếc áo len em gửi? Em tự tay đan cho anh đấy. Buổi tối khi đi ngủ, nếu nhớ em anh hãy ôm chiếc áo nhé. Dù không mũm mĩm giống như em nhưng cứ coi đó là em, anh nhé.

Ban ngày chơi cùng con, trông con mệt bỏ hơi tai anh ạ, nên tối đến là em ngủ say không biết trời đất đâu, có chút thời gian em lại ngồi đan áo cho anh, rồi những suy tư chợt ủa về. Vì thế gần đây em bắt đầu viết tiểu thuyết. Thỉnh thoảng em mượn chiếc máy đánh chữ của anh rồi viết, nhưng vì nó cũ quá rồi nên rất ồn (Khi nào em hoàn thành cuốn tiểu thuyết và kiếm được tiền, nhất định chúng mình sẽ mua một chiếc máy đánh chữ tốt hơn anh nhé!) Tuy vậy cái máy đánh chữ hiện giờ cũng vẫn dùng được. Phía dưới em có chèn một chiếc khăn dày đến ba lớp nên cái máy cũng đỡ kêu lạch cạch anh ạ.

Ngày trước, cái thời mà nở rộ phong trào lao động ấy, vợ chồng mình còn bí mật in ấn trong căn phòng trọ tại phường Guro anh nhỉ. Hồi đó là để tránh cảnh sát, còn giờ thì lại vì lo làm Wi Nyeong thức giấc. Nghĩ cũng thấy hay thật anh ạ, không phải là đã quen với cái thời phong trào lao động ấy nhưng vẫn như thấy lại cái cảm giác của ngày nào đó. Cho đến khi anh trở về, em phải hoàn thành xong cuốn tiểu thuyết này, đó là mục tiêu của em. Em định viết khoảng một nghìn năm trăm trang nên phải thật chăm chỉ mới được. Dù không được thế thì ít nhất ngày anh mãn hạn tù trở về em cũng sẽ cố gắng để có thể hoàn thành quá nửa cuốn tiểu thuyết.

Gấu béo của em, dù không có em, anh nhớ phải ngủ thật ngon, ăn thật nhiều biết chưa? Ngoại trừ việc lên chùa cầu nguyện, anh đừng quên học hành chăm chỉ và cùng sống tốt cho đến ngày dân chủ hóa anh nhé. Chụt! (nụ hôn)

Cái đuôi của Gấu béo.

11.

Lần đầu tiên tôi biết về tuổi hai mươi của ba mẹ, về những biệt danh đầy yêu thương *Gấu béo* và *Cái đuôi của Gấu béo* mà ba mẹ dành cho nhau. Lần đầu tiên tôi biết về nỗi nhớ nghẹn ngào ba mẹ gửi đến nhau, về những thương yêu đông đầy trong chiếc áo len mẹ tự đan cho ba. Và cũng lần đầu tiên tôi biết sự thật cho đến trước phong trào dân chủ hóa ba tôi đã bị giam trong ngục suốt một năm trời, còn mẹ vừa một mình nuôi nấng chăm bẵm tôi vừa hì hụi chèn chiếc khăn dày vào cái máy đánh chữ để viết tác phẩm đầu tay của mình.

Tuổi hai mươi, tuổi hai mươi, cái thời thanh xuân lần đầu tiên ba và mẹ gặp nhau. Và cũng chỉ qua một mùa hè nữa thôi, tôi cũng sắp bước sang tuổi đôi mươi. Liệu rằng tôi cũng sẽ gặp rồi yêu một ai đó chẳng? Tôi sẽ kết hôn với ai đó, một mình đợi chờ người chồng đang trong ngục, sinh con và rồi ly hôn? Tôi sẽ lớn lên, trưởng thành và trở thành một người dễ quên đi khoảng thời gian đầy nhớ nhung yêu thương như thế? Lớn lên, yêu đương, sinh con rồi liệu có thể dễ dàng chia tay nhau như thế? Nhưng câu hỏi ấy cùng với thời gian cứ ngày càng dâng lên vượt qua cả những rào cản cứng ngắc nghẹn ứ đến tận cổ.

Lá thư ba lưu giữ cất sâu trong ngăn bàn trong thư phòng không phải là tình yêu đông đầy ba mẹ dành cho tôi sao. Tôi đã đọc đi đọc lại lá thư ấy đến trăm lần. Cho đến trước khi gặp lại mẹ tại thành phố Christchurch, Nam New Zealand đó là lần đầu tiên tôi bị lôi kéo về phía mẹ bởi một thứ tình cảm mãnh liệt đến thế. Đó là sự bội tín.

12.

“Wi Nyeong, con còn suy nghĩ gì thêm nữa? Năm nay đã là năm cuối cấp, con sẽ vào đại học, giờ con chuyển đến với mẹ chẳng phải là hơi muộn sao. Vì thế...”

Bên kia đầu dây điện thoại giọng ba vẫn kiên nhẫn nhỏ nhẹ khuyên nhủ tôi. Đương nhiên tôi hiểu ở đó ba lúc nào cũng phải phát cáu lên vì tôi - cái phiền phức, cái nợ đời ba.

“Vì thế con sẽ đi. Con biết năm cuối cấp rồi cũng chẳng thể chuyển trường được nữa. Nhưng ba à... ba hãy cho con ở cùng mẹ khoảng thời gian cuối cấp này nhé”.

Tôi nghe thấy tiếng thở dài yếu ớt của ba. Cũng chính bởi điều đó mà tôi chẳng thể trực tiếp gặp ba, chỉ có thể nói chuyện với ba qua điện thoại thôi. Mỗi khi bắt gặp gương mặt buồn bã của tôi, dường như ba tìm lại hình ảnh về mẹ của những ngày xưa ấy. Bất cứ lúc nào tôi cũng cảm nhận được điều đó. Nhưng tôi không hề biết rằng nỗi đau khổ, nỗi phẫn nộ trong lòng ba còn gấp nhiều lần như vậy. Tôi ghét điều đó.

“Bà sẽ không cảm thấy buồn chứ? Con đi rồi sẽ chỉ còn lại mình bà thôi”.

“Bà sẽ không sao đâu! Bà nói với con dù ở bất cứ nơi đâu chỉ cần con hạnh phúc, đó chính là nhà của con”.

Ba không nói thêm bất cứ lời nào nữa cả. Nỗi cô đơn cô quạnh của ba được đưa ra như một lời biện bạch để giữ đứa con gái muốn rời bỏ gia đình có lẽ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng nơi ba.

“Mẹ là người giống hệt con. Theo như ba thấy thì rất giống. À không, hầu như là giống hệt. Giữa những người có tính cách giống nhau sống cùng một mái nhà chắc chắn sẽ có va chạm. Hơn nữa cả hai người đều cố chấp... Đó mới là điều ba lo lắng”.

Ba mẹ ly hôn rõ ràng cũng có điểm tốt. Thứ nhất là thoải mái về tiền tiêu vặt. Bởi vì hai người sẽ chẳng phải lo nghĩ thống nhất với nhau qua điện thoại về tiền tiêu vặt hàng tháng của tôi. Về phía mẹ, tuy tôi không biết liệu bà có nghi ngờ hay tính xem sẽ quản lý tiền tiêu vặt của tôi thế nào hay không nhưng với ba, nếu không sinh tôi ra một lần nữa thì chẳng có nỗi bận tâm nào cả. Khi đó, tôi nghĩ nếu ba mẹ đã ly hôn mà quan hệ giữa họ vẫn tốt thì suýt nữa đã có chuyện lớn xảy ra rồi. Tôi đến chỗ ba và mẹ, tỏ vẻ buồn tủi một chút hay đang đói bụng nói với mẹ: “Mẹ ơi, bạn Hae Jin lớp con mới được mẹ bạn ấy mua cho một chiếc cặp mới đẹp ơi là đẹp” hay nói với ba: “Ba ơi, gần đây con thấy sao ấy ba ạ. Con cứ làm đi làm lại những bài tập mà con đã làm trước đó rồi”. Chỉ cần nói thế là được. Nhưng giây phút ấy lời ba nói như một lời phê bình được đặt trong dấu ngoặc kép: “Cả hai đều bảo thủ...” khiến tôi chẳng thể quên được. Phải chăng lời nói của ba có ý rằng:

“Dù thế nào con cũng rất giống mẹ con phải không? Một khi đã cho là mình đúng thì mặc kệ người khác nghĩ gì, vẫn luôn khẳng định làm theo ý mình.”

Một lần, ba từng mím chặt môi trông thật đáng sợ ngay khi tôi trả lời: “Chẳng phải bây giờ chính ba cũng đang cho rằng mình đúng đấy sao ạ”. Vì vậy lần này thay vì trả lời kiểu đó, khi nghe ba nói, tôi đã học cách nói của ba: “Để xem nào, cái mũi giống ba nè, đến tính cách cũng

giống ba nữa thì có phải tốt không”. Bấy giờ ba lại mỉm cười như thể tôi đang phê bình tính cách của mẹ và khen ngợi ba vậy.

“Chẳng phải ba con mình cũng vẫn xích mích với nhau dù tính tình khác nhau đó sao ạ”.

“...Ừm... Đúng thế nhỉ... Đúng là vậy”.

Giọng ba nghe sao mà buồn.

13.

Tôi biết việc tôi đến sống cùng mẹ đối với ba mà nói giống như sự phản bội. Dù tôi có nói hàng trăm lần là không phải thế thì cũng chẳng có tác dụng gì. Ba vẫn luôn chắc chắn rằng mẹ đã phản bội mình. Tôi hiểu việc tôi về sống cùng mẹ với ba mà nói là mất đi quyền quản lý một ai đó, là thua trận, là bị bội tín hay theo cách nói của mẹ là điều “không thể hiểu được”. Rốt cuộc chỉ với việc đi rồi về sao người ta cứ gán cho nó quá nhiều ý nghĩa như thế để làm chi.

Chúng tôi cũng có một lần biệt ly như thế. Tôi lôi chiếc cặp ra chuẩn bị đồ đạc để rời đi.

Trong khi mẹ tôi gục ngã trước sóng gió cuộc đời thì ba tôi lại mãi ôm trong lòng quá khứ đen tối của những ngày bị giam trong ngục mà vẫn chưa thể mở tấm lòng thoát khỏi nó. Bây giờ tôi chỉ chờ bà đến vào buổi trưa rồi tôi sẽ chuyển đến thành phố B..

Có lẽ với ai cũng vậy. Nơi ta ở đâu chỉ là nơi đất ở, địa danh không chỉ đơn thuần là một ký hiệu trên một khu đất mà còn trở thành một vết thương lòng. Tôi đã sinh ra và lớn lên suốt mười tám năm tại thành phố E. xinh đẹp này. Trong khoảng thời gian ba đi tu nghiệp, tôi cũng đã theo đến sống và học tập tại New Zealand một thời gian nhưng tôi chẳng bao giờ quên rằng thành phố E. mới chính là quê hương mình. Ngày tôi sinh ra, nơi đó mới chỉ là một ấp nhỏ thuộc vùng ngoại ô ven Seoul. Là mảnh đất nghèo nàn nơi dựng xây tổ ấm của những chàng trai, cô gái trẻ tuổi chẳng thể mơ đến một cuộc sống đầy đủ ấm no trong nội thành Seoul.

Một thời, nơi ấy từng là nơi ba mẹ tôi đặt tôi vào chiếc nôi và cả gia đình cùng đi dạo thật yên bình, là bến đỗ cuối cùng của những chiếc xe bus, là nơi những dãy nhà chung cư chật chội cứ ùn ùn mọc lên như nấm giữa cánh đồng lúa chín vàng, và giờ đây nó trở thành thành phố vệ tinh với những khu chung cư cao tầng san sát. Tôi và ba vừa nói chuyện điện thoại vừa bất giác nhìn qua ô cửa sổ.

Tôi vẫn còn nhớ trên con đường ấy ba thường đưa tôi đến nhà trẻ. Tại ngã rẽ kia ba con tôi cùng nhau đi ăn cơm và tại bến xe bus này ba thường cầm ô đứng đợi tôi. Còn tầng hai của cửa hàng bên kia đường là nơi ba tôi thường mang máy tính tới sửa, chiếc ghế dài đó tôi nghịch ngợm vướng vào chân ba nên bị ngã phải đi cà nhắc và khóc toáng lên. Tại nơi đây, mỗi lần đặt chân đến thành phố E. xinh đẹp dù không diễn tả được bằng lời nhưng mảnh đất này chính là nơi tôi đã lớn lên, là nơi đặt những viên gạch đầu tiên để tôi đến với cuộc đời. Cũng có một thời, mỗi sớm thức giấc tôi lo sợ nhìn mình như một cái sào tre trong chiếc quần dài đã bị cắt ngắn một chút. Còn bây giờ tôi đã cao hơn mẹ và thấp hơn ba, tính đến năm ngoái thì tôi chẳng thể cao thêm được nữa. Đối với tôi, tất cả những ký ức ấy giờ đây cũng giống bầu trời xám xịt mà tôi đang ngắm nhìn. Vẻ như sẽ có mưa. Gió giật mạnh từng hồi. Bất chợt tôi nhớ mình có nghe bản tin dự báo thời tiết rằng không biết chừng sẽ có bão.

14.

Trong căn nhà của mẹ, mùi dầu ăn thơm phức béo ngậy tỏa khắp căn phòng. Chào đón tôi có cả bà ngoại, ông ngoại, hai cậu nhóc em tôi: Dong Bin và Je Je, cả tiền bối [1] của mẹ cũng đến nữa. Trong khoảnh khắc tôi bước vào nhà, mọi người đều ủa ra cửa đón tôi giống như tôi vừa chinh phục đỉnh Everest vậy. Phải nói thật lòng là trước màn chào hỏi đông đúc nồng nhiệt này trong lòng tôi có chút nặng nề. Như thường lệ, ngay khi nhìn thấy tôi, bà ngoại đã bật khóc. Rồi tôi được nhận những cái ôm ấm áp từ ông ngoại và bà ngoại, dù vẫn xấu hổ như mọi khi nhưng lần đầu tiên trong dòng suy nghĩ của mình, tôi cảm nhận được đây chính là nhà tôi, gia đình tôi.

“Dong Bin, Je Je... Hai đứa tự tay trang trí phòng cho chị giờ dẫn chị lên phòng đi. Từ giờ chị sẽ sống cùng chúng ta, là chị em một nhà nên chúng ta sẽ sống cùng nhau nhé...”

Tôi bước vào phòng mình. Căn phòng nhỏ xinh xắn được trang trí với những đồ nội thất trắng tinh khôi. Căn phòng vẫn phảng phất mùi gỗ của những đồ dùng mới. Mọi thứ đều thật tuyệt. Bởi cách chọn đồ của mẹ đều giống sở thích của tôi. Tôi kéo chiếc rèm cửa cũng được lựa chọn với màu sắc thật tự nhiên và trang nhã.

Từ đây có thể nhìn được cả dãy núi Kwang Ju ẩn mình phía xa xa. Giờ tôi đã ở thành phố B. Đây là nơi mà trước kia tôi từng tưởng tượng, với ánh nhìn lạnh lùng không biết thành phố B. là ở đâu. Trong lòng tôi, trong trái tim tôi mỗi khi vẽ về một thành phố nào đó thì luôn luôn là thành phố E. xinh đẹp nơi tôi sinh ra và lớn lên với sắc vàng cam ấm áp. Không biết có phải vì thành phố E. ở phía Tây nên mỗi buổi chiều đi học về tôi thường có thói quen ngồi trên ghế băng ngắm hoàng hôn hay không. Tôi ghét việc phải quay về ngôi nhà có ba và dì ở đó.

Thành phố B. thì lại ở thượng lưu con sông Hàn. Ở đây mỗi sớm bình minh thức giấc trên nền tối đen của dãy núi Kwang Ju, mặt trời từ từ mọc lên như chiếc huy chương lấp lánh dính lên bầu trời. Phải chăng vì điều này mà thành phố B. hiện lên bình yên với sắc xanh da trời biểu trưng của hi vọng. Từ thành phố nơi hạ lưu sông Hàn đến với thành phố nơi thượng lưu sông Hàn, mỗi khi hướng về nơi mình từng sinh ra tôi có cảm giác giống như chú cá hồi đang ngược dòng vậy. Giữa không gian xanh trong bao la của thành phố B., tôi mãi miết ngắm nhìn cảnh vật, chợt nhớ tới trích đoạn cuối trong tiểu thuyết của Balzac mà ba tôi yêu thích.

“Paris, giây phút này chính là cuộc chiến đấu giữa ta và người!”

Tôi ngược nhìn ra phía cửa sổ và nghĩ:

“Thành phố B. à, mong được giúp đỡ trong quãng thời gian này”.

[1] Tiền bối - chỉ những người học khóa trên hay những người đi trước trong một lĩnh vực nào đó theo cách gọi của người Hàn.

15.

“Chị à, thời gian qua chị sống ở đâu thế?” - Cậu em út Je Je hỏi tôi.

“Ừ. Ở nhà ba và cả nhà bà nữa”.

Je Je xem chừng vẫn chưa hiểu ra vấn đề. “Thế ba đã làm những gì cho chị? Ba của chúng ta là giáo sư mà”. Cậu em Dong Bin chỉnh lại gọng kính tránh ánh nhìn từ tôi.

“Ba của chúng ta cũng viết tiểu thuyết. Giống mẹ ý”.

“Là viết văn ấy ạ?”

Je Je bật cười. Còn tôi im lặng không nói thêm lời nào bởi câu chuyện chẳng có chút khôi hài gì cả.

16.

Hai năm trước, khi trở về từ New Zealand tôi chuyển đến sống cùng bà và theo học cấp ba tại thành phố E.. Buổi học đầu tiên năm lớp 10, tôi đã đứng trước lớp giới thiệu về bản thân thật đông dặc.

“Mình là Wi Nyeong. Ba mẹ mình đều là nhà văn. Mình có ba nhóc em trong đó có hai đứa khác họ với mình”.

Đúng như tôi dự đoán, trong lớp bắt đầu những tiếng xôn xao bàn tán. Tôi nói đông dặc hơn theo đúng những gì đã tự tập trước máy quay, tôi biểu lộ gương mặt đáng yêu nhất có thể và nói tiếp.

“Hai cậu em trai và một cô em gái. Cô em gái có họ giống mình vì là em cùng ba khác mẹ... Và hai em trai cùng mẹ khác ba đương nhiên là có họ khác mình. Nhưng tất cả đều là những nhóc em vô cùng quan trọng đối với mình. Có lẽ trong lớp không ai có nhiều em như mình đâu nhỉ”.

Tôi không hề cảm thấy xấu hổ. Chuyện gì đến cũng phải đến. Nghe những tin đồn xoay quanh việc tôi là con gái của ai với ai, ai với ai đã kết hôn với nhau, rồi ai đã tái hôn, tất cả những chuyện đó tôi đều có thể trò chuyện rất thoải mái. Đến mức cô giáo chủ nhiệm lớp 5 nay cũng chừng tuổi mẹ tôi phải méo mặt vì kinh ngạc. Như mẹ tôi vẫn nói, nếu đã không tránh được thà rằng vui vẻ đối mặt với nó. Tuy rằng tôi chẳng thể vui vẻ thoải mái trong hoàn cảnh thế này nhưng cũng không hề có ý định trốn chạy định mệnh mình là con gái của ai. Không biết liệu mẹ có thực sự sống vui vẻ hạnh phúc với tất cả những việc mẹ gọi là định mệnh dành cho mẹ hay không? Lần đầu tiên tôi nghĩ tới điều đó.

Một ngày nọ, trong lúc tôi đang trực nhật, cô giáo chủ nhiệm gọi tôi lên và hỏi tôi với giọng đầy lo lắng. Cô thận trọng trong từng câu chữ như thể đang nói chuyện với bệnh nhân mang trọng bệnh giai đoạn cuối và dù nhìn thế nào cũng thấy có chút e ngại như ánh nhìn dành cho một đứa trẻ quái thai.

“Nếu em có bất cứ khó khăn gì cứ nói với cô. Dù là bất cứ chuyện gì... Em nói thử xem. Quan hệ giữa chị em các em vẫn tốt chứ?”

Cô giáo chủ nhiệm cẩn trọng trong từng lời nói như đang gấp một vật tí hon bằng chiếc nhíp vậy.

“Dạ không tốt ạ. Mỗi ngày em đều có suy nghĩ ở trong ngôi nhà của mình nhưng lại không cùng họ với những đứa em”.

Tôi nhìn nét mặt cô giáo, đó chẳng phải là câu trả lời mà cô muốn được nghe sao. Nghe giọng tôi nói ra sao thật thoải mái không chút ngưng ngừng, dường như cô chủ nhiệm quên hết những gì định nói.

“Các bạn trong lớp phải ganh tỵ với em ấy chứ. Mỗi ngày trở về nhà được ngắm nhìn những đứa em của mình rồi tự nhủ: Mình có chung họ với những đứa trẻ kia! Bởi thế mình rất hạnh phúc! Nên làm thế nào đây, niềm hạnh phúc này... Không phải ý nghĩ đó sao”.

Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy khi đó có cần phải công kích đến thế không.

Từ hồi còn mẫu giáo, tôi đã là một đứa trẻ đặc biệt. Một lần tôi vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện giữa cô giáo vô cùng xinh đẹp của mình với mẹ của một bạn trong lớp.

“Cô giáo không bận tâm gì về cô bé đáng yêu đó chứ. Chẳng phải đứa bé đó không có mẹ còn gì”.

Dù khi đó tôi mới chỉ là một đứa trẻ nhưng tôi hiểu mẹ của bạn tôi không có ý gì xấu cả. Chỉ là đúng khi ấy tôi tè dầm ra quần. Tôi định về nhà nên đứng ngay bên cửa nhà trẻ. Nếu như muốn nói là để biện minh thì vào khoảnh khắc ấy mọi nhiệt huyết học tập trong tôi đều tan thành mây khói. Tôi đã không biết rằng chính ở trước cửa nhà trẻ ấy, tôi đã có thể nhận thức được tất cả mọi việc mình sẽ phải làm.

17.

Hai cậu em nhìn tôi - một thiếu nữ - lôi mọi thứ trong cặp với ánh mắt đầy vẻ tò mò thích thú. Dây buộc tóc, cặp tóc, rồi những đồ trang sức trang nhã tôi đã tiết kiệm được, và cả Mily và Garu [1] nữa. Mily là một chú gấu bông, còn Garu là chú cún bông của tôi. Cả hai đều trắng như bột mịn nên tôi đặt tên chúng như thế.

Ba luôn kiên nhẫn với tất cả những câu chuyện về Leo của tôi cùng với những con thú bông khác và đã quyết định sau này sẽ đặt chúng vào xe.

“Nhìn nè, em này là Mily, em này là Garu. Cả hai đều màu trắng nên chị đã đặt tên chúng như thế. Bây giờ thì chúng im lặng thế thôi nhưng khi không có người chúng sẽ nói chuyện đấy”.

Cậu em Dong Bin học sinh lớp 5 tỏ vẻ thật khó hiểu với câu chuyện của chị cả, nhưng nhìn nét mặt của cậu út Je Je thì có chút không tin tưởng. Đúng như tôi nghĩ, Je Je liền nói: “Chị nói dối”. Mẹ tôi thì rất ghét mấy trò này nhưng có thể coi đây là đặc quyền của một bà chị chơi cùng mấy nhóc em của mình.

“Thật đấy. Đây là những con thú bông đặc biệt. Internet cũng có đăng bài mà. Ba dượng ở Mỹ đã gửi về cho chị đấy”.

Tôi hóng hót câu chuyện mẹ nói với ông ở bên ngoài nhân lúc các cô đang nấu nướng. Những ai từng sống cùng mẹ kể như tôi đều rõ điều này.

Tôi chắc chắn rằng bằng sự nhạy cảm với thứ âm thanh ở ngoài phòng, những đứa trẻ không có mẹ sau này rất có thể trở thành những ông hoàng, bà hoàng về khả năng thính giác.

“... Thì như thế, con có tới ba đứa con khác họ với nhau, con định tính thế nào? Quả thực việc con quyết định nuôi các con con rất đáng khen, một việc làm đúng đắn. Nhưng dạo này con cũng không viết nhiều sách, tiền nuôi ba đứa cũng đâu phải chuyện đơn giản”.

Ông ngoại từ tốn hỏi mẹ. Còn mẹ tôi lúc nào cũng trả lời với giọng thật thoải mái vô ưu.

“Tiền ạ, con chẳng có thứ gì cả. Nhưng nếu thiếu tiền con có thể bán nhà rồi chuyển đi xa cũng được mà... Nhưng ba Wi Nyeong... Dù gì tình cảm giữa chị em cùng ba khác mẹ chắc cũng chẳng khác hơn so với tình cảm giữa chị em cùng mẹ khác ba là mấy đâu nhỉ...?”

Nghe mẹ nói đến ba sao thật tự nhiên, tôi có cảm giác hơi lạ lẫm. Ông ngoại nghe mẹ nói thì cười ha ha tán thành: “Con nói phải đấy”. Tôi chợt nghĩ giữa một ông cụ đã ngoài bảy mươi tuổi cùng cô con gái đã ngoài bốn mươi sao có thể trò chuyện một cách thoải mái tự nhiên với chủ đề đó như thế và cười vui đến thế. Nếu đang sống cùng ba, đừng nói là có thể bàn đến những chuyện thế này, ngay cả đưa ra giả thuyết cũng là một chuyện vô cùng nghiêm trọng rồi. Nhưng ở đây, trong ngôi nhà của mẹ, tôi có cảm giác đó chỉ là một cuộc trò chuyện đơn thuần giữa mẹ và ông ngoại. Ngôi nhà này quả thực hoàn toàn khác so với ngôi nhà mà tôi từng sống.

Ngay cả cách sống khi ở nhà ba cũng khác so với cách sống ở nhà mẹ. Nếu ở nhà ba mọi người phải tuân thủ về thời gian, khi nào cũng phải biết tiết kiệm để phòng trước những

chuyện không hay, hoặc nếu để lại đồ ăn thì sẽ bị mắng ngay thì ở nhà mẹ muốn về lúc nào thì về, muốn đi lúc nào thì đi, và dù có bỏ bữa đồ ăn mẹ cũng sẽ nói thật nhẹ nhàng : “Con yêu của mẹ đáng quý hơn đồ ăn nhiều, vậy nên ăn thế thôi cũng được”. Câu mẹ tôi ghét nhất chính là: “Phải tiết kiệm chứ, ăn hết đi”. Có lẽ bởi mẹ bị đau dạ dày nên mới vậy, nhưng mẹ luôn trả lời rằng:

“So với đồ ăn còn thừa thì mình thương cái dạ dày của mình hơn”.

Trong nhà ba, kệ sách lúc nào cũng phải kê ngay ngắn thẳng tắp và phải sạch bóng còn ở nhà mẹ sofa cũng tròn, gối nệm cũng tròn và kệ sách có lệch một chút cũng chẳng sao. Điều này không phải chỉ là vấn đề trang trí nội thất mà đối với tôi, nó giống như hiến pháp đã hoàn toàn vượt qua ranh giới quốc gia vậy.

[1] Mily - hạt mỳ, Garu - bột mỳ.

18.

Năm mẹ học lớp 12, nhà bị tịch thu. Hình như là vì ông ngoại đã đứng ra bảo lãnh nhằm gì đó. Trong ngôi nhà chỉ chít những dấu đỏ niêm phong, đêm nào bà ngoại cũng khóc, vì không muốn bà nhìn thấy gương mặt rầu rĩ của mình, sợ bà thêm buồn nên mỗi ngày mẹ đều tự tìm cho mình một niềm vui nho nhỏ rồi hào hứng luyện tập. Theo như mẹ nói, trong khoảng thời gian ấy, tìm mỗi mắt cũng chẳng thấy một ngày được gọi là vui, bởi toàn chuyện buồn nên chẳng có lấy một ngày vui. Mẹ nghĩ giờ đây sẽ chẳng có chuỗi ngày nào buồn hơn thế và lại tự an ủi mình phần chấn lên.

Ngày ấy, ông ngoại gọi tất cả các con lại, rót cho mỗi người một chén rượu và đi vào câu chuyện:

“Nếu gia đình mình không lâm vào cảnh này thì có lẽ ba luôn lo lắng không biết khi nào ba con ta mới có thể ngồi lại với nhau mỗi tối thế này nhỉ? Đạo gần đây các con không về trễ, ba cũng uống ít rượu đi, và mọi người luôn phải nhìn nét mặt nhau mà sống, ba thực sự cảm thấy có lỗi, nhưng ba cũng hạnh phúc lắm... Chỉ cần chúng ta luôn yêu thương nhau, sống tiết kiệm đi là được mà. Dù đã mất nhà nhưng vẫn còn gia đình. Nhà chẳng phải chính là gia đình ta đó sao”.

Mẹ vừa kể cho tôi nghe vừa nói: “Bản thân mẹ, nếu không là người đứng ra bảo lãnh, chắc cũng sẽ nói được những câu cảm động như thế... Nhưng dù sao thì ông ngoại cũng thật tuyệt vời. Ông quả đúng là kỳ phùng địch thủ của mẹ nhỉ?” Thử nghĩ tôi cũng thấy có lẽ đúng là kỳ phùng địch thủ.

Tuy không hỏi nhưng tôi biết gia huấn bên ngoại là: *Liệu có thể làm tốt thế nào đây*. À không, có lẽ là: *Nhất định sẽ làm tốt*. Vì vậy, dẫu sao đi nữa mọi người bên ngoại đều thường nói câu: “Làm tốt lắm!”. Theo như lời bà ngoại vẫn nói, chỉ cần không bị đau ốm gì thì tất cả mọi thứ đều có thể bắt đầu lại từ đầu.

Như câu cửa miệng của mẹ: “Lo lắng trước thì cũng có tác dụng gì đâu. Nước đến chân rồi, lo lắng thì cũng đã muộn. Thử suy nghĩ thật kín kẽ, nếu là việc có thể thay đổi được thì phải chuẩn bị cho chu đáo, còn nếu là việc chẳng thể làm khác đi thì nhanh chóng từ bỏ mà vui sống”. Sau này, nhiều khi tôi thấy nghi ngờ không hiểu sao mẹ - một người lớn lên trong gia đình như thế - và ba - một người lớn lên trong gia đình mà dù một cái áo sơ mi cũng phải là cẩn thận - có điểm gì hấp dẫn để đến được với nhau chứ. Nhưng ngoài điều ấy, có một điều khiến tôi lo lắng, không biết sau này khi tôi có người yêu thì nên đưa về ra mắt bên ngoại hay bên nội trước. Dù là đưa về bên ngoại hay nội trước thì khi về ra mắt nhà thứ hai, chắc chắn người đó sẽ gặp phải cú sốc lớn. Và sẽ nghĩ: “Làm sao mà có thể khác nhau nhường này cơ chứ?”

19.

Hai cậu em trai của tôi có vẻ không còn hứng thú với đồng hồ của tôi nữa. Cậu em út Je Je lôi vào phòng tôi nào gương, nào súng mà tuyệt nhiên chẳng mang vào lấy một mẫu chocolate khiến tôi có chút ghét ghét. Je Je có chiếc mũi tẹt, đôi mắt nhỏ dài đen nháy, cứ chạy qua chạy lại khắp phòng. Tôi rất ghét người khác động vào đồ của mình nên phải dọa cậu nhóc, hoặc phải quát, hoặc có khi cũng cảm thấy loạn hết cả lên.

Sau này không còn tình trạng đó xảy ra nữa nhưng Je Je thực sự rất phiền phức. Cứ khi nào tôi định ngồi vào bàn học thì không biết từ đâu thằng bé lại rón rén vào phòng tôi, thường hỏi tôi với gương mặt cực kỳ nghiêm túc, thậm chí có chút ngạo mạn như đang dạy cho tôi biết về cả một thế giới nào đó mà tôi mù tịt.

“Chị, chị hãy chọn ra thứ tốt nhất trong số những thứ sau. Một, một hòn đá to. Hai, một chiếc thương sắc nhọn. Ba, một lưỡi dao xanh. Bốn, một chiếc rìu”. Ban đầu tôi cũng làm bộ nghiêm túc, trề con và hỏi lại: “Đây là gì thế?”. Khi đó Je Je sẽ nhún vai, nói nhỏ vào tai tôi như thể đang cho tôi biết về một bí mật vĩ đại.

“Um... Em nói rồi đấy. Đây là vũ khí trong game của em”.

Rồi thằng bé kéo áo tôi, giục tôi hãy chọn một thứ vũ khí để chống lại kẻ địch.

Một ngày nọ (khi ấy có lẽ đang đến kỳ thi, tôi cũng phải học hành một chút, đúng lúc tôi đang định lấy quyết tâm, à không, mà chắc là đúng lúc đó) cậu út lại chạy đến chỗ tôi: “Chị, chị gia nhập quán café của em đi. Quán café của em có tên là *Quán café những câu chuyện thú vị*”. Mới chỉ là một cậu nhóc mà đã điều hành kinh doanh một quán café, tôi thấy đáng khen nên hỏi em: “Thế á? Thế có bao nhiêu hội viên rồi?” Cậu nhóc cúi đầu, nói với giọng đầy tâm trạng: “Thực ra mới chỉ có duy nhất một hội viên là mẹ thôi”.

Bây giờ tôi cũng sắp là học sinh lớp 12, khổ sở vì mặt nổi đầy mụn - hệ quả của tuổi dậy thì, rồi vết thương lòng chưa lành hẳn do bị bạn trai cũ phản bội, khi tôi đặt chân đến nhà mẹ, việc đầu tiên là buộc phải lựa chọn một trong những thứ đá, rìu, thương khiến tôi thực sự không thốt nên lời, và giờ thì gia nhập *Quán café những câu chuyện thú vị* rồi đối phó với cậu em trai chín tuổi này, dù chỉ nghĩ thôi cũng thấy thật đáng ngạc nhiên.

20.

Hai cậu nhóc em tôi có lúc đáng yêu, có khi cũng thật phiền phức và tré con, lẽ nào điều đó khiến tôi phải nén lại mọi cảm giác khó chịu và tiềm ẩn những điều đáng e ngại. Giá như hai cậu nhóc em tôi giống như Mily và Garu được đặt ở một góc phòng để khi nào cảm thấy buồn chán thì tôi mang ra chơi, hay khi nhìn chúng trông có vẻ tội nghiệp tôi định sẽ đảm nhận vai trò của một bà chị, cho đến khi đó chúng mới chạy nhảy, vui đùa thì tốt biết bao. Rồi lúc tôi cảm thấy phiền phức tí ti thì chúng lại ngoan ngoãn ngồi lặng yên ở góc phòng thì tốt quá. Wow! Nếu như thế tôi sẽ khiến chúng trở nên thật xinh đẹp... Mà không, không chỉ hai cậu nhóc em tôi, nếu tất cả mọi người đều như thế thì tốt biết mấy.

Có lần khi tôi nói điều này với ba, ba đã nói với tôi: “Nếu con như thế thì tốt cho ba biết mấy”. Còn khi tôi nói điều này với mẹ thì mẹ trả lời: “Thú vị thật đấy... Nếu tất cả mọi người đều như vậy thì cuộc sống của mẹ chắc sẽ thoải mái lắm nhỉ? Chưa biết chừng lại có một kiệt tác ra đời cũng nên... Đôi lúc, khi đang sáng tác mẹ rất nhạy cảm, đến mức dù có đang ở đảo Dokdo [1] mẹ cũng muốn chạy ra khỏi phòng mà hét toáng lên. Tất cả trật tự đi!”

Khi ấy tôi cũng cảm thấy có gì đó là lạ. Khi mẹ nói “Tất cả trật tự đi!” và tôi chứng lại như đã biến thành tĩnh vật đông cứng rồi thì... Nếu tôi không phải là nhân vật chính thì chẳng còn gì thú vị cả.

[1] Dokdo - hòn đảo đang xảy ra tranh chấp giữa Hàn Quốc và Nhật Bản.

21.

Tôi thấy khái niệm “anh chị em” cũng thật lạ kỳ. Ngay như ba mẹ mình cũng phân biệt rõ ràng thứ bậc trong các anh chị em. Trong trường hợp của tôi, ba mẹ tôi đều là con út nên lúc nào tôi cũng phải chịu thiệt thòi. Lúc nào tôi cũng phải nghe câu: “Các em còn bé nên mới thế, con lớn rồi phải nhường các em chứ”. Vấn đề của tôi ở đây là từ khi còn ở tuổi các em tôi bây giờ, trước cái lúc “lớn hết rồi”, tôi đã phải nghe đi nghe lại câu đó. Mà hề tôi bất bình về chuyện này thì lúc nào ba cũng bảo: “Có lý nào lại thế. Với ba cả hai đứa đều xinh đẹp như nhau”. Ba chẳng biết rằng câu tôi thực sự muốn nghe là: *Wi Nyeong à, thực sự trong mắt ba con lúc nào cũng xinh đẹp hơn em gái con nhiều*. Mà không, giả như ba không nói thế thì ba cũng tuyệt đối không nên nói những lời kia. Bởi nó thực sự “không quang minh chính đại” gì cả. Hơn bất cứ ai ba thừa biết đó là nói dối mà vẫn nói.

Còn với mẹ, nếu tôi bất bình, mẹ sẽ tỏ vẻ suy nghĩ một chút rồi vừa cười vừa thành thật nói: “Đúng thế nhỉ. Trước bà ngoại của con là con cả nên lúc nào cũng chỉ bênh vực các bác của con thôi. Bà cũng luôn nói với mẹ rằng con còn trẻ con phải nhường chị chứ... Cái đó cũng đúng nhỉ. Vì mẹ là con út nên thế, vì vậy thật lòng mà nói đặt vào địa vị là con út trong nhà sẽ dễ hiểu hơn. Làm thế nào được? Xin lỗi con yêu”.

Mẹ nói thế khi đặt vào địa vị tôi nên tôi thật không còn lời nào để nói. Đương nhiên mẹ cũng đã cố gắng nhìn nhận suy nghĩ của tôi. Nhưng phải thú thật có một bà mẹ thành thật không phải lúc nào cũng tốt đâu. Đó cũng là nhược điểm. Khi dạy dỗ con cái, ba mẹ thường nói chúng ta nhất định phải nói thật. Đương nhiên cũng có lúc nói dối nhưng hầu như tôi luôn thành thật nói hết trước ánh mắt ngạc nhiên của mẹ, duy có điều tôi không thể hiểu là dù tôi có thành thực, mẹ vẫn dọa tôi phải nói thật. Nói đúng hơn, mẹ chỉ muốn nghe câu trả lời mà bà muốn nghe.

Sau khi tôi sắp xếp đồ đạc qua loa thì bà ngoại bước vào phòng. Bà ngoại chỉ cần nhìn thấy tôi là nước mắt lưng tròng, nhưng hôm nay nét mặt của bà cực kỳ rạng rỡ.

“Wi Nyeong... bà có quà cho cháu đây”.

Bà lấy từ trong cặp ra một khung ảnh. Trong khung ảnh là hình một cô bé ba tuổi buộc tóc hai bên, mặc chiếc váy thêu màu tím, ôm gấu bông và cười rất tươi. Khoảnh khắc ấy trái tim tôi đập thình thịch.

“Khi mẹ cháu nói ba cháu kết hôn, mẹ cháu sẽ không được gặp cháu nữa, bà đã bí mật giấu tấm ảnh này đi để thỉnh thoảng lấy ra ngắm. Chạm vào đôi mắt trong như nước hồ thu, chạm vào cái mũi tròn tròn này... Bà nghĩ nếu mẹ cháu nhìn thấy hẳn sẽ đau lòng lắm nên bà đã cất thật kỹ trong tủ quần áo. Bây giờ thì có thể lấy ra rồi. Wi Nyeong, cháu thực sự đã đến đây rồi”.

Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy tấm ảnh ấy. Nghĩ đến việc ở một nơi nào đó rất xa có một người đang nhớ mình, lấy ảnh mình ra xem rồi chạm vào mắt, vào mũi sao tôi có cảm giác thật lạ. Tôi cũng nghĩ nếu mình mà biết điều này chắc tuổi dậy thì của mình đã không trôi qua cô độc như thế. Tôi sẽ quẳng hết ra bên ngoài trái đất không âm thanh, không cảm giác đó và chẳng biết tới cái gọi là nỗi buồn cô quạnh đang lang thang ngoài vũ trụ kia.

“Cháu không được oán giận gì mẹ cháu hết. Không có ai từng nỗ lực như mẹ cháu đâu. Bà cũng nỗ lực đến thế mà vẫn còn cảm giác không thể sống được... Sau khi rời xa cháu, mỗi khi mẹ cháu gặp phải chuyện chẳng lành, bà cùng ông ngoại lại thay phiên nhau túc trực trước cửa phòng mẹ cháu suốt đêm”.

Bà ngoại vuốt nhẹ lên má tôi và hai hàng nước mắt trào tuôn. Đến lúc này tôi như chợt nhận ra tình mẫu tử bà dành cho mẹ tôi. Tôi cảm nhận được mẹ hẳn đã chịu nhiều đau khổ lắm, và khi bà dang tay bước về phía tôi gọi: “Wi Nyeong!” tôi cũng cảm nhận được lý do ông bà nhất quyết túc trực trước phòng mẹ cho dù chỉ còn hơi thở cuối cùng. Nhìn bà vừa nhìn vào khung ảnh vừa nhìn tôi với hai hàng nước mắt lã lã, tôi mới thực sự hiểu sau khi chia tay mẹ, người duy nhất buồn bã đau khổ đâu chỉ có tôi.

Tuy suy nghĩ có phần hơi ngốc nghếch nhưng tôi cứ tưởng tượng mẹ mặc chiếc áo có cánh và bay đi. Ba tôi sẽ là anh tiểu phụ, và cho tôi vào chiếc gàu múc nước mà kéo lên trời rồi hát rồi múa... À không, tuy không tưởng tượng tới mức ấy nhưng cũng đại loại thế. Dù không hiển hiện rõ ràng nhưng cứ liên tưởng đến câu chuyện này tôi lại có một cảm giác gì đó thật mới mẻ. Có khi nào câu chuyện cổ tích trở thành sự thực không nhỉ, bà ngoại, ông ngoại, bà nội và ba tôi nữa, tất cả đều là những người tốt. Và tất cả mọi người đều nói thương yêu tôi nhiều đến nhường nào.

23.

Màn đêm bao trùm lên thành phố B. xa lạ. Đứng cạnh cửa sổ ngắm nhìn màn đêm bao la, tôi có cảm giác khu chung cư của mẹ giống như một con tàu khổng lồ đang lênh đèn trên biển đêm đen thẫm một màu. Biển tĩnh lặng và đen thẫm liệu có đưa mẹ tôi cập bến an toàn? Dù mẹ có vấp ngã ngay cả khi rảo bước bằng đôi chân trần hay khi đang đắm chìm vào những suy nghĩ khác, mong biển bao la hãy chỉ gửi tới mẹ những con sóng dịu êm lắng đọng. Nếu mẹ không trụ vững thì chúng tôi biết phải làm sao, nghĩ đến điều đáng sợ đó tôi ôm chặt lấy Mily và Garu đang ngồi ở góc phòng xa lạ khi cùng theo tôi tới đây.

Tôi chợt nghĩ không biết giờ này ba đang làm gì? Giờ này chắc ba đang ăn hoa quả. Đúng một tiếng trước ba ăn tối, và một tiếng trước đó nữa ba tan sở về nhà. Còn sau một giờ nữa ba sẽ đọc sách. Sinh hoạt của ba chính xác như được đo bằng thước vậy. Ba là người tuân thủ thời gian và cũng là người kiệm lời. Ngày thứ Ba, ba thường đến nhà xuất bản, thứ Năm đi bơi. Còn hôm nay là thứ Tư, ba chỉ ở nhà và ăn hoa quả.

Nhĩ lại, tôi như văng vẳng nghe thấy những lời nặng nề mà mình đã nói với ba. Khi ấy, ba muốn chôn giấu những niềm đau của bản thân thì chính tôi lại đào bới tất cả để rồi cảm thấy chúng sắc nhọn như những mảnh vỡ thủy tinh trôi lên trên cát lấp lánh dưới ánh mặt trời. Ba à, con xin lỗi... Những câu nói gai góc sắc nhọn ấy cũng như những mảnh thủy tinh vỡ vụn đâm đau nhói vào trái tim tôi.

Bởi vậy tôi nhanh chóng chuyển suy nghĩ của mình qua mẹ. Mẹ luôn nói hãy nhớ kỹ rằng: Bất cứ chuyện gì cũng có mặt tốt. Đúng thế, cũng có điểm tốt mà. Trước đây khi ở cùng ba, tôi không thể tưởng tượng được mỗi ngày, mẹ - một người hài hước, ưa trêu chọc mọi người hay làm những công việc gì khác - đang làm gì, nhưng giờ khi tôi đã ở đây, trong nhà mẹ thì tôi vẫn biết chính xác ba đang làm gì, điều đó chẳng phải tuyệt diệu lắm sao. Bất chợt tôi cũng nhận ra một điều: Khi tôi còn sống cùng ba, tính chính xác đến tuyệt đối đó của ba cũng có ưu điểm đấy.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ bên ngoài. Từ nãy đã thấy mẹ to nhỏ định ru hai cậu nhóc ngủ, nhưng giờ có vẻ mẹ đã cáu thật rồi. Đối với tôi - một người từng sống trong môi trường tĩnh lặng và nguyên tắc như ở nhà ba - thì cái ồn ào này có chút phiền phức và lạ lẫm.

Từ câu nói quen thuộc: “Trò chơi điện tử quý hơn cả anh em à? Hả?... Không thể nhượng bộ nhau được một chút, suốt ngày cãi nhau thế à?” cho đến câu nói khiến tôi phải bất ngờ: “Tên của các con là gì?”. Tôi rón rén bước ra ngoài đó, thấy mẹ đang phạt hai cậu nhóc ngồi im thin thít cạnh nhau, thấy tôi, mẹ bảo tôi qua chỗ ngồi.

“Được rồi. Cuối cùng chị các con cũng tới rồi... Không nghe mẹ hỏi à. Tên của các con là gì?”

Hai cậu em tôi nhanh chóng hiểu rằng muốn thoát khỏi hoàn cảnh này thì chỉ còn cách trả lời câu hỏi khó hiểu của mẹ, chúng lí nhí trả lời tên của mình: “Dong Bin ạ”, “Je Je ạ”.

“Nói đầy đủ cả họ nữa... Họ của các con có giống nhau không? Hay khác nhau?”

“... *Sai khác* ạ”.

“Không phải trả lời như thế. Trả lời cho chính xác vào. Là *khác*, biết chưa?”

Hai cậu em tôi gật đầu một cách máy móc, xem chừng chuyện như thế này chẳng phải lần một lần hai. Có một điều gì đó, tôi chợt nghĩ tôi cũng khác họ với hai em mình.

“Mẹ xin lỗi. Tất cả là lỗi tại mẹ hết. Các con không có bất cứ trách nhiệm nào trong chuyện này cả”.

Mẹ bắt đầu rơi nước mắt. Có vẻ mọi chuyện đang nghiêng theo chiều hướng tiêu cực rồi.

“Nhưng dù có như thế các con vẫn là anh em. Hơn nữa là hai anh em trai duy nhất của nhau nữa... Tình anh em quan trọng thế nào các con không biết sao? Chẳng phải các con cũng thấy khi mẹ mệt mỏi hơn so với người ngoài, các bác đã giúp đỡ mẹ nhiều thế nào đúng không?”

Mẹ như nhận thấy câu chuyện hơi lạc đề nên nhanh chóng điều chỉnh lại rồi nói tiếp: “Nhưng sẽ không có việc mẹ gục ngã đâu, dù mẹ có thịt nát xương tan cũng phải nuôi dạy các con nên người”.

Tôi thấy hai cậu nhóc em mình không phải vì vấn đề khác họ hay chung họ mà vì mẹ quát to quá nên hai cu cậu đã sợ lại càng sợ hơn. Trong giọng nói trơn tru như lời thoại của một vở kịch, nước mắt mẹ bắt đầu ngưng nơi khóe mi. Dường như trải qua suốt một thời gian dài vật vờ trong nỗi dằn vặt bởi cảm giác tội lỗi, giờ đây tuy mẹ đã cứng rắn hơn ở một mức độ nào đó nhưng những giọt nước mắt lăn dài như khăn khăn muốn nói rằng: Hãy hiểu cho nỗi lòng mẹ, cho những uất ức mẹ chẳng thể cất thành lời.

“Thực sự sẽ không có việc mất hết tinh thần đâu. Trên thế gian này có biết bao người dù là anh em cùng mẹ khác cha nhưng vẫn trở thành những nhân vật kỳ cựu. Tổng thống Clinton và thủ tướng Shroder của Đức... Rồi... không chỉ khác họ mà có những người là con riêng. Margaret Mead... biết không? Một nhà nhân học văn hóa nổi tiếng. Rồi Charlie Chaplin, Hemingway, cả Brecht, Hermann Hesse nữa... Đương nhiên mẹ không bao giờ có mong ước trở thành người tài

năng như họ, còn các con sau này rồi cũng sẽ kết hôn, có điều sau đó không được ly hôn, nhưng...”

“Mẹ, Clinton không phải là tổng thống Mỹ ă? Là người rất tài giỏi ấy?”

Cậu em Dong Bin có vẻ đã chán ngán với cách nói dông dài không biết khi nào mới kết thúc của mẹ, làm bộ đẩy gọng kính chen ngang. Gương mặt mẹ còn rơm rớm nước mắt, thoáng chút buồn của một người mẹ biết hi sinh chợt ngơ ra: “Hả?”

“Trước mẹ chẳng kể nước Mỹ đã châm ngòi trong cuộc chiến tranh thế giới nên không tốt đẹp lắm còn gì? Nhưng vị tổng thống của nước đó quả thực rất tài ba?”

“Không... Cái đó... Thì đúng thế... Cũng không thể khẳng định nước Mỹ là một đất nước tuyệt vời nhưng...”

Trước câu hỏi bất ngờ của Dong Bin, mẹ lấy lại tinh thần. Mẹ hắng giọng như thể cuối cùng cũng chợt nhận ra những người mà mình đưa ra làm ví dụ thật ra đều là những chính trị gia mình không thích lắm.

“Sao cũng được! Chắc các con chưa từng bị ai đó giễu cợt là sống cùng với anh chị em cùng mẹ khác cha chứ?”

Je Je ngay bên cạnh Dong Bin lắc đầu nguầy nguậy chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì.

“Wi Nyeong, còn con?”

Có lúc tôi thấy buồn cười, cũng có lúc thấy thật bức mình.

“Không phải là vì người ta chưa biết các con là con của ai đấy chứ?”

Mẹ như muốn hỏi mãi đến khi có được câu trả lời mẹ mong muốn. Người lớn thật kỳ cục. Nếu thế sao không bảo luôn là trả lời thế nào cho xong! Nếu không trả lời thì cứ bắt phải nói, còn nếu trả lời thì lại bảo đó là “cãi”. Đương nhiên đó không phải là cãi. Tôi thật không muốn mẹ phải chịu đựng thêm những câu chuyện đang được vẽ nên trong đầu mẹ nữa.

“Mẹ, đến bây giờ tất cả các bạn lớp con đều biết mẹ là ai, nhưng tuyệt nhiên không có ai giễu cợt hay trêu đùa cả”.

Nghe tôi quả quyết như vậy, mẹ thoáng bối rối. Thoáng do dự, phân vân như đang luyện một kịch bản khác, đồng thời nhìn thẳng vào bạn diễn của mình vậy. Dẫu có nói sao chẳng nữa, mẹ đang đứng trước chúng tôi, với chất giọng bi tráng như một người truyền giáo, đồng đặc truyền lại ý chỉ của Chúa trời.

“Vì thế con cũng đã đến đây với mẹ rồi thì hãy học hành chăm chỉ. Con nữa, con nữa, biết chưa?”

Tôi chẳng hiểu rốt cuộc câu hỏi: “Không có bạn nào trêu chọc các con chứ?” với câu: “Vì thế hãy học hành chăm chỉ” có chút liên quan nào không nữa. Ba chị em chỉ còn biết ngoan ngoãn gật đầu với mẹ. Mà có lẽ là gật đầu đồng ý *cho* mẹ. Phải thế thì mới được bài diễn thuyết bất chợt này.

25.

Sau khi cho hai cậu nhóc đi ngủ, mẹ qua phòng tôi, cầm theo hai lon bia to dùng cùng món cá khô nướng.

“Sao rồi con? Mẹ ngủ cùng nhé? Nếu không làm một lon bia với mẹ nhé?”

Tuy tôi không khoái mấy khoản rượu bia này lắm nhưng cũng ngồi xuống cùng mẹ.

Đột nhiên tôi nhớ lần mẹ tìm gặp tôi ở New Zealand. Ngày ấy, tôi sống tại thành phố Christchurch, Nam New Zealand. Tôi theo ba đến New Zealand nhân chuyển tập huấn của ba. Đứng chờ tại sảnh sân bay, tim tôi đập thình thịch. Thực sự có chút lo lắng nữa. Tôi lo lỡ mẹ khóc thì sao. Tôi tưởng tượng về mẹ như đã thấy trên báo. Mẹ sẽ xuất hiện với chiếc áo khoác màu xanh đen gọn gàng, kéo theo một chiếc vali nhỏ xinh nhìn như những cô tiếp viên hàng không ấy... Một bà mẹ như thế mà khóc ở đây thì tôi biết phải nói gì, mọi người sẽ nhìn chăm chăm vào hai mẹ con, xấu hổ chết mất...

Thế nhưng sau tám năm gặp lại, khi mẹ tôi xuất hiện trong chiếc quần jeans và áo len cổ lọ, kéo theo cái vali mang từ trong nước căng phồng tròn ú thì mọi hình tượng như sụp đổ. Cảm giác căng thẳng, hồi hộp, hơi muốn trốn chạy và cảm giác như bị lạc đường trong núi ban nãy dường như biến mất, bất giác tôi mỉm cười. Mẹ vừa gặp tôi đã hỏi liên hồi: “Gì thế kia? Sao con lại cầm đồ ăn của ai thế kia? Những con rết này là thật à, thật hay giả đấy... Ai đưa cho con thế này?”

Khác với mọi người ra nước ngoài theo lịch trình ngắn năm ngày bốn đêm, chiếc vali của mẹ tôi chật cứng căng phồng. Vì chất nó lên taxi mà tôi vã mồ hôi hột, hai mẹ con cũng chẳng còn hơi sức và thời gian đâu mà cảm thấy xa lạ nữa.

“Mẹ đã lo nếu gặp con mà khóc thì không biết phải làm sao, nhưng ngay khi bị mấy ông hải quan hạch sách, nước mắt mẹ chảy vào trong hết rồi”.

Mẹ phàn nàn.

Đêm đó, được sự cho phép đặc biệt của ba, tôi lưu lại nhà nghỉ mẹ đang ở, tôi cùng mẹ khai phá cái vali to tròn. Trong đó nào là cá khô, bạch tuộc khô, mực khô, rồi lá kim, bánh kẹo Hàn Quốc và cả mỳ nữa, biết bao nhiêu thứ. Chẳng trách nhân viên hải quan hiểu lầm mẹ đi buôn. Đến chiếc áo ngủ mẹ vừa mặc vào cũng toàn mùi cá khô.

“Mẹ nhớ ngày con còn bé, con rất thích cá khô nên mẹ mới mua, mua rất nhiều luôn. Chỉ cần nướng lên, dúi vào tay con là con đã ứa nước miếng, rồi cầm cái đó nhắm nháp cả ngày ấy”.

Lần đầu tiên tôi nghe kể hồi còn nhỏ mình thích ăn cá khô và ứa nước miếng như thế, tôi thấy đúng thật, nhưng đêm đó cũng là lần đầu tiên tôi suy nghĩ: “À, người mình vẫn gọi là mẹ đây”. Không phải việc mẹ chuẩn bị cơ man đồ ăn mang tới đây, cũng không phải hình ảnh mẹ mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình còn bám mùi cá khô và ngồi thật thoải mái vô tư trước tôi... Là gì nhỉ? Là không có gì phải giấu giếm. Là tình yêu thương mẹ dành cho tôi với niềm tin vững chắc: Đó là quyền của một người mẹ nhận được từ ông trời. Bởi vậy, khi ấy như có một sợi dây vô hình khiến tôi có cảm giác hai mẹ con là một. Là khoảng thời gian tám năm dang dở

chăng? Là năm tháng đi qua với chúng tôi như chẳng phải điều gì đặc biệt. Hai mẹ con gặp nhau sau tám năm, ngồi nướng cá bò khô và ăn tại nhà nghỉ.

Đặt cốc bia xuống và ngồi xuống cạnh mẹ, tôi bất chợt nhớ đến ký ức đó. Mẹ nâng cốc bia lên, ánh mắt tình cờ dừng lại ngay bức ảnh bà mang đến cho tôi, ánh nhìn thần thờ, mẹ đưa tay chạm vào má tôi.

“Cuối cùng ngày này cũng đã tới... Chỉ như một giấc mơ. Mẹ đã nghĩ suốt một khoảng thời gian dài. Vạn nhất sau này khi mẹ mất, khi đứng trước các vị thần linh, vị thần đang ngâm cứu cuốn sổ ghi chép những việc mẹ làm mỗi ngày phán: “Ừ... Dù thế nào nhà ngươi cũng nhất định phải xuống địa ngục”, “Không ạ. Chuyện này như vậy rồi thì đã đành, còn chuyện kia, vì đứa bé đó mà trở nên như thế. Vậy trước tiên phải là đứa bé đó!” Mẹ định khẳng khẳng câu ấy nhưng khi vị thần nhìn mẹ chằm chằm rồi hỏi: “Wi Nyeong à?”, mẹ lại trả lời không do dự: “Vâng!”, và có lẽ mẹ sẽ phải xuống địa ngục ngay lập tức...”

Mẹ đã kể tôi nghe câu chuyện đó tại thành phố Christchurch tám năm về trước. Ngày ấy mẹ khóc rất nhiều. Về phần tôi, tôi cảm thấy thoáng mông lung và ngượng ngùng. Hình ảnh mẹ trong bộ đồ xác xơ, cùng mùi hôi hôi bốc ra từ những con cá khô trong cái vali căng tròn, và nước mắt mẹ chẳng thể ngừng rơi đã để lại trong tôi mảng ký ức về cuộc gặp mặt lạ lẫm, bi thương.

Đối với tôi điều lạ lẫm không chỉ nằm ở cách ăn mặc hay vẻ mặt của mẹ. Theo như mẹ nói, tôi sẽ chẳng thể ngoan ngoãn nghe lời ba hay lời mẹ kể, vì vậy giữa chúng tôi có tiếng nói chung. Bấy giờ tưởng tượng đến câu chuyện mẹ kể, sao tôi thấy tức cười đến thế, mẹ thì nước mắt lem nhem, còn vị thần nghiêm nghị mẹ tưởng tượng đang chăm chú lật lật giở giở cuốn sổ cũ gọi là *sổ ghi chép*, rồi đứng trước vị thần đáng sợ nọ mẹ cứ khẳng khẳng: “Trước tiên phải là đứa bé đó!” Nhưng lời của mẹ như ám chỉ đó chính là tôi, rằng trên trán tôi viết dòng chữ: *Tôi không có mẹ* hay đeo trước ngực cái thẻ: *Tôi là đứa trẻ xấu xa*. Lúc đó tôi chẳng thể đáp lại mẹ dù chỉ một lời, nhưng tôi nghe rõ tiếng thành thị từ trái tim bé nhỏ của mình.

Đúng vậy. Tôi như con bé đeo cái thẻ *Đứa trẻ xấu* và đứng đó. Tôi không tuân thủ thời gian, lúc nào cũng chỉ đòi ăn cơm, nói tóm lại tôi là “một học trò cá biệt”, “thích gì làm nấy”. Mà nỗi bất hạnh lớn nhất của những học trò cá biệt, thành tích lẹt đẹt, luôn thi rớt chính là bản thân mình cũng chẳng biết mình học được tới đâu. Đến trước lúc ấy tôi vẫn nghĩ mình không phải một đứa trẻ bất hạnh nhường ấy. Tôi cũng không nghĩ mình vốn quan niệm rằng từ “hạnh phúc” hay “bất hạnh” chỉ có trong tiểu thuyết thôi.

“Bây giờ con thực sự cũng rất tốt, mẹ ạ”.

Tôi cụng ly với mẹ. Mẹ nở nụ cười hiền từ ấm áp như một người mẹ thực sự và nhìn tôi, bấy giờ tôi có cảm giác mình sẽ chẳng thể biết được niềm hạnh phúc thật xa vời, đầy mỗi mọt, nặng nề. Đột nhiên tôi hiểu lý do tại sao ba khiến mẹ mệt mỏi đến thế. Lạ thật đấy! Có cảm giác như tôi hiểu được tại sao trước đây khi còn sống cùng ba, mẹ chẳng thể kiên nhẫn sống với ba thêm nữa. Bởi vậy mẹ giống như cơn gió. Là cơn gió khi nào muốn thổi thì thổi, nếu có ai muốn buộc gió lại, gió sẽ vút lên tận đỉnh núi cao kia rồi cười ha ha, có khi nhẹ nhàng lướt qua ô cửa sổ, để lại đó chút vẩn vương của thiên nhiên bất tận, khẽ khàng luồn qua làm làn tóc mây bay bay, rồi đến khi mưa ập xuống, sấm chớp ùng ùng thì gió... Tôi lại nghĩ tới cách mà ba vẫn

thường đặt tên cho việc này: “Thích gì làm nấy”.

Ngày trước có một bài phỏng vấn mẹ được đăng trên báo. Khi ấy mẹ nói mẹ sẽ vẫn yêu và sống đến tận bảy mươi tuổi. Trong khoảnh khắc này, khi đang ngồi đây bên mẹ, tôi cảm nhận rõ ràng hơn bất cứ lúc nào, mình thực sự rất giống mẹ.

Tình yêu đâu có điểm dừng. Bởi đó là một phần của những ai đang sống. Những ai đang sống sẽ cao lên, tóc dài ra, những vết nhăn cũng hằn sâu hơn, mỗi ngày hàng nghìn tế bào sẽ chết đi và dòng máu chẳng khi nào ngừng tuôn trào trong huyết quản. Tôi từng đọc một bài báo trên internet viết rằng 70% bụi trong nhà là do tế bào chết trên cơ thể con người mà ra. Bởi vậy dù một hạt bụi trong nhà cũng không thể xem thường. Đó là dấu tích tôi của ngày hôm qua. Tôi của ngày hôm qua khác tôi của ngày hôm nay. Nhưng tôi của ngày hôm qua cũng là tôi của ngày hôm nay. Phải chăng nguyên lý dải Mobius [\[1\]](#) lạ lùng chính là cuộc sống?

Có lẽ mẹ không nghĩ mẹ sẽ nói chẳng có gì an toàn bằng cái chết. Trong suốt mười tám năm qua, giờ đây tôi cũng đã học được điều đó. Người ta nói tình yêu là bể khổ, là cảm giác bất an và đôi khi còn mang lại nỗi ô nhục khôn cùng. Thế nhưng tôi muốn sống theo cách mà mẹ tôi đang sống. Tôi muốn dẫn thân vào mạo hiểm để có thể thực sự đổi thay mình, khiến cuộc sống có ý nghĩa hơn như thép nung chảy phải vào lò luyện vậy. Bởi đó mới là cuộc sống, là tuổi mười tám mộng mơ, bốc đồng, cuồng nhiệt.

[\[1\]](#) Một khái niệm toán học lý thú. Ta có thể tạo ra một dải băng Mobius đơn giản bằng cách lấy một băng giấy chữ nhật dài, lật ngược một đầu của nó và nối vào đầu kia.

26.

Đừng lo sợ, chúng ta có thể làm tốt mà!" - Mẹ tôi nói nhỏ.

"...Mẹ nghĩ con lo sợ sao?"

Mẹ tôi hơi do dự rồi lắc đầu.

"Wi Nyeong à, mẹ mong con lúc nào cũng hạnh phúc. Học cũng cảm thấy hạnh phúc, ăn cũng cảm thấy hạnh phúc, ngủ cũng cảm thấy hạnh phúc".

Nghe mẹ nói thật nghiêm túc, tôi khẽ cười.

"Làm thế nào mà học cũng cảm thấy hạnh phúc được ạ? Ngủ hay ăn thì biết đâu còn có thể".

Mẹ tròn mắt nhìn tôi.

"Học cũng phải cảm thấy hạnh phúc mới được. Nếu muốn đỗ vào một trường đại học, con không thể sống như bây giờ. Vì mục tiêu đỗ đại học, hôm nay con phải kiên trì, với niềm hi vọng ấy, kiên trì phải là niềm hạnh phúc, sẽ là niềm hạnh phúc. Bởi hiện tại chính là cuộc đời con. Nếu khoảnh khắc này con không hạnh phúc, con sẽ mãi mãi không bao giờ có hạnh phúc".

Tôi nhìn mẹ. Đôi mắt mẹ như ánh lên suy nghĩ: "Là thật lòng mẹ đó". Suy nghĩ thấu đáo về cái được gọi là hạnh phúc giống như niềm tự tin đặc hữu ở mỗi người, tôi hỏi lại mẹ:

"Vậy nếu con trượt đại học?"

Mẹ đặt lon bia xuống, hơi nghiêng đầu suy nghĩ.

"Thực sự mẹ đã nghĩ, nghĩ rất nhiều nhưng chẳng đến đâu. Điều đó rất cuộc để làm gì chứ? Mẹ đã gặp nhiều người sống, đậu vào một trường đại học danh tiếng, đi du học rồi trở thành tiến sĩ, giáo sư, bác sĩ, nhưng rồi cuộc những người với cái đầu thông minh và học thức uyên bác ấy lại làm ảnh hưởng, hủy hoại không chỉ bản thân mà cả người khác nữa. Điều quan trọng là con cảm thấy hạnh phúc, học cách làm người và biết giúp đỡ những người khó khăn hoạn nạn. Học rồi đi du học chẳng phải cũng là để làm những việc đó còn gì. Nếu không phải thế thì cũng chẳng là gì hết".

Mẹ cứ nói, cứ nói một hồi. Dường như những lời tự đáy lòng được bộc bạch sau một thời gian dài ngẫm nghĩ vậy.

"Mẹ hạnh phúc chứ?"

Tôi hỏi mẹ. Mẹ lại hơi nghiêng đầu rồi lặng lẽ cười.

"Ừ. Mẹ hạnh phúc. Trước tiên là bởi có con, và mẹ tự tin rằng dù có thế nào đi nữa, mẹ cũng vượt qua được mọi chướng ngại ngay cả cái chết. Mỗi sáng thức giấc, mẹ đều nghĩ vậy. Kể từ sau khi vũ trụ được sinh ra, chỉ có duy nhất một ngày như hôm nay thôi đấy. Mẹ vẫn đang sống suốt đêm mà không chết. Bọn trẻ cũng không đau ốm gì và ngủ rất ngon. Khi hừng đông dần phai nhạt qua ô cửa sổ, gia đình mình vẫn ấm áp... Tự lúc nào mẹ hiểu được đó là niềm hạnh phúc lớn lao. Là ngày con đến sống cùng mẹ, ngày mọi thứ có một khởi đầu mới, chứ đâu chỉ một màu hồng mơ mộng. Khi cảm thấy mệt mỏi, mẹ chỉ cần nghĩ về ngày hôm nay. Chỉ khoảnh

khắc này... Chẳng phải đã thành sự thực rồi sao. Chẳng phải có câu chuyện như thế sao? Câu chuyện về cuốn lịch của ma quỷ chỉ có hôm qua và ngày mai, nhưng cuốn lịch của Thượng đế thì chỉ có hôm nay”.

Khi tôi chỉ im lặng suy nghĩ về ý nghĩa những lời mẹ nói, mẹ nhìn tôi gật đầu và hỏi lại tôi lần nữa: “Nhỉ?” Dường như niềm hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt mẹ.

Lần đầu tiên kể từ sau khi vũ trụ này thành hình, đêm đầu tiên của hai mẹ con dưới cùng một mái nhà, cả mẹ và tôi đều thức, nghiêng mình ngắm nhìn bầu trời qua ô cửa nhỏ.

Nằm xuống rồi nhưng tôi vẫn không tài nào chìm vào giấc ngủ. Cảm giác như vào ngủ tại một nhà nghỉ xa lạ. Một trong những câu mẹ tôi ưa thích là: “Cuộc đời giống như một đêm giữa quán trọ xa lạ”. Câu nói của một thánh nữ nào đó người Tây Ban Nha. Trước đây, có lần mẹ bất ngờ gọi điện báo: “Con thử nghe câu này nhé!” rồi đọc cho tôi nghe. “Theo lời một thánh nữ đã sống cả đời mình là tu sĩ, khi biết đến nhà trọ thì người ta cũng sẽ hiểu được ngủ giữa một quán trọ xa lạ là thế nào. Chẳng phải tuyệt lắm sao?” - mẹ kể với giọng đầy hào hứng.

Tôi hỏi: “Nhà trọ là gì ạ?”

“Ôi trời, con hỏi nhà trọ là gì á?... Nếu nói về nơi ấy... Nó như bên ngoài cửa sổ kia, gió lao xao và không có lấy một ánh đèn, cảm giác như một cánh đồng vậy. Thế nhưng cũng có thể hình dung nó như một nhà nghỉ thấp nhỏ và cũ kỹ. Gió lùa qua khe cửa, mưa cũng hắt vào nữa, mà cũng chỉ những kẻ nghèo người khó đi đường xa mệt nhọc mới nghỉ lại đó. Chỉ có một mẩu bánh mì cứng ngắc để dành từ sáng trong chiếc ba lô, nước nhỏ tong tong qua khe giày rách, cái túi ngủ cũng đã cũ mềm, và ngày mai tỉnh giấc chẳng biết phải đi về đâu... Là thế đó. Bấy giờ ngay đến cái trần nhà tối om đang đối diện với ta cũng trở nên lạnh lùng, đáng sợ chừng nào...”

Điểm yếu của mẹ chính là những lúc bà chìm đắm trong dòng cảm xúc bất chợt của bản thân, và không ngừng nói những điều được viết trong tiểu thuyết, ngay như lúc này.

“À không. Không phải mẹ không biết điều đó, là con đang hỏi quán trọ là gì? Không biết, giờ mẹ bận lắm. Mẹ đang trên đường đến học viện”. Mẹ trả lời, gương mặt thoáng buồn, và những lời mẹ nói dường như hiện hữu trong tôi sinh động đến lạ lùng.

Lạ thật! Có những lời dù hay đến mấy tôi cũng quên ngay hoặc chẳng mấy hứng thú, lại có những lời dù tôi chẳng mấy hứng thú lắng nghe vẫn in sâu trong lòng tôi, và khi đêm xuống lại khiến tôi phải lục tìm như chiếc thẻ ngày sinh tôi cất sâu trong ngăn bàn vậy.

Tôi nghĩ tới Leo. Chú mèo tôi để lại ở New Zealand. Chú mèo có bộ lông xám mượt. Chú mèo Leo tôi đã giấu ba nhét vào cặp định mang về Hàn Quốc. Sau khi ba tôi kết thúc đợt tập huấn trở về từ New Zealand, tôi hỏi ba thì ba trả lời: “Ừ, ba đã cho Soly nhà bên rồi”. Sau đó, tôi viết thư hỏi Soly thì cô bé chỉ trả lời: “Leo vẫn tốt ạ”. Tôi quyết tâm sau này mình lớn lên, kiếm được nhiều tiền, nhất định sẽ quay lại New Zealand để đưa Leo về. Lần cuối cùng tôi nghĩ thế là khi nào nhỉ. Con người phải chẳng là một loài động vật ích kỷ nhường này. Khi ấy, chỉ nghĩ tới Leo là nước mắt tôi chực trào ra, vậy mà giờ tôi nằm đây, ngay cả việc nghĩ tới Leo dường như cũng cách đây rất lâu rồi. Nhưng giờ tôi đang hướng đến một tôi tốt đẹp hơn, không còn là tôi của ngày hôm qua với nỗi cô độc giày vò và ý nghĩ: “Mình là một đứa trẻ xấu” nữa.

“Trên thế gian này, điều khó khăn nhất là gì con biết không? Là tha thứ cho chính bản thân mình”.

Nếu là mẹ, hẳn mẹ sẽ nói thế đúng không?

Từ sau khi gặp mẹ, cuộc đời tôi thay đổi hoàn toàn. Có thể nói cảm giác như chòm Minh Vương từ một hành tinh trong hệ Mặt Trời đột nhiên biến thành một hành tinh nhỏ xíu. Nếu

chòm sao Minh Vương là một thực thể có suy nghĩ, hẳn nó sẽ nghĩ xem nên có những cảm xúc thế nào khi con người tuyên bố: “Chòm Minh Vương không phải một hành tinh”, sau đó là cuộc tranh luận dùng danh từ chung “hành tinh” trong tiếng Anh. Nói theo cách của ba, đó là giản lược, còn nói theo cách của mẹ, chưa biết chừng đó là quyền tự do của chòm sao Minh Vương. Bởi đối với nó, khi con người không gán cho nó một cái tên, một cái nhãn thì tự bản thân nó vẫn có thể tồn tại kia mà. Nói ngược lại, hể nó đã trở thành chòm sao mà mình mơ ước thì tự bản thân nó cũng có thể đặt tên cho riêng mình.

Với tôi, kể từ sau khi gặp mẹ, tôi đã tìm thấy chính mình. Trong mắt mọi người, mẹ tôi thật bất hạnh nhưng tự bản thân mẹ chẳng hề thấy mình bất hạnh. Như đoạn đầu tiểu thuyết *Anna Karenina* của Tolstoy có câu: “Một gia đình hạnh phúc cảm nhận niềm hạnh phúc trong bất cứ điều gì, còn một gia đình bất hạnh thì kiểu gì cũng thấy bất hạnh”. Hạnh phúc cũng thế, bất hạnh cũng thế, đều thiên biến vạn hóa. Điều này dường như lại càng đúng hơn. Bởi con người chẳng ai giống ai. Tôi muốn trở thành một phụ nữ hạnh phúc như mẹ.

28.

Đêm đó tôi nằm mơ. Thấy mình quay ngược thời gian trở về ấu thơ, khoảnh khắc chơi đàn trong hôn lễ của ba. Đứng cạnh ba là mẹ vận chiếc váy cưới trắng tinh khôi. *Gấu béo* và *Cái đuôi của Gấu béo*, trông hai người đầy tình tứ bên nhau. Và dĩ nhiên ba mẹ cũng rất yêu thương tôi. Tôi vừa chơi dương cầm vừa hát giống hệt những ca sĩ nhạc pop.

...dù tôi đến từ miền hạnh phúc nhất thế gian thì bến đỗ bình yên cuối cùng vẫn là ngôi nhà bé nhỏ của tôi...

Nhưng cũng chính trong giấc mơ ấy, tôi thấy ba mẹ sắp ly hôn, chia tay và đến hết cuộc đời họ cũng không nói với nhau dù chỉ một lời. Được thấy gương mặt rạng ngời hạnh phúc của ba, được thấy mẹ xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng tinh khôi, tôi đã khóc. Tỉnh giấc khi trời đã sáng, hừng đông đã rực qua ô cửa nhỏ. Tôi nhìn cái gối ẩm nước mắt của mình đêm qua, đón chào bình minh đầu tiên tại thành phố B. yên bình.

Mùa hè như đang nhuộm một sắc xanh thẫm bao trùm thành phố B.. Mặt trời như chiếc bánh pancake chín vàng trên chảo nóng hổi, bầu không khí oi bức ngọt ngào đến khó chịu.

Giữa tiết trời nóng nực của mùa hè, tôi khoác tay mẹ cùng dạo phố, đi bộ mua vài thứ lặt vặt như khuyên tai tại mấy sạp hàng gần ga Jun Chul. Có lúc lại cùng mẹ và hai nhóc em đi ăn phở hay lòng nướng ngay trước nhà. Vừa đi vừa xác nhận xem chúng tôi giống nhau hay khác nhau. Hẳn là có nét giống nhau rồi.

“Yahhh. Hôm nay thời tiết thật đẹp... Mẹ thích mùa hè lắm. Mặt trời chói lòa, cỏ cây ánh lên màu xanh mướt và những cơn gió mát lành... Hôm nay chính là một ngày như thế. Sao nào Wi Nyeong, quá tuyệt phải không?”

“Không, con không thích. Con thích những khoảng trời xám xịt u ám, lạnh, mây giăng kín và mưa lất phất”.

Ngay khi tôi vừa dứt lời, mẹ tròn mắt nhìn tôi.

“Thiên địa ơi, sao con có thể thích một ngày như thế?... Đúng là khác người”.

Tôi cũng tròn mắt nhìn lại mẹ và đáp:

“Trời đất ơi, sao mẹ có thể thích một ngày hè khi ngoài mặt trời cười chói lọi và nóng như đổ lửa ợ? Hơn nữa, nhà văn... cũng thật khác người, mẹ nhỉ?”

“Sao nào, nhà văn yêu thích một ngày trong xanh nhường này thì có vấn đề gì? Con thử nghĩ xem, thậm chí ngay cả khi áp thấp nhiệt đới sắp ập về mà trời vẫn trong xanh phẳng lặng thì bản tin dự báo thời tiết sẽ vẫn nói rằng thời tiết đẹp, cả thế giới đều như thế đấy”.

“Mọi người sao cũng được, dự báo thời tiết gì cũng kệ, con vẫn thích ngày âm u se se lạnh. Cũng có người ghét hẳn hoi, vậy mà cứ dự báo một ngày trong xanh nghĩa là một ngày đẹp trời chẳng phải quá đáng lắm sao! Mẹ vẫn nói một xã hội tốt đẹp nơi người ta biết tôn trọng lẫn nhau còn gì ạ!”

Chúng tôi mỗi người quay đầu một phía, lẩm bẩm: “Quả đúng là khác người mà!”, rồi nhận ra người kia nói hết mình thì không nhịn được, liền cười phá lên. Mẹ ôm những trăn trở riêng, tôi ôm những lo nghĩ riêng, nhưng cả mẹ và tôi đều chẳng cần quá nỗ lực để những quyết định của chúng tôi thực sự là đúng đắn. Cả mẹ và tôi đều thấy chúng tôi hiểu nhau như bè bạn, tuy đâu có lớn lên cùng nhau từ thuở còn thơ, và cũng đâu dám khẳng định đó là tình bạn, nhưng lại là hai người bạn có vị trí đặc biệt trong trái tim nhau, nên chúng tôi luôn mang cảm giác thật bình yên. Tôi có thể nói với mẹ bất cứ điều gì, và mẹ cũng sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của tôi. Nhưng duy một điều tôi không hỏi mẹ, tôi cũng không hiểu lý do.

Vậy là tôi cũng đã chuyển tới đây được một tháng rồi, ba vẫn chưa ghé qua thăm tôi dù chỉ một lần. Đôi khi tôi thấy nhớ ba da diết. Tuy tôi mới là người đã rời xa ba, nhưng có lúc từ tận sâu trong trái tim, tôi thẳng thốt lo sợ liệu ba có bỏ rơi mình chẳng. Dù thế nào chẳng nữa, tôi cũng không nghĩ rằng mình có thể nắm chắc vật áo ba không rời. Ngược lại, khác với ba - một

người ta có thể đoán trước được, hành động chính xác như một cái thước; khác với ba - một người ta có thể biết trước ông sẽ trở về thế nào - tôi hoàn toàn không thể đặt niềm tin vào trái tim như gió của mẹ.

Đôi lúc mẹ có hẹn đến tận khuya. Những ngày có hẹn khuya hay đi du lịch, mẹ thường nhờ tiền bối của mình chăm sóc chúng tôi, ru các em ngủ, còn tôi đọc sách đến khuya. Cũng lạ là cho đến khi mẹ về, tôi không tài nào chợp mắt. Vào những đêm như thế, qua ô cửa sổ không khép tôi nghe văng đâu đây tiếng khóc của trẻ thơ từ nhà ai đấy, chợt thấy sâu thẳm tâm hồn mình cũng đang khóc như cô bé con tỉnh giấc giữa chừng. Tôi nhớ ngày còn nhỏ, ba xếp cuốn truyện cổ tích *Mặt trăng mặt trời*. Đứa bé trong tôi, đứa bé mà mỗi khi đêm xuống sẽ tỉnh giấc khóc nức nở bên cạnh trống không, vì sợ con hổ lắm.

Cả ngày tôi chỉ nằm bẹp trên giường đọc sách, rồi khi đêm đã khuya, tôi nghe thấy tiếng mẹ mở cửa phòng bước vào.

“Con ngủ rồi à? Con gái?”

Mẹ ngồi cạnh giường tôi, lắc lắc hai lon bia trên tay. Một cho tôi, một dành cho mẹ. Nhìn hai má mẹ đỏ ửng cả lên.

“Mẹ có uống chút rượu. Mẹ về muộn quá, mẹ xin lỗi. Vậy chúng ta cùng nhảy nhé?”

Tôi đang suy nghĩ từ câu “Mẹ xin lỗi” chuyển sang “Chúng ta cùng nhảy nhé?” chẳng thấy chút logic ở đâu. Mẹ không thấy tôi trả lời, bắt đầu lẩm nhẩm hát và nhảy trước mặt tôi. Tôi dựng nửa người dậy, xem điệu nhảy quê mùa của mẹ. Ít ra qua điệu nhảy cũng phải thể hiện điều gì chứ. Nhìn dáng mẹ buồn cười quá, tôi bật cười khúc khích, thấy vậy mẹ vẫn tiếp tục, cười theo tôi và hỏi:

“Thế nào? Mẹ nhảy giỏi đúng không?”

Mẹ biết tôi ngơ ngác chẳng hiểu gì nên mới không trả lời được, gương mặt mẹ hào hứng như cô giáo mầm non trước giờ phát biểu vậy. “Trời đất!” - câu nói bật lên trong đầu tôi như một cái gõ nhẹ khiến mọi điều đều thông suốt. Tôi tự hỏi trên thế gian lại có một bà mẹ đêm muộn về nhà trong tình trạng lâng lâng vì say rượu thế này sao, nhưng không biết tại sao tôi cũng bật cười theo.

Khi đó, ngẩng nhìn mẹ nhảy, vừa nhảy vừa nói thật to: “Wi Nyeong à, dạo này mẹ có cảm giác như đang yêu ấy. Từ sau khi con đến, mỗi sớm thức giấc mẹ đều thấy trái tim mình hồi hộp”, tôi đã nghĩ việc hai mẹ con gặp lại nhau rồi được sống cùng nhau thế này không phải là chọn lựa mà là điều tất nhiên của cuộc đời. Không chừng trái tim tôi lúc nào cũng muốn nhảy rộn cũng nên. Nhưng dường như từ lâu đã thành quen, dù lòng tôi nghĩ mình đâu thể giữ mãi thói quen này, cơ thể tôi lại không thể cùng mẹ nhảy một điệu hết mình.

“Tại sao muốn con nhảy cùng...”

Mẹ kéo lấy cánh tay tôi rồi ngồi bịch xuống giường.

“Có vẻ đã khuya rồi. Xem mẹ kìa, thở dốc cứ như tập thể dục!”

Mẹ nhìn tôi bật cười.

“Yahhhh. Đừng nhìn mẹ thế! Con bé này! Có lúc mẹ hỗn loạn không biết con là mẹ hay mẹ mới là mẹ đấy!”

Như vừa mới vỡ lẽ ra việc nhảy một mình trước cô con gái lúc nửa đêm, mẹ lên tiếng với vẻ ngượng ngùng xấu hổ, vờ nhìn vào nhãn hiệu trên lon bia đang cầm. Khoảnh khắc ấy gương mặt mẹ sáng bừng niềm hạnh phúc bất khả xâm phạm, và dường như niềm hạnh phúc ấy đã truyền lửa sang trái tim tôi, làm khôe mắt cay cay, những giọt nước mắt lăn dài.

Khi đó tôi đã hiểu... Tại sao những đứa trẻ trong gia đình ly hôn lại bất hạnh, là bởi người mẹ luôn cảm thấy bất hạnh. Tại sao những đứa trẻ được sinh ra trong một gia đình mà ba mẹ chúng luôn bất hòa lại mơ hồ cảm thấy mình bất hạnh. Là vì những bà mẹ chưa từng cảm nhận được niềm hạnh phúc. Ahhhhhhhh. Thật đáng buồn khi các bà mẹ trên thế gian này thậm chí không biết mình có thể mạnh mẽ đến đâu, hay những bà mẹ mạnh mẽ lại không biết mình có thể gắng gượng đến chừng nào, được bao lâu.

Mẹ nắm lấy tay tôi. Khác với điều tôi nghĩ, tay mẹ lạnh. Khác với lúc mẹ nhảy ban nãy, giọng mẹ trầm lắng lạ lùng.

“Có những lúc mẹ sợ con trưởng thành nhanh quá. Liệu có phải vì con đã chịu nhiều thương tổn... Hồi còn nhỏ, mẹ cũng lớn trước tuổi. Khi niềm tin của con chỉ dừng ở một điểm vô định nhỏ bé, suốt cuộc đời con sẽ không bao giờ lớn hơn được, và con cứ sống mãi như một đứa trẻ. Không chừng con cũng có nỗi sợ như thế... Đừng cố hiểu cặn kẽ điều gì. Đôi lúc bỗng nhiên con cảm thấy sợ hãi vì dường như đã quá hiểu mẹ. Đừng bao giờ dễ dàng tha thứ... cho mẹ. Cả mẹ kể của con... cả ba con... Đừng bao giờ có suy nghĩ phải cảm thông hay dễ dàng tha thứ. Điều đó còn tệ hơn cả lòng ghét bỏ. Bởi khi con cứ kéo dài thời gian mình tự đặt ra, có thể con sẽ tự tước đi cơ hội tha thứ thực sự”.

30.

Những đứa trẻ có thể biết nhà văn là người thế nào qua mẹ tôi. Đang ở khoảnh khắc này, rồi trong khoảnh khắc ngay sau đó, từ một bà cô lẩm lòi, mẹ lập tức trở thành một nhà văn với tâm hồn lai láng. Mẹ nói tôi nghe những câu khiến tôi phải suy ngẫm rồi lại ngáp một cái: “Ahhh, ngày mai phải rửa mặt rồi đi ngủ mới được”. Đó là một trong những đặc trưng của mẹ, bao giờ cũng vậy, kết thúc bài diễn thuyết là sẽ có câu đó.

“Không biết bí quyết trẻ đẹp của quý bà đây là gì?” - trước câu hỏi đùa của tôi, mẹ thản nhiên trả lời: “Bí quyết trẻ đẹp của tôi chính là rượu và thuốc lá và đặc biệt luôn phải lên quyết tâm: *Ngày mai phải rửa mặt rồi đi ngủ mới được*”. Trước khi chuyển đến sống cùng mẹ, tôi thật không hiểu câu ấy nghĩa là gì. Mỗi tối mẹ lên kiểm tra xem cậu út đánh răng chưa, và mẹ thường phàn nàn nếu không tắm thì chí ít cũng phải rửa tay chân sạch sẽ chứ, sau đó mẹ về phòng mình, nắm chặt tay và tự hứa với bản thân: “Ahhhh, ngày mai nhất định phải rửa mặt rồi đi ngủ mới được”. Mỗi lần mẹ như thế tôi lại thấy bà thật thú vị, đáng yêu. Nhưng thi thoảng nhìn gương mặt mẹ cứ như chực trào nước mắt, vừa mếu máo vừa nói:

“Giá như có thể sống ở một nơi nào đó suốt một năm không điện thoại, không e-mail, không bản thảo thì tuyệt! Dù ai gọi cũng không phải đáp, ai hỏi cũng không phải trả lời. Cả ngày được ăn những món ngon - điều này rất quan trọng - do người khác chuẩn bị, rồi phiêu du đi chơi đây đó”.

Có một việc từ mấy ngày trước nhất định tôi phải nói với mẹ, nhưng tôi đang nghĩ xem nên bắt đầu thế nào. Nghiêm túc nhất có thể, tôi hỏi mẹ:

“Mẹ thích mẫu người đàn ông ra sao ạ?”

“Đàn ông?”

Trước câu hỏi bất ngờ của con gái, mẹ nhú mày suy nghĩ giây lát. “Giàu có, cao to, đẹp trai, không hói và bụng không được phệ, thân thiện, vui tính, vừa ấm áp vừa pha chút lạnh lùng, là người đọc nhiều sách, cẩn trọng, chăm chỉ, lại lãng mạn, và đặc biệt chỉ yêu mình mẹ...” - mẹ nói xong cười một tràng ha ha ha đầy thích thú.

“Một người có ngoại hình giống Keanu Reeves, sở hữu cái đầu thông minh và tài sản kếch sù như Bill Gates, lại có đức hạnh như Gandhi... Quanh mẹ có ối đàn ông như Bill Gates hay Gandhi. Vấn đề là tích hợp cơ. Hầu hết họ đều có ngoại hình như Bill Gates và “giàu” cỡ Gandhi... Nhưng sao đột nhiên con lại hỏi về đàn ông?”

“Không có gì ạ. Thi thoảng trong lòng con cũng mong mẹ sẽ yêu một ai đó hay gặp gỡ một người đàn ông tốt thôi ạ”.

Mẹ xoa đầu tôi nói:

“Mẹ chán yêu đương lắm rồi. Họ cứ nghĩ đây là người đàn bà của mình rồi tự cho mình quyền can thiệp này nọ. Tệ hơn nữa là còn phân tích xem con tệ thế nào, con thiếu sót ra sao, chẳng phải tự mình làm khổ mình sao!”

Mẹ đưa ngón tay lên miệng, nhần chỗ xước móng rô rồi tiếp:

“Vớ lại có vẻ không ổn lắm. Nói đến đàn ông là mẹ ngán ngấm. Dù đã cố không dễ dàng thốt ra mấy lời này nhưng thú thật, vớ mấy người đàn ông mẹ từng gặp gỡ, ý nghĩ “đàn ông tất thấy đều giống nhau” cứ luẩn quẩn trong đầu, làm mẹ chẳng nẩy sinh tình cảm nổi. Trái tim mẹ không nghe lý trí mách bảo thì biết làm sao? Vì vậy mẹ tuyệt đối không yêu đương gì nữa hết, à, mà mẹ sẽ không nói từ “tuyệt đối” nữa”.

Mẹ nói mà nghe như đang kêu cứu. Tư thế nắm chặt tay xem chừng đang quyết tâm. Lúc nào mẹ cũng quyết tâm kiểu đó, từ “Ngày mai nhất định phải rửa mặt rồi đi ngủ mới được” đến “Sáng nhịn, trưa nhịn, tối chỉ uống nước thôi và mình sẽ giảm 5 cân lận”. Mẹ lại quay sang nhìn tôi: “Nhìn con mập quá, nhịn ăn để giảm cân đi”, rồi chuẩn bị cơ man đồ ăn ngon, nếu tôi không ăn thì lại bực mình khó chịu.

“Chẳng phải mẹ nói giảm cân đi ạ?”

Khi tôi hỏi vặn, mẹ thoáng bối rối rồi dõ: “Thì chỉ ăn cái này thôi. Ăn đi rồi mình tập thể dục! Con đang tuổi ăn tuổi lớn mà nhịn thì phải làm sao?” Nói đến thể dục: Mẹ chỉ hít vào thở ra thôi. Đoạn mẹ nói: “Hồi còn trẻ mẹ đã tích cực tham gia phong trào dân chủ hóa đấy, mẹ cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ bộ!”

31.

Cứ mỗi lần đề cập tới đàn ông là mẹ lại nghĩ ngay đến bạn trai tôi. Xem nào, câu chuyện vừa khơi mào mắt mẹ đã tròn xoe, đầy vẻ tò mò, hỏi liên hồi: “Cậu ta làm gì? Học tốt không? Có đúng giờ không? Gia cảnh thế nào? Ba cậu ta có đối tốt với mẹ cậu ta không? Không có việc ba cậu ta đánh mẹ cậu ta chứ? Sau này lớn lên định theo nghề gì?” Lúc tôi giải thích, mẹ lại nghĩ ngay chuyện này chuyện kia: “Xem ra lần ấy cậu ta đề nghị chúng mình làm quen đi cũng chẳng có gì đặc biệt nhỉ? Nhưng có vẻ là người tốt. Nhìn cũng đứng đắn, chừng chạc và có triển vọng phết. Sau này chắc là một người chân thành đấy! Đàn ông con trai trước tiên là phải chân thành”. Cứ thế đến khi tôi nói với mẹ:

“Mẹ, mẹ đang kén rể ạ?”

Bấy giờ mẹ mới định thần, ấp úng lảng sang chuyện khác: “Không, mẹ đâu có nói gì...”

Dẫu sao tôi đã nghe kể: Trước đây tuổi hai mươi, sau khi gặp ba, mẹ chẳng hẹn hò với ai khác mà kết hôn với ba luôn. Thế nên chỉ cần đề cập đến chuyện bạn trai là mẹ nghĩ nhất định sẽ phải kết hôn, khi tôi ngắt lời mẹ mới chịu dừng. Mà đâu chỉ có thế, cứ nói tới bạn trai hay người yêu là mẹ lại bảo: “Đâu nhất thiết ngủ với nhau một lần là kết hôn đâu!” - kiểu như người phụ nữ hiện đại, có tư tưởng tiến bộ, hoặc: “Bây giờ lôi đâu ra đũa như thế?”

Khi nghe tôi phản bác: “Thế là sao ạ? Vậy không kết hôn mà cứ mặc kệ ạ?”, mẹ mới đổi giọng như thể dỗ dành con trẻ: “Đương nhiên là không được dễ dãi. Vì cơ thể mình cũng quan trọng như trái tim mình ấy. Tuyệt đối... không được dễ dãi. Ừm?” Mẹ đổi giọng như mấy bà cô bảo thủ đang giáo huấn con cái ngay được.

Dạo gần đây mẹ tôi cũng tinh ý, mỗi lần tôi về nhà và khoe: “Mẹ, hôm nay con gặp một anh đẹp giai kinh khủng” thì mẹ lại trả lời bằng giọng khích tướng: “Chẳng phải đã là lần chín mươi tám con hay cậu ta phải lòng nhau sao?” Nghe thế tôi vẫn hớn ha hớn hở: “Không, phải là lần một trăm ý ạ”. Mẹ phản pháo ngay: “Vậy thử hẹn hò đi. Dù gì dăm bữa nửa tháng cũng chia tay ấy nhỉ?”

Một trong những lý do to như voi để tôi chuyển tới thành phố B. sống cùng mẹ là những mối quan hệ của tôi tại thành phố E., nơi tôi sinh ra và lớn lên, quá phức tạp. Từ bậc tiểu học lên đến trung học phổ thông, tôi chỉ sống ở một thành phố. Cậu ta là người bạn đáng mến trong suốt sáu năm tiểu học, lên trung học, cậu ta đề nghị bắt cặp với tôi, còn giờ cậu ta lại hẹn hò với bạn của bạn tôi, và lại dành mọi mối quan tâm cho đứa bạn thời cấp hai từng chơi cùng tôi. Quả thực có ối chuyện đau đầu xảy ra. Còn ở thành phố B. này, ít nhất ngoài các thành viên trong gia đình ra, chẳng ai biết gì về tôi sất. Tôi sẽ sắp xếp toàn bộ những mối quan hệ phức tạp của mình vào một ngăn thuộc về quá khứ, tôi sẽ học hành chăm chỉ và muốn trải qua quãng thời gian cuối cấp thật vui tươi. Đương nhiên sẽ chẳng ai tin những lời tôi nói.

Một ngày nọ, trên đường đến phòng đọc sách, tôi phát hiện ra một ngôi nhà độc đáo với những rặng hoa nở đẹp lung linh nằm trên một con dốc thoải thoải. Rõ ràng đây là một cửa hiệu ba tầng. Nhìn kỹ sẽ thấy ở tầng một có tấm biển gỗ khắc chữ: *Hiệu sách vui vẻ*. Đây là một hiệu sách được trang trí đầy những chậu thu hải đường, hoa hồng nở rộ càng khiến tôi cảm thấy thú vị, lôi cuốn bước chân tôi. Dạo quanh xem sách, bỗng tôi phát hiện cả một góc bày những cuốn đề tên mẹ mình. Trong quãng thời gian đi đến rồi trở về từ phòng đọc sách, tôi thường ghé qua đó đọc những cuốn sách của mẹ. Ngày nhỏ tôi chưa từng đọc sách mẹ viết. Một lần, đọc mẫu tin quảng cáo trên báo, tôi thấy giới thiệu cuốn truyện cổ tích mẹ viết, liền tới hiệu sách mua về, nhưng mấy ngày sau nó bỗng biến mất. Vì không dám hỏi ba hay hỏi dì: “Ai đã cầm cuốn truyện của mẹ đi ạ?” nên hôm sau tôi đòi bà mua cho một cuốn khác. Nhưng chỉ mấy hôm sau, cuốn truyện mới cũng không cánh mà bay. Mấy lần tôi định hỏi ba nhưng chẳng thể thành lời. Muốn nói tới thì là điều cấm kỵ. Tôi ngọt ngào đến nỗi chẳng thể vượt qua những rào cản, những quy định được đặt ra trong căn nhà ấy.

Có một người đàn ông sống ở đó. Người ấy để râu đen, mái tóc dài cột lên khiến tôi liên tưởng tới nhân vật Trương Phi trong *Tam quốc diễn nghĩa*, mặc quần rộng thùng thình như bị ngâm nước, ngồi trong vườn hoa nhỏ nối liền với hiệu sách và hút xì gà. Một ngày nọ, người ấy bỗng tiến lại phía tôi và nói:

“Cháu có vẻ thích tác giả này nhỉ!”

Có vài lần tôi từng chạm mặt với chú, nhưng đây là lần đầu gương mặt nhìn quen thuộc ấy bắt chuyện với tôi. Tôi hỏi đùa lại: “Cháu cũng không biết... Chú cũng thích tác giả này ạ?” Người ấy nghiêng đầu bảo: “Cũng không hẳn. Nghe nói là một tác giả nổi tiếng từ mười năm trước nên chú đã đọc thử một lần, cũng không mấy đặc sắc. Có một thứ tình cảm nào đó thật phức tạp... Sau này thì chú không đọc nữa”. Nghe vậy, tôi cũng không nói thêm lời nào nữa.

Một lần, khi tôi đang đọc sách của mẹ trong hiệu sách thì trời bắt đầu mưa. Mưa rào. Tôi chẳng có ô nên cũng khó chạy về nhà, đang không biết làm thế nào thì chú gọi tôi. Và đưa tôi một tách trà. Tôi và chú ngồi đối diện nhau, ngắm nhìn những giọt mưa rơi và uống trà. Tự dưng tôi kể chuyện cho chú nghe dù chú không hỏi.

“Mẹ cháu đã ly hôn đến ba lần. Trong nhà cháu còn có hai cậu em nhỏ, và cả bốn người đều có họ khác nhau. Mùa hè này cháu đã chuyển tới đây sống cùng mẹ”.

Sau này khi nghĩ lại vì sao lúc đó mình lại kể cho chú nghe dù không được hỏi, tôi thấy dường như chú đã có một vị trí nào trong trái tim mình. Trong quãng thời gian chẳng có liên lạc gì từ ba, tôi cảm thấy mình thiếu thốn tình cảm của ba, và tôi không nghĩ mình lại có thể tìm thấy điểm chung giữa chú và ba. Chú nhìn tôi giây lát như tự hỏi: Liệu đây có phải một đứa bé đang lẫn lộn giữa thực tại với trí tưởng tượng phong phú hay không, bởi tôi là đứa luôn vẽ nên những cổ tích nhiệm màu, rồi nói: “Mẹ cháu hẳn là một phụ nữ rất chăm chỉ”. Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm giác như ai đó phát тет một cái vào lưng mình. Tôi đâu có nghĩ việc mẹ ly hôn ba lần sẽ trở thành minh chứng cho thấy bà luôn sống chăm chỉ. Tôi bật cười ha ha. Chú ấy nhìn tôi, nghiêm túc hỏi:

“Sao cháu cười?”

“Điều khiến người ta cười là có một câu đi đúng vào trọng tâm vấn đề. Lời nhận xét đó rất đúng về mẹ cháu. Mẹ cháu là một người thực sự nhiệt thành”.

Chú ấy không hỏi gì nữa. Chẳng có vẻ gì là đang nén lại nổi tò mò muốn nghe thêm những điều lạ lùng và cứng nhắc. Điều đó càng cuốn hút tôi hơn.

Thỉnh thoảng tôi lại cùng uống trà với chú. Nếu đang ở phòng đọc sách mà cảm thấy đau hông, tôi lại đặt sách xuống, tới hiệu sách. Chú ấy, hoặc đang cầm một cái bình lớn tưới nước cho các bồn hoa, hoặc đang đọc. Rồi chẳng nói lời nào, thường lặng lẽ pha trà rồi ngồi uống và trầm tư. Đôi lúc tôi cũng không biết mình tìm tới hiệu sách vì muốn uống trà cùng chú hay vì muốn đến phòng đọc sách để học nữa.

“Có vẻ chú cũng thích sách lắm ă?”

Có lần tôi hỏi, chú chỉ mỉm cười.

“Thích chứ, chú thích sách, và cũng thích cả rượu. Vì vậy chú từng phân vân xem mình nên mở một tiệm rượu hay một hiệu sách. Nhưng nếu mở một tiệm rượu, chẳng phải chú sẽ phục vụ rượu mỗi ngày sao. Nên chú quyết định mở một hiệu sách, tìm hiểu về các tác giả và sống như thế”.

“Mẹ cháu cũng thích cả sách và rượu...”

Nghe tôi nói chú lại cười.

“Vốn dĩ những người sống chăm chỉ thì cũng chăm chỉ đánh bạn với rượu mà”.

Hễ mở miệng là chú thường nói từ “chăm chỉ”, nhưng xem ra bản thân chú đâu có sống chăm chỉ. Luôn luôn chậm rãi đến hiệu sách, lau chùi bụi bám trên những cuốn sách, rồi bán sách. Hình như chú cũng đang sống một mình ở tầng hai của hiệu sách đó. Thỉnh thoảng tôi trông thấy một cô lui tới dọn dẹp nhà cửa. Một lần khi tôi hỏi: “Chú không có người thân ă?”, mặt chú tối sầm lại như mây đen giăng kín.

Việc hỏi về gia đình chú cơ hồ chạm vào nỗi đau thầm kín nào đó, chú ngần ngại rồi nói:

“Hiện chú đang ở một đất nước bị cô lập”.

Sau đó tôi không hỏi thêm gì về gia đình chú nữa. Thay vào, tôi kể chuyện gia đình mình.

“Thì thoảng hai cậu nhóc em cháu tưởng tượng đến cảnh sau này kết hôn. Người cháu cứ run bần bật vì ghen tức. Chỉ nghĩ tới việc chúng sẽ yêu một đứa con gái nào đó hơn mình là cháu lại tức lắm. Mẹ cháu thường bảo: “Mẹ không thấy thế thì thôi sao con lại thấy thế?”, rồi bảo: “Mẹ già đi cũng chẳng sao, chỉ mong các con mẹ mau trưởng thành”. Mỗi lần trả công kem cho hai nhóc vì sai chúng nó mấy việc vặt, cháu toàn hỏi: “Các em, trên thế gian này ai là người đẹp nhất?” Ban đầu chúng chưa tinh ý, nhanh nhẩu đáp: “Kim Tae Hee”, “Song Hye Kyo”. Nhưng về sau cũng biết ý nên trả lời: “Đương nhiên là chị gái rồi!” Không trả lời thế, đừng hòng cháu mua kem hay bánh kẹo cho”.

Chú im lặng nhưng nhìn nét mặt chú, tôi biết chú đã thích mình rồi. Nếu có hôm nào tôi đi chơi với bạn cả ngày, không ghé qua hiệu sách thì chú hỏi:

“Hôm qua hình như cháu có việc bận”.

Tôi vẫn gặp chú ấy, và lại mong nếu chú ấy trở thành bạn của mẹ thì tốt quá. Thử nghĩ mà xem. Cả hai bằng tuổi nhau và chẳng rõ vì sao mà cả hai đều đang sống độc thân.

Nghe nói trước khi mở hiệu sách chú ấy đã từng là phóng viên cho một tờ nhật báo. Với tư cách một đặc phái viên được cử đến một đất nước xa xôi. Tôi thường so sánh chú ấy với tiêu chuẩn mẫu đàn ông lý tưởng của mẹ. Dẫu đầu chú ấy hơi hói, bụng hơi - à không - rất phệ và chẳng biết kiếm được bao nhiêu nhưng chú ấy là một người thú vị và thoải mái. Hơn nữa, chú ấy thích sách hơn thích bất cứ điều gì. Chú ấy không tạo cho người ta cảm giác ồn ào, vội vã như mẹ. Nhìn có vẻ thành thực và điềm tĩnh. Và khi nhìn chú ấy dường như tôi liên tưởng đến ba. Nhưng nghĩ đến việc phải lựa chọn một trong hai người, chú ấy hoặc ba, tôi cười đau cả bụng.

“Chú đã từng là một phóng viên, khi nước mình đứng trước thềm Olympic 88. Khoảng năm 87, bấy giờ Wi Nyeong vẫn đang trong bụng mẹ nhỉ. Khi ấy, công ty chú đang thực hiện phong trào không hút thuốc, mỗi ngày trưởng phòng đều gọi chú lên, yêu cầu chú đưa ra một khẩu hiệu thích hợp cho Olympic 88 và phong trào không hút thuốc này. Chú hỏi trưởng phòng: “Nhưng Olympic 88 với phong trào không hút thuốc có liên quan gì hả sếp?” Trưởng phòng trả lời: “Cái thằng, nếu muốn chẳng phải có rất nhiều khẩu hiệu đó sao? Chẳng phải cả hai đều tốt sao?”. Ấy, vì vậy chú lại đi mua thuốc lá dù đã nghĩ mình phải bỏ thuốc, hút một điếu và đưa ra được khẩu hiệu luôn”.

“Chú đã đưa ra khẩu hiệu gì ạ?”

“Hãy bỏ thuốc lá, sống lâu hơn, cùng chứng kiến vòng tròn Olympic 88 và chết!”

Khi ấy gương mặt chú như bừng sáng hân hoan. Lúc tôi cười chú cũng cười theo như thể biết tôi nghĩ gì.

“Một lần nọ, chú được phân công ra đề cho kỳ thi đầu vào của công ty. Lĩnh vực thường thức. Vì vậy chú ra đề: Người sẽ đoạt huy chương vàng Olympic bộ môn marathon là: 1. Jeon Doo Hwan, 2. No Tae U, 3. Hwang Yeong Jo, 4. Lee Sang Gu và trưởng phòng đã nổi trận lôi đình”.

“Tại sao ạ?”

“Chú đã viết tên Lee Sang Gu. Nhưng Lee Sang Gu cũng là tên ông chủ công ty... Bởi thế chú tức giận đổi thành: 4. Jeon Jun Hyeong”.

“Jeon Jun Hyeong là ai ạ?”

Chú nháy mắt cười với tôi: “Là chú!”

Tôi muốn giới thiệu chú ấy cho mẹ, đôi khi mẹ nháy, và có những lúc mẹ nói mẹ hạnh phúc nhưng tôi thấy được nỗi cô đơn trong trái tim bà. Nói đúng hơn, liệu có phải tôi muốn làm cho cuối tuần của mẹ rộn ràng sắc màu hạnh phúc hơn không nhỉ.

Những ngày cuối tuần, căn nhà của mẹ lúc nào cũng trống trải. Cứ cuối tuần Dong Bin và Je Je lại đi gặp ba nên thứ Bảy chỉ còn tôi và mẹ ở nhà. Sáng Chủ Nhật thức dậy, tôi đang sấy tóc định ra ngoài gặp bạn thì mẹ bước vào phòng.

“Con đi đâu thế?”

“Dạ, con có hẹn”.

Mặt mẹ ỉu xiu. “Mẹ đã chuẩn bị bao nhiêu món ngon để cùng ăn với con”. Tôi đáp: “Con về rồi con ăn ạ”. Mẹ hơi bực, vừa ra khỏi phòng vừa lẩm bẩm: “Ầy, đến tính cách cũng lạ cơ. Sống cùng nhau, ngày cuối tuần phải cho người ta nhìn mặt con chút chứ!”

Tối đó tôi nói chuyện phiếm với lũ bạn nên về hơi muộn, về nhà chỉ thấy mình mẹ đang ngồi trước tivi trong gian phòng tối om. Trước ánh sáng xanh của màn hình, gương mặt mẹ nhìn chẳng còn sức sống, vô hồn như một bà lão sống cô độc từ lâu. Trên bàn ăn là những món mẹ thường chế biến, nào rau, ớt, miến trộn, nào chân gà nướng, mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi nhưng tôi không động đến. Trước khi chia tay với lũ bạn, tôi cũng đã ăn Tteokbokki nên cũng không muốn ăn thêm.

“Các em đâu ạ?”

Mẹ chỉ lắc đầu.

“Chúng đều về muộn... Con cũng ăn rồi mới về chứ gì?”

Tôi gật đầu, mẹ đứng phắt dậy như đã quyết tâm lắm, ra bàn ăn và bắt đầu gặm chân gà. Trong lòng tôi cảm thấy thật có lỗi, nhìn mẹ hình như không ổn, tôi ra bàn ăn ngồi đối diện với bà.

“Mẹ đừng cố ăn nữa. Lát nữa đói thì ăn...”

Tôi vờ vui vẻ: “Chắc là ngon lắm đây!” rồi cũng bắt đầu ăn một ít miến trộn. Mẹ đặt chiếc chân gà ăn dở xuống đĩa.

“Chuẩn bị cả một bàn thức ăn, đưa thì lúc này về, đưa thì lúc kia về, trong lúc đợi mấy đứa mẹ chột có một suy nghĩ lạ. Trước bà ngoại cũng đợi mẹ và các bác, cũng chuẩn bị cả một bàn ăn mà con cái không ai chạm đến, và giờ mẹ đã cảm nhận được nỗi cô đơn chỉ có một mình... Mẹ nghĩ giả như ngay đến công việc viết văn cũng không có, liệu mình sẽ buồn tới mức nào trong một ngày như hôm nay. Mẹ thấy mình chỉ lo nuôi dạy các con mà lại không hề chuẩn bị tinh thần để các con đi xa. Lạ lắm nhỉ? Trước đây hề nghĩ đến việc một ngày nào đó các con lớn lên, và không cần mẹ nữa, tất cả đều biết tự lo cho cuộc sống của chính mình, mẹ có cảm giác tất thấy các con đều rời xa mẹ, mẹ thấy mình kiệt sức”.

Mẹ mệet mệet cầm chiếc chân gà đang ăn dở lên.

“Trước đây, trước khi con chuyển tới căn nhà này, khi mẹ chỉ đưa hai em con về đây ấy, vào mỗi dịp cuối tuần mẹ đều thấy có lỗi với bọn trẻ. Những đứa trẻ khác được đi công viên, đi ăn ngoài còn nhà mình chỉ mỗi ba mẹ con, biết làm gì... Khi đó mẹ thấy có lỗi với các em con vô cùng vì mẹ đã ly hôn. Sao cái nhà hàng trên khu phố mình lại có nhiều trẻ con đi cùng các ông bố thế chứ... Nên mẹ đưa các em con đi ăn vào ngày thường thôi, còn mỗi dịp cuối tuần mẹ lại chuẩn bị thật nhiều món đặc biệt. Hừm, giờ thì mẹ chẳng cần phải lo nghĩ chuyện đó nữa, có gì không tốt, cũng tốt mà...”

Mẹ lại nở nụ cười đặc hữu.

35.

Tôi đã quyết định phải để mẹ xem mặt chú ấy. Vì vậy, một ngày nọ khi mẹ vào khu trung tâm, tôi đã gọi điện hướng dẫn mẹ vị trí hiệu sách và nhờ mẹ mua hộ mình sách tham khảo.

“Gần nhà mà, con đi cũng được chứ sao!”

Mẹ cần nhần nên tôi nói mình đã quyết tâm học hành chăm chỉ nhường nào rồi cúp máy. Hôm đó, tối muộn mẹ mới về nhà, trên tay không quên cầm cuốn sách tham khảo cho tôi.

Tôi quan sát nét mặt mẹ. Có vẻ gì mệt mỏi, mẹ vào phòng mang cho tôi cuốn sách, ngồi trên ghế và bất chợt lên tiếng:

“Lạ thật đấy Wi Nyeong à, hôm nay có một việc rất lạ!”

Để tôi có thể lắng nghe giọng nói nhỏ nhẹ liên thoảng của mình, người vừa trở về từ một thế gian tựa hồ vĩnh cửu, mẹ ngồi đối diện tôi, khẽ cười - nụ cười từ tận sâu thẳm trái tim.

“Hôm nay có một việc quá đổi kỳ lạ xảy ra... Mẹ trông thấy một ai đó, trái tim mẹ vang lên tiếng coong rồi chết lặng, cảm giác như trên thế gian ngoài người ấy ra không còn bất cứ điều gì tồn tại”.

Mẹ có thể kể cho con gái nghe chuyện này không, mẹ để ý ánh mắt tôi rồi tiếp:

“Chuyện thế này trong đời mẹ là lần đầu tiên đấy! Đọc trong tiểu thuyết mẹ cứ nghĩ chỉ là tiểu thuyết, chỉ là nói xạo. Là thật sao? Trời ơi! Lẽ nào những điều các tiểu thuyết gia viết là thật!”

Tôi đang nghĩ cuối cùng kế hoạch của mình cũng đi đúng hướng. Cứ nghĩ vậy và đợi mẹ kể tiếp. Phản ứng của mẹ có vẻ nhiệt thành và mãnh liệt ngoài dự tính.

“Người đó hỏi mẹ nhưng mẹ chẳng thể cất lời và bỏ chạy. Sao mẹ có thể hành động như thế cơ chứ?”

“Ở hiệu sách ạ?”

Tôi giả bộ hỏi. Mẹ ngạc nhiên hỏi lại: “Hiệu sách ư?” và nói: “Không. Chỉ có một cô bé làm thêm ở đó thôi”. Tôi thực lòng muốn thốt lên: “Không đúng, chẳng phải mẹ đã gặp chú ở hiệu sách sao?”, nhưng dường như mẹ chẳng bận tâm gì tới hiệu sách.

“Là ở cửa hàng tiện lợi cơ. Mẹ định mua chai Jack Daniel’s vẫn thường mua nhưng có ai đó đang cầm nó lên. Mấy ai mua Jack Daniel’s ở cửa hàng tiện lợi nào! Bởi vậy chủ cửa hàng luôn đặt chỉ một chai cho mẹ, nhưng người ấy lại định mua nó. Lúc người ấy còn đang phân vân, mẹ hỏi: “Anh sẽ mua chai rượu đó?” và người ấy nhìn mẹ. Chính khoảnh khắc ấy. Trái tim mẹ coong một tiếng như muốn rớt khỏi lồng ngực”.

Mẹ đưa tay lên giữ chặt ngực mình.

“Vậy người ấy phản ứng ra sao trước câu hỏi của mẹ ạ?”

“Mẹ không biết. Vào khoảnh khắc hai mắt chạm nhau, mẹ không nghe được, không nhìn được

bất cứ điều gì”.

Tôi không hiểu lắm. Nhưng coi phản ứng của mẹ thì đúng là lần đầu thật, tôi lại hỏi:

“Người ấy chừng bao nhiêu tuổi vậy mẹ?”

“Không biết”

“Đẹp trai đến mức nào vậy mẹ?”

“Không biết”

“Nghề nghiệp có vẻ là...?”

“Không biết”

“Vậy thì biết làm sao ạ?”

“Không biết. Mẹ chẳng nghĩ được gì”

“Mẹ, mẹ tỉnh táo lại đi! Là đàn ông thật ạ? Chẳng lẽ là phụ nữ? Hay là ma?”

Trước câu hỏi kèm theo vẻ mặt chẳng-hiểu-gì của tôi, mẹ chỉ liếc nhìn. Có vẻ bà đang đắm chìm trong suy tư.

“Điều quan trọng là lần đầu tiên mẹ có cảm giác thế này. Trong những tiểu thuyết tình yêu đã viết, chưa một lần mẹ viết về tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Vì mẹ không biết cảm giác đó là gì. Oa! Thần kỳ thật. Nếu người ấy là ai đó thì sao? Người ấy anh tú đến mức nào, và có ý nghĩa gì? Điều quan trọng là mẹ đã có trải nghiệm đó. Cuốn tiếp theo sẽ phải viết về tình yêu từ cái nhìn đầu tiên mới được. Giờ mẹ đã trải nghiệm nên hiểu được... Và điều quan trọng hơn là nó vẫn còn đọng lại trong tim mẹ lúc này”.

Nghe giọng mẹ thật tươi vui hạnh phúc.

36.

Sau lần đó, mẹ dần thay đổi. Đó là điều bí mật với thế giới ngoài kia chứ lúc ở nhà, mẹ thường búi tóc gọn gàng và mang một cặp kính dày. Thị lực của mẹ kém đến mức nếu là đàn ông con trai thì đã được miễn nhập ngũ! Việc mẹ búi tóc gọn gàng, mang một cặp kính to, dày làm các nhân viên bán hàng không thể biết mẹ có thị lực kém.

Vào một buổi sáng, khi tôi và các em đang ăn bánh mì, tôi nghe thấy âm thanh của chiếc máy sấy tóc. Mẹ đang sấy tóc và trang điểm nhẹ.

“Mẹ đến cửa hàng tạp hóa ạ?” Câu hỏi của tôi làm mẹ thoáng bối rối. Và mẹ nói:

“Ừ... ừ...”

Tôi đã hỏi mẹ: “Đến cửa hàng tạp hóa sao lại phải trang điểm như vậy ạ?”

Với vẻ mặt nghiêm nghị, mẹ bác lại lời tôi: “Dù ở nhà cũng nên mặc đẹp, là phụ nữ thì phải biết làm đẹp cho bản thân. Ngày nào mẹ cũng nói vậy đấy thôi. Người phụ nữ được sinh ra với khuôn mặt đẹp không thể mang theo phiền muộn được”.

“Một phụ nữ không nên mang theo khuôn mặt phiền muộn là đúng ạ, nhưng một cô gái xấu thì có trang điểm thế nào cũng không trở thành cô gái đẹp được”, tôi nói.

Mẹ đeo kính lên và cảm thấy hài lòng. Sau đó là tiếng cười khúc khích. Mẹ đã ho lớn hai lần:

“Dạo này chỉ viết văn thôi mà sao khô cả cổ... Tủ lạnh nhà ta chật chội quá, mẹ đã mua coca mà không thể xếp chúng vào tủ lạnh được... Trời nóng quá...”

Vì ngày nào mẹ cũng tới cửa hàng tạp hóa nên ngày nào ba chị em tôi cũng được ăn kem, và những chai Jack Daniel's cũng được tích dần trong tủ.

Có lần mẹ vừa cầm giẻ lau vừa nhìn cái điện thoại đặt ở bồn rửa. Mẹ quen miệng lầu bàu: “Nếu chấm dứt được những cuộc gọi đến từ kẻ đó thì tốt biết mấy. Những cuộc gọi đến nhờ vả thật khó chối từ”.

Tôi hỏi mẹ: “Mẹ đang chờ một cuộc gọi quan trọng ạ?”

“Không...”

Mẹ trả lời mập mờ, sau đó cầm chiếc giẻ lau bàn rồi từ từ thổ lộ một bí mật to đùng.

“Trước đây, mẹ đã gặp người ấy ở cửa hàng tạp hóa. Vì nhìn kỹ nên mẹ thấy cả bụng và mái tóc cột cao của người ấy. Người ấy luôn tỏ ra quen biết mẹ. Lần nọ mẹ đã cầm chai Jack Daniel's lên trước. “Cho tôi xin hóa đơn nhé?” Mẹ nói vậy rồi đọc to số điện thoại của mình”.

Thấy tôi hơi ngơ ngác, hình như mẹ có chút ngượng ngùng. Mẹ tiếp: “Chẳng lẽ anh biết tôi sao? Nếu còn độc thân thì cũng đừng cố học thuộc số điện thoại và gửi tin nhắn”.

“Vì tôi đã bán hết Jack Daniel's mà người ấy định mua nên người ấy không mua được...”, anh ta nói.

Vậy nên mẹ về đánh rơi ví rồi hỏi anh ta: “Nuy sin juy yô?”. Lúc quan trọng như thế mà mẹ lại

nhằm “Nugu sin ji?” [1] thành “Nuy sin juy yô?” “Nuy” và “juy” là đáng nói nhất”.

Mẹ đã thực sự phát âm từ “nuy” tròn trịa như là từ “juy, ja và ju”. Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Nếu kể chuyện này cho các em nghe, hẳn cậu út thông minh của tôi sẽ nói mẹ mắc bệnh công chúa, còn Dong Bin sẽ bảo mẹ mắc bệnh nữ hoàng. Vậy nên mẹ nói:

“So với bệnh nữ hoàng thì thà gọi là bệnh công chúa! Nữ hoàng phải chịu trách nhiệm về mọi việc, thôi thì dù bị ăn mắng nhưng làm một cô công chúa không biết phải trái cũng tốt”.

Thi thoảng mẹ lại tỏ vẻ nghiêm túc:

“Là bệnh công chúa ư? Đó không phải bệnh mà vì mẹ là công chúa!”

Tôi hỏi mẹ: “Lẽ nào khi tắm mẹ cũng cầm điện thoại vào?”

“Chẳng có nhẽ đến mức đó!”

Biểu hiện của gương mặt muốn khóc và câu trả lời tưởng chừng vô hồn. “Là ranh giới đó...”

[1] “Nugu sin ji” và “Nuy sin juy yô” đều có nghĩa là “ai đó”, “ai cơ”, nhưng Nuy sin juy yô là cách nói của người già.

Hễ cứ nhìn bộ dạng ấy của mẹ là tôi lại muốn cười. Là tôi không tài nào tưởng tượng được một người đàn ông xuất hiện bên cạnh mẹ. Phải chăng mẹ hợp với hình ảnh người phụ nữ sống và nhảy một mình như thế. Nói sao đây nhỉ, sau ba lần ly hôn, biết đâu là do mẹ từng nói: “Mẹ kết hôn rồi ly hôn, đồng thời cũng ly hôn luôn những đối trá mà thế giới này áp đặt lên đời mẹ”. Một lần đi công tác về, như thường lệ, mẹ lại vào phòng tôi và nói với giọng hơi hưng phấn:

“Wi Nyeong à, nhiều người lạ đã nhìn mẹ và hỏi mẹ kết hôn chưa đấy, theo con thì sao họ lại nói thế? Phải chăng là... trông mẹ rất trẻ?”

Nói đến đây mẹ như cảm nhận được ánh mắt tôi: “Cũng không phải thế... mà đúng, mà cũng không phải... rốt cuộc sao lại thế nhỉ?” Và lại quan sát ánh mắt tôi. Hình như mẹ đang mong tôi nói với mình rằng: “Mẹ của con rất trẻ, hết như thiếu nữ vậy!”

Lần nào cũng thế, cứ đi nước ngoài về là mẹ lại túm lấy tôi để hỏi câu đó.

“Mẹ kể chuyện ban nãy nhé, lúc mẹ vừa xuống máy bay thì có ai đó đằng sau gọi lại và bảo: “Chị ơi, chị làm rơi hộ chiếu này”. Biết mẹ đã làm gì không? Mẹ quay lại nhặt hộ chiếu rồi chạy ngay... nhanh đến nỗi những sợi tóc bay loạn trên mặt. Nếu quay lại để nói cảm ơn, mẹ sợ người ta bảo: “Ồ, hóa ra không phải là một cô gái trẻ”.

Đến nông nỗi này hình như “bệnh công chúa” của mẹ đã bước sang giai đoạn cuối mất rồi. Ừ thì cũng có lúc tôi nói với mẹ: “Nhìn mẹ trẻ hơn tuổi rất nhiều” nhưng đó là những lúc tôi cần tiền tiêu vặt hoặc trốn đi chơi về muộn. Cơ mà hình như mẹ không chỉ tin điều đó mà còn tưởng mình mãi mãi được như vậy. À không, dù không tin thì chưa biết chừng mẹ vẫn nắm tay lại và tự nhủ: “Tuy không muốn tin nhưng đó là sự thật cũng nên, con gái thông minh của mình đã nói thế còn gì”. Tôi gác lại bài số học mới giải rồi quay ghế về phía mẹ.

“Cái đó là vì... trên mặt phụ nữ đã kết hôn không có ánh sáng lấp lánh đấy ạ”.

Nghe xong mẹ liền mở tròn mắt nhìn tôi. Trong mắt mẹ có một thứ gì đó bàng hoàng mới vụt qua. Với tôi đấy là sự thật. Cũng là cảm nhận khi tôi nhìn mẹ của các bạn khác, họ có biểu cảm điềm tĩnh hay khéo léo đấy, nhưng tôi chưa từng thấy điều gì giống như ánh sáng lấp lánh cả. Ngoài cảm nhận đó ra, tôi thấy trên khuôn mặt của mẹ các bạn khác còn thoáng chút cứng nhắc cơ hồ đã nghiệm ra: “Trên thế giới này làm gì có cái mới mẻ chứ, chỉ cần không có chuyện gì xấu là tốt rồi”. Mẹ hơi suy nghĩ về lời nói bấy giờ của tôi.

“Mẹ, khi mẹ tới New Zealand gặp con ấy, trông mẹ thon thả và đẹp hơn bây giờ rất nhiều, nhưng con không thấy mẹ hạnh phúc... Giờ mẹ đã tăng cân chút chút, cũng thêm tuổi nữa, con xin lỗi, là chuyện ba năm trước nên mẹ hiểu cho con, nói thế nào đây, bây giờ trông mẹ rất rạng rỡ”.

“Cái đó, Wi Nyeong à, đâu phải do kết hôn mà do chúng ta sẽ sống vì bản thân chừng nào. Ý mẹ là kết hôn hay chưa không quan trọng, vấn đề ở đây là mình bảo vệ, yêu thương và trân trọng bản thân ra sao...”

“Con hiểu, nhưng con chẳng thấy gì hết, gần như là không thấy mẹ ơi, đó chẳng phải là suy

nghĩ của mọi người bấy giờ sao?Ồ, hóa ra cô đó là gái đã có chồng”.

Mẹ im lặng nghe tôi nói rồi ôm vai tôi bằng hai tay.

“Wi Nyeong à, đôi khi mẹ cảm thấy sợ con đấy!”

38.

Dù sao chẳng nữa mùa hè đã qua đi mà không xảy ra thêm việc gì. Tuy biết mẹ đang đợi chờ điện thoại nhưng tôi chỉ muốn vút bém nó đi chỗ khác. Nhiều lúc tiếng chuông cứ reo lên trên bàn ăn, trong phòng tắm, hay dưới lớp đệm sofa. Khi không thể chịu được nữa tôi lại gọi: “Mẹ ơi, điện thoại của mẹ”. Mẹ tôi xuất hiện với khuôn mặt đầm đìa mồ hôi và đáp: “Của mẹ đấy, cuối cùng nó đã đến”.

Trước khi học kì mới bắt đầu, tôi nhận được tin nhắn của ba về việc ông đã tới thành phố B.. Là đêm hôm đó tôi không thấy buồn ngủ. Mẹ cũng không đọc sách cho tôi, chỉ mở hé cửa phòng rồi đi ra, bật đèn phòng làm việc, khá muộn rồi, mẹ ngồi thẳng với cặp kính dày và lạch cạch gõ bàn phím. Tôi nghe rõ tiếng chân mẹ sau khi cho hai em ngủ rồi ngồi viết văn, nhưng mỗi khi thấy ánh đèn trong phòng làm việc tim tôi như thắt lại. Mẹ cho phép chị em tôi thoải mái làm mọi việc, trừ việc động vào máy tính của bà. Đã có lần chị em tôi bị mẹ mắng vì chơi game trên máy tính của mẹ. Khi ấy, mẹ nói trong tâm trạng bức tức:

“Mẹ đã bảo đừng động vào, học phí và cơm ăn của mấy đứa đều từ đây mà ra.”

Nét mặt mẹ khi đó nghiêm như thể chúng tôi phạm một tội lỗi tày trời.

“Mẹ...”

Mẹ nghiêng bờ vai như đang nghe tiếng tôi gọi nhưng ánh mắt vẫn đắm vào khoảng không, cơ hồ vẫn chưa rời khỏi thế giới giả tưởng ấy. Tôi thoáng nghĩ rằng mình đang làm ảnh hưởng đến công việc của mẹ. Mẹ đang viết một cuốn tiểu thuyết lấy bối cảnh mùa thu, mẹ gặp tôi trong một ngày xuân...

“Thu, mưa rơi trong tiết trời se lạnh phải không” - bất giác mẹ hỏi.

“Mẹ đang bận ạ?”

Tôi vừa hỏi vừa ngồi đối diện bàn mẹ. Mẹ xoay người lại, nói:

“Không sao... nhưng cái trò này khó thế nhỉ?”

Tôi xem thử máy tính, thấy biểu tượng game trên màn hình. Tôi làm ra vẻ không biết còn mẹ thì ho mạnh một cái.

“...Không phải thế, viết văn thì chỉ cần ngồi xuống bàn là được... Trước tiên là ngồi xuống và xem phải bắt đầu thế nào... Chơi game còn khó hơn viết văn”.

Mẹ nói về ngượng ngùng.

“Cũng đúng, nếu ba chơi game trong hai tiếng thì tác phẩm của ba cũng chỉ tiến được thêm hai mươi dòng thôi ạ”.

Nghe tôi nói, mắt mẹ sáng lên.

“Thật ư, may quá! Hóa ra không phải mỗi mình mẹ... Nghe con nói mẹ mới biết đấy. Cũng phải, khi viết sách ông ngoại thường ngồi trước màn hình máy vi tính cả đêm, mẹ khẽ đẩy cửa nhìn vào thì nó vẫn còn bật”.

Mẹ cười, nghỉ một lát rồi nói:

“Chết, mẹ đã hứa sáng mai tới nộp cho tòa soạn. Sao được đăng nhiều kì lại mệt thế, nếu biết sẽ mệt mỗi nhường này sao mẹ lại nhận lời chứ? Chính mẹ tạo nên các nhân vật, sao họ lại không nghe mẹ! Lúc đầu phải làm thế này thế kia, cố gắng thêm chút nữa thì họ sẽ làm theo ý

mình. Họ cũng giống những đứa con của mình vậy”.

Lần đầu tiên tôi thấy mẹ bảo viết văn là khó. Tôi cứ nghĩ một khi mẹ đã ngồi xuống những dòng văn cứ thế tuôn trào.

“Mẹ mà cũng nói khó ư?”

Câu hỏi của tôi xem chừng hết sức lạ đời, mẹ liếc tôi và hỏi:

“Điều đó mà con cũng phải hỏi? Trên đời này làm gì có thứ dễ dàng? Khi viết một cuốn sách mẹ đọc đến nghìn lần. Đọc xong lại sửa, đọc xong lại sửa...”

“Thế thì thành học thuộc cả cuốn rồi. Người viết giỏi như mẹ mà còn vậy, những người khác sẽ ra sao? Nghĩ cho cùng việc học là dễ nhất!”

“Vậy mới nói, có những thứ dầu buồn chán, tẻ nhạt đi chẳng nữa...”

Trước khi mẹ kịp đi sâu vào việc học hành, tôi cắt ngang:

“Mẹ à, ngày mai con đã quyết định gặp ba”.

Mẹ ngừng chơi game, gập máy tính lại. Trông mẹ như đã thấy điều khang khác trên gương mặt con gái. Lạ thật, xem chừng tôi đọc được suy nghĩ qua nét mặt bà. Và mẹ cũng đang cảm nhận được tâm trạng của tôi.

“Lạ quá, con rất nhớ ba, nhớ vô cùng! Nhưng nghĩ đến việc ngày mai gặp ba, con lại thấy ghét ba như ba ghét con vậy”.

Dù nghĩ thế nhưng tôi chẳng có chút xúc cảm nào, và nước mắt cứ tự tuôn ra.

40.

Mẹ suy nghĩ giây lát rồi cầm tay tôi đi về phía sofa trong phòng khách. Mẹ ngồi cạnh tôi, vẫn nắm tay tôi nhưng im lặng. Một tay mẹ nhẹ nhàng xoa lưng tôi.

“Con không biết nữa, không biết vì sao nước mắt cứ rơi thế này”.

“Không sao đâu, cứ khóc đi con... Khóc được sẽ tốt hơn. Mọi chuyện sẽ lại ổn thôi. Nếu trong lòng đang nghẹn ngào, con cứ khóc đến khi nước mắt cạn khô. Cứ khóc thật nhiều như con muốn”.

Rồi mẹ nhẹ nhàng ôm tôi trong vòng tay nhỏ bé của bà.

“Đừng khóc nữa! Nín ngay!” - Trong phòng vang lên tiếng quát của ba.

“Con không ăn trộm”.

Trong phòng tắm tối om, tôi đứng dựa vào tường, hét lớn:

“Dì mới là người nói dối! Người nói dối chính là dì!”

Cửa phòng tắm mở ra, tôi nhìn thấy bóng ba sao mà cao lớn. Ông nhẹ nhàng bế tôi về phòng.

“Mẹ không nói dối đâu. Có thể vì lo rằng con sẽ trở nên không tốt nên mẹ mới như vậy. Mẹ yêu con nhiều lắm đó. Con cũng biết mà”.

Giọng ba trầm tĩnh với ánh mắt buồn.

“Nói dối! Con không phải đứa ăn trộm. Con không ăn trộm. Dù dì là người dạy đạo đức ở trường thì dì vẫn có thể nói dối. Không yêu thương gì con nên mới nói dối như thế”.

“Không được gọi là “dì”. Phải gọi là “mẹ””.

“Con không muốn. Dì ấy đâu phải mẹ con. Dì ấy chỉ là mẹ kế thôi”.

Nghe vậy, ba liền đặt sấp tôi xuống và đánh vào mông tôi.

“Gọi là mẹ! Phải gọi là mẹ. Đó chính là người nuôi dưỡng, chăm sóc con chứ không phải người đàn bà đã bỏ con đi đâu. Cô ấy mới là mẹ con”.

Mẹ thở dài. Lúc ấy nhìn gương mặt mẹ xiết bao buồn bã. Mẹ như đang mong đợi niềm tin nơi tôi. Vì Wi Nyeong mà nét mặt mẹ như thế sao?

“Nếu không phải là ba mà chỉ có mẹ chăm sóc con thì không biết con còn ghét mẹ nhường nào. Wi Nyeong à, mẹ muốn con nghe những lời nói chân thành này chứ không phải chỉ những lời lẽ động viên”.

Mẹ nói chậm rãi.

“Con hiểu”.

“Ba con là người chân thành, kiên định. Bất cứ lúc nào ba con cũng phải suy nghĩ rất nhiều,

dù chuyện đó có đúng. Ba yêu con nhiều lắm nhưng lại kiệm lời, không thể hiện ra ngoài. Nên con cũng phải chấp nhận tình cảm của ba đi”.

“Con biết rồi”.

“Ba mẹ nào cũng hết lòng vì con cái. Nhưng vì thế mà cũng vô tình gây tổn thương cho con. Biết đâu chính là điều người ta gọi là số phận. Nên nhiều nhà tâm lý mới nghiên cứu về trẻ con đấy”.

“Con biết ạ”.

“Không phải cứ là người lớn thì sẽ không thiếu sót đâu con. Nhất là đối với đứa con đầu. Chính ba mẹ cũng chưa từng trải nghiệm những điều đó”.

“Con biết”.

Mẹ nhìn tôi hồi lâu, ôm lấy tôi rồi nói:

“Con hiểu chứ? Dù vậy mẹ vẫn muốn xin lỗi. Mẹ xin lỗi con, Wi Nyeong à”.

Và mẹ khóc.

41.

Đêm hôm ấy, mẹ ngồi cạnh tôi đến tận khi tôi chìm vào giấc ngủ. Chúng tôi thì thầm tâm sự, tôi ôm lấy Mily, còn mẹ ôm lấy Garu.

“Lúc con còn bé, ba không ở nhà vì còn tham gia vận động biểu tình dân chủ hóa. Mẹ đã một mình chăm con, mà con chẳng ngủ ngoan như bây giờ đâu” - Mẹ thủ thỉ kể tôi nghe. Tôi không cho mẹ biết mình đã lén đọc bức thư bà gửi vào trại giam cho ba.

“Mẹ thường công con và hát cho con nghe những bài hát hay học được trong sách nuôi dạy trẻ. Ngày ấy, mỗi lần hát xong mẹ gọi “Wi Nyeong à” thì con chỉ “Ừ” thôi. Mẹ lại hát thêm bài nữa, và nói: “Wi Nyeong à, mẹ buồn ngủ rồi”, con cũng chỉ ậm ẹ trong miệng. Con không biết đâu, hồi đó mẹ rất bức dù là mẹ của con chẳng nữa. Ai bảo con mãi không chịu ngủ, làm mẹ hát cả hành khúc ca cho con nữa... Con nhớ không?” Tôi chỉ nằm im cười, chẳng nói gì.

“Có lần mẹ đọc trong sách nuôi dạy trẻ người ta bảo đọc sách cho trẻ nghe rất tốt, mẹ đọc con nghe năm cuốn liền mà con vẫn không chịu ngủ. Bí quá, mẹ đọc cả những cuốn tiểu thuyết mình từng đọc ngày trước. Hồi ấy mẹ đọc rất nhiều sách văn học, con không nhớ đâu nhỉ?” Tôi nín thở và chỉ cười.

“Ngày đó nhà mình nghèo lắm. Dù ba mẹ không coi trọng đồng tiền nhưng vẫn nghĩ tiền là thứ tốt đẹp. Giờ thử nghĩ, tuy mẹ chẳng phải sắt đá gì nhưng sau này biết đâu lại coi thường những thứ được nhân gian cho là tốt đẹp, nào tiền bạc, nào quyền lực... Vì thế, mẹ cũng muốn mua đồ chơi cho con nhưng không thể mua món nào tốt được. Mẹ sợ thiếu tiền mua sữa cho con.

Một hôm, cô bạn mẹ đến chơi, mang theo một con búp bê giống người tuyết làm từ vải vụn. Khi cô ấy đưa nó cho con và nói: “Tặng cháu này”, con không hé nửa lời mà cứ nhìn chằm chằm con búp bê.

“Con búp bê này trông có vẻ chán nhỉ, gọi nó là Sim Sim [\[1\]](#) nhé”. Kể từ đó, mẹ bắt đầu gọi nó là Sim Sim. Nhưng một ngày kia, con lại gọi con búp bê là Ni Ni. Dù mẹ bảo nó là Sim Sim, con vẫn gọi Ni Ni hoài. Vậy nên ai nấy đều gọi nó là Ni Ni.

Sau ngày sinh nhật đầu tiên của con, con bắt đầu bập bẹ nói. Một hôm, bỗng nhiên con hỏi: “Mẹ ơi, Sim Sim đi đâu rồi?” Mẹ hỏi lại con: “Ni Ni sao?” Con có nhớ lúc đó mình trả lời thế nào không? “Ni Ni là gì, Sim Sim chứ” Chắc con nghĩ Ni Ni là cách phát âm tên của Sim Sim đấy”. Mẹ tôi cười một tiếng. Tôi cũng cười theo mẹ.

“Lúc biết mình có bầu, mẹ đã tới viện khám. Đây cũng là chi tiết mẹ từng đưa vào cuốn tiểu thuyết trước kia. Mẹ nghĩ lúc mang bầu sẽ có cảm giác ra sao? Mẹ nằm trong phòng đợi siêu âm, và nhìn chỗ này ngó chỗ kia. Bác sĩ bảo sẽ đặt một cái gì đó lên bụng mẹ. Mẹ nằm im. Ôi trời ơi, trong bụng mẹ có tiếng thành thịch thịch thịch. Bác sĩ đó nói: “Đó là tiếng tim thai. Đứa bé rất khoẻ mạnh”.

Tới giờ mẹ vẫn chưa thể quên giây phút ấy. Từ khoảnh khắc đó, thế giới của mẹ đã có con, mẹ có thể nghe thấy nhịp đập trái tim con, một sinh linh nhỏ bé trong bụng mẹ. Hóa ra đây chính

là sinh mệnh, giống như lời tiên đoán trong một vũ trụ lại có thêm một vũ trụ khác. Thật tuyệt vời và kì diệu khi trở thành một người phụ nữ đúng nghĩa. Sau này, dù có viết thêm cuốn sách nào hẳn mẹ cũng không thể cảm nhận được nổi sáng tạo nào hơn thế, nhỉ? Chắc là không thể... Chính là con đó Wi Nyeong”.

Mẹ nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, không hiểu sao những giọt nước mắt cứ thay nhau lăn dài trên má.

“Bất cứ lúc nào con cũng không được ngừng yêu thương, trân trọng bản thân. Con không hoàn hảo, mẹ cũng không, bố cũng không nốt. Đừng chỉ vì những thiếu hụt đó mà tự mình ghét bỏ hay coi thường người khác. Rồi mọi thứ sẽ ổn. Chỉ cần làm tốt là sẽ ổn. Nếu con làm sai thì sửa sai... Lỡ sai tiếp thì lại sửa tiếp... Để sửa sai con cần cố gắng nhiều. Chỉ những người yêu thương bản thân mới có thể yêu thương người khác. Con biết chứ? Mẹ thì... đến lúc có thể yêu bản thân mình thì đã vô tình lãng phí biết bao thời gian rồi”.

[1] “Sim sim” nghĩa là buồn chán, tẻ nhạt.

Dù đã khá mệt nhưng mẹ vẫn kể lại lần nữa bằng giọng cục cằn đặc trưng.

“Ày, nếu sống cùng nhau mà mối quan hệ không tốt thì nên chia tay để mỗi quan hệ được tốt đẹp hơn! Được như vậy thì tốt biết chừng nào. Giá là cặp vợ chồng đã ly hôn nhưng thì thoảng vẫn cùng con cái đi ăn, hay dù vẫn cư xử tốt với nhau nhưng bởi nỗi đau trong hôn nhân nên đã quyết định trở thành bè bạn... Giá làm được như vậy thì tốt quá! Sao mà quan hệ yêu đương giờ lại thành ra căm ghét nhau hơn cả kẻ thù? Giá mẹ không gặp người đó trên danh nghĩa vợ chồng, giá mà không phải khổ sở, dù chỉ là bạn bè thôi thì có lẽ giờ ba mẹ có thể đối xử tốt với nhau rồi. Nghĩ kĩ thì ba các con, ba Dong Bin hay ba Je Je đều là những người tài giỏi trong xã hội nhưng... sau khi lấy mẹ những việc thế này cứ nảy sinh... dù mẹ có là nhà biên kịch mạnh mẽ, những việc kiểu này cũng đã xảy ra... bởi vậy đời mẹ mới lỡ mất nhiều điều... đôi lúc thật buồn”.

Vừa nói mẹ vừa nở nụ cười. Để những việc quá khứ không ảnh hưởng tới ngày hôm nay, mọi nỗ lực của mẹ đều dồn hết vào đây.

Việc người ta nói rằng mình hiểu chính mình rốt cuộc là gì? Sau khi nghe mẹ nói bà đã tốn nhiều thời gian vô ích cho bản thân, tôi băn khoăn lắm. Trong bóng tối, đôi mắt long lanh của mẹ ngân ngấn nước.

“Tại sao mẹ lại nói mình đã sống vô ích cơ chứ?”

Giống như đang đi trên đường rồi đột nhiên trượt chân rơi xuống cái hố sâu không nắp đáy, mẹ cứ vướng vào quá khứ khổ đau. Dù viết được biết bao tiểu thuyết, hay nhận được vô vàn mối quan tâm của mọi người khắp thế gian, dường như mẹ tôi vẫn kiệt sức, không biết vết thương từ ba cuộc hôn nhân tan vỡ còn kéo dài đến bao giờ.

“Với những việc khác mẹ đều không hối hận. Dẫu có quay lại khoảnh khắc ấy mẹ cũng chẳng còn cách nào khác, vẫn phải sống thế thôi. Cơ mà... thì thoảng điều ấy không phải là suy nghĩ cố chấp để an ủi bản thân mẹ hay sao, vì mẹ đã sai đến mức không thể quay đầu lại, có làm lại cũng không tài nào nguyên vẹn. Sau này các con khôn lớn, liệu có tha thứ cho mẹ không? Mẹ cũng suy nghĩ thế đấy. Những lúc thế này... quả là hơi mệt mỏi”.

Tôi đứng dậy, nắm lấy bàn tay mẹ. Hay bởi nét mặt hơi nghiêm túc của tôi mà mẹ lập tức rút lại lời nói.

“Không đâu, giờ chưa phải lúc bất hạnh nhất đời mẹ. Mỗi khi mệt mỏi, mẹ thường nghĩ về những bất hạnh từ trước tới giờ khiến mình ức muốn chết. Nếu chính những bất hạnh trong quá khứ dẫn đến khó khăn của ngày hôm nay thì trách nhiệm thuộc về mẹ. Mẹ kể con nghe một câu chuyện hài nhé? Để quay một bộ phim nọ, mẹ đã tới Moscow và bị đánh trong phòng khách sạn đấy”.

Thân tôi trở nên cứng đơ. Mẹ thản nhiên kể chuyện mình bị đánh khiến tôi thấy lạ lùng.

“Ai đã đánh mẹ vậy?”

Mẹ cười nhạt. Nụ cười vô hồn.

“Ai vào đây nữa! Là người chồng cùng chung phòng chứ còn ai nữa”.

Cơn giận từ đâu kéo tới làm toàn thân tôi run bần bật. Làm sao đàn ông có thể đánh phụ nữ được? Giờ tôi mới hiểu tại sao mẹ lại run lên, và giận dữ khi nói về những phụ nữ bị đánh đập.

“Sáng hôm sau, vết bầm xanh thẫm trên mặt khiến mẹ không thể ra trường quay. Lúc ấy, chính phủ xã hội chủ nghĩa ở Moscow sụp đổ chưa được bao lâu, nên mẹ chẳng thấy cái taxi nào. Mẹ chỉ biết ngồi trong phòng mà khóc”.

Tôi rùng mình như đang đợi cảnh tiếp theo trong một bộ phim kinh dị. Nhưng giọng mẹ lại lạnh đi như đang đơn thuần kể lại chuyện xưa.

Vừa khóc vừa lặng im suy nghĩ, mẹ tự hỏi đến bao giờ có thể ngắm nhìn Moscow lần nữa. Không thể chịu đựng được hơn, mẹ đã đứng dậy trát phấn xanh vào bên mắt không bị bầm rồi tới bảo tàng Puskin thưởng lãm tranh của Van Gogh, rồi đến phố Arbat mua mì udon ăn. Sau đó mẹ chẳng được quay lại Moscow lần nào nữa. Mà đó cũng là lần đầu tiên được ngắm tận mắt tranh Van Gogh đấy. Rốt cuộc, mẹ đưa ra quyết định liệu còn có thể sống chung với kẻ đánh mình được nữa không”.

Tôi chẳng biết nói sao nên chỉ nắm lấy tay mẹ.

“Con đừng làm vẻ mặt buồn như thế! Tất cả đều là chuyện đã qua”.

Nụ cười yếu ớt phớt trên gương mặt mẹ.

“Mẹ, tại sao mẹ lại chịu đòn như thế? Mẹ đã chịu đựng thêm một thời gian dài nữa mới ly hôn”.

Mẹ đã nghĩ tới Dong Bin. Và mẹ cũng tự nhủ có nên tự tử thay vì ly hôn lần thứ hai. Chấp nhận bước ra ngoài, chịu đựng trò chỉ trích, bàn tán của người đời hay ở trong nhà chịu bị hành hung mà không ai biết? Nhưng một hơn là vào đúng ngày hôm sau, mẹ phải tới trường đại học, giảng về quyền bình đẳng giới”.

Tôi rùng mình. Còn mẹ thản nhiên kể chuyện, nhìn bà, tôi thấy thoáng e sợ và cả tội nghiệp nữa. Tôi mới chỉ biết về một mặt, còn bao nhiêu sự thật nữa vẫn đang được giấu ở phía bên kia mà có lẽ tôi không bao giờ biết? Và những điều không nhìn thấy, không biết được đó có thể là lý do cho mỗi nguy hiểm chết người.

43.

Mẹ tôi bị nhốt trong ý nghĩ: “Cái được gọi là gia đình giống như một hàng rào kiên cố bất khả xâm phạm. Bởi mọi việc xảy ra trong đó đều tuyệt đối riêng tư. Nó được bảo vệ và không thể xâm phạm đến. Nhưng trong ranh giới khép kín ấy, nếu một kẻ mạnh dùng bạo lực với kẻ yếu thì kẻ yếu phải gánh chịu thôi. Bởi đó là thế giới đã bị bao bọc, người ngoài đâu thể chứng kiến. Bất kể là người vợ, người chồng, trẻ con hay già lão, người theo nữ quyền hay là hóa thân cho công lý, chỉ cần kẻ mạnh dùng bạo lực thì kẻ yếu luôn phải gánh chịu... Đó là điều khó xử của gia đình. Người lạ thì tránh đi là được chứ gì, bạn bè như thế không thêm gặp cũng xong, nhưng người nhà mà như thế thì bị kích được bắt đầu con ạ”.

Có lần, một chuyên gia tư vấn về gia đình đã nói: Trong một gia đình, quyền con người của một phụ nữ nổi tiếng cũng thảm như của những kẻ khốn cùng. Họ phải che giấu bạo lực gia đình. Bởi công chúng, những người đang quan sát họ, coi việc ấy là điểm yếu sống còn. Phụ nữ là nạn nhân của toàn bộ sự thật này, lại còn phải gánh trách nhiệm về đạo đức từ nơi được gọi là gia đình. Hoặc che giấu những điều kể trên, hoặc sự thật bị tiết lộ, họ sẽ phải chịu thêm một hình phạt nữa, đó là nổi xấu hổ nhục nhã. Tôi đọc bài báo này và đã khóc rất nhiều. Chỉ những người phụ nữ nổi tiếng mới thế sao? Đây không chỉ là vấn đề của riêng những người phụ nữ chứ?

Tôi ôm mẹ. Mẹ vỗ nhẹ lưng tôi. Nhưng tôi chẳng biết nói gì nữa. Ai đó đã nói: Sống trên cõi đời này chỉ cần ba câu: “Bạn là người quan trọng”, “Tôi tha thứ cho bạn”, và “Tôi yêu bạn”. Rồi tôi nói với mẹ:

“Mẹ... Con yêu mẹ”

Nổi ngạc nhiên thoáng trên mặt mẹ, và một nụ cười nở nhẹ trên môi.

“Cảm ơn con gái. Mẹ cũng yêu con lắm!”

Hai mẹ con tôi nắm tay, nhìn nhau và cười.

“Mẹ nghĩ thế nào về mình ạ? Con tự hào về mẹ”.

Mẹ thoáng cười.

“Được rồi, cô gái ạ”.

Hình như mẹ đang ngượng ngùng đôi chút.

“Lời nói của con không chỉ là lời nói. Nhìn mẹ con lại nghĩ, lúc nào đó mẹ đã để chìa khóa ô tô trong túi áo... Con từng gặp mẹ của mấy đứa bạn nhiều lần, có nhiều người đã quăng nó xuống sông. Vì vậy họ không thể khởi động xe trước khi có ai đấy giúp. Dù đôi lúc mẹ quên đi mình là ai và không thể khởi động chiếc xe nhưng vì vẫn luôn cất giữ chiếc chìa khóa, nên bằng chính sức mình, mẹ vẫn tìm được bến bờ hạnh phúc. Đó là điều mẹ đã dạy con... biết yêu thương và tôn trọng bản thân. Mẹ đừng lo, con sẽ khiến mẹ hạnh phúc, mẹ đừng mệt mỏi cũng đừng hối hận gì cả.”

Niềm vui khôn xiết chất chứa trong những giọt nước mắt, khi mẹ nhìn tôi.

“Đây chính là tình trạng tiến thoái lưỡng nan mà thi thoảng mẹ gặp phải. Việc vẫn chưa thể nói ra với Dong Bin, hay việc giải thích tại sao mẹ chia tay ba. Mẹ nghĩ, nếu nói đúng những gì mình cảm nhận rằng ba của các con là người không tốt thì sẽ làm các con tổn thương, còn nếu chỉ kể những mặt tốt thì các con lại nghĩ vậy tại sao mẹ bỏ ba, chẳng phải các con sẽ ghét mẹ lắm? Có lần mẹ được tư vấn rằng hãy nói ra sự thật nhưng... Có lẽ nếu các con lớn hơn một tí, chắc các con có thể chấp nhận được rằng tất cả những điều này chỉ là câu chuyện của những con người yếu đuối thôi”.

Đêm hôm ấy, mẹ đã không ngủ được. Khi pha cà phê ở phòng khách tôi nghe tiếng bước chân đi đi lại lại trong phòng tắm. Nhìn mẹ bây giờ, tôi không thể tượng tượng được bà đã phải sống và chịu đựng những đòn roi ấy. Mẹ bảo: “Nếu như mẹ và ông ấy không phải là vợ chồng...”

Nếu biết sự thật này sớm hơn tôi sẽ không để yên cho con người kia. Hơn cả việc quất roi Dong Bin, phạt Je Je, đẩy cô Mak Dal, đánh bác Seo Jeo Ma bằng mấy cái gậy hay thìa múc cơm, và hơn hết là việc giày vò, đánh đập mẹ tôi, có lẽ tôi sẽ đánh hẳn nhiều hơn những gì hẳn gây ra cho những người thân yêu của tôi. Tại sao mẹ lại không làm vậy? Vì gia đình mà mẹ phải chịu đựng, làm tròn đạo nghĩa để rồi phải mang lấy gánh nặng, Nghĩ đến đây tôi chỉ có thể thở dài.

Đúng thế, tôi cũng biết ba là một người tốt như mẹ nói. Và mẹ cũng vậy. Dù tôi biếng lười và có tính tình khó đoán, theo lời ba thì “thích sao làm vậy”, đối với bạn bè tôi cũng không phải là đứa xấu. Dẫu còn nhỏ nhưng tôi cũng là đứa sống có đạo lý. Nói thẳng ra, cũng vì đạo lý mà tôi đã sống cùng ba mươi tám năm qua còn gì. Tuy chỉ là nói miệng nhưng đến giờ có khá nhiều bạn thích tôi. Không, rất nhiều ấy chứ. Tất nhiên cũng có những đứa ghét tôi nhưng nào có vấn đề gì, bởi những đứa nói ghét tôi đều là những đứa phiền phức. Ai mà không có người ghét cơ chứ.

Có câu nếu ai đó trở thành tổng thống thì sẽ nhận được tình yêu của quá nửa số dân, nhưng nửa còn lại cũng có thể cực kì ghét người ấy. Hơn nữa, chúng ta càng sống thì càng bị nhiều người ghét và cuối cùng, số người ghét ta ngày càng lớn. Vậy mà ai nấy vẫn muốn trở thành tổng thống. Dù sao thì ba, mẹ và tôi cũng là những người tốt, số người ghét chúng tôi ít hơn của tổng thống kia. Vậy tại sao chúng ta phải gây đau khổ cho nhau, nhớ về nhau bằng những đau khổ ấy.

Buổi sáng thức dậy, chẳng biết có phải mẹ đã thức suốt đêm không mà vẫn đang ngồi xay cà phê. Và tôi cũng nghĩ rằng hôm nay là ngày cuối mà mẹ đã nói. Có lẽ do đêm qua tôi nhạy cảm làm mẹ khó viết bản thảo ấy. Cảm thấy có lỗi nên tôi hỏi mẹ: “Mẹ à, mẹ viết rồi chứ”, và mẹ lại nở nụ cười tươi như ánh mặt trời buổi sớm.

“Mẹ viết rồi. Mẹ viết tốt lạ lùng. Hay đến nỗi nếu mẹ có thể bước vào thế giới đó thì tuyệt vời biết mấy. Phải để câu chuyện diễn ra thế nào? Để những đứa trẻ ấy nói chuyện và gặp nhau, nhưng trước khi cậu bé hỏi thì cô bé đã chia tay mất rồi. Cô bé vừa đi vừa ngẫm nghĩ. Cũng vì sợ nên mới thế. Vì sợ nên trái tim cô bé đau như dao cứa. Đâu phải là không yêu, cũng đâu phải là có thể quên ngay được. Vì sợ nên mới vậy. Con thấy thế nào? Đau lòng lắm đúng không?”

Tôi như một đứa ngốc khi gợi mở chuyện viết tiểu thuyết từ mẹ.

Hỏi về cuốn tiểu thuyết mẹ đang viết thì trong hai câu trả lời có một câu tôi đã quên. Giống như bây giờ trong tình cảm và trong từng nét chữ của chính mình, mẹ không thể rời bỏ, phủ nhận chúng. Nếu không sẽ có những lời thế này: “Không được. Dù thế nào cũng không được. Mẹ gọi đến tòa soạn và nói lời xin lỗi, rằng dường như đó là một việc quá mức, mẹ sẽ chịu mọi trách nhiệm, giá nào thì mẹ cũng sẽ chấp nhận và nghiêng mình xin lỗi. Mẹ sẽ viết một tác phẩm xuất thần rồi lần tới gửi, dù ở tận thủ đô mẹ cũng sẽ tìm đến. Đó là cách che giấu duy nhất”.

Thoạt tiên khi nghe những lời này tim tôi đau thắt lại: Đột nhiên như những chiếc đĩa trong một căn phòng riêng, cứ xếp chồng lên, chị em chúng tôi phải chìm vào giấc ngủ mà vẫn hiện lên hình ảnh chúng tôi sẽ thay mẹ - người đang cầu nguyện bằng những giọt nước mắt rồi đi đến thủ đô. Và tôi sẽ bỏ học đại học - nhất định không phải vì tôi không thể học mà bị trượt. Nhất định là lúc đó - trước khi có kết quả thi đại học. Hình ảnh đó lại hiện lên, tôi sẽ đi làm và nuôi những đứa em bằng số tiền mình kiếm được.

Thế nhưng, có lúc tôi gọi cho cô Soo - bạn thân của mẹ.

“Cô Soo ơi, mẹ cháu nghiêm trọng lắm rồi. Giờ phải làm sao ạ?” Và cô Soo sẽ vừa cười vừa bảo: “Giờ chắc là sẽ viết đấy”. Lúc nào cũng thế.

“Wi Nyeong à, đừng lo. Đây là tâm lí chung của các nhà văn thôi”.

Tôi bóp ống kem vào bàn chải đánh răng để không nghe thấy tiếng mẹ nữa, nhưng mẹ theo tôi vào tận nhà tắm.

“Wi Nyeong, con có muốn biết cảnh sau thế nào không? Và rồi hai đứa trẻ đó sẽ thế nào?”

Tôi bóp đầy kem đánh răng rồi mới hỏi:

“Cái đó làm sao con biết được? Con không biết đâu”.

Mẹ vào bếp nhưng rồi đột nhiên đứng lại: “Con không tò mò sao? Mẹ tò mò muốn chết đây!”

A! Rốt cuộc hai đứa trẻ đó sẽ ra sao nhỉ, ở phần sau ấy”.

“Ôi! Ra là cái đó mẹ phải viết. Ôi dào! Những lúc thế này mình lại là tác giả mới ghét chứ”.

Mẹ vẫn thường như vậy, luôn biết khuấy động bầu không khí để khóa lấp những khoảng trống man mác trong lòng. Xem như vừa là mặt mạnh vừa là điểm yếu của mẹ. Có lẽ nhờ thế sáng nay đi gặp ba, tôi cũng không thấy mệt mỏi nhiều. Sau một hồi chợp mắt, thiết nghĩ ba tôi đâu đáng ghét đến vậy. Ngẫm lại bản thân, nếu nói tôi thay đổi như cơm bữa có phần hơi quá. Cảm giác này khó diễn tả được bằng từ ngữ ngắn gọn súc tích. Chỉ có thể là tình yêu và thù ghét.

Chọn cho mình chiếc áo ưng ý nhất và trang điểm nhẹ, tôi đến thành phố B. gặp ba. Phải chăng là lần đầu được gặp mặt nên tôi muốn mình thật xinh đẹp. Dĩ nhiên vẫn còn một lý do khác. Ngày trước khi tôi sống với bà, mỗi lần muốn gặp mặt, ăn cơm cùng ba thì ba đều nhìn cách ăn mặc của tôi mà chọn món. Có hôm ngủ dậy muộn, tôi chỉ dụi mắt rồi vội vã đi gặp ba, chắc nhìn bộ dạng ấy mà ba miễn cưỡng nói với tôi: “Gì thế này, hay ta đi ăn lòng lợn đi”. Tôi đã tự nhủ sau này có hẹn hò thì nhất định sẽ trang điểm lộng lẫy, thế nào người ấy cũng lịch sự hỏi: “Hôm nay ta đến nhà hàng FaMily mà Wi Nyeong thích được không?” Quả là mẫu con trai lý tưởng. Thậm chí nếu đi cùng bạn gái tôi vẫn muốn mình phải xinh đẹp, đáng yêu.

Ba lại đến muộn rồi. Một trong những thói xấu của ba. Hẳn trong đầu ba đã tính từ lúc xuất phát đến lúc tới nơi sẽ mất bao lâu nhưng chỉ tại tính lề mề mà thôi. Đã quá hẹn bảy phút, tôi liền điện thoại cho ba. Ba đáp: “Tắc đường quá con à”. “Trong ngày có lúc nào mà đường không tắc không ạ?”. “Có chứ, tối qua đó, đường đâu có tắc”. Chắc vì bữa liên hoan ở nhà xuất bản nên tối qua của ba có lẽ là sau mười một giờ đêm.

Tại nhà hàng FaMily, tôi ngồi đối diện ba, và thật lạ là tim tôi cứ đập thình thịch như muốn bứt khỏi lồng ngực. Ừ thì chắc chắn đâu có thể nào tôi vẫn luôn yêu ba. Hơn nữa, tôi thường nghĩ rằng ba đẹp trai hơn bất kì ông bố nào trên trái đất. Những người đàn ông sau độ tuổi bốn mươi mà đẹp như ông ấy, dĩ nhiên là các *oppa* SS501 mà tôi hằng yêu mến rồi! Cả ba và mẹ đều không biết cách gọi các *oppa*. Có lần mẹ đọc là “ét xì ét xì năm không một”, khiến tôi bực ghê gớm. Sao sánh được với cách gọi thân thương của chúng tôi.

“Con gái trông ngày càng xinh hơn rồi đó... Dạo này con thế nào?”

Ba cất lời trước. Tôi cũng chỉ đáp lại một tiếng: “Vâng”. Câu trả lời nhấn mọi thứ chìm vào sự im lặng. Thật lạ lùng. Chỉ mới một tháng không gặp lẽ nào lại chẳng có chuyện gì mà nói cho nhau nghe. Tôi đành kể cho ba nghe về Dong Bin và Je Je.

“Ba biết không, Dong Bin chẳng khác gì một sách, chẳng nói chẳng rằng, còn Je Je đã học lớp 1 rồi mà trên mặt hơi bị thương một chút đã mò về nhà. Là nó đánh nhau với một đứa ở lớp học thêm ba ạ. Lúc ấy mẹ vắng nhà nên con đã nổi giận, hỏi xem đứa đánh nó là đứa nào? Nó đã nói tên một đứa. Thế nhưng khi con hỏi tiếp: “Em cũng đánh nó cơ mà, sao rốt cuộc chỉ mình em bị thương hả?”, Je Je trả lời: “Chị ơi, thằng ấy khỏe lắm. Tất cả chúng em đều bị nó đánh, bất cứ đứa nào đứng trước mặt nó đều không dám nhúc nhích”. “À, vậy là đứa chuyên bắt nạt rồi. Có phải ngày nào nó cũng đánh các bạn không?” Suy nghĩ một lát, Je Je nói: “Không phải chị à. Không phải ngày nào cũng đánh”. Con tiếp tục truy hỏi: “Vậy sao? Thế lúc nào nó mới đánh bạn?”, Je Je nghĩ giây lát rồi trả lời: “Dạ... Chỉ khi em nổi cáu thì nó mới đánh thôi ạ”.

Tôi cười phá lên nhưng gương mặt ba vẫn lạnh lùng, ánh mắt chạm xuống chỗ dao dĩa được xếp ngay ngắn trên bàn làm tôi không khỏi thắc mắc:

“Ba không thấy buồn cười ă?”

Ba vẫn không rời mắt khỏi chỗ dao dĩa mà đáp: “Ừ cũng buồn cười”. Nói là buồn cười mà nét mặt rõ ràng không thấy buồn cười tí tẹo nào. Đột nhiên tôi thấy giữa mình và ba có một cánh cửa thủy tinh vô hình mà kiên cố.

Tôi biết ba đang nghĩ gì. Dường như ba đang nghĩ đến Wi Hyeon, đứa con của ba và dì, đứa em gái cùng cha khác mẹ với tôi.

“Con biết nhiều lúc mình đối xử không phải với Wi Hyeon. Vì điều đó mà con luôn thấy có lỗi với dì”.

“Biết thế là tốt rồi”.

Ba cũng chẳng nói thêm lời nào với tôi cả. Chỉ ít ba cũng nên hỏi tại sao tôi lại không yêu thương Wi Hyeon như vậy. Ngược lại, với Dong Bin và Je Je mà tôi mới làm quen ít lâu, dẫu biết sau này các em sẽ có bạn gái, sao tôi vẫn yêu mến chúng nhiều đến mức nổi giận với chúng? Có lẽ từ khi rời xa ba tôi mới hiểu tại sao. Tôi yêu mến Dong Bin và Je Je bởi tôi yêu mẹ, còn với Wi Hyeon, chắc tôi không có tình yêu dành cho dì.

Ăn trưa xong, tôi và ba đi dạo công viên. Vào trưa hè oi ả, trời không một gợn mây, đến gần hồ nước giữa công viên mới mát làm sao. Ba con tôi chọn một quán cà phê ngoài trời nằm sát bên hồ, gọi trà đá. Tôi tiếp tục câu chuyện:

“Mẹ nói mẹ không ghét ba. Và nếu có thể, mẹ muốn ba coi mẹ như người bạn tốt...”

Tôi vừa nói đến đây, sắc mặt ba đã trở nên khó coi.

“Đủ rồi. Ba biết rồi. Con cũng hãy nói với mẹ con như thế. Ba hoàn toàn không muốn đối diện với mẹ, ba nghĩ mẹ con chắc cũng biết”.

Tôi lưỡng cuống cố rút lại những điều trót nói, và biết rằng mình đã vô ý đem chuyện mẹ ra kể. Đó là điều chất chứa trong lòng, tôi cảm thấy vui vì điều đó. Nhưng ba vẫn giữ thái độ cứng rắn đến sắt đá. Hồi tôi còn nhỏ, mỗi lần kể chuyện về mẹ mà thấy nét mặt ba đanh lại là niềm háo hức trong tôi nguội dần, thất vọng tràn trề, một nỗi đau như cứa nhẹ trái tim.

“Wi Nyeong à, giờ con đã lớn, đã hiểu chuyện rồi nhưng kết hôn hay ly hôn đâu phải trò đùa. Bạn bè ư? Đã ly hôn mà có thể làm bạn được sao? Mẹ con có nghĩ vậy không thì ba không biết, nhưng với ba tuyệt đối không thể. Chưa kể mẹ con từng muốn bỏ con mà đi... Thôi đủ rồi, đừng lại ở đây thôi”.

Ba tặc lưỡi như uống trà không đường vậy.

“Chẳng lẽ trở thành bạn là không tốt sao ba? Ba xem con này, con cũng từng đánh nhau với bạn, nhưng sau đó làm hòa rồi vẫn chơi được với nhau”.

Ba không đáp mà cố tỏ ra không hiểu ý tôi, không muốn hiểu hoặc có hiểu cũng không thể chấp nhận. Thái độ ấy khiến tôi bức bối. Nơi này sao ngột ngạt, đối chủ đề sẽ thấy dễ chịu hơn. Lúc nào ba nói vậy là muốn tỏ ý phản đối, hoặc không muốn nói thêm, ba bảo đó là cách giải quyết của riêng ông. Mỗi lần như thế tôi càng tức hơn, còn ba vẫn coi nó là giải pháp. Giải quyết được điều gì cơ chứ!

“Con không hiểu. Chẳng phải hai người đã yêu nhau sao? Chẳng phải cả hai đều là mối tình đầu của nhau? Tại sao lại thành ra ghét nhau?”

Dù không chủ định không hiểu sao tôi lại to tiếng. Tự dưng tôi cảm thấy xấu hổ ghê gớm, nước mắt cứ thế tuôn thành dòng. Mình đã to tiếng ư? Không phải mà. Chỉ có thể do hai tiếng *tình yêu*, đúng hơn thì bởi đó là *mối tình đầu*. Ba tôi vội ngó quanh. Dường như tất thấy mọi người ở đó đều đang đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi.

“Ba có hẹn rồi. Cái này tí nữa uống tiếp nhé! Thôi đứng dậy nào!”

Giọng ba trầm xuống nhưng lạnh lùng xa cách quá. Ba đứng dậy sừng sững như một bức tường, chỉ còn mình tôi cảm thấy nóng ran, vừa xấu hổ vừa buồn tủi. Là lúc thế này đây, tôi thầm nghĩ, một ngày nào đó ba sẽ già, bấy giờ con sẽ đem mọi chuyện từng định nói, từng giấu kín tận đáy lòng nhắc cho ba nhớ.

“Ba ơi, nếu dì đánh ba, dì bảo ba đừng tiếp tục sống thế này thì ba cũng sẽ không ly hôn à?”

Nếu vậy, chắc mẹ đã làm sai quá nhiều nên ba mới ly hôn. “Nhìn mẹ của Wi Nyeong xem. Theo tôi, mẹ Wi Nyeong quá sai rồi. Tôi mới là người đúng!” Những lời ấy chính là mục tiêu của đời ba. Phải thế không ạ?”

Khuôn mặt ba đột nhiên xám lại.

A, a. Giờ thì càng làm ba không thể hiểu con đang nói gì rồi. Trước mắt ba dấu yêu con hằng thương nhớ, con đã ăn diện, còn đeo cả khuyên tai mình ưng ý nhất, cùng ba ăn thịt bò hầm ở nhà hàng FaMily con thích, vậy mà điều này là gì chứ. Ba nổi trận lôi đình:

“Có phải mẹ con đã bảo vậy không?”

Tôi tự thấy ghét bản thân, chẳng thể nói thêm câu nào nữa. Lời của ba chẳng biết có đúng. Nhưng theo ý ba có lẽ tôi là đứa trẻ được nuông chiều hết mực nên ăn tùy nói tiện.

“Wi Nyeong, con phải biết những phép tắc tối thiểu chứ. Cứ cho rằng ba rất thương yêu con, nhưng việc vừa rồi là không thể chấp nhận được! Ba biết mẹ con chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì, chỉ quen với lối sống tự do, hình như con cũng nhiễm lối sống ấy rồi, xem chừng cũng mệt đây!”

“Ba, con rất yêu mẹ. Mẹ con không phải loại người sống buông thả tùy tiện như ba nói. Mẹ sống tự do trong giới hạn cho phép, cũng không làm phiền người khác. Nếu chưa muốn nói mẹ sống khá quy củ đấy ạ. Mẹ hay dặn chúng con nếu ăn cơm vào 6 giờ thì không nên ăn hoa quả lúc 7 giờ. Nếu thứ Ba mẹ tới nhà xuất bản thì thứ Năm không đi bơi nữa... Mẹ đâu có bảo chúng con nếu đói thì ăn, nếu thèm hoa quả thì cứ việc... Nếu nhà xuất bản cần là đến, mẹ sẽ bỏ cả đi bơi. Thử hỏi sống như vậy thì ai bảo không lành mạnh, và người nào thấy phiền ạ? Mẹ không còn bận tâm nhiều về ba. Mỗi ngày, mẹ không còn dằn vặt nhiều bởi những vết thương lòng. Mẹ con đã nói thế ạ. Nếu quá khứ đau buồn phá hỏng ngày hôm nay thì đó là trách nhiệm của chúng ta”.

“Wi Nyeong à, nếu dựa vào những điều con nói thì ai ai cũng sẽ nói người đàn bà ấy đang sống vô trách nhiệm đấy!”

Buổi gặp mặt biết bao mong chờ tự bao giờ đã bị hai ba con chuyển hướng. Giờ mẹ đã được xem như một nghệ sĩ với danh hiệu “Người đàn bà ấy”.

“Mọi người đã nói vậy thật ư? Những ai vậy ạ? Giờ mọi người đang nói chuyện đó sao? Chỉ là ba đang nói mà thôi”.

Gương mặt ba bỗng trở nên vô cùng mệt mỏi.

“Hay thật! Lời con vừa nói làm ba thấy phiền lòng rồi đấy. Vậy con nghĩ như thế được xem là xấu hay tốt?”

Ba tôi bình thản nói như một người đang viết sách logic học.

“Con làm ba phiền lòng? Những lời con nói ấy ạ? Còn con thì sao? Ba mẹ có bao giờ nghĩ hai người đang làm tổn thương con không? Con mới là người bị tổn thương trong cuộc sống đáng ghét này”.

Tôi đột ngột đứng dậy. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Những gì tôi nói không mảy

may đối trá bịa đặt, nhưng tôi đâu định nói năng lung tung ở chỗ này. Ai đó nắm tay tôi lại. Là ba. Tôi vùng vằng. Ba vẫn nắm chặt tay tôi giữ lại. Tôi gạt phắt tay ba. Lần này thì ba không còn giữ tôi lại nữa. Đến khi ấy tôi mới thấy lời mình nói quá đáng với ba thật.

Tôi đi bộ ra chỗ xe ba đỗ, vào trong xe ngồi trước. Nét mặt ba vẫn đanh lại. Tôi nhớ từng đọc được câu: Lúc con người ta thấy khổ sở, mệt mỏi thì cần dũng cảm, nhẫn nại chịu đựng và hi vọng, nhưng quan trọng hơn hết là hài hước. Vậy mà lúc này đây, trên khuôn mặt chẳng lộ chút dũng cảm, nhẫn nại và hi vọng nào, đừng nói đến hài hước vội.

Ba con chúng tôi chẳng nói chẳng rằng đến khi về tới nhà. Ba đỗ xe trước chung cư của mẹ. Cứ thế mà chia tay thì đêm nay tôi sẽ lại khóc mất. Bỗng dưng tôi thấy sợ. Nhưng tôi không biết nên nói thế nào.

“... Ba, có khi nào ba thấy mình hạnh phúc không?”

Hỏi xong tôi nghe tiếng ba thở dài. Một nỗi buồn không thành lời hiện rõ trên nét mặt ba. Là hạnh phúc hay cái giận dỗi trước câu hỏi về “những con người giống mẹ”. Nỗi bàng hoàng thoáng vụt qua. Đến lúc ấy, tôi thấy mình đang cố gắng biên dịch lại thứ ngôn ngữ không thành tiếng từ người cha luôn im lặng. Phải chăng nỗi xa cách một tháng qua không còn là cách xa địa lý, một đứa trẻ như tôi đã cảm nhận được uy lực ghê gớm của thời gian lẫn không gian. Theo tôi suy đoán, chắc ba cũng cho rằng buổi gặp gỡ hôm nay chỉ là số 0, và cũng ghét cả việc phải quay về như thế này. Giây lát trôi qua, ba mới trả lời:

“Hạnh phúc? Ít nhất không phải là bây giờ. Không phải giờ ba đang nghe những điều đó từ con gái đấy chứ?”

“Vâng, không phải là bây giờ. Nhưng ba cứ trả lời lúc nào ba thấy hạnh phúc đi”.

Nghĩ một lát, ba nói: “Không có”. Dù phần nào đoán được câu trả lời của ba, tôi vẫn không ngờ rằng ba nói “không” dứt khoát và cả quyết nhường ấy.

“Không khi nào ba cảm thấy hạnh phúc sao?”

Lần này tôi kìm chế để không vô tình nói: “Mỗi sáng thức dậy mẹ đều nói mình rất hạnh phúc đấy ạ”.

“Riêng ba không lúc nào thấy thế cả. Sống là phải chịu đựng, nhẫn nại. Vừa nỗ lực sống trung thực, hoàn thành trách nhiệm của mình và không gây ảnh hưởng đến người khác, vừa...”

“Dù là thế, cũng phải có lúc ba phải cảm thấy vui chứ ạ?”

Lúc này tựa hồ tôi đang đóng vai người đặt câu hỏi trong cuộc thi *Quick*. Tôi cứ gắng hỏi ba mãi. Ba không đáp nhưng qua nét mặt, ánh mắt, chắc ông đang nghĩ ngợi ghê lắm: “Điều làm mình cảm thấy vui là gì nhỉ?” Còn tôi cố đẩy câu hỏi xa thêm.

“Thế buổi gặp mặt hôm nay cũng vui chứ ạ?”

“Đương nhiên là ba vui. Giá mà ở với con thêm một lát thì tốt biết mấy. Ý ba là ba rất muốn ta có thêm thời gian bên nhau”.

“Vậy sáng nay khi bắt đầu đi từ thành phố E., ba có vui không?”

“Ừ. Tại vì ba rất nhớ Wi Nyeong của ba!”

Có lẽ ba mang “tâm trạng của kẻ ngốc không thể làm gì hơn mỗi lần đứng trước con gái mình”. Ba ơi, ba hãy trút hết mệt nhọc trên đôi vai xuống, không cần mọi thứ phải tuyệt đối chính xác, cũng đâu cần chứa chan tình cảm, ba hãy cứ là một người cha trò chuyện bình thường với con. Tự nhiên bao giận dỗi, tủi hờn trong tôi đều tan biến, cơn mệt mỏi cũng được

rũ bỏ. Tôi im lặng không nói thêm.

49.

Buổi gặp đầu tiên của hai cha con chúng tôi đã kết thúc như vậy đấy. Tôi lặng lẽ bước về cổng chung cư, đứng trước thang máy, tôi bắt gặp một em bé chừng ba, bốn tuổi, vai đeo ba lô. Đằng sau em là một người đàn ông trẻ. Người ấy khẽ liếc những con số trên thang máy rồi ôm lấy đứa bé, dặn dò:

“Nhớ đi ngủ lúc mười giờ thì ba sẽ đến với con. Con phải vâng lời bà và mẹ. Khi ấy chắc vào thu rồi, ba con mình cùng đi chơi công viên nhé!”

Sau đó đứa bé đáp lại:

“Ba, con sẽ đi ngủ lúc mười giờ và nhất định ba phải đến!”

Bất giác người đàn ông bắt gặp ánh nhìn chăm chú của tôi. Anh ta thoáng bối rối. Nhưng anh ta biết đâu rằng tôi đã từng nếm trải hương vị thời gian đằng đẵng đó. Tôi hiểu phần nào tâm trạng của em, và có chút băn khoăn trong những ngày tháng sau này, gia đình đối với đứa trẻ là gì, cũng đâu thể biết trước ngày mai sẽ phải sống ra sao. Đứa bé thơ ngây ấy chưa biết rằng mười giờ đêm sẽ là khoảng thời gian dài vô tận.

Ting toong, cánh cửa thang máy mở ra. Một phụ nữ lớn tuổi, có lẽ là bà đứa bé, chạy ra ôm chầm lấy nó. Trong vòng tay ôm ấp của bà, nó mệt mỏi rúc đầu vào. “Thôi ba đi nhé!” - người cha lên tiếng, còn nó chỉ khẽ gật đầu. Thật tình tôi không dám nhìn vào mắt đứa bé cũng như mắt người cha. Bỗng dưng tôi cảm thấy mình chẳng còn một mái nhà để tựa nương dưới trời này. Tôi ra khỏi chung cư, lặng bước trên đường.

Chuông điện thoại vang lên kéo tôi khỏi những bước chân thờ thẩn. Là bà gọi từ thành phố E.:

“Wi Nyeong à, cháu khỏe chứ? Sống với mẹ có vui không?”

Ngay khi tôi trả lời: “Có, bà ạ”, bà cười vang trong điện thoại.

“Hôm nay bà có nghe ba nói là đi gặp cháu. Lâu rồi không được gặp ba cháu thấy vui chứ?”

“Dạ. À mà không đâu ạ. Thật ra... không phải như vậy bà ạ. Hôm nay hình như cháu hơi có lỗi với ba”.

Bà không hiểu tôi nói gì nữa, một tiếng thở dài.

“Tại sao lâu mới được gặp mà cháu lại làm ba buồn? Phải rời xa cháu ba cháu cũng buồn lắm chứ”.

“Bà ơi, ba nói là ba chưa từng thấy hạnh phúc”.

Tôi yếu ớt đáp lại bà, và đầu dây bên kia hỏi ngược lại: “Thật thế sao?”

“Vâng. Ba nói là không. Chưa lúc nào ba thấy vui”.

Bà ngần ngừ trong giây lát.

“Thật là, bà cũng không hiểu gì hết! Ba cháu đã có vợ, có con gái rồi, cháu cũng đã về sống với

mẹ, đã làm quen với cuộc sống mới, vì cái gì mà không thấy hạnh phúc? Nếu bà được ở viện dưỡng lão, được đặt lưng trên sàn nhà ấm áp trong lúc những người khác say sưa đánh bài thì thật không còn hạnh phúc nào hơn”.

Dù lòng nặng trĩu nhưng không ngờ tôi có thể bật cười sảng khoái. Càng nghĩ càng thấm thía câu: Lúc gặp khó khăn thì điều cần nhất là sự hài hước. Nụ cười bằng mười thang thuốc bổ còn gì. Nghĩ về niềm hạnh phúc của bà được ngả lưng ngơi nghỉ, vui chơi trong viện dưỡng lão ấm áp, lưng tôi cũng nóng dần.

“Wi Nyeong à, nếu ai đó hỏi cháu về hạnh phúc thì không thể trả lời đơn giản có hoặc không. Cái đó... chỉ đến khi chết mới có thể nói chính xác. Phải tới lúc nhắm mắt xuôi tay mới biết những ngày đã qua mình thế nào. Cháu hãy xem Giáo hoàng John Paul Đệ nhị qua đời cách đây ít lâu đi. Ngày trẻ vị ấy trông cao ráo, sáng sủa lắm, trở thành một vị giáo hoàng người người yêu mến, nhưng lại mắc bệnh. Chắc cháu cũng xem nhỉ? Mỗi ngày tivi trên toàn thế giới đều phát sóng trực tiếp cảnh tay ông run lẩy bẩy, miệng ông nước dãi đầm dề. Chắc lòng tự trọng của ông ấy bị tổn thương ghê gớm lắm! Bởi vậy trước khi chết chớ có bảo: “Tôi hạnh phúc. Mọi người cũng hạnh phúc đi!”

Tim tôi như muốn rớt. Không phải vì ngạc nhiên, thú thật tôi cũng không biết diễn đạt thế nào, là gì nhỉ? Tôi đâu thể để mình cứ bước lơ đãng, suy nghĩ mông lung được. Ngày xưa bà tôi chưa một lần được đi học, vì bà là con gái. Bà thật đáng kính phục. Theo lời bà kể, chỉ vì muốn xem cô gái đóng quảng cáo dầu gội mà gia đình mới mua tivi, lúc đó ba đang học tiểu học.

“Chả hiểu cái đứa con gái đó đang làm cái gì nữa? Ngày nào đúng vào lúc ấy cũng xuất hiện trên tivi mà gội đầu!”

Người chưa từng được đến trường như bà chỉ cần xem tivi mà học được ổi thứ. Nếu vậy điều quan trọng nhất có lẽ đâu phải là học hành như lời mẹ. Có câu phải biết yêu bản thân, học cách sống với mọi người xung quanh và giúp đỡ kẻ khó, đúng thật! Đương nhiên sau khi làm tôi cảm động bằng những lời như vậy, dạo này mẹ lại từ từ gây sức ép cho tôi.

“Cơ mà con đường tắt tốt nhất giúp ta thực hiện được mọi việc chính là học tập!”

Bấy giờ có tiếng gọi “Wi Nyeong”. Tôi ngoảnh lại, thì ra là ông chủ hiệu sách *Vui Vẻ* đang bước xuống taxi.

“Chú vừa đi đâu về ạ?”

Tôi vừa hỏi xong thì chú ấy đáp: “Chú vừa từ ngân hàng về”.

Đi bộ từ ngân hàng về đây tính ra chưa mất đến mười phút, việc gì phải gọi taxi. Tôi nhìn chú bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ. Chú vừa cười vừa nói:

“Chú vốn là lính bộ binh đấy nên cứ trên ba bước là phải lên xe”.

Nếu chú tự nhận mình là lính bộ binh thì tôi lại càng không tài nào hiểu nổi. Miệng thì vâng dạ nhưng trong lòng thấy thật lạ lùng.

“Chú ơi, lính bộ binh được đi lại bằng xe ạ?”

Chú nói chuyện tự nhiên ngoài sức tưởng tượng của tôi.

“Tất nhiên là không rồi! Đã gọi là bộ binh thì phải đi bộ chứ! Hồi còn tại ngũ phải đi lại rất nhiều, đến khi xuất ngũ chú đã thề rằng sau này sẽ kiếm thật nhiều tiền, cứ quá ba bước là phải lên xe”.

Cuộc sống có bao điều kỳ lạ. Chẳng điều gì tiếp diễn liên tục cả. Niềm vui hay nỗi buồn, lòng căm ghét, cơn tức giận hay cả nụ cười. Không hiểu sao tôi lại thấy tiếc nếu phải chia tay chú vui tính ở đây.

“Chú ơi, cháu có một bí mật đấy ạ. Cháu rất muốn kể chú nghe. Chú có thể uống bia cùng cháu không?”

Chú ấy đột ngột dừng bước, nhìn chăm chăm về phía tôi. Đây là lần đầu tiên tôi mời người khác uống với mình. Mắt chú như thấu hết những điều ẩn giấu trong tôi. Người từng trải qua đau khổ suốt một thời gian dài giờ đang dành mối thương cảm cho người mới đón nhận khổ đau. Thật tình tôi có cảm giác bị lộ hết thủy bí mật, lạ thay giữa chúng tôi như có sợi dây nối kết đặc biệt. Là gì vậy nhỉ? Bảo là giống tình đồng chí cũng đúng, bảo là giống tình bằng hữu tương thân tương ái cũng chẳng sai. Phải chăng là niềm tin để cùng hàn huyên, vô tư giải bày tâm sự. Như vậy chắc cũng là tình yêu. Tôi lại chìm đắm vào suy tưởng.

Chúng tôi đem vài lon bia ra ngồi trong khu vườn của hiệu sách, cùng uống. Mặt trời chói chang của mùa hè đang từ từ xuống núi. Có phải vì bước vào cuối kỳ nghỉ hay không mà quanh hiệu sách thật vắng vẻ. Dọc con đường không một bóng người qua lại. Sắc thắm của những bông hải đường khiến ta liên tưởng đến những giọt máu điểm trên nền lá biếc. Mùa hè đã dậy chút nhiệt huyết còn sót lại, thật hòa quyện với hơi nóng hùng hực của nhựa đường.

“Cháu đã gặp ba cháu rồi ạ. Đây là lần gặp đầu tiên sau khi cháu chuyển về thành phố này. Nhưng hôm nay cháu lại làm ba tổn thương mất rồi. Chắc ba vẫn chưa thể bước qua cuộc ly hôn với mẹ. Mà cháu ghét điều đó lắm!”

Chú gật gù, chăm chú lắng nghe rồi đột nhiên quay sang nhìn tôi.

“Chú xin lỗi vì đã chen ngang câu chuyện của cháu, nhưng ý cháu là trách cứ việc mẹ cháu đã ly hôn với ai đó hả? Có đúng là mẹ cháu đã ly hôn ba lần không?”

Sau này nghĩ lại mới thấy đó là một câu hỏi bình thường, nhưng bấy giờ tôi có hơi lúng túng.

“À... Không phải thế ạ. Ý cháu muốn nói việc mẹ đã ly hôn với ba...”

Chú khẽ nghiêng đầu:

“Vậy ra không phải ba cháu đã ly hôn với mẹ cháu?”

Lòng tôi rối như tơ vò.

“Thật ra là... mẹ cháu đã ly hôn ba cháu”.

“Hãy, cả chú và ba cháu đều nghĩ rằng không phải ba cháu ly hôn với mẹ cháu mà chỉ mình mẹ cháu quyết định chia tay ba cháu...”

Câu nói ấy là sao, đầu óc tôi loạn cả lên.

“Wi Nyeong à, tuy chú không rõ sự tình nhà cháu nhưng có lẽ ba cháu đã suy nghĩ hơi thiên cặn. Không tính chuyện mẹ cháu ly hôn với ba cháu, mà giả sử mẹ cháu ly hôn với voi, hà mã, với rùa thì ba cháu cũng đâu thể trách móc mẹ cháu”.

Chú châm một điếu xì gà và hút như chẳng có gì lạ xảy ra. Vì hơi bia mà đầu óc tôi bỗng dưng choáng váng. Mắt lơ lơ, chớp lia chớp lịa, chẳng thể nói thêm bất cứ điều gì

“Chắc cháu không hiểu tại sao chú lại nói vậy nhỉ? Cách đây ít lâu chú đã gặp một người bạn ở tòa soạn báo và hỏi về bài báo được đăng của người đó. *Tình trạng ngoại tình của các bà nội trợ do tán gẫu trên mạng ngày càng nghiêm trọng*, rốt cục là bài báo loại gì. Hóa ra những người nội trợ nói tán gẫu trên mạng rồi ngoại tình, làm gia đình đổ vỡ. Để xem, nếu các bà vợ chat với voi, hà mã, với rùa rồi gia đình rạn nứt, hẳn mọi tội lỗi vẫn đổ hết cho họ. Thế nhưng làm gì có chuyện họ lại đi ngoại tình với voi, hà mã và rùa. Ôi trời, vậy thì tính nghiêm trọng của việc phụ nữ ngoại tình là gì nào”.

Cuộc trò chuyện bắt đầu căng thẳng hơn nhưng tôi không nói gì mà chỉ cười.

“Xem ra chú rất trân trọng phụ nữ ạ! Người ta gọi đấy là *nữ quyền* ”.

Chú phả ra một làn khói dài làm nhiệt độ như nóng lên.

“Không. Chú không biết điều ấy là gì. Nếu cánh đàn ông bọn chú lập gia đình với voi, hà mã, với rùa thì phụ nữ sẽ xây tổ ấm với ai. Cũng may chúng ta không sống chung nhà với voi, hà mã và rùa. Vậy mới nói mọi sự sẽ ra sao nếu chung sống mà không biết tôn trọng bạn đời... Chú chỉ nói được vậy thôi, cháu cũng nên biết điều gì có ích”.

Như một làn gió mát đột ngột thổi vào bầu không khí oi ả. Giờ tôi đã hiểu từ trước tới nay mình vẫn nghĩ là chỉ có mẹ ly hôn ba mà quên mất rằng ba không hề ly hôn mẹ. Nhưng sao tôi lại bàng hoàng đến vậy?

Lát sau, khi quan sát thái độ của tôi, nét mặt chú giãn ra tỏ vẻ an tâm.

“Vậy đấy. À, nhà văn trước đây chú rất thích hóa ra lại là hàng xóm!”

“Sao cơ ạ?”- tôi vội hỏi và chú điềm đạm kể lại.

“Cách đây ít lâu, chú đã thấy cô ấy đi mua rượu ở cửa hàng tạp hóa. Lúc đó, chú đang hỏi chủ cửa hàng tại sao không có chai Jack Daniel’s, bỗng nhà văn lên tiếng nó đã được mua rồi. Lần vừa rồi chú hạ quyết tâm mua trước. Chẳng biết nhà văn ấy có nghiện rượu không mà gần đây thấy suốt ngày đi mua rượu...”

52.

Vậy là tôi đã được thế gian này chào đón hơn mười tám năm rồi, nhưng vẫn cảm thấy cuộc sống có bao điều kì lạ. Mười tám năm từng trải mà vẫn không thể hiểu rõ mọi thứ. Chắc hẳn nơi này đang cất giữ điều gì đó vô cùng thần bí. Tôi đã không nói với chú người phụ nữ ấy chính là mẹ mình.

Trước khi kì nghỉ hè kết thúc, chúng tôi đã về thăm ngôi nhà ở quê của mẹ. Mẹ, tôi, Dong Bin, Je Je và cả cô Mak Dal cùng về quê trên một chiếc xe. Mẹ bảo bác Seo Jeo Ma còn bận công việc ở Seoul, chừng tối mới gặp được chúng tôi. Chúng tôi đi theo kế hoạch đã lên trước đó mấy ngày, nhưng hành lý thì hơi ôi, như chuyển nhà vậy. Lúc nào mẹ cũng nâng cao quan điểm ăn uống nên mọi thứ có thể ăn được mẹ đều mang theo.

Vừa về đến nơi mẹ đã cầm ngay bình tưới nước đi thẳng vào vườn. Cỏ mọc rậm lối đi, và khu vườn nhà chúng tôi rực sắc trắng của hoa chuối, màu đỏ của hoa hồng, cả ánh vàng lung linh của những bông hướng dương căng nhựa sống.

“Tội nghiệp chúng mày quá! Không được gặp chủ nhân, lại khát nước lắm nhỉ?”

Mới ngày nào hoa lê còn nở trắng dưới ánh trăng xuân, nay hoa đã tàn và nhường chỗ cho trái lê vàng. Quê mẹ là tỉnh Gangwon, với độ cao cách mực nước biển 700 mét.

Mẹ đã hạ quyết tâm sẽ đi du lịch tới những ngôi làng trên vùng núi Thụy Sĩ, và dù thế nào chăng nữa cũng phải kiếm tiền mua một ngôi nhà nhỏ ở nông thôn. Trong giây lát tôi bỗng thấy xa xa, dưới bóng nắng hè đang tắt, bóng hình một thiếu nữ đang trải chiếc khăn trắng và xếp từng chiếc đĩa. Tim tôi rạo rạo. Nhưng sau giây phút ấy tôi tự hỏi, người ta phải sống thế nào mới xứng đáng là một con người.

Mẹ rất yêu ngôi nhà nhỏ nơi làng quê ấy. Mỗi khi buồn mẹ lại dắt theo Dong Bin và Je Je về thăm quê. Vào kì nghỉ hè, mẹ không bắt các em đi học thêm mà đưa chúng về quê chơi cả tháng trời. Đã mấy lần như vậy. Chắc mẹ buồn lắm?

“Con biết không? Những vết thương lòng rồi sẽ lành. Trung Quốc có một câu chuyện thế này: Một chàng trai trẻ muốn trở thành nhà sư nhưng lại bị đẩy vào sa trường. Mấy năm sau anh ta trở về nhưng mắc chứng *thất ngữ*, không nói năng được chứ chưa tính đến việc trở lại chùa. Người làng bèn đưa anh ta đến một ngôi nhà nằm giữa cánh rừng xa xôi, hẻo lánh. Ở đó, chàng trai chỉ nhìn cây rừng mà sống suốt bảy năm và hoàn toàn khỏi bệnh. Con có tin không? Mẹ thì tin!”

Trước khi tôi đến sống cùng mẹ, thi thoảng bà vẫn gửi cho tôi vài lời nhắn từ ngôi nhà ở tỉnh Gangwon.

“Wi Nyeong à, những điều kì lạ cứ tuôn ào ạt

Vị ngọt của bia và xa lạ một bóng hình

Có lẽ bởi bên trong đã trở thành viên kẹo

Wi Nyeong, mẹ yêu con nhiều lắm

Dù cả thế giới đổi thay trong đêm nay

Mẹ cũng không đổi thay lời nói ấy.

Mẹ đang uống Soju [1] một mình, cạn chén nào!

Wi Nyeong à, những ánh chớp bên kia sườn núi

Chói lòa cả vạt núi bên này

Sấm rền vang như bản giao hưởng định mệnh

Ông trăng tròn soi bóng nhìn ba chúng ta

À! Mẹ kể con nghe điều bí mật

Nơi này đây ông trăng đang rửa mặt

Tưởng tượng được không con? Đêm nay đó

Trên trời chín ngôi sao băng rơi...”

Lúc đó, tôi tự hỏi có đúng là mẹ mình không vậy? Hay bởi tôi đang vật lộn với cơn buồn ngủ, đang bất chấp cái nóng oi... Ngồi trong phòng sách mà gửi những dòng này chắc phải có chuyện gì rồi. Nhưng đằng sau bức thư mẹ vẫn không quên dặn:

Phải chăm chỉ học tập nhé!

Như tôi đã nói thì tính mẹ đúng là mưa nắng thất thường.

[1] Loại rượu nổi tiếng của Hàn Quốc.

Cảm nhận đầu tiên của tôi khi vừa về quê là bầu không khí tinh khiết như canh củ cải, khác hẳn không khí ở Seoul. Trong khi cô Mak Dal nhóm lửa chuẩn bị cho bữa thịt nướng thì tôi cũng ra vườn sau hái ớt và xà lách. Lạ thật, mảnh vườn bé xíu, còn bé hơn cả phòng tôi, mà sao trồng được cơ man ớt, xà lách và cả lá kenip [1] nữa. Đâu chỉ có thế, lại thêm bí, dưa chuột, cà, bạc hà, kinh giới, hương thảo... và các loại rau thơm khác, nhuộm mảnh vườn một màu biêng biếc. Sau khi hái ớt và xà lách, tôi sang luống rau thơm ngắt một lá kinh giới cho vào miệng nhấm. Vị chua, chan chát của nó khiến tôi lè lưỡi.

Bóng núi sau nhà đổ xuống, trải đến tận cổng, bên ngoài có tiếng xe đang đỗ, bác Seo Jeo Ma đã về tới.

“Có một người bạn học khóa dưới, giờ đang dạy cùng trường chị nói rất muốn gặp mọi người... chắc không sao nhỉ? Chỉ nói chuyện một lát rồi về Seoul ngay”.

Bác thừa biết mẹ tôi ngại gặp người lạ mà còn làm vậy. Người phụ nữ theo sau bác trông xấp xỉ tuổi mẹ tôi, dường như đã biết rất rõ về mẹ. “A, cháu này là Dong Bin đây, còn cháu này chắc là đứa út Je Je?” Đoạn quay sang tôi thốt lên: “Ôi, cháu cao hơn mẹ cháu rồi đấy!”. Người này có khuôn mặt to, ngăm đen, lại đeo kính nữa. Không hiểu sao tôi thấy cô ấy giống Nana Mouskouri, nữ ca sĩ chuyên hát nhạc phản chiến trong thập niên 70 mà mẹ rất hâm mộ.

Sau một hồi, có đứa nào đó cất tiếng: “Ôi trời, cô giống Nana Mouskouri thật”. Hình như cô ta không vừa ý lắm: “Ha ha, thật à? Cô cũng nghe người ta nói thế. Nhưng khi cô còn trẻ, người ta thường bảo cô giống Ali MacGraw, nữ diễn viên phim *Love Story*”. Sao mà giống tuýp phụ nữ thích gây khó xử cho người khác thế.

Sự xuất hiện của một người lạ làm mẹ thoáng bối rối, nhưng nghe bác Seo Jeo Ma xin lỗi mẹ lại thay đổi tâm ý. Mẹ tỏ ra hiếu khách: “Đi đường xa chắc mệt lắm, chị ở đây ngủ tạm một đêm... À, chị có muốn uống bia không?” Không biết vì sao tôi thấy người phụ nữ đó có tà ý. Uống một hớp bia mẹ đưa, cô ta liền hỏi: “Ngôi nhà này xây được bao lâu rồi ạ? Sau này chị định thế nào?” Mẹ tôi hơi lúng túng trước câu hỏi: “À, quanh đây đều là người quen cả, ngôi nhà được xây từ tình cảm quen biết, sự giúp đỡ của mọi người xung quanh, về phần sau này... thì như chị thấy trước mắt đấy, tất cả chẳng phải rất tốt sao”. Cô ta liền cười khó hiểu: “Đúng là tiểu thuyết gia có khác, chẳng hề bận tâm tới tiền bạc”.

[1] Giống lá vùng, hay được ăn kèm với thịt nướng.

Trong lúc chúng tôi chờ than cháy hồng, những chú chuồn chuồn ớt từ đâu bay vào sân nhà như đã hẹn trước. Dong Bin và Je Je tranh nhau đuổi bắt chuồn chuồn bỏ vào thùng. Mẹ vừa chuẩn bị bàn ăn vừa trò chuyện với “Nana Mouskouri”, nhưng không quên dặn chúng tôi: “Dong Bin, Je Je, đừng ra ngoài đó nữa, chỉ bắt trong sân thôi. Mà nếu bắt thì mau mau thả chúng ra nhé! Chẳng phải chúng đang đợi chuồn chuồn bố chuồn chuồn mẹ đến sao... Còn Wi Nyeong, con rửa một ít rau xà lách rồi mang lại đây nhé!”

Tôi rửa rau dưới vòi nước trong sân, một chú chuồn chuồn ớt bay vòng trên đầu tôi. Hay thật, là chuồn chuồn ớt... Có lẽ tôi vẫn còn trẻ con. Với tôi, chú chuồn chuồn ớt ấy là thông điệp thu sang. Liệu nó có báo trước cả những khổ đau mà tôi sẽ trải qua nếu như ngay bây giờ mùa thu đi mất. Tôi chợt nhớ mang máng lời bài hát: “Mẹ ơi, sao con luôn thấy buồn vậy chứ? Mẹ ơi, sao tự dưng con muốn khóc thế này...” Mỗi lần tới quán Karaoke mẹ hay hát lắm, bỗng tôi cảm thấy thoáng buồn và muốn khóc. Mẹ bảo cứ hòa mình vào thiên nhiên thì mọi vết thương ắt sẽ tự lành, tiếc rằng khi nhìn chú chuồn chuồn ớt, những vết thương đã cất giấu bấy lâu nay lại sống dậy như vừa mới.

Thi thoảng tôi kể mẹ nghe chuyện này thì bà đáp lại với điệu bộ một thánh nữ đã nếm trải đủ mùi nhân thế.

“Chắc là con mệt mỏi lắm? Mẹ cũng vậy. Thay vì học con hãy thử làm điều mình thích xem. Nhưng không được lơ là việc học đâu đấy! Ngay cả mẹ đến giờ vẫn phải ngồi trong lớp học thì con cũng nên suy nghĩ một tí. Chà, nếu trước kia chỉ biết ngồi trong lớp thì nay đã đến lúc biết làm chủ thời gian của mình rồi. Dẫu sao vẫn cứ phải học thôi. Wi Nyeong, đừng để thời gian cuốn con đi, cũng đừng hi vọng sẽ trở nên giống mẹ. Điều gì làm con thấy thích hơn việc học thì con cứ làm! Ra ngoài xem phim hay gặp gỡ bạn bè. Thay vào đó mẹ có một điều kiện. Những điều đó phải thực sự làm con cảm thấy hạnh phúc hơn việc ngồi vào bàn và chăm chỉ học tập. Được không?”

Lúc hỏi câu ấy trông mẹ như một con cáo vậy. Hình như tôi cũng đang mừng thầm trong bụng. Mỗi lần như vậy, tôi chỉ muốn nói:

“Vậy thà mẹ bảo con học còn hơn biến con thành đứa vô học đấy ạ”.

Đêm buông xuống thật nhanh trên miền sơn cước. Một ngôi sao, hai ngôi sao... từng ngôi sao đang lấp lánh, cả vầng trăng khuyết ban ngày còn ẩn mình bên kia bầu trời cũng từ từ chuyển màu sáng vàng như đèn đường buổi tối. Trên bàn ăn trong vườn, ngọn đèn dầu và chai rượu Soju được xếp theo thứ tự. Do cô “Nana Mouskouri” phải trở về Seoul ngay nên cũng nhanh chóng nhận chén rượu từ tay mẹ, uống một hơi. Dong Bin và Je Je cũng không có gì bỏ qua cơ hội này. Je Je mặt buồn, lại gần dụi đầu vào gối mẹ. Còn Dong Bin chăm chú quan sát mọi thứ bằng vẻ mặt như đã được cầm chiếc điều khiển tivi.

“Mẹ ơi, chán quá!”

“Chán gì mà chán. Được nhìn sao, ngắm trăng... con xem gió mát không này? Ở thành phố B. được như thế này chắc! Dù có bất điều hòa thì vẫn cứ nóng không chịu nổi còn gì”.

Je Je liên tục quan sát ánh mắt mẹ và vị khách, nó đang thực hiện lời xúi của anh nó tốt hơn tôi nghĩ.

“Sao con nhìn thấy rồi, trăng con ngắm rồi... nhưng mà vẫn chán lắm”

Nếu là ngày thường thì mẹ đã quát: “Ồn quá! Tắm rửa rồi đi ngủ ngay!”, nhưng hôm nay vì nhà có khách nên mẹ dịu dàng đến khó tin.

“VẬY sao? Buồn chán cũng tốt con ạ. Tất cả những người thành công đều nói họ cũng từng thấy chán mà!”

“Nhưng con vẫn thấy chán... chán lắm... chán lắm... chán lắm lắm!”

Je Je bắt đầu nhõng nhẽo. Mẹ cũng chần chừ giây lát rồi trút tiếng thở dài. “Thôi được. Chỉ đúng một tiếng thôi đấy”. Ngay khi mẹ dứt lời, bộ mặt nhăn nhó như sắp khóc của nó cũng lập tức tan biến, “Anh ơi, thành công rồi. Mẹ bảo là cho một tiếng ạ”. Rồi Je Je chạy tót vào nhà.

“Nana Mouskouri” vẫn giữ nét mặt cười tươi trước cảnh tượng đó, “Dạo này bọn trẻ thường như vậy mà”. Nói cô ta giống người phụ nữ xuất hiện trong *Talk Show* trên tivi cũng đúng. Đến lúc này mọi việc vẫn diễn ra suôn sẻ. Một nụ cười pha chút chán chường khẽ lướt qua gương mặt mẹ. Tin nhắn của bạn tôi làm điện thoại rung liên tục, tôi rời bàn, vào nhà một lát để nhắn vài tin với bạn ấy. Chắc do chén nhiều thịt lợn của làng Gangwon nên tôi thấy buồn ngủ. Cứ để tivi mở, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết. Lát sau, đột nhiên phía vườn âm ỉ hẳn. Tôi nhòe dậy, chăm chú nhìn ra chỗ đó, mẹ đang run lẩy bẩy, tay còn cầm nguyên chén rượu:

“Không được đâu. Chị nói thế là có ý gì? Chẳng phải tôi đã nói sẽ diễn thuyết cho những phụ nữ có hoàn cảnh éo le nhưng dạo này tôi chưa có thời gian còn gì!”

Nhìn bộ dạng từ phía sau có thể thấy cô “Nana Mouskouri” đang vênh mặt. Tôi lặng lẽ chạy về phía khu vườn.

“Thế mới nói cô chỉ là kẻ đạo đức giả. Miệng nói sẽ làm việc vì những phụ nữ bất hạnh để che mắt thế gian... Tôi cũng như những phụ nữ kia, chỉ vì muốn được gặp cô mà lặn lội cả tiếng đồng hồ đến đây vào giờ này. Bảo là không có thời gian mà suốt ngày uống rượu? Tôi đã xem

tất cả những gì cô viết. Cô suốt ngày chỉ biết uống rượu thôi”.

Khuôn mặt bác Seo Jeo Ma trông còn trắng bệch hơn cả mặt mẹ.

“Sao em lại thế? Người ta đã có lời nhờ thì mình chỉ cần đi gặp mặt thôi. Chẳng lẽ không được? Mà em say rồi đấy. Thôi cô đi đi! Đây là nhà của người ta mà”.

Bác Seo Jeo Ma nắm tay cô “Nana Mouskouri” rồi kéo đi. Tâm địa cô ta thật xấu xa.

“Tôi làm gì còn thời gian nữa. Giờ tôi còn ba đứa nhỏ phải lo, rồi thì phải viết bài đăng báo liên tục. Bảo gặp mặt họ, tôi cũng muốn lắm chứ. Nhưng nếu thế tôi sẽ chẳng có thời gian viết. Tôi không phải kẻ đạo đức giả”.

“Cô đó, đã ly hôn ba lần rồi nhỉ? Tại sao thế? Được gặp tận mặt thế này tôi đã biết lý do rồi”.

“Nana Mouskouri”, cô ta đang xỉa xói mẹ tôi. Lần này đến mặt tôi cũng phải đánh lại.

Dù là giữa mùa hè nhưng những cơn gió nơi thôn quê lạnh lắm. Mặc áo cộc tay, tôi thấy sờn cả gai ốc. Mẹ tôi bật cười. Nụ cười khiến “Nana Mouskouri” phát cáu:

“Cô cười sao? Ly hôn ba lần không biết ngượng thì chớ, lại còn cười nữa à?”

Mẹ lặng lẽ châm một điếu thuốc hút. Sau phút nín lặng của mẹ, cô ta có vẻ đang đắc ý lắm.

“...Này chị. Chị tưởng nói những điều đó sẽ làm tôi đau lòng sao, chị lầm rồi. Với tôi nhưng điều như thế chẳng làm lòng đau được nữa”.

Giọng mẹ vô cùng bình tĩnh.

“Hơn nữa, xin nhắc lại là vì không có thời gian nên không thể đi diễn thuyết được chứ không phải bởi tôi đã ly hôn. Một người nhận học vị tiến sĩ như chị mà lý luận lại nghèo nàn thế sao?”

Mẹ mĩa mai.

“Chỉ vì những người như chị mà xã hội chúng tôi đang sống, gia đình chúng tôi tan vỡ, những đứa trẻ lầm đường lạc lối. Lý luận ư? So với điều này thì những cái có giá trị lý luận hơn ở đâu, hả?”

Bác Seo Jeo Ma đã quay lại, dẫn người đàn bà đó đi. Dường như bác hối hận vì việc đã tới đây hôm nay. Tôi thấy bác sắp trào nước mắt.

“Việc tôi ly hôn có ảnh hưởng gì đến chị không nào? Đâu phải tôi ly hôn với chồng chị chứ... Thêm nữa, ở đây còn bọn trẻ, mong chị chú ý lời nói, đừng bất lịch sự như vậy”.

“Quả thật các con cô ngoan lắm. Đáng lẽ cô phải cảm thấy hổ thẹn với những đứa trẻ như vậy! Hôm nay đến đây và diện kiến thế này, tôi thấy thương mấy đứa nhỏ. Ái chà, việc cô đang làm gọi là đời tư? Đời tư của cô cũng thích nhỉ! Mang bộ mặt trơ trẽn đến thế mà vẫn tiếp tục kết hôn, tiếp tục sinh con đẻ cái? Vì cái gọi là đời tư mà ngay cả chuyện ai nghiện ma túy cũng phải câm lặng, không được nói ra mất”.

Khi cô ta nhắc đến chúng tôi, tôi nghĩ có lẽ mình phải ra can ngăn trước khi mọi việc trầm trọng hơn. Nhưng sau giây lát chìm vào suy nghĩ ấy mẹ đã đứng bật dậy:

“Này chị! Chẳng phải tôi đã bảo chị đừng có ăn nói bất lịch sự rồi sao. Ừ thì tôi xinh đẹp đấy!

Mặt tôi cũng trở trên đấy! Còn chị thì sao? Hãy soi gương xem! Nếu xấu xí thì có nói bất cứ điều gì cũng chẳng ai buồn nghe. Xấu xí như chị thì có thể làm gì?”

Giọng mẹ vang cả thung lũng. Giữa vòng xoáy của những lời nói bất ngờ, tôi bật cười khúc khích. Trông cô ta cũng không đến nỗi nhưng trong tình huống này đã choáng váng một chút. Nhân cơ hội này, bác Seo Jeo Ma dẫn cô ta đi. Cô Mak Dal vốn nhạy cảm, cũng chạy từ trong nhà ra, cầm lấy túi xách của khách và đuổi theo. Người đàn bà đó như bị giáng một đòn nặng nề, bước chân loạng choạng, chân nam đá chân chiêu. Bấy giờ mẹ tôi mới trấn tĩnh lại: “Chị Seo Jeo Ma, uống rượu rồi không được lái xe. Người ta sẽ kiểm tra ở trạm đấy. Mau gọi dịch vụ lái xe!”. Bỗng thấy tôi, mẹ thần thờ ngồi phịch xuống.

“Wi Nyeong con à... Liệu mấy chú lái xe thuê có đến vùng núi này không?”

Tôi vào phòng khách, lấy một chiếc chăn nhỏ đắp lên đùi mẹ. Lúc ấy mẹ đang run đến nỗi nghe được cả tiếng hàm răng đập vào nhau. Cạn một hơi hết hai chén rượu Soju rồi mẹ co ro thu mình lại.

“Mẹ ơi, phải làm sao khi nói với một người xấu xí là người ta xấu xí?”

Tôi vừa cười vừa hỏi mẹ. Chỉ là một câu đùa nhưng mẹ lại mếu máo:

“Mẹ không biết nữa. Nhìn vào ngoại hình mà đánh giá người ta là không đúng... Nhưng vì ức quá, biết phải làm thế nào đây?”

Tôi đẩy chai Soju sang cho mẹ, ý bảo mẹ rót cho mình một chén. Mẹ phân vân trong chốc lát nhưng vẫn rót rượu vào chén tôi.

“Bây giờ nếu con đã uống được rượu thì thế nào ạ? Con cũng muốn thử xem vị đắng của đời ra sao”.

Tôi vừa cười vừa tự hào nói: “Nhưng dạo này con chỉ uống một chút thôi, mẹ ạ. Có vẻ như con đã biết vị đắng của đời rồi”. Mẹ cốc mạnh vào đầu tôi một cái.

“Là loại này cơ ạ, không phải loại đó đâu mà. Dạo này nồng độ Soju giảm nhiều mẹ nhỉ, chắc không hại gì, vậy con mới uống chứ”.

Buổi đêm lạ lùng ở làng quê về khuya có ba người phụ nữ: mẹ tôi, cô Mak Dal và bác Seo Jeo Ma - một đã ly dị, một là góa phụ, còn một thì ế chồng, họ cùng nhau nghiêng chén.

Tôi nướng mực trên chỗ than cháy hồng còn lại. Vốn ít nói, nhưng hôm nay bác Seo Jeo Ma cứ mếu máo nói lời xin lỗi mẹ.

“Xin lỗi em. Cô ấy vốn không phải người như thế. Nhưng dạo này cô ấy với chồng không được tốt. Chồng cô ấy đòi ly dị... Vì vậy mới tự dừng sinh tật quậy phá sau khi uống rượu”.

“Vì chồng đòi ly hôn mà một người bình thường lại thành ra như thế thì chẳng phải mẹ chúng cháu đã lôi hết bát đĩa trên thế gian này ra đập mất”.

Mẹ liếc về phía tôi như bảo đừng có chen ngang lời người lớn. Cô Mak Dal nghe chuyện cũng cười khúc khích.

“Nhưng sao mới bảo cô ta xấu thôi đã đơ luôn thế nhỉ? Vậy mới nói xấu đến nỗi chỉ gặp lần đầu thôi đã đủ làm người khác run rồi”.

“Tôi lại không nghĩ vậy... Chỉ là câu nói bột phát trong tình thế ấy. Chị ta cũng không xấu thậm chí xấu tệ như thế. Ai ngờ chỉ một lời nói lại làm chị ta bị tổn thương đến thế. Nói gì thì nói, vẫn mong chị ta về Seoul bình an vô sự. Chị Seo Jeo Ma thử gọi điện hỏi thăm xem thế nào?”

Mẹ tôi nói giọng tiu nghỉu. Chắc bác Seo Jeo Ma cũng không muốn gọi nên không màng đến lời mẹ. Người giàu lòng tự trọng như bác hẳn cũng bị tổn thương ghê lắm.

Đúng lúc đó chuông điện thoại của cô Mak Dal vang lên. Vì muốn xác nhận số gọi đến nên cô đứng bật dậy, ra một góc vườn. Mẹ tôi kể:

“Cô Mak Dal của chúng ta dạo này đang yêu thì phải. Thành quả phụ ở tuổi bốn ba, đã nhận không biết bao cay đắng, lần này hi vọng cô sẽ gặp được một người tử tế”.

Kể cũng đúng. Dạo gần đây tôi thấy cô cũng hay làm duyên làm dáng lắm.

Ngày trước tôi nghe kể cô Mak Dal bị chồng đánh dữ lắm. Một lần nọ, ông chồng còn cầm rìu bổ vào phía sau tai cô, máu tuôn thành dòng xối xả, thấy bảo phải điều cả một đội cứu hộ tới. Lão hay kiêu có hạnh hợ, còn bà mẹ chồng vì xấu hổ với hàng xóm láng giềng nên mỗi lần con trai ra tay đánh con dâu thì vội khóa cửa lại, thế là cô Mak Dal của chúng tôi chẳng còn cách nào thoát được. Vậy mà cô Mak Dal cũng không vừa đâu nhé. Nếu ông chồng lật ngược cái bàn thì cô cũng ném luôn bát canh đi, rồi họ cứ thế cãi vã. Ngày đi làm đồng, tối về nấu nướng và giặt giũ, đêm thì bị chồng đánh... Chẳng biết nói sao!

Cô Mak Dal bằng tuổi bác tôi (chị gái mẹ) đang sống bên Mỹ, cô hơn mẹ sáu tuổi. Vậy mà việc xảy đến với cô cứ như từ thời trung cổ - thời con người ta vẫn còn búi tóc.

Tiện đây tôi sẽ kể về bác gái mình. Bác ấy được tiếng là có chồng chăm mình như bà hoàng. Bác và mẹ tôi trông hơi khác nhau nhưng mà bác vẫn xinh đẹp. Hễ gặp tôi là bác bảo:

“Cháu vẫn học chăm đấy chứ? Còn nhỏ mà đã phải xa mẹ thì vất vả biết mấy. Thật tội cháu

tôi! Mỗi lần bác nghĩ đến cháu là nước mắt lại trào ra... Nhưng Wi Nyeong này, dù thế nào cháu cũng phải giữ gìn nhan sắc đấy!”

“Cháu ạ? À, vâng ạ”. Tôi đáp rồi kể mẹ nghe chuyện đó, mẹ đã bật cười. Khi mẹ đã ly hôn, bác thường gọi điện từ Mỹ về, khóc lóc tí tê với mẹ một lát rồi lau nước mắt bảo muốn nhờ mẹ việc này.

“Dù thế nào thì mẹ Wi Nyeong à, nhất định phải giữ gìn nhan sắc đấy!”

Cô Mak Dal vừa trở lại chỗ ngồi, mẹ tôi liền hỏi: “Cô có bạn trai rồi hả?”. Cô Mak Dal cười thẹn:

“Thường ngày tôi nghĩ sẽ ở vậy để nuôi dạy con cái thôi. Cuộc sống mệt mỏi làm người ta chẳng nghĩ thêm được điều gì. Rồi bọn trẻ cũng tốt nghiệp đại học hết, như một giấc mơ... Tôi cũng muốn được mặc áo đôi, muốn đi du lịch và đeo nhẫn... Con cái hai bên đã hứa sẽ đứng ra tổ chức”

Cô ngưng ngừng, mân mê chiếc nhẫn đôi đang đeo trên tay rồi tiếp:

“Tôi đã gặp người ấy ở hội leo núi *Những con ngỗng độc thân*. Nhưng nay từ “bố ngỗng [1]” còn được dùng với nghĩa khác đấy ạ, nên họ đổi thành hội leo núi *Hải âu độc thân*.”

Đang mải mê câu chuyện, cô Mak Dal ngưng lời và quay sang bác Seo Jeo Ma, cố nhắc lại lần nữa.

“Tiến sĩ Seo cũng thử tham gia vào hội *Hải âu độc thân* xem sao. Ở đó có rất nhiều người tốt”.

[1] Chỉ những ông bố “gà trống nuôi con”.

Mẹ tôi cười hả hê ha ha ha, làm bác Seo Jeo Ma thêm bối rối. Cô Mak Dal lại nói tiếp mà không để ý tới nét mặt bác ấy.

“Quan sát cô này giờ, tôi thấy hay chị kén quá chẳng. Mà cũng phải, chị là tiến sĩ... Nhưng tiến sĩ thì cũng là đàn bà con gái cả, ở tuổi này chị thử yêu một lần đi, rồi kết hôn, sinh con nữa chứ. Chị cứ nhìn bọn trẻ ngoài kia là tâm hồn lại trở lại tuổi mười sáu ngay thôi”.

“Tôi không cần đàn ông!”

Bác Seo Jeo Ma gất lên. “Thật không biết là ngày gì mà toàn những chuyện xui xẻo”. Mẹ tôi lúc nào cũng thế, hay chen ngang trên bác:

“Cô Mak Dal, cô bảo khi nào thì đi gặp mặt được? Lên núi phải không? Chà, hội *Hải âu độc thân* ... cái tên đẹp đấy”.

Nét mặt bác Seo Jeo Ma lại ứa máu như sắp khóc. Mẹ có vẻ khoái chí nên càng cười lớn hơn.

“Tôi luôn cầu nguyện để cô Mak Dal gặp được một người đàn ông tử tế, xem kìa, đã thành sự thật rồi. Chị Seo Jeo Ma, tiếp theo sẽ đến lượt chị. Em cũng cầu nguyện cho chị nhé!”

Bác Seo Jeo Ma bắt đầu cảm thấy bức mình, cứ xua tay liên tục:

“Tuyệt đối đừng có mà cầu nguyện đấy. Tôi... là tôi không có thời gian đâu. Đã bảo không cần đàn ông rồi. Tuyệt đối... tuyệt đối không được”.

Mẹ tôi vẫn cười. Tôi cũng tủm tỉm cười theo. Miệng nói cầu nguyện nhưng ý mẹ không phải bắt bác kết hôn ngay lập tức.

Hễ nói về đàn ông là bác đều tỏ thái độ như thế. Vậy mà lại chăm chỉ đọc tiểu thuyết điểm tình và xem phim sến hơn cả người thường, thật khiến người khác khó hiểu! Cả tôi và mẹ đều từng hỏi bác - người luôn mất hết thần trí trước cái tivi đến tận khuya: “Bác ơi, cái đó thú vị lắm sao?”. “À, không đâu. Bác chỉ xem để giết thời gian thôi, vì buồn chán chẳng có việc gì làm ấy mà...”. Một lần, mẹ hỏi ý kiến tôi về bài đăng trên báo:

“Wi Nyeong à, con nghĩ rốt cuộc mẹ có nên tác thành cho tình yêu của hai người đó không?”

“Mẹ hỏi trực tiếp đọc giả đi. Con không quan tâm đâu”.

Tôi vừa nói xong thì bác Seo Jeo Ma cũng gật đầu đồng tình. “Ừ”. Nói vậy nhưng sau khi mẹ thuật qua câu chuyện để lấy ý bác, mẹ đã cười nghiêng ngả:

“Lần đầu tiên thấy chị Seo Jeo Ma thắc mắc về tiểu thuyết của em thế đấy... Dẫu sao em cũng không nói cho chị biết đâu”.

Mẹ làm bộ như một đứa bé hay giỡn, nháy mắt hỏi cô Mak Dal:

“Cô đã mặc áo đôi rồi, cũng đi du lịch rồi, thế đã chuẩn bị phòng tân hôn chưa?”

Cô Mak Dal cũng đã ngà ngà, cúi đầu e lệ như một nàng dâu sắp lên xe hoa: “Tất nhiên rồi”.

“Trông thế nào?”

“Như thế nào nhỉ? Rất... mát mẻ”.

Cô trả lời không chút ngượng ngùng. Ba người phụ nữ không ai bảo ai cười phá lên. Tôi cũng ngừng tay lật mực trên than, cười hòa theo. Mẹ liếc mắt sang tôi rồi hắng giọng: “Ở đây không chỉ có ba chúng ta đâu!”

“Wi Nyeong, vào trong đi con!”

“Tại sao ạ?”

“Toàn là người lớn nói chuyện với nhau, con còn chưa đủ mười tám tuổi kìa”.

Tôi bấu môi thất vọng. Bỗng điện thoại của cô Mak Dal lại reo. Nếu là tụi trẻ chúng tôi thì sẽ gửi tin nhắn chứ không gọi, vì như thế ồn chết đi được. Tôi nghĩ mai mình sẽ hướng dẫn cô cách gửi tin nhắn mới được.

Bữa tối trong vườn kết thúc muộn. Mẹ, tôi, Dong Bin và Je Je trải chăn lên chiếc giường ngoài vườn rồi nằm xuống. Bầu trời đêm điểm những ngôi sao, trông thật lung linh. Những cánh sao đêm trên cao lấp la lấp lánh như bóng đèn được lau sạch. Chúng tôi đắp chăn cho nhau, cùng cảm nhận tiết trời lành lạnh cuối hè, niềm hạnh phúc tràn dâng.

“Mẹ ơi, kia là dải ngân hà ạ? Còn kia là sao Bắc Đẩu phải không?”

Hai đứa nhỏ vừa hỏi vừa thao thao bất tuyệt một lúc rồi chìm vào giấc ngủ, chỉ còn nghe thấy những tiếng thở nhẹ của chúng. Mẹ lại tiếp tục nói:

“Vừa nãy cũng thấy ngại khi bảo cô ta xấu thì chẳng làm được gì. Nhưng tại sao mẹ phải thanh minh với người đàn bà ấy nhỉ? Tôi có ba đứa con và tôi không có thời gian... Hay mẹ đã muốn níu kéo thời gian?”

Giờ nghĩ lại mới thấy lạ, mẹ đã kể lể rất chi tiết.

“Lẽ nào đây là bệnh... Ày, ước gì cô ta trở lại. Nếu ngay từ đầu cô ta hỏi mẹ vì sao không có thời gian thì mẹ sẽ bảo không được ăn nói trống không. Người mà xấu xí thì cái gì cũng xấu!” Mẹ tức giận nắm chặt tay và như muốn bật dậy khỏi giường.

“Mẹ à, như thế sẽ hơi kì đó!”

Mẹ đuổi thẳng người rồi trút một hơi thở dài.

“Hầy, sao mà mỗi ngày trôi qua mẹ cứ tự thấy hối hận hoài? Cách đây ít lâu có một hội nghị ở Seoul gồm các nhà văn Hàn Quốc và Trung Quốc, chủ đề là *Vết thương và cách chữa trị*. Mẹ cũng đến dự nhưng lại thiếu thẻ tên. Thì ra là lỗi của ban tổ chức. Mẹ đã tức giận quát lên: “Cái gì thế này!”, rồi họ cũng phát cho mẹ thẻ tên, nhưng bên trong chẳng còn chỗ. Bởi tất cả các tác giả đến từ Trung Quốc đều đã ngồi kín. Lát sau, có một nhà văn Trung Quốc hỏi mẹ là ai bằng tiếng Anh. Mẹ giới thiệu mình là A Mu Gae - người viết tiểu thuyết. Người đó tìm tên mẹ trong sách hướng dẫn, tất nhiên là tìm đỏ mắt. Người đó chỉ vào tấm ảnh một phụ nữ khá giống mẹ, hỏi: “Người này là chị?”. Bấy giờ trong đầu mẹ chỉ hiện lên đúng ba câu tiếng Anh ngắn cùn. “It’s not me. I’m not here. It’s not my fault” [1]. Mẹ thấy lạ lùng. Là mình mà không phải mình, mình ở đây mà lại không ở đây. Nếu không phải tôi thì là ai. Người đó cũng chẳng buồn thắc mắc tại sao mẹ lại có mặt, đáng lý mẹ cũng nên giải thích cho người ta hiểu. Trong lúc họ bàn luận sôi nổi về *Vết thương và cách chữa trị* thì chỉ mình mẹ ngồi một góc, tự hỏi “Tôi là ai?”. Mẹ cứ thế chìm trong những câu hỏi hiện tồn. Rồi mẹ nghĩ, vết thương và cách trị khác nhau sao? Khi mẹ không phải mẹ, đó chính là vết thương. Khi mẹ tìm lại được bản thân, khi mẹ không cần thanh minh với bất kỳ ai, đó là cách điều trị...”

Mẹ cười khúc khích.

“Mẹ có biết “*It’s not I*” không?”

Tôi vừa hỏi thì mẹ đáp lại ngay:

“Hả? Là *me* mới đúng... Con cũng phải biết chứ? Mẹ đã học ở khoa Anh văn đấy, nhưng chắc

chỉ mình mẹ không biết tiếng Anh trong khoa, cũng dễ hiểu mà, bởi mẹ đã chọn chuyên ngành văn học”.

Cứ theo lý luận của mẹ thì rõ ràng mẹ chỉ mới được điều trị đôi chút thôi. Và hẳn mẹ sẽ phải tiếp tục điều trị thêm một thời gian. Sau đó, mẹ hắng giọng: “Con vẫn đang học tiếng Anh chăm chỉ chứ?”.

“Mẹ ơi, ba nói là ba chưa từng thấy hạnh phúc”.

Tôi đã đem chuyện này ra nói với mẹ, nhưng mẹ tôi không đáp. Mẹ bắt đầu ngáy khò khò rồi. Nằm giữa mẹ và các em, tôi ngược lên bầu trời đêm, ngắm những chòm sao lung linh nơi xa xôi. Có cảm giác tiếng ngáy ngủ chính là âm thanh phát ra từ những vì sao.

Mẹ nói bà không hề ghét “Nana Mouskouri”. Cũng có lúc mẹ từng luẩn quẩn giống như cô ta. Nên giờ mẹ chẳng còn hoang mang nữa. Tôi chỉ mong mẹ nghĩ vậy. Rồi tôi lôi điện thoại ra, gửi cho ba một tin nhắn.

“Ba ơi, lúc ba có chuyện vui

Lúc ba thấy mừng trước khi đi gặp con

Ba hãy mau đưa một cái ghế ra nhé [2] . Bởi đó chính là hạnh phúc ạ”.

[1] Không phải tôi. Tôi không có mặt ở đây. Không phải lỗi của tôi.

[2] Người Hàn Quốc có câu chuyện “Khi hạnh phúc tìm đến thì hãy mau đem ghế ra”.

Ngày khai giảng đã đến. Sớm nay tôi mặc bộ đồng phục mới mua. Bộ này mà gọi là lễ phục thì thật lạ. Giờ tôi mới thấy dường như mình đã quên mình đến trường được bao lâu rồi. Cũng biết là ngày khai giảng nên ngay từ sáng sớm các em đã gọt bút chì, chuẩn bị giày dép. Người mẹ hay la mắng của chúng tôi bước vào phòng tôi.

“Cho mẹ đi cùng nhé? Mẹ sẽ cầm sách vở cho các con và đến chào cô giáo nữa”.

Tôi nhìn mẹ chăm chăm với thái độ hoài nghi, bởi tôi vốn ghét việc mẹ tự giới thiệu: “Tôi là tiểu thuyết gia A Mu Gae” mỗi khi gặp người lạ.

“Không sao mà. Con còn nhớ ngày đầu tiên Dong Bin đi học không, mẹ đã viết tên giả trong bản sơ yếu lý lịch, còn phần nghề nghiệp ghi là nội trợ, đến lúc bị phát hiện, tin đồn lan ra đã khiến Dong Bin xấu hổ nhường nào. Khi con đã thích ứng được với học kỳ mới thì việc ghi rõ mẹ là ai chưa biết chừng có thể giúp ích... Không sao mà, Wi Nyeong nhé!”

Tôi ngừng chải đầu, quay qua nhìn mẹ. Có giúp ích không thì tôi không thể biết. Nhớ hồi học cấp hai, sự thật ấy bị bại lộ đã làm tôi khốn đốn. Những lúc tôi quên mang túi giày hay thành tích học tập tụt hạng, cô giáo luôn coi đó là “vấn đề của những gia đình thiếu ba hoặc mẹ”, và đối xử với tôi rất nghiêm khắc. Suốt một năm trời tôi thường bị la mắng. Còn cô giáo chủ nhiệm lúc nào cũng chỉ muốn tìm ra những khuyết điểm, lỗi lầm, bất hạnh của tôi thôi. Mỗi lần nhớ lại, tôi thấy mệt mỏi. Đó là những ngày tháng liên tục bị gọi lên phòng tư vấn, hỗ trợ, phải nghe những lời giáo huấn chỉ vì tôi đã không mang một dụng cụ học tập nào đó. Mỗi lần những đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình như tôi phải chuẩn bị túi đựng giày dép, sách giáo khoa thì người lớn cứ thích đay đi đay lại sự thật ba mẹ chúng ly hôn.

“Con không muốn. Con muốn tự giới thiệu tên mình là Wi Nyeong rồi mới giới thiệu mẹ. Con ghét việc đầu tiên phải giới thiệu mình là con gái ai... Con có đủ tự tin vậy đó mẹ ạ”.

Mẹ nhìn tôi trêu mếu rồi nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

Trường học đúng như tôi nghĩ, chẳng thú vị gì. Cô chủ nhiệm xấp xỉ tuổi mẹ, hình như có ác cảm với một học sinh chuyển trường như tôi. Còn tôi lại thấy thoải mái về điều đó.

Hôm ấy tôi gặp một cậu bạn đáng nhỏ thó, gầy gò trên con đường trong trường. Khi tôi đứng đợi tàu điện thì cậu ấy lại gần và bắt chuyện:

“Tớ là Jo Yu. Nghe nói có một bạn gái mới chuyển đến trường này, là con một nhà văn nổi tiếng nên tớ tò mò...”

Tôi đã định giấu đi thân phận mình nhưng chẳng thể giấu nổi bản sơ yếu lý lịch, xem chừng tin đồn lan nhanh lắm. Tôi vốn chẳng khoái giới thiệu mình là con cháu nhà ai. Tôi chỉ muốn mình là Wi Nyeong thôi. Nhưng năm tháng trôi qua, tôi cũng lớn dần và không ít lần nghe người ta nhắc mẹ là ai, ba là ai. Mẹ vẫn luôn dạy chúng tôi nếu không thể tránh được, chỉ bằng vui vẻ đón nhận; cuộc sống dù mệt mỏi, đúng hơn là quá đổi mệt mỏi, thì việc gì đến ắt phải đến. Với tâm hồn còn non nớt, tôi khó hiểu sâu sắc được như mẹ.

“Ừ. Còn tớ là Wi Nyeong”.

“Tớ cũng biết rồi, một cái tên đẹp”.

Rồi Jo Yu đột ngột hỏi:

“Sống với mẹ đã ly hôn cậu thấy thế nào?”

Lời Jo Yu hoàn toàn không toát lên nỗi mỉa mai hay tò mò, giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng ấy đủ để tôi biết người bạn này định nói gì đó với mình. Giữa lúc không biết phải trả lời sao thì Jo Yu nói tiếp, tựa hồ chẳng quan tâm lắm đến câu trả lời của tôi.

“Cách đây ba năm, trong một đêm mẹ tớ đã hỏi: Jo Yu à, nếu ba mẹ ly hôn thì con định thế nào? Tớ thẳng thốt chẳng nói nên lời. Lúc đó chỉ nghĩ rằng ba thật đáng ghét, mà xem ra mẹ còn đáng ghét hơn. Các bà mẹ của những gia đình khác đều cố nhẫn nhịn mà sao chỉ có mẹ mình làm ra vẻ mạnh mẽ hơn. Giờ nghĩ lại, đáng lý cả ba và mẹ đều phải nhường nhịn lẫn nhau, nhưng hồi ấy mình lại hồ đồ cho rằng chỉ mình mẹ là nên nhẫn nhục... Từ đó trở đi, mỗi lần ba mẹ chiến tranh lạnh chiến tranh nóng, điều tớ luôn luôn nghĩ đến là chọn sống với ai, và nếu tớ đưa ra quyết định thì liệu em tớ có cùng suy nghĩ với tớ không. Cậu cũng thừa hiểu rồi nhỉ? Ba mẹ mà còn cãi nhau thì trên thế gian này chẳng còn ai đáng tin tưởng cả...”

Tôi cũng gật đầu nhưng kì thực không hiểu cho lắm. Ba và dì tôi chưa một lần to tiếng với nhau. Biết đâu là chiến tranh lạnh, tôi không rõ, nhưng chưa từng thấy họ to tiếng. Và tôi chẳng cần phải phân vân như Jo Yu vì nếu ba mẹ chia tay, đương nhiên tôi sẽ sống cùng ba.

“Kì nghỉ hè năm nay, mâu thuẫn giữa ba và mẹ ngày càng trầm trọng, tớ cũng đã tính đến chuyện này. Tớ ghét đến trường, chỉ cần một lần mắc lỗi với cô chủ nhiệm thì cả năm xác định là địa ngục... Với những người đã một lần quyết định sai lầm mà bảo họ hãy chịu đựng mà sống, chỉ vì họ là ba, là mẹ mình thì chẳng phải càng thêm sai sao... Bởi vậy, khi nhìn mẹ khóc trong đêm tớ đã hạ quyết tâm: “Không ai có quyền ngăn mẹ ly hôn cả. Nhưng chỉ xin mẹ đừng lấy lý

do vì chúng con mà không thể ly hôn”. Cậu cũng hình dung được vẻ mặt lúc ấy của mẹ tớ rồi đấy!”

Jo Yu đã mỉm cười trong giây lát, còn tôi không biết phải nhìn người bạn bằng nét mặt nào, có lẽ nên nghiêm túc một chút.

“Mẹ tớ hay quen miệng nói con cái rồi sẽ lớn, sẽ phải rời xa ba để sống cuộc sống của bản thân... Nhưng mẹ thì luôn luôn vì chúng ta mà sống, cậu cũng thử nghĩ mà xem nếu vậy, chúng ta khác nào ngọn cỏ non luôn được đặt trong kho tàng cuộc sống của mẹ. Sau khi suy nghĩ rất... rất kỹ, tớ có nói như thế với mẹ và mẹ tớ đột nhiên trông thật đáng sợ”.

Jo Yu cười nghiêng ngả. Còn tôi lại phân vân giữa việc cười theo hay phải nói gì. Nhưng Jo Yu tiếp lời luôn:

“Không cần làm ra nét mặt buồn bã đâu. Mấy bữa trước mẹ nói với tớ: “Này con trai, nếu con đã nói vậy, mẹ cũng chẳng hà có gì cứ chịu đựng mà sống cả”. Từ hôm đó nét mặt mẹ rạng rỡ hẳn lên, chắc trong lòng đã thầm quyết định... Sáng nay tớ hỏi lại và mẹ đáp: “Nhưng mẹ không đủ tự tin một mình kiếm tiền. Mẹ ghét sống khổ sở lắm. Hai mươi năm nay mẹ đã sống mà chưa từng kiếm ra một xu. Có lẽ mẹ sẽ cứ nghĩ ba con là một ông sếp khó tính và tiếp tục công việc đang làm này vậy”. Tớ nói: “Con vui khi mẹ đã nói thật lòng!”. Nhưng còn một điều từ rất lâu rồi tớ luôn muốn hỏi mà không tài nào thốt ra: “Mẹ định cứ tiếp tục sống như vậy, cứ tiếp tục coi ba là một ông sếp xấu tính rồi chịu đựng sao?”

Tôi phân vân một lát xem nên nói sao với người bạn mình cảm thấy đã thân quen từ lâu. Giả sử tôi cũng hỏi mẹ tôi điều tương tự thì mẹ sẽ trả lời sao nhỉ? Hẳn bà sẽ nói:

“Wi Nyeong, cái đó hoàn toàn là sự chọn lựa của con”.

Thi thoảng tôi ước mẹ bảo mình phải làm cái này cái nọ, hay cho tôi lời khuyên. Có lần, tôi kể mẹ nghe về ước mơ sau này muốn sang châu Phi và giúp đỡ dân tị nạn ở đó, nếu không thì trở thành nhà thám hiểm sa mạc hoang vu. Lúc ấy mẹ chỉ thở dài:

“Nếu nhất quyết phải đi như thế thì hãy thử sức mình xem sao! Dù gì con cũng còn trẻ và thế giới này quả là rộng lớn. Hãy làm những điều con muốn, dù ra ngoài vũ trụ bao la hay đi vào lòng đại dương sâu vạn dặm”.

Mẹ tôi thường làm bộ thản nhiên và nói vậy, chẳng khác nào một người đang cố che lấp điều đang ẩn chứa trong lòng, sợ người khác biết. Phải, lòng đại dương vạn dặm kia cũng chính là nơi đáng sợ nhất mà bà nghĩ đến. Tôi cũng thích được trêu mẹ lắm: “Con còn muốn trở thành phóng viên mặt trận, xông pha ngoài tiền tuyến, giữa khói súng mưa bom và bão đạn, con sẽ đứng trước camera mà nói giờ tôi đã là phóng viên Wi Nyeong. Hình ảnh đẹp đúng không mẹ?”. Mẹ lại thở dài, khuôn mặt chất chứa nỗi lo sợ.

“Thật thế ư. Vậy thì... ừ, nếu con muốn thì hãy làm đi”. Giọng mẹ như thế hết hơi. Rồi sau đó, bà đột nhiên thét lên như muốn nhổ sạch tóc trên đầu.

“A! Đúng rồi. Mẹ là người sùng đạo mà. Mỗi ngày mẹ sẽ chăm chỉ ngồi cầu nguyện, xin Chúa hãy cứu rỗi linh hồn Wi Nyeong”.

Có lẽ cũng đành bó tay với mẹ. Ngược lại, nếu là ba thì dễ đoán hơn, thế nào ba cũng bảo:

“Không được, con phải làm theo lời ba chứ!” hoặc “Ba không đồng ý, đừng có mà nghĩ đến nữa!” Đứng trước mẹ, tôi sẽ phải tự chịu trách nhiệm trong mọi việc. Đầu óc loạn cả lên mất. Lần đầu tiên tôi bỗng nhận ra sự tự do mình hằng ao ước được ba trao cho chưa chắc đã tốt.

Jo Yu kể tôi nghe về cô giáo và các bạn trong lớp. Ai có ba mẹ ly hôn và đang ở với ba, ai phải về ở với bà nội, cậu ấy đều nói tôi biết. Không ngờ trong lớp cũng có nhiều bạn rơi vào hoàn cảnh gia đình giống tôi đến thế. Làm tôi nhớ lại lúc nhỏ, hồi mẹ còn hay qua trường thăm nom tôi, chắc lũ bạn sẽ không nói việc ba mẹ đã ly dị nếu tôi không quá coi đó là bí mật... Jo Yu lại liến thoắng:

“Tớ bảo với mẹ là cậu chuyển đến trường mình rồi và mẹ nói rất muốn gặp cậu. Mẹ tớ đã đọc hết các tiểu thuyết của mẹ cậu. Mẹ tớ hâm mộ mẹ cậu lắm! Còn tớ không tin là mẹ cậu đã ly hôn ba lần lận, con người ta khó có thể làm điều ấy... Dù sao đi nữa, hôm nào mời cậu đến nhà tớ chơi. Nếu cậu mang đến một quyển sách có chữ ký của mẹ cậu nữa thì còn gì bằng...”. Jo Yu cười hì hì.

Tôi đáp lấy lệ, còn Jo Yu chìa bàn tay ra ngầm bảo đã đến lúc phải tạm biệt rồi.

“Cậu này, chuyện xin chữ ký... nếu cậu không muốn thì cũng không sao nhé! À, nhà tớ nuôi mèo đấy. Ban đầu nhà tớ nuôi một con chó, nhưng nó cũng già rồi chết. Ngày nó chết, bác sĩ thú y đã tặng tớ con mèo. Tên nó là Sô Ri đấy. Cậu muốn đến xem nó không?”

Tuy hơi bất ngờ nhưng tôi bỗng có cảm giác Jo Yu sao mà thân thiết, gần gũi.

“Tớ cũng thích mèo... thích lắm ấy. Nhưng giờ tớ không thể nuôi một con nào cả”.

Jo Yu và tôi cùng bàn luận về mèo và hình như mỗi lúc một thân hơn. Vừa kể xấu loài chó vừa tán dương những em mèo đáng yêu. Chỉ tại tôi thấy thích mèo hơn mà thôi. Thì ai đó đã từng nói cùng nhau bêu xấu người mình ghét là bằng chứng rõ nhất của mối thân thiết còn gì.

Tôi nghĩ mèo là món quà của tạo hóa ban tặng. Trong họ nhà mèo, liệu có con vật nào nhỏ bé, dễ thương và có thể chung sống với con người như mèo không? Sư tử, hổ, báo đốm hay mèo rừng vậy? Hơn nữa, mèo là con vật đầy tự tôn, không nịnh bợ con người quá mức nhưng cũng biết như đình đóng cột chủ nhân mình là ai.

Chúng tôi quyết định lần sau tôi sẽ đến xem con mèo của Jo Yu, rồi chia tay trước ga tàu điện. Ngày đầu tiên chuyển tới trường mới, được gặp người bạn đáng mến như Jo Yu, nghe cậu chia sẻ mọi điều khó nói, với tôi là một niềm vui.

Về đến nhà tôi liền lên mạng. Chắc bởi câu chuyện về những chú mèo của Jo Yu làm tôi chợt nhớ Leo đang ở New Zealand. Bạn Sol I hiện sống ở New Zealand thỉnh thoảng cũng đăng ảnh Leo lên web cho tôi xem. Nhớ lúc tôi gửi nó đi, nó vẫn còn là một chú mèo con, vậy mà giờ đã trở thành mèo “nhớn” rồi.

Tôi bỏ qua tin nhắn của Sol I vì cũng chỉ định lướt mạng một lát, nhưng một bài báo lại đập vào mắt.

“Hiện tại ở bãi đất trống trước ga M. có một con mèo mẹ mới sinh được bốn con mèo con. Nhìn những chú mèo con chẳng có gì ăn vô cùng tội nghiệp. Trước rạng sáng mai, đội bảo vệ động vật có thể sẽ đem chúng đi. Vậy có ai muốn nuôi mèo, mau mau đến trước ga M.”

Trên mạng còn đăng cả hình chúng nữa. Nhìn ngày tháng thì thông tin vừa mới đăng hôm nay thôi. Ga M. chẳng phải nằm trước nhà chúng tôi sao, nơi tôi tạm biệt Jo Yu. Nhưng điều khiến tôi thấp thỏm bận tâm nhất lại chính là mẹ, không biết bao nhiêu lần tôi xin mẹ mua mèo về nuôi nhưng lần nào cũng bị từ chối. Hay vì là mèo đi mua nên mẹ không cho phép nhỉ, nếu là mèo bị bỏ rơi, chắc mẹ sẽ chẳng nở đâu. Cả bốn con mèo đều đáng thương, nở nào chỉ mang về một con. Hai con, thôi thì ba con... tôi sẽ xin mẹ nuôi cả bốn con, và tôi sẽ mua đồ ăn cho chúng bằng tiền tiêu vặt vậy.

Nghĩ thế, tôi liền chạy ngay sang phòng mẹ.

Tối rồi mà mẹ còn diện bộ đầm đen sát nách, còn trang điểm nữa. Nhìn đồng hồ được thay ra thay vào đang chất trên giường kia, có lẽ mẹ định đi đâu đó. Trước khi ra ngoài mà ngắm vuốt chần chu thế này, hẳn mẹ có việc gì đặc biệt.

“Mẹ đi đâu đấy ạ?”

Mẹ dừng tay chuốt mascara, ngoái lại nhìn tôi, trông mẹ vô cùng rạng rỡ. Thường giờ này ra ngoài cũng có thể cảm nhận không khí mát lạnh của trời đêm.

“Wi Nyeong, nhìn mẹ có đẹp không?”

Mẹ hỏi với nét mặt háo hức. Ngoài sức tưởng tượng! Tôi còn biết nói chi ngoài câu “Đẹp lắm ạ”. Đầu phải lần đầu mẹ hỏi câu này, và lần nào cũng vậy, tôi luôn khích lệ bà, thậm chí còn phóng đại: “Không đẹp đâu ạ, mà là vô cùng đẹp”. Chắc giờ mẹ cũng muốn được nghe điều đó. Tôi định bụng trêu mẹ nhưng chợt nhớ tới mấy con mèo nên kìm lại. Lùi một bước để tiến ba

bước.

“Không đẹp đâu ạ, mà là... vô cùng đẹp. Mẹ định đi gặp ai?”

Thay vì trả lời câu hỏi của tôi, mẹ tiếp tục ngắm vuốt trước gương, hết quay trái lại quay phải. Hôm nay mẹ khác ngày thường quá! “Wi Nyeong, con xem bắp tay của mẹ có mập không? Hay mẹ mặc áo có tay nhỉ?” Tôi không kịp đáp lại.

“Aigoo [1]. Con cứ thử nuôi ba đứa trẻ đi, xem bắp tay có to lên không. Để nhớ lại xem nào... à nhớ rồi... Lần nọ mẹ mặc đầm sát nách tới buổi hẹn, một phụ nữ đã giễu cợt: “Đó, người phụ nữ kia kìa, nhìn xem!”, rồi chỉ vào bắp tay mẹ mà nói: “Nếu đưa thẳng cái bắp tay to tướng kia cho tôi thì như đang uy hiếp vậy”. Cứ cho là cô ta chỉ nói lên cảm giác thực của mình nhưng cũng đừng chỉ thẳng vào mẹ như thế chứ! Từ đợt đó mẹ chỉ muốn mặc áo có tay ra ngoài thôi...”

“Không sao đâu mẹ! Trời nhá nhem thế kia thì không thấy bắp tay to của mẹ đâu”.

Mẹ hơi lưỡng lự rồi liếc nhìn đồng hồ.

“Wi Nyeong! Hôm nay mẹ ra ngoài ăn tối nên chắc sẽ về muộn một chút... Cô sẽ sang trông các con, ăn cơm rồi học bài chăm chỉ nhé! Con đang tự hỏi có việc gì đúng không? Mẹ đi rồi sẽ về kể con nghe. Chuyện dài lắm, không thể nói năm câu ba điều được. Nhưng mẹ có béo lắm không vậy?”

Tôi tảng lờ không muốn trả lời nữa. Mẹ đeo túi, đóng cửa “uỳnh” một cái. Chỉ còn mình tôi ngồi bên giường, thở dài trước đồng quần áo chất chồng bà vừa thay ra thay vào.

[1] Tức là “Trời ơi!” (cách than vãn của người Hàn Quốc).

63.

Tôi quyết định thiết lập một phe đồng minh ngay trong nhà mình. Nếu dụ Je Je, hẳn là nó sẽ mách mẹ, và đương nhiên mẹ sẽ gọi tôi mắng mỏ tới tấp. Tôi rón rén vào phòng Dong Bin. Lúc này nó đang chăm chú đọc sách.

“Bin à, em có tiền không?”

Tôi quyết định chọn Dong Bin - một đứa chẳng mấy khi dùng tới tiền tiêu vặt, cứ tích cóp để dành thôi. Hơn nữa, với tính cách của nó, tôi tin nó sẽ ủng hộ ý định của mình. Nó nhanh nhẩu đáp: “Có ạ”.

“Cho chị mượn 10.000 won nhé, chị sẽ trả thêm lãi 1.000 won được chứ?”.

Dong Bin cũng không buồn hỏi tôi mượn tiền để làm gì, từ từ đứng dậy, mở ngăn kéo bàn học, lấy tờ 10.000 won đưa cho tôi.

“Chị còn một việc muốn nhờ em giúp nữa”.

Nó ngừng lật sách, nhồm dậy trên giường, nhìn tôi bằng bộ mặt cau có của người bị làm phiền. Tôi bèn giở giọng dịu dàng nhất của một bà chị.

“Ra bãi đất trống trước cổng ga M. với chị nhé! Thấy bảo có bốn con mèo mới đẻ đang bị bỏ rơi ở đó, tội lắm”.

Dong Bin nhìn tôi đầy ngạc nhiên: “Vậy rồi sao ạ?”.

“Giờ sắp tối rồi, ra bãi đất trống trước ga chị sợ lắm”.

“Chị không cần phải lo lắng như thế đâu” - Dong Bin nói rồi lặng lẽ đứng dậy.

“Nhưng chúng là những con mèo mồ côi mẹ. Nhỡ ai đó mang đi rồi thì phải làm sao? Mình có nên mua ít cá hộp đem tới đó không nhỉ?”

Ngẫm một lát, Dong Bin đứng dậy mở ngăn kéo lấy thêm tiền.

“10.000 won là em cho chị mượn, còn cá hộp để em mua”.

Lạ thay, càng đến gần chỗ mấy con mèo, tôi càng thấy giống như trời xui đất khiến, như có tiếng ai đó đang gọi mình, làm tôi càng quyết tâm hơn.

Sau khi nhận điện thoại và nghe tôi kể chuyện mấy con mèo, Jo Yu cũng tới chờ ở đó tự bao giờ. Có mấy đứa trẻ trạc tuổi chúng tôi cũng đang xúm lại xem lũ mèo con, tôi đoán chúng nó đã đọc được tin trên mạng mà đến đây từ trước. Tôi, Jo Yu và cả Dong Bin nữa cùng lại gần ngắm mấy con mèo. Cả bốn con đang nằm trong một thùng mì. Khi tôi bật một hộp cá, đưa lại gần chúng, một con thành linh nhảy bổ lên cào xước cánh tay tôi. Đau đến phát khóc nhưng nỗi đau ấy nào sánh được những vết thương lòng tôi từng trải qua.

Tôi từng đọc được điều này ở đâu đó. Những con mèo một khi đã bị bỏ rơi sẽ tuyệt đối không lại gần con người nữa. Vì bị ám ảnh về nỗi đau mà chúng sống *lánh nhân*, mất luôn niềm tin vào con người. Dẫu bạn đối xử tử tế với chúng, cho chúng ăn ngon nhưng chúng vẫn coi con

người là kẻ thù. Ta càng đến gần chúng thì chỉ càng khắc thêm vết thương trong chúng mà thôi.

“Dong Bin ơi, nếu mình nuôi những con mèo này thì liệu mẹ sẽ nói gì?”

Nó ngập ngừng suy nghĩ:

“...Nhưng chúng thật đáng thương chị à. Có lẽ tại mọi người cứ kéo đến xem nên mèo mẹ cũng bỏ đi đâu mất rồi”.

Lúc này Jo Yu đang nói chuyện điện thoại với mẹ, nét mặt cậu tự dưng tối sầm, tôi đoán chắc mẹ cậu không đồng ý cho đem mèo về nuôi. Cuộc gọi kết thúc, Jo Yu quay lại lắc đầu thất vọng.

“Mẹ bảo phải vào được đại học thì tớ mới được nuôi chúng. Nếu vào được đại học thì có thể tự kiếm tiền và sống tự do rồi còn gì... Hừ, vậy từ giờ đến lúc vào được đại học, mấy con mèo này phải tính sao? Làm sao mà chờ tới lúc đó được!”

Cả ba đứa cùng nhìn mấy con mèo liếm liếm hộp cá trích, nom chúng tôi thần thờ chẳng khác gì lũ mèo tội nghiệp bị mất mẹ nơi khoảng đất mịt mù này. Phải chăng mùa thu đang rạo rực đến gần nên từng làn gió lướt qua cánh tay lạnh lạnh. Vết mèo cào hằn rõ như vạch bút đỏ nguệch ngoạc nơi tay tôi. Tôi cũng chẳng bận tâm lắm, đến gần ôm con mèo đốm đã cào mình, đặt vào trong vạt áo.

“Giờ mình làm thế nào hả chị?”

“Thì dẫn chúng theo chứ sao. Mình sẽ nuôi chúng. Đã không còn mẹ mà lại bị bỏ mặc ở đây thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa...”

Trước giọng nói quả quyết của tôi, cả Jo Yu và Dong Bin đều im lặng không có ý kiến gì thêm. Chúng tôi sải bước về nhà, lòng xốn xang. Chắc ông trời cũng giúp chúng tôi nên mẹ mới vắng nhà tối nay. Nếu mẹ không cho phép, ngày mai tôi sẽ đem chúng đến một bác sĩ thú y mà Jo Yu quen biết. Hoặc nhờ cậu chú Daniel ở *Hiệu sách vui vẻ* trông nom giùm. Tôi chỉ nghĩ được đến thế. Con mèo đốm lại cào sột soạt chiếc áo sơ mi mỏng manh của tôi, những cái vuốt nhọn như sắp chọc thủng cái áo.

“Khoan, chị chờ em một chút!”

Dong Bin vội vã chạy lại phía những con mèo, ôm một con mèo xám đặt trong vạt áo mình rồi quay lại phía tôi. Em mèo này thật hiền lành, nằm yên trong vòng tay Dong Bin, khác hẳn con mèo đốm. Thấy tôi tròn mắt ngạc nhiên, Dong Bin bảo:

“Dù sao chúng cũng là anh em nên em muốn để hai con sống cùng nhau”.

64.

Jo Yu về nhà cậu ấy, còn chị em tôi tiếp tục bước đi dưới ánh đèn đường vàng hiu hắt.

“Dong Bin, em có thấy lạ không? Không biết mẹ chúng màu gì mà cả bốn con lại khác màu nhau nhỉ? Con này lông xám, còn con chị đang bế lại là lông đốm”.

“Biết đâu con mèo bố lại khác màu”.

Hai chị em tôi nhìn nhau mỉm cười, không nói gì nữa. Tôi hiểu lòng Dong Bin. Dù cùng hay khác màu lông thì chúng tôi đâu có bận tâm. Vừa về đến nhà đã thấy Je Je chạy ra cửa đón. Nó vẫn hồn dỗi như ngày thường, nhõng nhẽo hỏi anh chị đã đi đâu mà bỏ nó một mình. Nhưng vừa thấy mấy con mèo con, nó bỗng reo lên.

Tôi lấy chiếc váy cũ của mình trải lên giỏ hoa quả mà mùa hè năm ngoái có vị khách nào đó đem tặng, rồi đặt hai con mèo vào trong. Trên đường mang con mèo đốm về nhà, không biết bao lần tôi bị nó cào đồ rất cả cánh tay, giờ chẳng khác gì tờ giấy nháp nhằng nhịt vết bút đỏ. Chắc phải bôi thuốc sát trùng vào những chỗ xước đã.

“Chị ơi, mấy con mèo này tên là gì?”

Je Je vừa chớp đôi mắt tò mò vừa hỏi.

“Chị không biết, chúng vẫn chưa có tên đâu!”

Tôi vừa dứt lời thì Je Je nói: “Mình gọi nó là Nabi [\[1\]](#) đi chị! Em thấy trong sách nói nên đặt tên mèo là Nabi”.

“Đấy là tên mấy con mèo mun!”

Dong Bin thay tôi trả lời Je Je.

Vừa mới đặt chúng xuống giỏ, con mèo xám đã cuộn tròn ngoan ngoãn, còn con mèo đốm nửa xám nửa nâu thì không chịu nằm yên, thoắt cái đã thấy chui xuống gầm giường tôi từ lúc nào.

Je Je tiếp tục bi bô:

“Em thấy con mèo đốm này có màu cà phê latte”.

Nhìn lông con mèo xám sao mà giống cacao được pha thêm nhiều sữa, còn con mèo đốm thì đúng như Je Je nói, giống màu cà phê latte, tôi quyết định đặt tên cho chúng là Coco và Latte.

“Coco à, Latte à!”

Je Je tíu tít gọi.

Con mèo xám, à, Coco mới đúng, kêu miao miao. Nghe tiếng mèo kêu, bỗng nhiên tôi có cảm giác lạ lùng giống như một sợi dây vô hình gắn kết tôi với chúng từ lâu lắm. Khi gọi nhau bọn mèo thường không kêu miao miao, phải chẳng âm thanh ấy là cách giao tiếp với con người. Latte còn nhát, và Coco bé xíu nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán của chúng tôi.

“Từ giờ mình gọi chúng là Coco và Latte nhé! Chị sẽ là mẹ chúng, còn các em là cậu. Những lúc không phải đi học, chị sẽ chăm chúng. Các em là cậu nên cũng phải trông nom chúng đấy, nhớ chưa?”

Hai đứa nhỏ gật đầu ngoan ngoãn.

“Nếu chị là mẹ thì mẹ chúng ta là gì ạ?” - Je Je hỏi chen vào.

“Dĩ nhiên mẹ sẽ là bà rồi”.

“Chị bảo mẹ là bà ấy ạ?”

Je Je ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cô Mak Dal đã tan làm về nhà từ lúc nào, nhìn chúng tôi dò hỏi:

“Thế còn cô?”

“Cô thì vẫn là cô thôi ạ”.

Cô tôi rót nước vào một cái bát nhỏ, đặt trước mấy con mèo, vừa đi vừa lau bầu:

“Gọi là “cô” thì còn gì bằng... Nhưng người cô này cũng xấp xỉ bà già năm mươi rồi”.

[1] Nghĩa là “Bướm”.

Tôi nghĩ về mẹ, dù tôi có bị mắng mỏ thế nào cũng nhất định sẽ nuôi hai con mèo ấy. Chúng sẽ chất thêm lên núi công việc của cô Mak Dal hàng ngày. Từ việc giặt đồ cho hai thằng em suốt ngày nô nghịch đến việc dọn dẹp cửa nhà lúc nào cũng sạch bong, mọi việc trong nhà đều do một tay cô Mak Dal quán xuyến. Giờ lại thêm hai con mèo... đối với cô Mak Dal mà nói chẳng khác nào một núi việc. Dầu vậy, tôi vẫn luôn hi vọng ở cô.

Như cái tên Mak Dal [1], dường như cô sinh ra không phải dành cho thế giới này. Cuộc đời cô là một chuỗi ngày bất hạnh nối tiếp nhau. Ông bố suốt ngày say xỉn, thi thoảng nửa đêm nửa hôm lại cầm chiếc cán gổ giặt quần áo chạy vào phòng mọi người đang say ngủ làm cả nhà chết khiếp, phải chạy ra ruộng lúa mạch, nín thở chờ đến sáng sớm mới dám về. Năm cô mới học lớp 4, ông đã bắt cô phải đi kiếm tiền, rồi cứ thế gửi cô và đứa em nhỏ lên Seoul giúp việc cho nhà người. Thế gian này còn ai đáng thương hơn cô Mak Dal của chúng tôi! Tuổi thơ được nuôi lớn bằng những trận đòn roi thừa sống thiếu chết của bố, đến khi cô lập gia đình lại bèn duyên với một gã chồng vũ phu.

Nhưng lúc nào trên môi người phụ nữ ấy cũng hé nở nụ cười. Mỗi sáng đi làm cô đều chải tóc thật đẹp và đeo cả khuyên tai, dù đôi khuyên chỉ đáng giá 1.000 won. Đời sống giản dị nhưng cô luôn cố gắng bắt đầu một ngày mới tốt lành. Vậy mới nói cô mà dọn đến nhà chúng tôi thì còn gì vui bằng. Cô từng tâm sự với mẹ chúng tôi rằng sau khi chồng cô mất, trừ việc bán mình nuôi thân, cô đã cố gắng làm mọi việc không nề hà. Cô không muốn những đứa con bé bỏng đã mất bố lại phải sống khổ sở như mẹ. Mọi đắng cay cô thầm nhận lấy, dầu phải làm việc đến chết cũng sẽ nuôi con cái thành người. Rốt cuộc, tấm lòng của người phụ nữ cả đời bất hạnh ấy cũng được báo đáp, cả con trai và con gái của cô đều đã tốt nghiệp đại học và có việc làm. Ước mơ cả đời cô đã thành hiện thực, nhưng ngày ngày cô vẫn siêng năng làm việc.

Tôi từng bắt gặp cô đọc sách lúc mẹ vắng nhà. Là cuốn sách mẹ thường đọc rồi để dưới giường. Cô đọc say sưa đến nỗi tới khi tôi cất tiếng gọi: “Cô ơi, cho cháu ăn cơm!” thì cô mới sực tỉnh mà đáp: “Ừ, ừ”. Cuốn sách ấy tôi đọc thấy khó hiểu tợn nên càng thắc mắc: “Cô có thích không ạ?”. Cô nhìn tôi rồi mỉm cười, niềm tiếc nuối thoáng hiện qua nét mặt:

“Ừ, cô thích lắm. Giá hồi cô còn nhỏ, ba cô cho học thêm nữa thì...”

Cô đặt trước bàn ăn bát canh tương đậm đà rồi nói tiếp bằng giọng buồn buồn.

“Chẳng phải sách do những bậc vĩ đại viết hay sao. Đều là những người học rộng hiểu cao cả. Cô biết mình còn kém cỏi nhưng nếu chăm chỉ đọc sách thì cũng học được đôi chút đấy cháu!”

“Nhưng những gì viết trong sách không phải lúc nào cũng đúng đâu cô” - tôi liền nói chen vào rồi như thấy có phần không ổn nên nín bật. Cô dùng từ “vĩ đại” để chỉ những người viết sách. Tôi thấy nên dành nó cho cuộc đời lắm gian truân của cô mới phải. Tôi hối hận vì tự dưng lại đòi ăn cơm.

Sau này, tôi cũng nghe mẹ kể cô như một nàng tiên có thể làm mọi thứ hồi sinh. Như người ta nói “cái chết nở hoa”, cô chạm tay vào đâu là dường như cái đó sống lại. Nhờ bàn tay chăm sóc của cô, một con cún mắc bệnh nặng đã phục hồi. Ngày trước, khi cô Mak Dal còn làm ở trại gà,

có hai quả trứng không tài nào ấp nở được, người ta toan bỏ đi nhưng cô vẫn đem về đặt trên bàn học của con, bật chiếc đèn bàn sáng cả đêm, không ngờ chúng nở thành gà con thật. “Có chuyện như vậy thật ạ?” Cô Mak Dal đáp:

“Có lẽ chúng vẫn còn sống đấy thôi. Cô chỉ mang về đặt ở đó, ai ngờ trứng nở được. Kể cũng lạ”.

Tôi biết cuộc sống của cô Mak Dal thực sự khó khăn, ngày ngày chạy ăn, phải tính toán chi tiêu chặt chẽ, vậy mà cô không ngần ngại bật đèn sáng cả đêm, chứng tỏ lòng quyết tâm không nhỏ. Từ đáy lòng tôi vẫn luôn ngưỡng mộ cô Mak Dal, ngược lại, với những tay viết lách như đạo sĩ mị dân, phải tôn trọng họ thế nào đây?

Cô Mak Dal nói: “May mà cô vẫn chưa trở thành bà già”, vậy nên cô vẫn vui vẻ cùng ba đứa chúng tôi ra công viên xúc cát bỏ vào thùng mì tôm. Đây sẽ là bồn cầu của lũ mèo “vĩ đại”. Mèo đâu phải là loài bạ đâu cũng có thể tiểu tiện. Lắm khi con người còn không tế nhị bằng chúng đó chứ!

Trong giở, hai chú mèo con đã ngủ ngoan trên chiếc váy cũ của tôi. Từ lúc đưa chúng về nhà, tôi không tài nào ngủ cho tròn giấc, chốc chốc lại bật dậy. Lẽ nào do quá lo sợ nửa đêm mẹ về sẽ tố cáo chúng đi.

[1] Cái tên chỉ một đứa con gái đẻ thêm (con Út), khiến ông bố không hài lòng.

Mẹ đứng yên phía cuối giường tôi. Vì cả đêm không chợp mắt nên còn ngái ngủ, nhưng tôi vẫn chú ý tới nét mặt mẹ. Thật là ngoài sức tưởng tượng, mẹ tỏ ra thích thú. Tuy Coco đang kêu miao miao, lông dựng ngược cả nhưng Latte đã nằm yên trong vòng tay mẹ. Tôi bị mẹ đánh thức khi một nửa thân mình còn tha thiết với cái giường.

“Ôi ôi, con dậy mà xem, sao chúng nó nhìn mẹ bằng cặp mắt dễ thương thế... Mấy cục cưng từ đâu đến? Ai đã gửi chúng mày đến đây nào?”

Tôi bật dậy, chạy ngay vào nhà tắm, mở vòi sen cho nước chảy. Nỗi sợ hãi ập đến cùng tia nước, không biết mẹ sẽ phản ứng ra sao. Tắm xong, tôi mò ra và thấy Coco leo đèo theo sau mẹ.

“Mẹ ơi, hôm qua anh chị đã dẫn chúng về từ khu đất trống trước cửa nhà ga đấy ạ. Mẹ cho chúng con nuôi nhé? Nhé? Nhé mẹ?”

Je Je đã dậy trước, xun xoe quần lấy mẹ. Hôm nay Je Je đáng khen ra phết, không ai xúi mà nó lại thay tôi nói. Nếu Je Je tiếp tục nài nỉ chưa biết chừng mẹ sẽ đồng ý. Tôi cố nén lòng hoan hỉ mà tỏ ra hững hờ bước tới bàn ăn.

“Vậy là định mang chúng về nuôi?”

Mẹ vừa hỏi vừa nhìn chúng tôi bằng gương mặt lưỡng lự.

“Chúng con biết làm sao? Nếu không đem về thì chúng chết mất! Phải cứu chúng chứ ạ. Thường ngày chẳng phải mẹ vẫn hay dạy chúng con như thế?”

Dong Bin đã ngồi vào bàn ăn, tay vẫn khư khư cuốn sách.

“Con sẽ tắm rửa cho chúng, sẽ dùng tiền tiêu vặt mua đồ ăn cho chúng. Vậy đi, con sẽ nuôi chúng trong phòng mình”.

“Đi mà... mẹ, đi mà... mẹ!”

Je Je nũng nịu, lại còn nắm váy mẹ lắc qua lắc lại. Tôi và Dong Bin vờ như không để ý đến thái độ của mẹ. Mẹ thở dài:

“Tự nhiên nhà lại có năm đứa con sao!”

Ba chị em tôi nhìn nhau mừng khôn xiết. Dưới sàn, Coco vẫn bám theo mẹ, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ dễ thương. Mẹ bế nó lên. Rõ ràng mẹ cũng không hề ghét bỏ lũ mèo.

“Hồi còn bé xíu mẹ từng nuôi một chú mèo đáng yêu hết sức. Là một con mèo mun, vừa thấy mẹ đã yêu ngay. Lần nọ, vì cả nhà đi chơi xa, mẹ đã gửi mấy cô bác hàng xóm trông giùm nó, vậy mà lúc trở về nó đã chết mất rồi... thật không biết nói sao... Từ đó trở đi mẹ không bao giờ nghĩ đến chuyện nuôi mèo nữa”. Mẹ vừa vuốt ve Coco vừa kể lại.

“Mọi thứ đang sống đều khiến mẹ thấy sợ... Vì lo sợ mà một con cá vàng mẹ cũng không dám nuôi”.

Mẹ định nói tiếp nhưng rồi im lặng. Thảo nào mỗi sáng đưa chúng tôi đến trường, mẹ rất ghét nói những câu có từ “chết”.

Với tôi, đây thực sự là một mùa thu đẹp. Tiết trời ấm áp, gió heo may đã cuốn oi bức của mùa hạ đi, nhưng điều làm tôi thấy vui hơn cả có lẽ là mùa thu năm nay có nhiều chuyện đáng mừng.

“Mẹ ơi... Con sẽ học thật chăm chỉ” - Tôi đi giày rồi tạm biệt mẹ đến trường.

Mẹ lườm yêu một cái rồi dặn: “Phải tiêm phòng cho chúng và nhớ không được làm phiền cô Mak Dal. Nhất định phải học thật chăm, nghe chưa?”.

Trên đường tới ga tàu điện ngầm, tôi gửi tin nhắn cho Jo Yu.

“Mẹ tớ đã cho phép rồi!”

Chưa đầy mười giây sau đã có tin nhắn chúc mừng của cậu. Thường ngày lúc nào tôi cũng cảm thấy nặng nhọc mỗi lần ra ga tàu điện ngầm, cặp nặng, chân chùn, nhưng hôm nay bỗng tràn trề sức sống. Xem ra khi người ta có được điều mình mong muốn thì cả thế gian cũng đổi thay theo. Tôi cũng gửi tin nhắn cho ba (chắc giờ này ba đang ngủ).

“Ba, con đã có hai con mèo con rồi!

Chúng là Coco và Latte

Xin gửi lời chúc mừng tới ông ngoại chúng”.

Ngoài ý định muốn chia sẻ niềm vui, tôi cũng muốn xin ba ít tiền nuôi mèo. Nào là mua thức ăn hằng ngày, nào là mua thùng vệ sinh cho chúng... trong khi tiền tiêu vặt đã tiêu hết tự bao giờ. Vừa được mẹ đồng ý cho nuôi mèo, lẽ nào tôi dám chìa tay xin mẹ tiền nữa. Mẹ đã than thở sách ra không bán được nhiều, lại đúng lúc phải trả lương tháng cho cô Mak Dal.

Trước giờ các cửa hiệu mở, bỗng có một tin nhắn gửi tôi.

“Mừng cháu có thêm các em mới.

Trên đường đến trường, ghé qua cửa hàng chú một lát nhé.

Chú có món quà nhỏ tặng cháu. À, mà chúng mang họ gì?

Theo chú nghĩ nên lấy họ Lưu đi”.

Thì ra là chú Jack Daniel ở *Hiệu sách vui vẻ*. Tôi đang tự hỏi làm sao mà chú biết thì một dòng suy nghĩ lóe lên trong đầu, như ngọn lửa bùng lên giữa đêm tối. Miệng cười khúc khích, lòng mừng thầm, tôi vờ đáp lại:

“Cháu cảm ơn chú, nhưng mà những con mèo ấy.

Không phải là em cháu. Đúng ra là con cháu đấy ạ.

Vì sao phải lấy họ Lưu ạ?”

“Không phải nhà cháu đã có đủ ba họ trong *Tam Quốc Chí* à?

Họ Ngụy, họ Ngô, cả họ Khổng của Khổng Minh nữa

Giờ thêm họ Lưu thì có sao đâu”.

Thật ra tôi hiểu vì sao chú nhả tin như thế. Hẳn là mẹ lại đem ngọn nguồn kể với chú rồi, bắt đầu từ “bắp tay to” ấy chứ.

Vừa đặt cặp sách xuống bàn, Jo Yu đã chạy ngay tới chỗ tôi thông báo sáng nay trên đường đến trường cậu ấy có ghé qua bãi đất trống trước cửa ga nhưng không thấy một con mèo nào cả. Vậy hai con mèo còn lại ở đâu rồi? Biết thế lúc đó tôi đã đem cả bốn về nuôi, để giờ đỡ ân hận.

Tôi nghe Jo Yu chia sẻ một vài kinh nghiệm nuôi mèo. Cậu chỉ dạy tôi như một bà mẹ dạn dày kinh nghiệm nuôi con. Tự nhiên tôi kể cho Jo Yu chuyện mẹ tôi có bạn trai làm cậu mất tròn mắt dẹt, cơ hồ không biết nên biểu cảm thế nào để đối phương không thấy bị tổn thương.

“Cậu... không sao chứ?”

“Mẹ lại có bạn trai thì làm sao mà nói “không sao” được?”

Tôi đáp miễn cưỡng khiến Jo Yu phải suy nghĩ một lúc, cậu ấy tiếp tục bằng cái giọng sắp khóc:

“Cậu có biết mỗi lần phải nói với mẹ câu “Ly hôn cũng tốt thôi!”, tớ đã trăn trở thế nào không? Còn cả việc ba có bạn gái mới nữa!”

Tôi gật gù:

“Còn tớ thì không nghĩ được đến thế...”

Tôi không ngờ việc ba mẹ ly hôn lại ảnh hưởng nhường ấy đến những đứa trẻ học cấp ba như tôi và Jo Yu. Bởi lẽ cuộc sống mà tôi đã mất bao lâu để thích nghi rồi sẽ thay đổi, thế giới mà tôi từng quen ấy sẽ không còn nữa.

“Hồi nhỏ, tớ từng đọc qua một cuốn sách của một tác giả người Đức. Ông ta viết: “Nếu cha mẹ ly hôn thì những đứa con bất hạnh trên thế gian sẽ không nhiều, nhưng cha mẹ không ly hôn thì những đứa trẻ bất hạnh sẽ nhiều hơn”. Từ đó tớ cũng bắt đầu suy nghĩ nhiều về điều đó”.

Jo Yu lắng bầm theo tôi: “Nếu cha mẹ ly hôn thì những đứa con bất hạnh trên thế gian sẽ không nhiều, nhưng cha mẹ không ly hôn thì những đứa trẻ bất hạnh sẽ nhiều hơn”.

Tan trường, trên đường về nhà, tôi ghé qua hiệu sách một lát. Dường như ở chú có một luồng sáng lạ lùng mà trước giờ tôi chưa từng được thấy. Nếu nói là giống với ánh sáng của bóng đèn thì chưa tới, còn bảo lung linh ảo diệu thì hơi phóng đại. Sau lời chào, cả tôi và chú đều không nhắc đến mẹ. Ánh nhìn của chú có phần khác trước, có cả nỗi ngượng ngùng thường khó thấy ở người lớn. Tôi thích nhìn nét ngại ngùng ở người lớn, hình như đó là thoáng dấu tích của trẻ con còn lưu lại dù người ta có tuổi. Với tôi, vẻ đáng yêu ấy không phân biệt trẻ già, đều mang ý nghĩa tốt đẹp. Đưa ra một chồng sách các loại về mèo, chú Daniel nói:

“Để xem... Không biết cháu thế nào, nhưng chú thường đọc thật nhiều sách báo liên quan trước khi bắt tay vào một việc gì. Hồi bé, mẹ chú còn bắt tập bơi ở bể bơi trong nhà, nhưng chật chội quá nên chú đã học bằng sách đấy. Từ bơi tự do đến bơi ếch, bơi ngửa, rồi bơi bướm, chú đều nắm chắc!”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên và hỏi:

“Bơi bằng sách ạ?”

“Cũng không khó hình dung lắm. Chỉ cần trải chăn đệm ra rồi cứ thế luyện tập mỗi ngày”.

Tôi đang cố tưởng tượng ra cảnh một thiếu nữ trải chăn ra rồi vùng vẫy tay chân trên đó, nếu vậy còn gọi gì là bơi nữa.

“Vậy giờ chắc chú bơi giỏi chứ ạ?”

Chú hắng giọng rồi trả lời:

“Chú không biết nữa. Người khác nhìn vào đều nói động tác đúng kỹ thuật, nhưng đến giờ chú vẫn chưa xuống nước”.

Tôi thần người ra, không biết bình luận gì trước câu trả lời quá đỗi thật thà đó. Chú tiếp:

“Khoảng ba năm trước, khi bắt đầu học đánh golf, chú đã mua tới mười cuốn sách mang về đọc liên tù tì suốt đêm. Cuối cùng chú kết luận như sau: thứ nhất, phải chăm chỉ luyện tập, thứ đến phải đánh bóng một cách chính xác... Chẳng hiểu sao đọc thấy rất đáng tin nên thay vì chỉ học bằng mắt như trước, chú còn nỗ lực tập phát bóng cho chuẩn. Đạo nọ một người bạn chú đã tới đây tìm mua sách hướng dẫn nghệ thuật phòng the trước khi kết hôn đấy...”

“Dạ?”

Tôi hỏi lại, có phần bối rối. Chú hắng giọng, như có ý bảo dấu tôi vẫn còn là học sinh nhưng cũng nên biết chuyện đó:

“Không nên nói với con trẻ việc này... nhưng đã trót rồi... chú sẽ kể nốt. Thấy bảo chỉ sau một tuần trắng mặt, họ đã có em bé!”

Tôi cười giòn đến độ ngả hết cổ ra sau. Chú Daniel thoáng ngượng ngùng rồi chọn đại một cuốn trong chồng sách kia đưa cho tôi. Cuốn sách có tựa *The Cat Who Went to Paris* của một tác giả Mỹ.

“Thú vị lắm đấy. Một bộ gồm mấy cuốn, không nhắc đến kinh nghiệm nuôi mèo nhưng có nhiều điều đáng đọc. Cháu đọc thử xem”.

Mở trang đầu tiên, phần mục lục ấn tượng đập vào mắt tôi. Tác giả đã viết mười sự thật về chính bản thân.

1. Tôi tuyệt đối không bỏ phiếu cho đảng Cộng hòa.
2. Nói nghiêm túc thì không có gì gọi là Tình Yêu Vĩnh Cửu.
3. Tôi là kẻ nghiện bóng chày.
4. Cuộc sống về cơ bản chỉ có những nỗi buồn.
5. Tôi ghét cảm giác bị gò bó.
6. Tình cảm gấn bó là điều phải nỗ lực mới có thể nhận được.
7. Không có chỗ để biện minh cho sự tàn nhẫn.
8. Tôi sẽ lựa chọn tính vui vẻ và chân tình hơn là sự thân thiện.
9. Tôi cho rằng Meryl Streep diễn xuất vô cùng tệ.
10. Tôi ghét mèo.

Tôi đã cười khúc khích khi đọc dòng này.

Lạ thật, là cuốn sách viết về mèo nhưng phần mục lục lại ghi “tôi ghét mèo”. Thế mà cũng xuất bản tới mấy tập liền! Theo những gì viết trong sách, dù sao nhà văn cũng đã tình cờ nuôi mèo và tâm sự rằng kể từ đó, điều 2 và 5 đã bị điều số 10 làm thay đổi hoàn toàn, điều 3, 6 và 7 cũng tương tự. Điều 4 về cơ bản vẫn vậy, nhưng giờ đâu thể nói chắc được, riêng điều 8 và 9 thì hơi có vấn đề. Mỗi ngày trôi qua những điều ấy cũng dần đổi thay theo tâm trạng, cảm xúc của chính ngày hôm đó. Không chỉ là bốn mùa xuân, hạ, thu, đông hay tiết trời mưa nắng thất thường mà còn cả sự thật cuộc đời cũng chuyển dời như thế, nếu chỉ vì một con mèo mà thay đổi thì trong đời còn điều gì không biến chuyển? Dù gì tôi cũng cảm thấy nhà văn này khá thú vị. Tuyệt đối không bỏ phiếu cho đảng Cộng hòa. Tôi sức nhớ sang năm mình sẽ bước sang tuổi trưởng thành, và được đi bỏ phiếu, vậy mà giờ vẫn chưa biết đến đảng cầm quyền, từ cái tên tới quá trình phát triển.

Đột nhiên tôi nảy ra ý định viết châm ngôn cho chính đời mình. Đại thể là:

1. Tôi là Wi Nyeong trước khi là con gái của ai đó.
2. Đến một lúc nào đấy, tôi sẽ có một tình yêu đẹp.
3. Hi vọng có một chính đảng mà tôi muốn bỏ phiếu.
4. Phải bỏ đi mặc định một ngày đẹp trời trong bản tin dự báo thời tiết là một ngày không mây, ánh nắng chan hòa.
5. Trong cuộc sống, đạo lý vô cùng quan trọng.
6. Không được tùy tiện nói biết về người khác.

7. Không phải mọi cầu thủ bóng đá được công chúng tung hô là người hùng đều xuất sắc, vẫn có người đá rất tệ.

8. Là chị nhưng không nhất thiết phải nhường nhịn mọi điều.

9. Hoàn toàn tồn tại cái gọi là “vận mệnh”.

10. Tôi ghét sữa, v.v.

Mười năm sau không biết còn tồn tại được mấy điều, hay tất cả sẽ đổi thay. Thôi thì tôi nhất định sẽ duy trì nguyên vẹn tối thiểu một điều. Và ba tôi nữa, ông sẽ nói thế nào trước lời sau:

1. Trước khi là một ai đó, tôi đã là ba của Wi Nyeong, ba của Wi Hyeon và giờ là chồng của mẹ Wi Hyeon.

Biết đâu mẹ của Jo Yu cũng nói y thế. Còn mẹ tôi chắc sẽ viết:

1. Xin lỗi, nhưng trước khi là mẹ của Wi Nyeong, Dong Bin và Je Je thì tôi cứ là tôi.

Nếu vậy tôi cũng cảm thấy hụt hẫng, nhưng có khác gì lúc tôi đáp mình trước nhất là Wi Nyeong. Tôi luôn cảm thấy mình giống mẹ. Và nếu được hỏi: “Chị là ai?”, dù đã sinh mười đứa con chẳng nữa, tôi sẽ chẳng bao giờ đổi câu trả lời: “Tôi là Wi Nyeong”.

Sau khi hai chú mèo đến nhà chúng tôi, sinh hoạt của chúng đã đổi thay nhiều. Vậy nên nếp sinh hoạt của tôi cũng đổi thay theo. Đầu tiên là tôi không còn mong ngóng nhiều những tin nhắn hay cuộc gọi từ ba nữa. Ừ thì cứ coi như bởi tôi đang bận rộn với đợt khai giảng năm học mới, hoặc chưa kịp thích nghi với nếp sinh hoạt ở thành phố B.. Thứ hai, dù mẹ về nhà muộn hơn tí ti, tôi cũng chẳng còn trần trọc. Người ta bảo việc thiếu thốn tình cảm của mẹ sẽ được chữa lành bằng cách bù đắp lại tình yêu cho ai đó. Có lẽ tôi sẽ bắt đầu trở thành người điều trị, và trao tình yêu cho chú mèo vốn thiếu đi mèo mẹ từ thuở lọt lòng.

Con Latte từng cào tôi vẫn luôn kiêu căng như trước, nhưng với tôi nó bắt đầu mở lòng đôi chút. Trước những người khác, nó chẳng buồn nhìn, đến khi tôi bước tới nó mới hơi ngẩng lên, ra vẻ đã biết. Còn Coco lúc nào cũng hiếu động, đáng ra phải là cún con, với đôi chân nhỏ xíu và ngắn tũn chạy tới chạy lui, đôi mắt to tròn nhìn từng người trong nhà. Coco luôn được mọi người yêu mến, tốt thôi, nhưng họ thiên vị nó biết chừng nào.

Dĩ nhiên con Latte cũng chẳng bận tâm lắm. Nó thường tìm một chỗ thoáng mát, thoải mái nhất để vươn mình, nằm ép bụng xuống nghỉ ngơi. Mỗi khi lũ em tôi làm ồn, nó chỉ khẽ ngẩng cổ lên rồi quay ra ngủ tiếp.

Tôi đã đưa chúng tới bệnh viện Angel trước nhà kiểm tra sức khỏe. Tuy vị bác sĩ không giỏi khám cho chó mèo lắm nhưng anh ta quý mèo như thể tôi quý chúng! Nếu trở thành bác sĩ thú y, sau này hẳn tôi sẽ làm được những việc tốt đẹp.

Những ngày mẹ về muộn nhiều lên, và những ngày say xỉn về nhà cũng tăng theo, mẹ vẫn hát hò nhảy múa như trước. Một hôm, tôi cùng mẹ, bác Seo Jeo Ma và cô Mak Dal đang dùng bữa thì có chuông báo tin nhắn, mẹ tôi và cô Mak Dal, cả hai đều giật mình nhún khẽ bờ vai rồi tạm ngừng ăn. Nhìn mẹ giống như chuông báo tin nhắn vậy.

Theo tôi thấy, bác Seo Jeo Ma không để ý lắm đến mọi chuyện quanh mình. Đạo này những kẻ đang yêu, đợi chờ tin nhắn của nhau không hẳn rơi vào độ tuổi thanh xuân như tôi. Người còn độc thân như bác Seo Jeo Ma thì đã sẵn sàng cho đời sống độc thân, chứ không hẳn là người từng trải qua đời độc thân như mẹ và cô Mak Dal. Hai người kia làm bộ tự nhiên đi vào phòng, chắc để xem tin nhắn, trả lời rồi mới quay ra.

“Trước khi chuyển đến ngôi nhà này, tôi cũng có bạn trai và một bó sách mang theo”.

“Sách gì thế ạ?” - tôi hỏi mẹ.

“Chà, con cũng cần đọc mới đúng” - mẹ trả lời. Mẹ hơi ngập ngừng rồi nói tiếp:

“Ngày xưa, đến một quyển thế này mẹ cũng không có. Yêu đương là gì, bạn trai là gì, kết hôn là gì cũng chẳng hay, làm gì có sách nào dạy cho biết những điều đó. Chỉ có những quyển dạy về hiện tồn của nhân loại, về sản xuất, cách mạng... Nay mẹ mới đọc những quyển sách thế này, và học được cách để yêu thương một người đàn ông. Từ giờ trở đi, nếu gặp được một người đàn ông nào hẳn mẹ sẽ biết cách yêu thương”.

“Vậy phải làm sao ạ?”

Tôi hứng thú hỏi và mẹ hân hoan trả lời:

“Ừ, có lẽ con phải học và mẹ tóm tắt như sau: Lần đầu tiên gặp gỡ không được hơn ba tiếng và trong lần tiếp theo, dù có hẹn cũng phải để ba ngày sau hãy nhận lời. Mỗi sách dạy một khác nhưng nhìn chung vẫn phải như vậy. Con chờ gọi trước cho người ấy, nếu người ta gọi đến thì cứ lịch sự bắt máy, nhưng đừng vội nhận lời hẹn mà nói “Nhưng mình bận mất rồi”. Nếu như tin nhắn đến, sau ba mươi phút mới trả lời. Con thấy sao?”

Dù mẹ có khám phá được chân lý gì cũng không thể tự tin trả lời đến vậy. Thi thoảng tôi và bạn trai cũng nhắn tin qua lại. Dĩ nhiên chúng tôi không qua nổi một tháng. Ban đầu, tôi cứ đợi ba mươi phút mới trả lời tin nhắn, nhưng bạn trai tôi, năm mươi phút sau mới trả lời tin nhắn. Vậy nên một tiếng sau tôi mới trả lời tin nhắn, lần này phải một tiếng ba mươi phút sau cậu ta mới hồi đáp. Dường như anh chàng này cũng biết con gái dùng chiêu gì rồi.

Ăn cơm xong mẹ tôi vào phòng cầm cũi nhắn tin. Vì thao tác còn vụng về nên thái dương mẹ bắt đầu lấm tấm mồ hôi. “Mẹ... sao mẹ nói là đợi ba mươi phút mới trả lời tin nhắn? Sách cũng viết vậy mà?”

“Làm gì có chuyện đó! Nếu người này mà phải đợi sẽ nghĩ mẹ không mở lòng, rồi lãng tránh dần đấy”.

Có vẻ cô Mak Dal cũng giống mẹ. Vào giờ tan sở, hình như có một chú gọi tới, cô trả lời như tường thuật trực tiếp. “Ờ, giờ Wi Nyeong đến ăn cơm, em hâm lại canh tương rồi. Hôm nay mẹ con bé về hơi muộn, lát nữa Seo Jeo Ma đến em sẽ đi ngay. Giờ em định rửa bát... Em biết rồi... Khoảng ba mươi phút nữa em đi”.

Hắn cô Mak Dal cần một chiếc điện thoại có màn hình to dùng.

Hai cậu em tôi đi học thêm, mỗi đứa một chỗ, tôi và bác Seo Jeo Ma đã lâu rồi mới ngồi cùng nhau ăn cơm, ăn nho và nói chuyện với nhau thoải mái thế này. Không có gì đặc biệt, chúng tôi vừa xem tin tức trên tivi tôi vừa hỏi bác một cách băng quơ:

“Bác không nghĩ mình sẽ kết hôn sao ạ?”

Khi ấy nét mặt bác trở nên trầm tĩnh và trả lời dứt khoát:

“Wi Nyeong, dù bác có không kết hôn thì bác cũng đã nói với mẹ cháu là tuyệt đối đừng vì bác mà cầu nguyện mong ước có bạn trai làm gì. Bác cũng đã nói sẽ tuyệt đối không gia nhập hội leo núi *Hải âu độc thân*. Bác rất bận, có quá nhiều việc phải làm...”

Nghĩ lại tôi thấy liệu đó có phải là câu chuyện của một ngày nào ấy. Cái ngày mà bác đưa người phụ nữ giống Nana Mouskouri về căn nhà ở nông thôn và mọi thứ náo loạn hết cả. Dường như bác đang kể lại câu chuyện mẹ tôi đã từng kể. Chúng tôi dường như đã quên tất cả, và dường như chỉ còn mình bác nhớ tới chuyện đó, tôi buồn cười quá nhưng không dám nên chỉ hắng giọng ho một tiếng thật lớn. Tôi vuốt ve lưng chú mèo con Coco đang nằm gọn trong lòng mình. Có vẻ bác Seo Jeo Ma không hay biết gì, vẫn thao thao tiếp tục câu chuyện của mình.

“Bác cứ nghĩ sẽ có rất nhiều người đi leo núi. Bác... cũng không phải vì không có ai đi leo núi nên bác mới đến nhà cháu đâu. Cả cháu nữa, cũng đừng có ngồi mong ước cầu nguyện bác sẽ gặp một người đàn ông tốt rồi kết hôn đấy. Biết chưa?”

Lúc đó nếu như Coco không nhảy ra khỏi lòng tôi vì nhìn thấy cái gì đó thì không biết chừng tôi sẽ ôm bụng và cười ngặt mồm thôi. Bác Seo Jeo Ma đặt quyển sách tiếng Anh lên đầu gối rồi thở dài.

“Dĩ nhiên là thỉnh thoảng bác cũng ghen tị với mẹ của cháu. Chơi thân với mẹ cháu từ khi còn học đại học, có nhiều lúc bác nghĩ thật may vì mình không giống mẹ cháu. Hẳn là như thế rồi. Thật may mắn vì bác không kết hôn. Cũng không phải bác không nghĩ đến chuyện kết hôn. Nhưng... thật lạ kỳ. Mùa thu đến thì cũng có thể lắm. Giờ thì chuyện đó cũng không phải là ý tôi. Cũng phải nghĩ đến thôi. Yêu, kết hôn, sinh con – những đứa con xinh xắn như cháu ấy, khóc rồi cười. Hơn nữa dù kết quả có tệ hại đến đâu thì so với việc không làm gì cả liệu có tốt hơn chăng?”

“Chẳng phải đến bây giờ vẫn chưa muộn đấy sao ạ?”

Bác Seo Jeo Ma vẫy vẫy tay như thể đánh thức suy nghĩ trong tôi.

“Nếu bác bằng tuổi mẹ của cháu, không biết chừng thử làm xem thế nào nhỉ. Nhưng bây giờ thì muộn rồi.”

Bác Seo Jeo Ma và mẹ cách nhau ba tuổi. Theo như lời mẹ tôi nói, hai mươi năm trước hề gặp mẹ tôi là bác lại nói “Tớ cũng chỉ bằng tuổi cậu thôi mà.” Mẹ tôi xác nhận.

“Cho đến trước khi mẹ lại được sinh ra một lần nữa trước ba năm, thì không có cách nào thuyết phục bác Seo Jeo Ma cả.”

Khi tiếng cửa mở ra thì cũng nghe thấy tiếng thét của cậu em út Je Je.

“Ahhhhhhhhh! Chị! Cái này là gì vậy?”

Tôi chạy ra xem thử, có cục phân dính trong tất của Je Je. Thằng bé tim đập thành thịch hốt hoảng, ngồi phịch xuống rồi chạy vào phòng tôi. Coco không thể leo lên hộp cát, có chất gì đó lỏng lỏng vẫn còn dính vào mông chú mèo con. Lúc đó tôi đang định nắm lấy gáy Coco và mắng cho nó một trận thì nó nôn hết những thứ đã ăn ra tay tôi. Đồng thức ăn gần như là chưa được tiêu hóa hết.

Ngẫm nghĩ kĩ lại thì Coco không ăn nhằm phải thứ gì. Tôi đã cho nó ăn đúng liều lượng. Sợ Coco ăn quá nhiều nên mỗi lần nó muốn ăn thêm, tôi chỉ cho ăn một ít, có lẽ đó là sai lầm của tôi. Tôi gọi đến bệnh viện. Bác sĩ nói trước tiên đừng cho Coco ăn gì nữa, sau một ngày, nếu thấy tình trạng của nó không khá hơn thì đưa tới bệnh viện. Tôi mở sách nhưng không tài nào học được. Ngồi ở bàn học, tôi gọi “Coco”, nó vểnh tai và kêu lên khe khẽ “meo meo”. Nhìn Coco như chẳng còn chút sức lực nào, nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn vì nó đã đáp lại mình. Tôi tiến lại gần, ánh mắt Coco lấp lánh một màu xám bạc. Tôi thấy yên tâm hơn một chút. Latte kiêu căng như chẳng biết người anh em của mình đang bị ốm, nó vằn mình rồi lại nằm xuống ngủ ngon lành. Vẻ kiêu căng của Latte thật đáng ghét nhưng ít ra tôi còn thấy biết ơn vì nó vẫn khỏe mạnh.

Sáng hôm sau, Coco dường như đã đỡ hơn. Đôi chân ngắn tũn đáng yêu của nó lượn vòng dưới giường tôi. Mới sáng sớm, biết Coco ốm, mẹ và em trai ào vào phòng tôi sốt sắng.

“Không sao đâu, trẻ con đứa nào cũng bị tiêu chảy trong khoảng một ngày ấy mà”.

Mẹ vừa cười vừa tiến tới đi học.

“Mẹ, mẹ hãy cầu nguyện đi... đừng để Coco chết!”

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại buột miệng nói ra từ “chết”. Đây là lần đầu tiên tôi không nghĩ ngợi gì và nhờ mẹ cầu nguyện. Tôi vừa khoác ba lô vừa nài nỉ khiến mẹ thoáng ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó mẹ cười và nói:

“Nếu chỉ bị tiêu chảy nhẹ mà đã chết thì thế gian này làm gì còn ai sống nữa con. Đừng lo, mẹ sẽ cầu nguyện. Sau này có khi con còn phải lo vì nó sẽ bị béo phì”.

Nghe những lời nhẹ nhàng của mẹ, tôi nghĩ liệu mình có nhạy cảm quá chăng, tôi thoáng thấy an tâm.

Nhưng sau khi tôi đi học về, tình hình trở nên rất tệ. Bộ lông xám mượt của Coco giờ đã xơ xấu xí. Mẹ không có ở nhà. Cô Mak Dal nhắn với tôi rằng mẹ sẽ về muộn vì có bài giảng.

“Mẹ cháu đã mua ít thịt bò không mỡ về băm cho Coco nhưng nó không ăn. Chẳng phải nó thích món này lắm sao. Mẹ cháu nhắn đưa Coco tới bệnh viện, sau đó ra ngoài rồi”.

Tôi đưa Coco đến bệnh viện Angel. Bác sĩ không phát hiện được triệu chứng gì nghiêm trọng và kê đơn thuốc. Tôi đưa viên thuốc vào miệng Coco, nó miễn cưỡng há miệng. Coco giờ nhẹ bẫng. Cơ thể nặng nề là thế mà giờ đây... Tôi trả nốt tiền viện phí rồi vội vàng tới siêu thị. Tôi mua ba hộp thịt gà cho mèo, trước giờ Coco vẫn thích ăn nhưng tôi đâu dám mua vì quá đắt. Tôi xua Latte ra chỗ khác, đặt hộp thịt trước Coco. Vì là món khoái khẩu nên nó liếm được một chút dầu béo. Tôi rất vui, có vẻ Coco đã khỏe hơn rồi.

Tôi báo cho hai đứa em biết tin này. Bọn nhóc rất vui. Je Je và Dong Bin muốn góp tiền tiêu vặt để mua đồ ăn cho nó. Tôi cũng muốn nói thôi, không sao đâu nhưng trước tiên cứ nhận lấy đã.

Sau khi Coco liếm một chút dầu béo, nó chìm vào giấc ngủ ngon lành. Hôm qua vì Coco mà tôi - một đứa vốn không say giấc - cũng đã chìm vào giấc ngủ ngon lành. Bất chợt tôi thức giấc vì ngỡ tưởng mẹ về, nhưng thấy Coco đã nôn hết sạch. Tôi không nghĩ được gì cả. Hơn 11 giờ rồi. Tôi lên mạng, tìm kiếm tất cả các bệnh viện thú y trong thành phố B.. Chỉ còn một nơi mở cửa tới 12 giờ.

Tôi gọi cho mẹ nhưng mẹ không bắt máy. Tôi gọi cho bác Seo Jeo Ma, sau khi nói chuyện với bác, tôi vội vã ôm Coco ra ga JeonCheol. Chú mèo con thường ngày hiếu động, tò mò với mọi thứ xung quanh mà giờ không còn bận tâm đến bất cứ điều gì trên thế gian. Trên đường tới ga JeonCheol, tôi thấy lại nơi mà mình từng đưa Coco tới đó chơi. Hình ảnh Dong Bin đưa Latte đi chơi cũng hiện lên trước mắt tôi.

“Dù gì chúng cũng là anh em mà, em muốn cho chúng ở cạnh nhau...”

Liệu đây có phải là hành động vô ích không? Sao tôi bỗng thấy ghét mẹ. Tôi ghét mẹ vẫn chưa về nhà khi đã muộn thế này. Nếu mẹ ở đây thì Coco đã không phải chịu cảnh lắc lư trên tàu điện ngầm như bây giờ, và có lẽ cũng không phải đến bệnh viện. Tầm này mỗi ngày mẹ đều về muộn.

Từ bệnh viện về, tôi cảm thấy mẹ cố đi trước mình một bước vào nhà. Nhìn mẹ rất mệt mỏi. Dường như mẹ vừa đi một quãng đường dài từ Daegu trở về vậy. Chắc bà mới có một bài thuyết trình “Sinh mệnh - giá trị lớn nhất của cuộc đời”. Gần đây, mẹ bận viết bài về “Tội nhân phạm tội tử hình”. Mẹ bảo dù không nhận thuyết trình về những đề tài khác, mẹ lại không thể từ chối được vấn đề này. Mẹ bước vào, nhìn tôi hỏi:

“Họ nói gì con?”

“Cái gì là cái gì ạ? Con đi ngủ đây”.

Khi ôm Coco ngồi trên chuyến tàu điện cuối cùng để về nhà, tôi thấy nhớ mẹ vô cùng. Chỉ là nếu mẹ trở về, mọi thứ... dường như sẽ trở về đúng vị trí dù chỉ một chút thôi. Vậy mà lúc nhìn khuôn mặt mẹ, cơn tức giận trong tôi lại trào lên. Sau khi trả lời bà một cách lạnh lùng, tôi ôm Coco rồi đi vào phòng mình. Mẹ bước theo.

“Coco... bị nặng lắm sao con?” - Mẹ hỏi lại lần nữa.

“Con không biết”.

Tôi không may có suy nghĩ tích cực nào, cứ thế đặt Coco vào ổ rồi nằm xuống giường. Toàn thân tôi đau nhức, có lẽ do quá căng thẳng.

“Mẹ lo lắng nên mới hỏi, sao con lại trả lời cộc cằn thô lỗ như vậy hả?”

“Con trả lời cộc cằn ạ? Bác sĩ đã tiêm thuốc cho nó và nói đến sáng sẽ không sao. Mẹ mệt rồi, mẹ ngủ đi ạ”.

Tôi đã nói dối mẹ. Bác sĩ nói không tiêm cho Coco được, vì nó chỉ nặng gần 400 gram. Không nặng đến 400 gram... Tôi đã bỏ hết tiền tiêu vặt ra để mua thức ăn đắt tiền cho nó mà giờ người ta nói không được 400 gram? Tôi lật chăn ra chui vào. Mẹ nắm mép chăn và lay người tôi.

“Mai con phải đến trường sớm. Mẹ tắt điện rồi ra ngoài đi ạ”.

“Được rồi... Mẹ biết rồi. Mẹ cầu nguyện rồi nên sẽ không sao đâu. Coco à, chúng ta sẽ không sao. Đúng không? Đúng không?”

Mẹ nựng Coco như nựng một đứa trẻ. Tôi nghe thấy mẹ tắt điện. Dù nằm trong chăn nhưng tôi vẫn cảm nhận được bóng tối đang trùm quanh, nỗi sợ hãi tỷ lệ thuận với bóng tối ập đến trong đầu tôi. Tôi choàng dậy, bật điện sáng choang. Tôi đặt tất cả các hộp thịt gà và cá ngừ trước mặt Coco. Coco ngoảnh mặt đi, cứ mỗi lần như thế Latte lại ào đến. Cái gọi là sinh mệnh này sao có cảm giác rẻ mạt nhường ấy. Tôi giữ chặt Latte, con vật bé nhỏ lao tới các hộp thức ăn ngon. Coco không còn chút sức lực nào, nó chỉ nhìn tôi với ánh mắt trong sáng vốn có.

Hôm sau là ngày thứ Bảy. Tôi đi học về với đôi chân không lết nổi, tôi nhìn thấy mẹ đi ra từ phòng mình.

“Nó đã uống nước đường rồi, dù chỉ một chút”.

Mẹ nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng. Tôi nhìn Coco - nó đã uống một ít nước đường, và giờ đang ngồi im lặng, không động đậy. Bộ lông từng tỏa ánh sáng trắng nay mất đi vẻ mượt mà, bóng bẩy và trở nên xơ xác. Đôi mắt từng lấp lánh giờ đang nhắm lại một nửa, xem chừng mệt mỏi và buồn ngủ. Tôi tới phòng đọc sách của mẹ. Tôi thấy đầu bà cúi xuống bàn, hình như mẹ đang viết bản thảo.

“Mẹ đã cầu nguyện rồi phải không ạ?”

“Ừ...”

Câu trả lời của mẹ mới qua loa làm sao.

“Mẹ đừng trả lời cho xong như thế ạ, mẹ hãy cầu nguyện giúp con đi”.

Đến lúc đó mẹ mới ngẩng đầu lên, ánh nhìn sắc sảo chiếu thẳng vào gương mặt tôi.

“Không phải hàng ngày mẹ đều cầu nguyện à? Mẹ cầu nguyện tới các vị thần cơ mà? Con xin mẹ hãy cầu nguyện vì con. Mẹ không thể làm thế với Wi Nyeong được! Con xin mẹ hãy cầu nguyện”.

Mẹ gập máy tính xách tay lại và đi về phía tôi. Tôi ngồi xuống trong phòng mẹ.

“Phải, mẹ đã cầu nguyện. Sinh mệnh là... Wi Nyeong, tuy nhiên... nó không do chúng ta định đoạt. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là gắng hết sức và cầu nguyện mà thôi” - Mẹ nói chậm rãi.

“Mẹ đừng nói những điều ai cũng biết như thế, xin mẹ hãy nói những điều khác. Mẹ là nhà văn cơ mà. Mẹ biết tất cả những lời ý nghĩa cơ mà. Mẹ hãy nói những câu như có thể cứu sống Coco đi. Coco đang chết dần, tên bệnh cũng không biết, thuốc không có, nó không thể ăn gì. Nó đang chết dần trước mắt con. Mẹ hãy nói gì đi”.

Mẹ cầm lấy tay tôi, đôi mắt bà nhắm lại rồi chậm chậm mở ra.

“Đừng vội vã, Wi Nyeong à. Coco của chúng ta đang tranh đấu đó. Coco của chúng ta đang tranh đấu với cái chết. Mình chỉ còn cách lặng yên chờ đợi thôi con. Nếu giờ ngay cả mẹ con mình cũng cãi nhau, Coco sẽ cảm thấy rất mệt mỏi”.

Buổi chiều hôm đó, chị em chúng tôi đến chỗ ba. Tôi lắc chân Coco và Latte - hai con vật bé nhỏ không biết gì, rồi đeo một cái ba lô nhỏ rời đi. Thế là cũng đã mấy tuần rồi, chúng tôi không nhận được liên lạc gì từ ba của Dong Bin.

“Xem nào, ba và em định lần tới sẽ đi câu cá nhưng lại không thấy ba liên lạc gì cả”.

Dong Bin nói hững hờ như mọi khi. Nhưng ngày hôm đó, tôi và mẹ không có thời gian để

quan tâm đến Dong Bin. Dong Bin nói định đến nhà bạn ngủ nên đã chuẩn bị một ít đồ đạc đơn giản.

Buổi tối qua đi, nhường chỗ cho màn đêm buông xuống. Mẹ lại ngồi trong phòng mình, thỉnh thoảng mở cửa phòng tôi lặng lẽ. Tôi ngồi trên bàn, mở sách để đó. Những lúc thế này, nếu không có sự cưỡng chế đó, từng giây từng phút tôi lại phải nhìn vào đôi mắt Coco. Cũng có thể một lúc nào đó tôi sẽ chết dần theo Coco. Lúc này, hình như nó đang ngủ. Nếu nâng Coco bằng một tay thì sẽ cảm nhận được cơ thể gầy hao của nó tựa như bị vỡ vụn. Giờ tôi không còn muốn đặt Coco lên cân nữa. Chắc mẹ đang ngủ. Trong màn đêm sâu thẳm, chỉ còn mình tôi đang ngồi cạnh Coco - con vật nhỏ bé chìm vào giấc chiêm bao. Và đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy khoảng cách xa vời với cả ba và mẹ. Tôi thấy cơ hồ trên trái đất này chỉ còn lại hai chúng tôi - tôi và Coco. Mẹ bảo phải chờ đợi Coco tranh đấu, nhưng trông nó lại yên bình đến lạ. Và đây cũng là lần đầu tôi chấp tay cầu nguyện.

“Tôi sẽ không đe dọa ngài như nói với mẹ tôi. Tôi sẽ không nói “Ngài không được làm thế”. Tôi chỉ muốn cậy nhờ ngài. Xin ngài đừng làm thế... Xin đừng làm thế. Được không ạ?”

Và rồi tự lúc nào tôi để Coco nằm đó và ngủ thiếp đi. Dường như Coco trông chừng tôi còn tốt hơn cả mẹ. Sáng sớm, tôi tỉnh giấc bởi tiếng meo meo. Rõ ràng tôi đã thấy ánh nhìn cuối cùng của Coco hướng về phía mình. Bởi trong ánh mắt ấy, tôi thấy một nỗ lực đến tận cùng.

“Mẹ ơi! Mẹ ơi!”

Quả nhiên, mẹ tôi bật dậy, chạy lại phía tôi. Tôi không còn ôm Coco trong vòng tay mình nữa. Mẹ đón lấy nó, còn tôi đang ngồi sụp xuống. Tôi ngược mắt lên và thấy Coco đang nhắm mắt nơi vòng tay mẹ. Phải qua biết bao lần mẹ vỗ về, Coco mới nhắm mắt nơi vòng tay bà như thế.

Tôi giằng lấy Coco. Sau đó tôi đặt nó lên giường mình. Vào giây phút ấy, tôi cảm nhận được cái chết của con mèo qua đầu ngón tay. Coco dần dần trở nên cứng ngắc, và chỉ trong quãng thời gian rất ngắn, tôi cảm nhận độ cứng tăng lên. Cái chết đâu còn là khái niệm trừu tượng với tôi nữa.

“Không thể nào!”

Không phải tôi đang nói với mẹ, tôi đang nắm bắt một mình. Mẹ im lặng. Tôi đắp cái váy cũ của mình lên Coco. Tôi sợ Coco sẽ bị giá lạnh bủa vây. Giọng nói của mẹ khẽ vang lên trong suy nghĩ của tôi.

“Wi Nyeong!”

“Con đã cố gắng hết sức mà mẹ. Không thể như thế. Không thể có chuyện này được...”

“Wi Nyeong à, mọi chuyện đều có thể con à.”

“Làm sao chuyện này có thể xảy ra được chứ?”

Tôi gào lên như thể mẹ là người gây ra cái chết của Coco.

“Mẹ xin lỗi, Wi Nyeong. Mẹ chỉ có thể nói thế... Bất kỳ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra với chúng ta, con à”.

Mẹ nói chậm rãi. Lời nói của bà giản đơn nhưng lại chạm đến sâu thẳm trái tim tôi. “Tại sao? Tại sao nhất thiết phải là bây giờ, là giây phút này ạ? Vào đúng giây phút con nghĩ sẽ được sống hạnh phúc và bình yên khi đến ở cùng mẹ sao? Con đã cố gắng hết sức mà tại sao, tại sao lại đưa nó đi như thế... Mẹ à, dù chuyện gì cũng có thể xảy ra nhưng mình cứ đứng yên chấp nhận sao ạ?”

Tôi nói những lời cay nghiệt xé lòng. Nước mắt mẹ rơi xuống, ánh nhìn đau đớn. Mẹ đang định đón lấy Coco nhưng tôi cản lại. Phải, tôi chưa từng cầu nguyện sẽ sống trọn đời với Coco. Có nhất thiết phải cướp đi sinh mạng còn non nớt đó theo cách này không? Rốt cuộc lý do khiến chúng tôi bất lực, lý do cướp đi sinh mạng đó là gì?

“Wi Nyeong, chúng ta hãy để Coco đi...”

Mẹ định ôm lấy Coco nhưng tôi vẫn ngăn bà.

“Một chút thôi... Xin mẹ hãy để con lại cùng Coco thêm một chút”.

Đến lúc này tiếng khóc của tôi mới bật ra. Tôi nghĩ giá như mình đừng đưa Coco theo, giá như mình đừng đón Coco vào ngày Dong Bin ôm nó về nhà.

“Đưa nó về đây đâu có ý nghĩa gì. Lẽ ra cứ nên để nó ở đó. Lẽ ra cứ nên bỏ mặc nó ở đó”.

Mẹ giữ lấy đôi vai tôi đang run bần bật.

“Hãy nghĩ thế này, Wi Nyeong à, chúng ta không ngăn nổi cái chết của Coco nhưng nó đã đến gia đình mình để đón nhận tình yêu thương từ con... Coco đã bị ốm từ trước rồi nhưng không

muốn chết đơn độc và lạnh lẽo sau cây cột bên đường, nên mới tìm đến gia đình mình, nhận tình yêu thương của mọi người. Tuy chỉ ở với chúng ta chưa đến hai tuần... Nó cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Hãy suy nghĩ như thế con nhé. Để lòng nhẹ nhàng hơn..." Mẹ không nói được hết câu mà bật khóc cùng tôi.

Liệu tôi có thể quên được ngày hôm đó? Liệu tôi có thể quên được đôi đồng tử đen láy, ánh mắt ngây thơ lấp lánh của Coco? Không thể tin được tôi với Coco mới ở với nhau hai tuần.

Có cảm giác chúng tôi đã chung sống từ lâu lắm rồi. Có người từng nói với một vị thần rằng khi yêu một năm sẽ như một ngày và ngược lại.

Khi để Coco ra đi, tôi đã phần nào hiểu được ý nghĩa câu nói đó. Vì là thần nên có thể nói một năm tựa một ngày. Còn một ngày lại tựa một năm có lẽ do tình yêu trao đi quá sâu sắc chẳng.

Mẹ và tôi đã đặt Coco vào chiếc váy hồng cũ của tôi, chiếc váy nó từng rất thích rồi cùng tới hiệu sách.

Chúng tôi muốn chôn Coco dưới gốc cây tử đinh hương nên đã nhờ chú Jack Daniel. Chúng tôi cũng nghĩ tới chuyện chôn nó dưới gốc cây bu lô tại ngôi nhà của mẹ ở quê. Tuy nhiên, Coco sẽ rất cô đơn khi một mình ở đó mà thiếu vắng chúng tôi.

Chú Daniel ra trước cửa hiệu sách và cứ đi quanh. Lúc tôi nói: “Cảm ơn chú đã đồng ý cho cháu chôn Coco ở đây”, chú Daniel nhìn con mèo đang nằm trong tay tôi, tôi thấy khuôn mặt chú méo mó. Chú Daniel vỗ nhẹ lên lưng tôi và nhanh chóng hướng ánh mắt sang chỗ khác. Tôi thấy mắt chú vằn tia máu.

Không mất nhiều thời gian để chôn Coco. Sau khi đặt Coco xuống mộ, nhìn chú Daniel bắt đầu dùng xẻng lấp đất, tôi đã định chạy đến và giữ tay chú lại. Nhưng rồi tôi chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn theo. Ánh mặt trời sớm thu trong trẻo, bầu trời xanh thẳm tựa sâu bên trong cốc trà, và sáng nay - buổi sáng của ngày cuối tuần, mọi con đường trở nên quá đổi yên bình. Chôn Coco xong, chúng tôi ngồi uống trà tại khu vườn trong hiệu sách. Chú Daniel im lặng, không nói gì.

Mẹ nắm tay tôi, kéo tôi đứng dậy. Tôi không muốn để Coco lại đó một mình mà bỏ đi. Tôi quay đầu nhìn lại phía sau nhưng chú Daniel đã đóng cửa. Tôi chỉ nhìn thấy dòng chữ trên tấm biển của cánh cửa kính được thay bằng dòng chữ “Đóng cửa”. Đôi mắt đỏ hoe, cùng sự im lặng của chú Daniel ám ảnh tâm trí tôi. Nhưng tôi đang đấu tranh với bản thân, cố gắng không khóc. Quả đúng là tôi đang bị khủng hoảng.

Trên đường về nhà, mẹ mở lời trước.

“Có một nhà văn mẹ rất thích. Đó là một người sống ẩn dật, cầu đạo tại sa mạc Sahara khoảng mấy chục năm. Tất cả tài sản mà nhà văn đó có chỉ là hai tấm chăn. Người đó yên lặng ẩn mình trong hang để cầu đạo. Khi nhà văn vừa ra mắt cuốn sách mới, mẹ đã mua và đọc nó... Thì ra nhà văn đã viết nên câu chuyện của chính mình khi còn trẻ”.

Mẹ thở dài một tiếng. Coco đã chết rồi, tôi muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Những lúc thế này, mẹ tựa như nhà văn nọ. Bằng một cách nào đó, tôi muốn thoát khỏi nỗi đau mất Coco, vì vậy tôi lắng nghe câu chuyện của mẹ.

“Nhà văn đó vốn thích núi. Giấc mơ thời trẻ của người ấy là dẫn chó săn lên núi và cứu sống

những người gặp nạn. Nhà văn đã chạm tới ước mơ của mình khi chinh phục được đỉnh Matterhorn của dãy Alps. Ông ấy nói: “Núi là tất cả đối với tôi”. Một ngày kia, ông cùng bạn tìm đến sa mạc. Qua mấy ngày đi đường trường, người bạn đồng hành đã tiêm lên đùi ông thuốc dinh dưỡng có tác dụng xua tan mệt mỏi. Tuy nhiên, sáng hôm sau tỉnh dậy, chân ông bỗng nhiên tê liệt, không thể đứng nổi. Do sơ suất, người bạn đã tiêm nhầm loại thuốc làm tổn thương cơ bắp của ông”.

Tôi dừng lại. Mẹ cũng dừng bước theo tôi và ngẩng mặt lên trời rồi cười uể oải.

Nhà văn nọ đã tóm gọn sự việc trong vòn vẹn mấy dòng. Con có biết ông viết gì tiếp theo không? Là thế này: “Sau đó, tôi không thể leo lên núi được nữa. Tôi phải mất biết bao thời gian chỉ để an ủi người bạn, người đang tự dẫn vệt bản thân mình”. Và câu chuyện kết thúc.

Tôi cảm thấy đau đầu. Lời nói của mẹ lại vang lên trong đầu tôi, đứa trẻ đã gần giọng nói với mẹ rằng chuyện đó không thể xảy ra.

“Bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra”.

Từ nơi nào sâu thẳm trong trái tim, tôi muốn nói rằng “Con không muốn thế”. Mẹ tôi tiếp tục nói chậm rãi như thể chìm sâu trong suy tư.

“Con có biết khi mẹ đọc câu văn đó, mẹ đã nghĩ gì không? Vượt ngoài ý muốn, mẹ đã rất tức giận... “Gì thế này” - Mẹ đã nghĩ thế đấy. Làm gì có chuyện ngã xuống rồi bong đầu gối, không phải là đạo cơ mà, gì mà tay bị gãy xương, không phải là đạo cơ mà... Ôi Chúa ơi, đó có phải là người không? Làm gì có chuyện con người ta mang cái quá khứ như thế rồi giả bộ sống trong sự tụng niệm thanh cao đó rồi lại còn đưa ra cuốn sách đầy giáo huấn quý giá như châu báu thế kia? Mẹ đã cảm thấy giận dữ trong người thế nào... Nhưng về sau mẹ đã hiểu ra. Có một thứ đã trôi qua và đó chính là thời gian. Đó là khoảng cách thời gian giữa lúc người đó gặp phải sự cố kia và lúc người đó trở thành người cầu đạo nổi tiếng trên sa mạc. Khoảng thời gian mà người đó đeo mặt nạ với chúng ta trong khi đó người đó lại phải âm thầm chịu đựng một mình”.

Tôi biết người đó là ai và chịu cú sốc như thế nào, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu tại sao mẹ lại kể câu chuyện đó. Rồi sao? Tiếp theo là gì? Hay mẹ muốn nói với tôi rằng trên thế giới này vẫn còn người như thế nên chuyện vừa xảy ra với Coco không là gì? Tôi định hỏi mẹ nhưng lại im lặng và tiếp tục bước về nhà.

“Chú Jack Daniel là người đàn ông tốt. Mẹ đã từng thích người có nhiều tiền, tính cách tốt, khuôn mặt đẹp, bụng không to; còn chú Daniel chẳng có nhiều tiền, khuôn mặt không đẹp mà bụng lại to nữa... Nhưng chú ấy luôn làm mẹ vui vẻ. Mỗi lần mẹ buồn, nổi giận, mỗi lần mẹ uống rượu và khóc khi nghĩ về những chuyện đã qua, chú ấy luôn làm mẹ cười. Chú ấy đã cho mẹ biết tính hài hước đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống con người, tựa như cơm bữa vậy. Bởi vì tính hài hước đem lại niềm an nhiên tự tại, mang một ý nghĩa hài hòa từ suy nghĩ đến tâm hồn và cả cuộc sống. Tuy nhiên, Wi Nyeong à, chú ấy đã tự tay chôn cất vợ và con trai mình đấy.”

Tôi dừng lại ở đó. Và tôi nhớ tới giây phút đôi mắt đỏ rần như muốn vỡ tung của chú Daniel nhìn Coco trong vòng tay tôi. Lúc này, hình ảnh đôi tay run rẩy của chú lúc chôn Coco hiện ra rõ rệt trước mắt tôi. Đường như tôi đã hiểu tại sao chú lại chẳng nói chẳng rằng trước mặt chúng tôi, và tại sao chú lại đóng cửa hiệu sách sau khi tiễn mẹ con tôi về. Và tôi cũng cảm nhận được việc mình đưa xác Coco đến, nhờ chú tận tay chôn cất nó trong ngôi vườn, tàn nhẫn nhường nào. Tôi giữ nỗi đau của mình ở lại, và không đủ tỉnh táo trước nỗi đau này. Hóa ra khi nhờ người khác giúp đỡ, chúng tôi đã vô tình khơi dậy nỗi đau trong lòng người ấy.

“Làm sao... Làm sao chuyện này lại xảy ra được”. - Tôi hỏi lại mẹ.

“... Phải rồi, chuyện này cũng có thể xảy ra con à. Hồi đó, chú Daniel còn đang là đặc phái viên ở Luân Đôn. Cả gia đình trở về nhà sau một chuyến du lịch... trên con đường mưa thì thoáng in dấu chân người. Có nhiều người đã quen lưu thông phía bên phải đường vì phạm tại những

quốc gia quy định lưu thông phía bên trái đường. Thế là hai đứa nhỏ cùng vợ chú Daniel ra đi, còn chú tỉnh lại sau sáu tháng trong trạng thái hôn mê...”

Nói đến đây, mẹ cúi đầu.

“Mẹ nghĩ việc mà chúng ta thường thốt lên rằng tại sao? Có thể chính là vận mệnh. Wi Nyeong à, để khắc phục nó, chỉ có một cách duy nhất đó là chấp nhận. Chúng ta phải đón nhận nó bằng cả cơ thể mình. Cũng giống như con thuyền gặp sóng lớn, phải vượt qua con sóng mới đi tiếp được. Con người cũng vậy, chúng ta cần đổi đầu thì mới có thể bước tiếp. Hẳn là con người sẽ thấy buồn cho đến khi không còn buồn hơn được nữa. Hẳn là chúng ta cũng sẽ oán hận, hẳn là chúng ta sẽ ngẩng mặt lên trời và gào lên tại sao ông lại làm thế với tôi? Hẳn chúng ta sẽ gào tới khi cổ họng vỡ tung ra. Nhưng sau đó, chúng ta sẽ lại phải tự nhủ: “Nào, giờ thì đến lượt người khác rồi...”

78.

Và rồi, vào một ngày rất lâu sau đó, khi tôi rời xa mẹ thêm lần nữa, bà lại gửi thư cho tôi: Một tác giả từng nói: “Giữa kích thích và phản ứng có không gian. Trong không gian đó, tự do và sức mạnh tạo ra phản ứng. Sự trưởng thành và niềm hạnh phúc của chúng ta phụ thuộc vào phản ứng ấy”. Trước khi phản ứng, chúng ta cần suy nghĩ từ từ. Tuy sự việc xảy ra ngoài ý muốn nhưng chúng ta vẫn phải đối phó theo ý chí của bản thân.

Câu nói “giữa kích thích và phản ứng có không gian” không hề hiện lên trong đầu tôi kể cả về sau. Tuy tôi nói nó không hiện lên trong đầu mình nhưng không có nghĩa là tôi không hiểu câu chuyện. Con người sống và tự nhận thức được, nên dù cho đó là người nhìn thế giới này chỉ trong một ngày thôi thì cũng có thể hiểu được câu nói. Tôi trở vào phòng của mình.

Latte đang nằm cuộn tròn dưới giường tôi, khi tôi vừa mở cửa, nó lập tức hướng về phía tôi và ngẩng đầu lên. Tôi lại gần nó rồi ôm gọn con mèo vào lòng. Latte dụi vào tôi làm nũng. Thịnh thoảng mẹ nói.

“Lạ lùng ghê! Nỗi bất hạnh luôn ập đến với những người hiền lành... Hồi còn đi học, những đứa trẻ có bản tính xấu không được nói “to-rop-da [1]” mà phải nói “tu-u-rop-ta [2]”. Tuy khó khăn nhưng những gì mẹ biết bấy giờ là phải gặp được người chồng tốt rồi chung sống hạnh phúc, vui vẻ. Vậy mà những đứa trẻ hiền lành, ngây thơ lớn lên lại gặp phải những ông chồng bất bình thường và sống đời vất vả.”

Cứ mỗi lần nghĩ tới Coco, nước mắt tôi lại trào ra. Tôi cảm thấy được an ủi phần nào khi ngẫm nghĩ lời mẹ nói, Coco muốn đến gia đình tôi để nhận tình yêu thương trước khi ra đi. Nhưng điều đó không có nghĩa là nỗi đau ấy tiêu tan. Có tiếng gõ cửa. Tôi thấy Dong Bin đứng đó.

“Chị... Em nghe nói Coco đi rồi...”

Dong Bin thận trọng hỏi như thường lệ. Vừa nghe thấy từ “đi”, nước mắt tôi lại trào ra. Tuy tôi cảm thấy xấu hổ vì để em trai nhìn thấy nước mắt mình, nhưng nước mắt tôi vẫn tuôn rơi.

“Em xin lỗi, chị... Không hiểu tại sao khi thấy Coco nhìn mình chằm chằm, em lại quyết tâm dẫn nó về. Đúng là em đã làm việc không nên làm”.

Tôi vỗ nhẹ vào đôi vai gầy của Dong Bin.

“Không, không đâu, tại sao em lại xin lỗi chị... Dong Bin à, em đã làm đúng lắm. Nếu hôm đó không phải em nhìn thấy Coco thì nó sẽ chết với suy nghĩ mọi con người đều xấu xa. Coco đã đến với chúng ta và đón nhận tình yêu thương của mọi người trong gia đình mình, để biết được vẫn còn những người tốt trên thế gian...” cổ họng tôi nghẹn nghẹn.

Đến lúc này, tôi đã hiểu được tình cảm của mẹ khi nói câu đó. Mẹ cũng đau đớn lắm, nhưng phải chăng vì mẹ đã lớn tuổi nên mới như vậy? Khi nói câu nói ấy để an ủi đứa trẻ như Dong Bin, tôi đã hiểu được nỗi đau mà mẹ chịu đựng. Và tôi cũng hiểu ra phần nào nỗi đau vô hạn mà chú Daniel phải chịu đằng sau những trò chọc cười tôi.

Không phải, không phải vì chú và mẹ đã lớn tuổi nên mới thế. Đó đơn thuần là sự quan tâm của một người lớn dành cho một đứa trẻ mà thôi.

[1] Cách phát âm từ “bẩn”.

[2] Cách nói giảm, nói tránh của từ “bẩn” trong tiếng Hàn.

Mẹ mở cửa phòng hỏi chúng tôi, giọng vui tươi:

“Chúng ta gọi mỳ đen nhé?”

Mẹ đã cố gắng cất cao giọng. Tôi chẳng muốn ăn gì nhưng nghĩ đến tấm lòng của mẹ, tôi gật đầu.

“Những lúc thế này, mỳ đen là số một. Trộn đều rồi ăn xì xụp, bụng sẽ no căng, mà lạ là nếu bụng trở nên no tròn thì tâm hồn cũng rộng mở hơn...”

Sau khi mỳ được chuyển đến, ba mẹ con chúng tôi trộn mỳ rồi ăn. Đột nhiên, chuông điện thoại của mẹ reo.

“Ai lại gọi điện vào cuối tuần thế nhỉ?”

Mẹ vừa kiểm tra số điện thoại vừa cầm điện thoại lên. Mẹ lau miệng, đáp: “Vâng, tôi đây!”. Lúc đó, khuôn mặt mẹ bất chợt nhợt nhạt, xanh xao.

Mẹ nhìn ánh mắt của chúng tôi chốc lát rồi vào phòng nghe điện thoại. Tôi và Dong Bin gắng ăn hết mỳ đen mà vẫn chưa thấy mẹ bước ra. Chúng tôi dọn bát đĩa, đi vào phòng mẹ và thấy bà đang đứng bên cửa sổ. Tôi vừa vào, mẹ quay lại nhìn tôi, khuôn mặt tái nhợt.

“Mẹ không định ăn ạ?”

Tôi vừa dứt câu hỏi, mẹ lại gần rồi ôm tôi. Tôi cảm nhận được cơ thể bà đang run rẩy.

“Wi Nyeong, phải làm thế nào? Mẹ nên làm thế nào? Sao chuyện này lại xảy ra với chúng ta...”

Mẹ - người từng nói với chúng tôi rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra - trong giây phút này lặng lẽ ôm mặt, ngồi phịch xuống ghế.

“Sao thế mẹ? Chuyện gì xảy ra thế ạ?”

Ánh mắt lơ đãng, mẹ nhìn quanh rồi đứng dậy, mở cửa sổ phòng đọc. Mẹ lấy một điều thuốc ra hút. Đôi tay run rẩy bật chiếc bật lửa.

“Wi Nyeong... Bạn của ba Dong Bin gọi cho mẹ... Ba Dong Bin... hôm nay ông ấy bỏ bệnh viện, khoa điều trị ung thư, về quê rồi... Phải làm sao đây?”

Tôi chưa từng gặp ba Dong Bin. Tôi chỉ biết ông ấy là đạo diễn điện ảnh. Qua lời kể của mẹ, tôi chỉ biết ông ấy là người khiến bà đau khổ, và tự khiến chính mình trở nên bất hạnh.

Còn một sự thật nữa: Ông ấy không thể tiếp tục sự nghiệp kể từ sau khi chia tay mẹ tôi.

Mọi chuyện về Dong Bin và ba Dong Bin mà tôi biết đều qua lời mẹ kể. Dong Bin chưa từng được nhìn mặt ba ruột suốt thời thơ ấu. Khi mẹ tái hôn, Dong Bin cứ nghĩ dựng là ba ruột của mình và gọi ông ấy là “ba”. Nhưng khi dựng và mẹ chia tay, lần đầu tiên Dong Bin được gặp ba ruột. Đó là chuyện hơn hai năm trước. Mẹ đã khóc rất nhiều khi để thằng bé biết người bấy lâu nay nó gọi là “ba” không phải là ba ruột.

Mẹ ôm chặt Dong Bin vào lòng, ngủ cùng nó suốt ba đêm để kể nó nghe mọi chuyện. Nhưng Dong Bin, đứa trẻ luôn im lặng, lúc nào cũng chỉ biết tới sách vở ấy đã lặng lẽ vượt qua như mọi khi.

“Ngày ấy, mẹ thực lòng cảm ơn Dong Bin...”

Sau này, mẹ thường nói thế. Vậy mà người ba Dong Bin mới được gặp duy nhất một lần lại đang từng ngày vật lộn với bệnh ung thư. Nếu đúng là ba Dong Bin bỏ bệnh viện về quê... Nghĩa là lại thêm một cái chết nữa đang chờ đợi chúng tôi vào mùa thu này.

Đều là cái chết, nhưng việc Coco vĩnh viễn rời xa chúng tôi khác xa việc này. Vừa trải qua nỗi đau mất Coco, giờ gia đình tôi lại chìm trong không khí của một mất mát khác lại. Tôi đâu biết nói gì với mẹ lúc này.

Mẹ, người từng điềm tĩnh nhất trước cái chết của Coco, giờ đây đang quá đỗi mơ hồ, mông lung. Điều thuốc đã tắt ngấm tự bao giờ, mẹ lại bật lửa, châm lại thuốc.

“Mẹ biết sẽ như thế, người ấy chỉ biết đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác thôi, không nghĩ rằng mình sẽ... cũng chỉ biết uống rượu, mẹ biết sẽ như thế. Rốt cuộc thì... Ngay cả khi chung sống với mẹ, ông ấy cũng tự hủy hoại mình, đáng lẽ sau chia tay phải sống tốt hơn chứ... Tại sao tới tận phút cuối lại có thể tàn nhẫn với mẹ, với Dong Bin nhường này. Ông không được chết, phải sống có ý nghĩa hơn! Tại sao lại để mình bị bệnh...”

Vai mẹ run lên.

“Wi Nyeong à, mẹ không thể nói chuyện này với Dong Bin. Làm sao có thể nói vậy với đứa bé đã khó khăn lắm mới biết ba mình là ai, phải đối mặt với nỗi đau bằng một trái tim non nớt, vị tha. Làm sao mẹ có thể nói với Dong Bin rằng: “Dong Bin à, chú ấy nói ba con đã qua đời...” Wi Nyeong, sao mẹ có thể nói ra những lời như thế?”

Nước mắt mẹ tuôn rơi, thấm đẫm hai gò má.

“Phải làm gì đây, ông ấy không thể sống được sao? Chỉ cần ông ấy sống, dù có gây ra lỗi lầm gì với mẹ cũng được, chỉ cần ông ấy sống thôi mà, nếu mẹ đến thánh đường và nói với Thượng Đế mẹ sẽ tha thứ tất cả thì kỳ tích có xuất hiện chẳng? Nhưng mẹ có thể tha thứ cho ông ấy không? Dù tha thứ hay không, mẹ vẫn phải nói thế đúng không? Wi Nyeong, nói gì đó đi. Mẹ nên làm gì đây?”

“Mẹ... dù bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể chịu đựng được. Dù ai đánh mẹ, mắng mẹ, lấy hết tiền của mẹ, chỉ trích mẹ, mẹ đều có thể chịu đựng. Dù không thể chịu đựng, mẹ vẫn gắng gượng, nhưng với những đứa con mẹ yêu thương nhất, những chuyện này chẳng phải quá đáng lắm sao. Thật quá sức chịu đựng”.

Rốt cuộc sự sống là gì và cái chết là gì? Khuôn mặt mẹ hằn rõ nét đau thương, cảm giác như đang chết dần chết mòn. Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến một người dần suy sụp trước mắt mình. Chưa đầy mười phút trôi qua mà tưởng chừng khuôn mặt mẹ như già đi thêm mười tuổi.

“Mẹ thật sự có lỗi với các con. Vì mẹ gây ra quá nhiều tội... Mẹ đã làm các con đau khổ thế này. Dù có tìm cách bù đắp cho các con chừng nào chẳng nữa, dù cố gắng sống tốt ra sao chẳng nữa, cuối cùng mẹ vẫn chỉ là người mẹ mang lại thương tổn cho các con thôi... Mẹ đã sinh ra mấy đứa mà không làm gì được cho mấy đứa. Mẹ không có tư cách làm mẹ. Lẽ ra mẹ không nên sinh các con rồi trở thành người mẹ thế này... Phải làm sao đây?”

“Mẹ...”

Tôi lại gần, và ôm lấy mẹ. Khi mặt mình chạm vào đôi vai gầy nhỏ của mẹ, tôi đã hiểu được mình cần ai đó giúp đỡ thế nào. Tôi muốn cầu xin sự giúp đỡ nhưng tôi biết cả ba, cả chú Daniel, cả hai người họ đều không thể đến bên chúng tôi lúc này. Tôi cảm thấy thế giới sao mà quanh quẽ.

“Mẹ đâu có làm gì sai, đúng không? Con xin mẹ, đừng suy nghĩ như thế nữa. Mẹ đừng nói những lời như vậy mà. Với chúng con, mẹ luôn là người mẹ tuyệt vời. Chẳng phải mẹ bảo cái chết là một phần trong cuộc sống của chúng ta ă”.

Mẹ thở một hơi rồi lại nhổ nước bọt. Lại thêm một lần nữa rồi nói:

“Ừ, mẹ cần nghĩ đến Dong Bin trước. Wi Nyeong, chúng ta hãy chỉ nghĩ như thế. Mỗi khi gặp khó khăn, chúng ta hay chỉ nghĩ về điều này thôi. Nếu không, chắc sẽ điên lên mất”.

Mấy ngày sau đó, mẹ không nói bất cứ điều gì với Dong Bin. Đã mấy lần mẹ định nói ra nhưng dường như không đủ dũng cảm. Rồi mấy hôm sau, bà kiểm tra hòm thư điện tử và quyết định trò chuyện với Dong Bin.

“... Ba gửi thư cho con à?”

“Vâng”. Dong Bin trả lời gọn lỏn.

Mẹ liếc nhìn tôi với ánh mắt sợ hãi.

“Ba nói gì? Ba nói dạo này bạn à?”

“Vâng... Chắc là ba bạn... Ba chẳng nói gì cả... chỉ nói nhớ con thôi”.

Trong giây phút đó, ánh mắt tôi và mẹ giao nhau. Mẹ gật đầu nhìn tôi bằng ánh mắt chất chứa đau thương. Tôi gật đầu lại như muốn nói: “Mẹ à, phải nói thôi!”. Bà lắc đầu như nói: “Mẹ không thể!”. Chúng tôi đi ngủ sớm, Dong Bin vừa vào nhà tắm, mẹ liền theo sát tôi và bảo:

“Làm thế nào bây giờ? Chắc ông ấy nhớ Dong Bin lắm. Ông ấy là người đầy lòng tự trọng. Chắc ông ấy đau đớn lắm khi không muốn Dong Bin thấy hình ảnh mình bây giờ? Chắc hẳn ông ấy đau lắm”.

Lúc này tôi mới nhận ra mẹ đã từng yêu ba Dong Bin biết bao. Tôi đã hiểu bà chưa từng hết yêu người đàn ông ấy, người từng làm mẹ đau khổ, tổn thương và vất vả kể cả khi hai người chia tay, kể cả khi ông ấy không còn bên mẹ. Tuy không thể bên nhau, tuy cách xa nhau, mẹ vẫn mong ông ấy sống tốt. Chính vì vậy, trái tim mẹ càng trở nên đau đớn hơn. Mẹ đã nói thế này:

“Con người thật kỳ lạ. Mẹ luôn cho rằng việc mình đã ly hôn là sự thật hết sức quan trọng. Nhưng trước khi ly hôn, mẹ lại không muốn người ta biết mình vẫn muốn cùng người ta chung sống dài lâu cùng bọn trẻ”.

Chúng tôi ngồi trước bàn ăn chờ Dong Bin. Tiếng nước chảy từ phòng tắm của Dong Bin - cậu nhóc không hề biết chuyện - vọng ra tận bàn ăn. Tôi cảm thấy tiếng nước như tiếng mưa rơi nặng hạt.

Khi Dong Bin bước từ nhà tắm ra, tay mẹ bầu chặt lấy tay tôi. Mồ hôi lạnh rịn ra bàn tay mẹ. Dong Bin bước lại bàn ăn, vẻ mặt ngạc nhiên như hỏi: “Có chuyện gì thế ạ?”.

“Dong Bin à, mẹ có chuyện muốn nói với con. Chuyện quan trọng”.

Dong Bin ngồi xuống, uống nước. Nhìn gương mặt thản nhiên của đứa bé ấy, tôi thật muốn đứng bật dậy. Mẹ căng thẳng nuốt nước bọt rồi nói:

“Dong Bin, ba con đang ốm”.

Dong Bin suy nghĩ một chút rồi thản nhiên trả lời, làm như không có gì quan trọng: “Thế ạ?”. Nhưng làn môi mỏng cong lên như nhận thức được đã có chuyện. Mẹ im lặng đến bên Dong Bin, cầm tay và ôm lấy vai nó.

“Vì thế suốt thời gian qua ba không đến thăm con được. Con có hiểu cho ba không?”

Dong Bin cười nhạt, gật đầu.

“Dong Bin, ba con bị... ung thư”.

Ánh mắt Dong Bin như bị phủ sương mù. Mẹ siết lấy tay Dong Bin nhưng nó lại gạt tay bà ra.

“Ung thư gì ạ? Nghiêm trọng lắm ạ?”

Dong Bin chậm rãi hỏi. Khuôn mặt mẹ trở nên méo mó, nước mắt lại chực rơi. Mẹ cứ để nước mắt rơi và gật đầu.

“VẬY... ba sẽ chết ạ?”

Dong Bin lại hỏi. Mẹ ôm nó vào lòng. Dong Bin cố đẩy mẹ ra, nhưng mẹ ôm nó chặt lắm.

“Xin lỗi, Dong Bin, xin lỗi... mẹ xin lỗi... mẹ thật sự xin lỗi...”

Dong Bin không phản ứng, chỉ đẩy bàn tay mẹ ra, hành động lạ lùng của nó khiến tôi không tin nổi. Nếu lúc này mẹ buông lời Dong Bin, tất cả sẽ gục ngã nên bà chỉ biết siết chặt lấy Dong Bin.

Ngồi đối diện thằng bé, chứng kiến cảnh đó, tôi bật khóc. Dong Bin không đẩy mẹ ra nữa, ánh mắt nhìn xa xăm, đôi đồng tử trống rỗng không ai đoán được ý nghĩ ẩn sâu bên trong. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Dong Bin như vậy.

Tới tận sau này, có lẽ tôi vẫn không nhìn thấy thêm một ánh mắt nào buồn và trống rỗng như thế. Phải chăng khi nỗi đau dâng lên tột cùng thì đôi mắt trở nên mờ đục, vô hồn như vậy? Đối với chúng tôi, đó là khoảng thời gian vô cùng vất vả.

“Dong Bin à, ba con hiện đang ở quê, từng ngày từng giờ vật lộn với căn bệnh. Nếu con muốn, ngày mai mẹ sẽ đưa con xuống đó. Chúng ta hãy đến chào ba lần cuối, được không con. Nếu con muốn... à không, bây giờ cũng được, chúng ta có thể đi ngay”.

Dong Bin không nói gì, lại lặng lẽ gạt tay mẹ ra.

“Mẹ, con muốn ở một mình!”

“Ừ. Nhưng hãy để mẹ ở lại cùng con đến khi mẹ đi ngủ nhé. Dong Bin, đừng quên chúng ta luôn yêu thương con. Mẹ xin lỗi, xin lỗi con, nhưng Dong Bin à, chúng ta rất yêu thương con”.

Dong Bin từ từ gỡ tay mẹ ra, trở về phòng mình. Mẹ đi theo Dong Bin vào phòng. Chỉ còn tôi ngồi lại khóc một mình. Gia đình là gì? Tại sao không cho tôi một cuộc sống bình thường như bao người khác? Câu hỏi đã từ lâu bị tôi giấu trong lòng nay mới trào ra theo nỗi buồn. Lát sau, mẹ bước ra từ phòng Dong Bin.

“Dong Bin sao rồi mẹ?”

Mẹ bước đến, ngồi xuống cạnh tôi.

“Nó nói sẽ suy nghĩ thêm vài ngày. Có lẽ lúc đó nó sẽ bảo mẹ đi cùng... thật lạ, nó chìm vào giấc ngủ rồi... Dong Bin còn ngáy nữa. Thật may khi thằng bé đã chìm sâu vào giấc ngủ”.

Mẹ vừa lau nước mắt vừa cười. Lần này tôi lại gần ôm lấy mẹ. Gương mặt mẹ dường như mất hết sinh khí, bà nhẹ tựa vào vai tôi. Tôi đưa đôi tay chạm vào khuôn mặt mẹ và nói:

“Mẹ... con yêu mẹ... Mẹ là người mẹ tốt nhất thế gian”.

Tôi thật sự sợ hãi và lo lắng rằng mẹ mình cũng đi theo người đàn ông ấy.

Bề ngoài, Dong Bin không có chút thay đổi nào. Duy có điều vốn dĩ nó đã ít nói thì nay lại càng trở nên ít nói hơn. Mẹ bám chặt lấy Dong Bin khi nó đi học về, hỏi: “Con này... mai mẹ con mình đi nhé?”, nhưng cậu nhóc vẫn nghiêng đầu trả lời: “Con muốn suy nghĩ thêm chút nữa” như mọi lần.

Một tuần đã trôi qua, hàng ngày mẹ đều đưa mắt nhìn Dong Bin, còn thằng bé càng lúc càng say mê trò chơi điện tử hơn.

Nếu cũng nhận được hung tin tương tự, tôi sẽ ra sao? Nếu là tôi, tôi sẽ chạy ngay đến với ba. Có khi ngày ngày tôi sẽ vừa khóc vừa năn nỉ thần linh, đáng tối cao mà tôi chưa từng tin là có thật.

Tuy nhiên, Dong Bin vẫn tiếp tục chơi bắn súng trên máy tính. Một lần nữa tôi cảm nhận được tất thảy con người trên thế giới này đều khác biệt. Bởi tôi không thể khẳng định việc cậu em mà mình yêu quý đang chơi game có làm nổi đau với bất chẳng. Và cả mẹ, người từng can nhần liên hồi việc Dong Bin tốn nhiều thời gian cho mấy trò chơi vô bổ, nay lại chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn. Một cuối tuần nữa lại đến. Tôi đang chuẩn bị đến trường thì mẹ bước vào phòng tôi trong trang phục đen chỉnh tề.

“Wi Nyeong, giờ mẹ phải đi diễn thuyết ở DaeJeon...”

Tôi không suy nghĩ gì nhiều, định trả lời: “Vâng” thì mẹ ngồi phịch xuống giường tôi tựa như ngã xuống.

“Nghe nói ba Dong Bin vừa ra đi...”

Tôi búi tóc, quay lại nhìn mẹ. Mẹ đang ngồi trên giường, môi khép lại, không chút sức sống. Những đợt gió lạnh sớm mai lần lượt ủa vào, cửa sổ đang mở, da tôi sởn gai ốc.

“Nhanh... thế sao ạ?”

“Nghe nói hòng ông ấy có vấn đề nên cách đây khoảng một tháng có đến bệnh viện kiểm tra. Vì ông ấy còn trẻ mà... Hôm nay mẹ phải bỏ buổi diễn thuyết, mẹ cũng hủy hết các lịch trình khác rồi. Hôm nay thứ Bảy, mấy đứa nhỏ đều đang ngủ. Mẹ không biết nói gì nếu đánh thức tụi nhỏ dậy. Wi Nyeong, tối hôm nay... các con không đến trung tâm học nữa, hủy hết các cuộc hẹn khác đi nhé. Mẹ sẽ về sớm. Nếu Dong Bin có hỏi thì... Nếu thế thì...”

Mẹ khép môi, nhưng đôi môi vẫn mấp máy như muốn nói thêm. Lát sau, mẹ thở mạnh rồi nói:

“Con cứ nói với em mọi chuyện, cứ nói sự thật là được rồi”.

Giọng nói mẹ trong trẻo đến đáng ngạc nhiên, nhưng khuôn mặt xám đen lại. Có lẽ mẹ sẽ đi thuyết trình về chủ đề bãi bỏ án tử hình và sinh mệnh.

Mẹ, người đã từng chạt vật đi diễn thuyết về chủ nghĩa nữ quyền sau khi chịu bao đau đớn do ba Dong Bin gây ra, lại phải diễn thuyết về sinh mệnh vào sáng nay, buổi sáng ba Dong Bin qua đời.

Khi mẹ nói rằng cái chết duy nhất mà chúng ta có thể ngăn cản lại được trên thế gian này là tử hình, tâm trạng của mẹ thế nào? Từ sâu trong đầu, tôi nhớ tới cuộc hẹn đi xem phim tối nay với Jo Yu nhưng lại ngoan ngoãn gật đầu. Mẹ đang định ra khỏi phòng chợt ngoái đầu lại nhìn Latte đang nằm ở trong góc phòng. Mẹ hơi lưỡng lự rồi nói.

“Con nói với chú ở bệnh viện Angel đi, nếu có mèo con nào mà không có chủ thì xin chú một con. Latte không cô đơn sao? Có điều con phải yêu cầu bên đó kiểm tra sức khỏe cho nó trước. Tuyệt đối phải là chú mèo khỏe mạnh.”

Khi mẹ đi rồi, tôi ở lại phòng, bế Latte lên. Tuyệt đối nó phải là chú mèo khỏe mạnh, sẽ không chết.

Buổi tối hôm đó mẹ bảo chúng tôi mặc áo đen. Mẹ nói chúng tôi phải cùng nhau đến nhà thờ. Bình thường không bao giờ mẹ bắt chúng tôi phải đi nhà thờ cả, nhưng hôm nay nét mặt mẹ rất cương quyết, giọng nói trầm tĩnh đến lạ kì.

“Hôm nay, ba Dong Bin đã qua đời. Dong Bin... con hãy ghi nhớ ngày này. Sau này, ngày giỗ ba con chính là ngày hôm nay. Con hiểu không?”

Dong Bin từ từ gật đầu.

“Ba Dong Bin là một người rất xuất sắc, ông ấy là một nghệ sĩ đầy tinh tế sắc sảo và nhạy bén. Nếu nói phim điện ảnh không phải thứ cần dựa vào sức mạnh của vốn đầu tư mà vẫn có thể làm được tựa như viết một cuốn tiểu thuyết, thì ông ấy chính là một người rất nổi tiếng. Khi ba Dong Bin còn trẻ, nếu phim điện ảnh Hàn Quốc chiếm lĩnh thị trường như ngày nay, ông ấy hẳn đã để lại vô số tác phẩm. Dong Bin, con không được quên sự thật này”.

Dong Bin lại gật đầu lần nữa. Tôi tưởng tượng ra giây phút mẹ nói giống như nghi lễ mà riêng gia đình tôi đang tự tiến hành vậy.

“Thêm nữa, lý do ba không đến gặp con trong một thời gian dài chính là do ba hi vọng mẹ và dượng sẽ sống tốt với nhau. Ba con đã hi vọng rằng ba dượng là ba ruột con và mong con nhận được tình yêu thương từ ba dượng. Không phải là do ba không muốn nhìn thấy con. Ba vì con mà phải chịu đựng cả nỗi nhớ giày vò. Dong Bin, việc này con cũng cần phải ghi nhớ”.

Dong Bin cúi đầu. Mũi tôi cay cay, thẳng nhóc bám chặt lấy vạt váy của tôi và bắt đầu khóc. Mẹ nhìn Dong Bin, hốc mắt cũng đã rung rung. Mẹ nuốt nước bọt một cách khó khăn, lại nói.

“Tất cả những gì chúng ta có thể làm được bây giờ chỉ có duy nhất một việc. Hãy cùng cầu nguyện cho linh hồn của ông ấy... Chúng ta đi thôi”.

Mẹ hôm nay không còn là mẹ của ngày hôm qua nữa. Mẹ bây giờ trông thực sự mạnh mẽ.

Lần đầu tiên tôi đi nhà thờ là khi mẹ đến New Zealand thăm tôi. Khi đó, mẹ đã khóc suốt khi gặp lại tôi ở nhà nghỉ ấy. Đột nhiên mẹ hỏi tôi với đôi mắt sưng húp.

“Wi Nyeong, ở đây không có nhà thờ nào à?”

Đương nhiên tôi đã đoán được trước bản thuyết giáo của mẹ nên tôi trả lời.

“Con xin lỗi nhưng con thật sự không phù hợp với Đạo Kitô”.

Mẹ cười nhạt trước câu nói của tôi và nói: “Giỏi thật, thật là...” rồi mẹ lại tiếp tục nói với khuôn mặt buồn bã.

“Không phải mẹ đến đó để nhìn con. Chỉ là giờ mẹ rất muốn gặp Chúa”.

Tôi nhớ lần đó tôi hướng dẫn mẹ đến nhà thờ lớn trong thành phố, nơi mà nếu có bất cứ ai đó đến từ Seoul thì chỉ đến với mục đích chụp ảnh. Tôi nhớ đến lời nói khi mẹ đứng cầu xin trước thần thánh “Con rất nhớ Người”. Câu nói đó quả thật rất lạ lẫm với tôi.

Tôi đến New Zealand đã được một năm, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đi theo mẹ vào tận bên trong nhà thờ. Khi đó, tôi nhìn thấy trước nhà thờ là hình ảnh một người đàn ông khóa thân, bị treo mình lên trên thập tự giá. Và khác hẳn với những gì tôi nghĩ, đó không phải là hình ảnh của người phương Tây tôi luôn nhìn thấy, mà đó là khuôn mặt của tộc Maori, một thổ tộc tại New Zealand.

Khi đó, tôi như bị cuốn hút kỳ lạ bởi gương mặt của người đàn ông tộc Maori, chứ không phải người đàn ông phương Tây. Mẹ nói với tôi: “Nếu chán, con có thể ra ngoài ăn kem”, nên tôi bước ra phía trước nhà thờ. Lát sau, tôi quay lại nghe thấy mẹ nói: “Bởi vì con muốn nhìn Người rõ hơn, bởi vì con muốn Người nghe rõ giọng nói của con hơn”. Mẹ, người luôn tin rằng nhân vật ấy với trí tuệ ấy phải đến gần hơn để có thể nhìn thấy rõ hơn, để vị thần ấy có thể nghe thấy giọng mẹ rõ hơn. Tôi thấy những điều này thật buồn cười. Tuy nhiên, tôi lại không thể rời mắt ra khỏi gương mặt của người đàn ông tộc Maori được treo trên thánh giá ấy.

Tuy nhiên nhà thờ tại khu B mà ba chị em tôi cùng mẹ tìm đến, xuất hiện gương mặt của chúa Giêsu, khuôn mặt của người phương Tây. Và rồi thánh lễ Misa bằng tiếng Anh mà tôi không hiểu và thấy nhàm chán.

Tôi và mấy đứa trẻ không nghe được gì ngoài câu “Mời ngồi xuống, mời đứng lên”, nhưng quả thật mấy đứa trẻ rất giỏi chịu đựng. Mấy đứa luôn là những đứa trẻ hoạt bát, tôi cảm thấy rất khâm phục và tự hào về các em tôi. Mẹ tôi giờ cũng đang chấp hai tay lên cầu nguyện, giống như lúc mẹ đứng tại Thánh đường ở New Zealand.

Đến lúc này, mẹ không còn là một nhà văn nữa, mẹ cũng không phải là một người mẹ nữa, mẹ là người phụ nữ đã mất đi người chồng đáng thương, đang dẫn ba đứa con đến đây và cầu nguyện cho linh hồn của người chồng đã mất.

Nghiêm trọng hơn, nếu mẹ nói: “Chủ nhật hàng tuần, ông ấy đều đi chích ma túy” thì liệu rằng mẹ có đi theo những người đang tự cười nhạo kia vào nhà thờ nữa không? Nhưng thật sự

tôi không tin những thứ như là sự tha thứ hay sự ăn năn hối cải mà họ đang nói.

Bởi vì chính bản thân họ là người không dễ dàng tha thứ và ăn năn, hối cải nhất. Nhưng cũng bởi thần thánh có thể có thật nên mọi người đang cầu nguyện, dù cho lời cầu nguyện ấy không liên quan đến lễ thánh Misa. Chúng tôi cầu nguyện cho linh hồn của ba Dong Bin, cho mẹ con tôi, cho sức khỏe của ba tôi, chúng tôi cầu nguyện vì vấn đề cấm hút thuốc lá nữa. Đức cha mặc chiếc áo dài trắng bắt đầu buổi thảo luận. Đức cha chắc đã hơn năm mươi tuổi. Đương nhiên tôi không muốn nghe, nên tôi đã gửi tin nhắn cho Jo Yu hỏi xem khi nào có thể đi xem được bộ phim mà hôm nay chúng tôi bỏ lỡ. Đang gửi tin nhắn, đột nhiên có giọng nói thổi vào tai tôi.

“...Đúng vậy, cách đây không lâu, thầy hiệu trưởng cũng đã có buổi nói chuyện đặc biệt, nhưng quả thật ly hôn là một vấn đề rất lớn. Tôi cũng không hiểu tại sao con người lại làm thế”.

Tôi dừng gửi tin nhắn, nhìn theo mẹ. Gương mặt xanh xao của mẹ cứng lại.

“Sao người ta lại không biết nhẫn nhịn gì thế. Không hợp nhau một chút là ly hôn.

Nghe nói gần đây bọn trẻ chẳng biết quan tâm lẫn nhau? Thực sự tôi không thể nào hiểu nổi.

Nếu chịu nhường nhịn nhau một chút thì đã chẳng có chuyện gì...

Tôi muốn kể cho các bạn nghe chuyện về cô gái nọ đăng trên một tờ báo...

Cô ấy có ông chồng chẳng chịu làm ăn, hay đánh đập vợ, lại còn có tật lẳng nhăng thế mà...

Cô ấy cứ cam chịu như thế, dành hết tình yêu, lo lắng chăm sóc cho chồng.

Cứ thế suốt bốn mươi năm, đến trước khi cô ấy chết, sắp quay về bên Chúa, người chồng mới hối cải, nắm tay vợ, ông ta vừa khóc vừa nói lời xin lỗi”.

Nếu nơi đây không phải nơi cầu nguyện cho linh hồn ba Dong Bin, không biết chừng tôi đã bật cười. À không, nếu không phải là nơi như thế này thì tôi đã đứng phắt dậy và bỏ đi. Nhưng mọi con chiên đều là người hiền lành, tất cả đều lắng nghe trong yên lặng.

Tôi liếc nhìn mẹ. Mẹ đang cúi đầu, nhắm mắt. Đức cha tiếp tục bài giảng đạo.

“Mọi người không có tính nhẫn nhịn. Những bà mẹ ngày xưa có biết cách nhẫn nhịn không? Tôi đã sưu tầm và chia sẻ câu chuyện của cô gái nọ với những người vừa mới ly hôn. Có một cô gái định ly hôn, sau khi xem bài báo đó đã viết thư xưng tội với tôi trong nước mắt. Cô ấy nói rằng sẽ cầu nguyện cho chồng cho đến lúc chết và cố gắng chịu đựng nhiều hơn nữa...

Lúc nào cũng phải tâm niệm như vậy. Chẳng phải cuối cùng vì cái chết của cô gái kia đã cứu được ông chồng hay sao? Nếu cô ấy không thể chịu đựng nổi và ly hôn thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Như vậy gia đình sẽ tan nát và những đứa trẻ lớn lên trong một gia đình như thế không phải là vấn đề đáng lo ngại sao? Có đến 80% tội phạm thanh thiếu niên là những đứa trẻ lớn lên trong những gia đình đổ vỡ hôn nhân... Chúng sẽ trở thành vấn đề xã hội”.

Bài giảng luận chán ngắt cứ tiếp tục mãi như thế rồi cuối cùng cũng kết thúc.

Ba chị em tôi - những đứa trẻ trong gia đình đổ vỡ - cùng mẹ - người phụ nữ vì không thể chịu đựng thêm được nữa đã ly hôn ba lần - cùng đứng dậy và cầu nguyện. Mẹ cầu nguyện điều

gì nữa. Lát sau mẹ nói:

“Mẹ ấy à? Mẹ đã cầu Chúa rằng con xin Người hãy làm cho bài giảng luận của Đức cha nhanh kết thúc”.

Ngay khi những mĩ từ ấy vừa kết thúc, mẹ dắt chúng tôi bước ra ngoài.

Tâm trạng của tôi, của mẹ và đương nhiên của cả hai đứa em đều không tốt. Buổi tối mùa thu dần chìm xuống. Mẹ cứ đứng như vậy một lúc lâu rồi cất tiếng nói vui vẻ như thể đã cân nhắc kỹ xem mình nên làm gì.

“Mình đi ăn sushi mà Dong Bin thích nhé?”

Chỉ có cậu út trả lời “Vâng”, Dong Bin và tôi đều không đáp.

“Cái đó đắt lắm”.

Mẹ nhìn Dong Bin và nói: “Không sao, mẹ kiếm được nhiều tiền mà. Sách bán chạy lắm. Nên không sao. Nhà mình không cần ăn sushi ủ bột nữa”.

Cứ mỗi khi khó khăn, mẹ đều giả vờ dửng dưng cảm như thế, mẹ đứng trước mặt Dong Bin và nói: “À không, không sao cả. Ăn sushi ủ bột cũng được. Chỉ cần có cái ăn thì ăn gì cũng được. Hôm nay mẹ sẽ ăn hết mình! Sao hôm nay mấy đứa lại giả vờ có hiếu như thế?”

Có một chuyện thật lạ. Vì cái chết của ba Dong Bin, cái chết của Coco và vì bài giảng luận của Đức cha mà tôi chẳng còn muốn ăn cơm, nhưng sushi lúc nào cũng ngon. Dong Bin cũng ăn ngon miệng lắm. Mẹ nhâm nhi một chút bia, nhìn chúng tôi đang xếp chồng đĩa với vẻ thích thú và nói:

“Có điều, sau này năm mươi năm, đến sinh nhật lần thứ 60, nếu mẹ... chết...”.

Trước cái chết của ba Dong Bin, tôi đã nghĩ nếu ba tôi chết thì tôi phải làm sao. Đột nhiên mẹ nhắc đến việc mẹ chết, cổ họng tôi nghẹn ứ, cảm giác vô cùng khó chịu.

“Mẹ nói là khi mẹ sáu mươi tuổi?”

Lũ em tôi cười lớn, vừa nghĩ đến đó tôi cũng bật cười.

“Phải rồi, đến khi mẹ sáu mươi tuổi, nếu mẹ mất, chúng con sẽ tập trung mỗi năm một lần như hôm nay và nghe giảng kinh rồi ăn cơm.

Đó là những gì mẹ mong đợi. Chẳng khó khăn gì cả đúng không?

Và đến lúc đó mẹ đã bán căn nhà ở nông thôn, chúng tôi sẽ chôn thi hài mẹ dưới cây Zelkova [1] ở căn nhà tỉnh Gangwon.

Người chết rồi sẽ hiến tặng hết mọi thứ có thể tặng. Và thế là kết thúc.

Thay vì chuyện xin lỗi hay những câu chuyện tế nhị khó chịu, mẹ sẽ mua một đĩa sushi cho các con nhé”.

Sau này tôi đã đọc được dòng chữ khắc trên bia mộ mà mẹ đã viết trong bài phỏng vấn.

“Tôi đã yêu hết mình, bất chấp chịu tổn thương, chịu đau đớn và tôi đón nhận mọi thứ như một phần trong cuộc đời huy hoàng ấy, bây giờ tôi chỉ muốn nghỉ”.

Trên đường về nhà, chúng tôi cũng chẳng để tâm nhưng mẹ đã mua cho mỗi đứa một que kem còn đắt tiền hơn cả mỳ tương đen. Cầm cây kem trên tay, đứng trước đèn giao thông, mẹ gọi tôi.

“Bác Seo Jeo Ma sẽ đến nhà. Con cho các em đi ngủ, các em đánh răng xong, con nhất định phải kiểm tra. Mẹ về hơi muộn. Con đừng đợi, cứ ngủ trước đi!”

Bằng trực giác, tôi biết mẹ muốn đi uống rượu.

Và tôi biết rằng người bên cạnh mẹ lúc đó không phải là tôi mà là chú Daniel.

Tôi cảm thấy thật may mắn nhưng cũng có chút gì đó man mác buồn.

[\[1\]](#) Một loài cây lá dài mép răng cưa và hoa nhỏ màu xanh.

Tôi dắt các em về nhà, bác Seo Jeo Ma đón chúng tôi với vẻ mặt lo lắng. Vẫn giữ phong thái điềm tĩnh mọi khi, bác Seo Jeo Ma căn nhắc giống mẹ “đi đánh răng ngay”, “viết nhật ký nào”, v.v... Vẻ mặt điềm tĩnh, có phần hơi cộc cằn, nét mặt thường ngày của bác Seo Jeo Ma lại khiến tôi cảm thấy lạ lẫm vô cùng. Chuẩn bị xong mọi thứ, tôi bước vào phòng Dong Bin. Nó đang cầm quyển sách nằm trên giường.

“Em đang đọc gì thế?”

Ngay khi tôi hỏi, Dong Bin đáp “Ừ thì... đọc cái cần đọc”. Tôi phân vân không biết nên nói gì thì Dong Bin hỏi “Chị ơi, bao giờ mới có phần 6 Harry Potter?”. Một câu hỏi bất ngờ, nỗi đau vụt qua như dao cứa vào một góc trái tim tôi, mắt tôi nóng rát.

“Không biết... Chẳng phải bây giờ nhà văn J.K. Rowling mới đang viết sao.”

Tôi đáp lại bằng giọng cộc cằn.

“Không thể viết nhanh hơn được sao?”

Dong Bin khẽ ấn kính lên và nói như thế.

“Bộ em tưởng dễ lắm chắc? Thử nhìn mẹ xem hàng ngày đều vắt óc suy nghĩ, một năm không thể viết nổi một cuốn sách.”

“À. Mẹ mình cũng là một nhà văn mà. Nếu mẹ bớt uống rượu, ít căn nhắc chúng ta hơn thì chẳng phải là sẽ viết nhanh hơn sao?”

“Được rồi, đừng thức khuya quá, lát nữa phải đi ngủ sớm biết chưa”.

Tôi ra khỏi phòng Dong Bin. Nước mắt như chực trào, tôi bước nhanh thật nhanh, Dong Bin gọi với theo tôi. Tôi quay đầu: “Ừ”, Dong Bin nói điều gì đó: “Không sao đâu chị. Chẳng có chuyện gì cả”.

Tôi muốn nói: “Dong Bin, chị rất vui vì em là em của chị”. Nhưng tôi không thể nói một câu kỳ lạ như thế với em trai. Tôi chỉ nói:

“Nếu lát vẫn không buồn ngủ thì sang phòng chị, chị sẽ nấu mì cốc mà em thích”.

Nếu chúng tôi là chị em cùng cha thì lúc này sẽ tốt hơn hay tệ hơn, nói thật là tôi cũng không biết nữa. Nhưng có một điều chắc chắn là vì khác cha nên có lẽ sau này chúng tôi sẽ phải chia sẻ cùng nhau nỗi buồn này đến ba lần. Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy Dong Bin rất đáng thương vì phải trải qua chuyện này khi còn quá nhỏ. Dù là người con trai lớn nhất trong nhà, nhưng đứa bé ấy vẫn chưa thể cảm nhận hết nỗi buồn mà mình đang phải chịu đựng. Tôi đi ra phòng khách, bác Seo Jeo Ma đang uống bia một mình – việc mà gần như bác ấy chẳng bao giờ làm.

“Bác uống bia ạ?”

Bác ấy đáp lại bằng một câu hỏi: “Ừ, cháu muốn uống một cốc không?”

Bác Seo Jeo Ma từng nói gần đây một lỗ hổng đã xuyên thủng trái tim bác để ngọn gió se lạnh

mùa thu đi qua, không hiểu bác ấy đã phải sống thế nào. Tôi ngồi xuống bên bác Seo Jeo Ma.

“Bác có quen ba Dong Bin không?” - Tôi hỏi.

Thay vì trả lời, Bác Seo Jeo Ma thở dài.

“Quen chứ, ông ấy đẹp trai và tinh tế, tính cách đôi khi sắc bén và có cả lúc mềm mỏng... chỉ một từ thôi, nghệ sĩ”.

“Nghệ sĩ có vẻ rất khó sống. Thi thoảng nhìn ba, con cũng nghĩ ông ấy rất khó sống như một cặp vợ chồng với một nhà văn như mẹ”.

Bác ấy không nói gì, rót đầy bia vào chiếc ly không. Suy nghĩ một lúc, bác nói tiếp:

“Ba Dong Bin - một đạo diễn nghèo - kết hôn với mẹ con - một người phụ nữ nghèo khổ, lại đã ly hôn - khiến mẹ các con bất ngờ nổi tiếng. Bản thân mẹ con cũng không ngờ đến chuyện đó. Bác cũng đã rất ngạc nhiên. Ba quyển sách của mẹ con đã leo lên hạng sách bán chạy nhất, những lời đề nghị phỏng vấn cũng tăng lên, trái lại, công việc của ba Dong Bin ngày càng tệ... Nhờ tiền bán sách mẹ con mua được nhà ở rồi xe ô tô. Đối với một tiểu thuyết gia, đúng là vận may khó kiếm... Nhưng gương mặt mẹ con luôn u ám. Mẹ con thi thoảng đến chỗ bác tâm sự. Chị ơi, nếu chỉ có một người trong nhà công việc được thuận lợi thì em ước người thuận lợi ấy là ba Dong Bin, giá mà được như thế... Em đúng là nữ quyền quá phải không chị?

Bác cười. Mẹ con thường nói chuyện một mình... Nếu mọi chuyện ngược lại thì sẽ thế nào nhỉ... Thi thoảng bác nghĩ giống mẹ con. Nếu mọi chuyện ngược lại thì sẽ thế nào?”

Bác Seo Jeo Ma đắm chìm trong dòng suy nghĩ và lại tiếp tục thở dài.

“Mẹ con ấy, bác đã can ngăn khi mẹ con nói ly hôn với ba Dong Bin. Quả thật dù chỉ là hình thức thôi cũng nên duy trì cuộc hôn nhân ấy, người khác không biết vẫn tưởng đang sống chung một nhà... Bác thấy thật tiếc nhưng phải làm sao đây? Mẹ con trước đó rất nổi tiếng, giờ lại là mẹ của hai đứa con khi mới ba mươi ba tuổi. Thà rằng ly hôn đến lần thứ hai còn tốt hơn là tìm đến cái chết. Tất cả bạn bè, họ hàng bên ngoài đều nói như thế. Nhưng mẹ con, không gặp gỡ ai, không ra khỏi nhà trong suốt ba tháng, chỉ một mình, lại ly hôn thêm lần nữa... Lúc bấy giờ mẹ con đến tìm bác. “Chị ơi, bây giờ bên em chẳng có một ai. Em không biết sẽ làm gì sau này. Không có ai chăm sóc Dong Bin nên em không thể tự sát được. Sống thế này đâu phải là sống. Em đã chết rồi nên không thể chết thêm được nữa”. Thực sự bác không thể hiểu nổi mẹ con...

Bác thường xoa dịu mẹ con, khuyên mẹ con thử hẹn hò với một người đàn ông khác xem sao. Mẹ con khóc rất nhiều. Mẹ con thực sự đã khóc rất nhiều”.

Tối đó mẹ thức khuya. Khác với mọi hôm, mẹ bước khỏi phòng Dong Bin, đứng yên hồi lâu và đi vào phòng khách. Bác Seo Jeo Ma và tôi vẫn không thể nào chợp mắt nên cũng vào phòng khách với mẹ. Mẹ ngồi sụp xuống ghế, gương mặt lộ vẻ kiệt quệ. Hàng lệ dài vẫn còn in mờ trên má, đôi môi khẽ giật.

“Dong Bin là đứa trẻ từ nhỏ đã rất ngoan. Con không biết mẹ biết ơn em con nhường nào đâu”.

“Đêm nay... đừng nghĩ gì cả, ngủ một chút đi, hay uống thêm chút rượu chứ?”

Bác Seo Jeo Ma hỏi, giọng đầy ái ngại.

“Chị, em phải trải qua chuyện này đến hai lần sao? Những người đó không thể sống lâu hơn em sao? Biết rằng chia tay sẽ tốt hơn nhưng em làm sao chịu đựng nổi cái chết của họ...”.

Mẹ nhăn mặt và khóc như một đứa trẻ.

“Đừng nói những lời vô ích. Hôm nay đừng nghĩ gì cả”.

Mẹ như đang lẩm bẩm điều gì, rồi hai tay ôm mặt và bật khóc.

Bác Seo Jeo Ma và tôi không thể nói được gì. Dù chúng tôi nói gì, điều đó cũng là một phần trong câu chuyện của mẹ.

“Vừa nghe tin buổi sáng, em không thể tự lái xe... em bắt taxi đến... Nhiều điều hiện lên trong đầu em. Lần đầu tiên em thấy đau đớn như thế, em không thể bắt kịp thước phim đang chiếu thật nhanh trong tâm trí người đó, em cảm thương, suy nghĩ về Đức Chúa cũng dần lịm. Người đó đã bỏ lại em và ra đi, sao anh ta lại có thể đối xử với em như thế... Wi Nyeong, vì sao? Con người chết đi, ba Dong Bin chết rồi... Thậm chí mẹ đã đi thuyết giảng rằng sinh mệnh con người thật đáng quý nhưng từ lúc này mẹ sẽ phải chiến đấu với bản thân. Mẹ đang nghĩ hoàn cảnh của mẹ vốn không phải như vậy, làm sao đặt người chết phía trước và chiến đấu hết mình. Trước mặt mọi người thì thuyết giáo về sinh mệnh, trước mặt bọn trẻ thì phải nghiêm trang tưởng nhớ về người đó... Trước mặt Chúa thì cầu nguyện cho người đó... Rốt cuộc mẹ là cái gì?”

Mẹ xé rách tờ khăn giấy đưa lên mũi.

“Mẹ không biết... Mẹ ghét cái chết... Cho dù có giỏi giang đến đâu mẹ cũng ghét việc con người không chịu trân trọng mạng sống... Nhưng vẫn còn một điều may mắn, trước khi chết, người đó có người phụ nữ mà mình yêu thương bên cạnh. Có người phụ nữ đó nên không còn cô đơn, làm sao có thể cô đơn cơ chứ, dù sao có cô ấy ở bên cũng là niềm an ủi lớn”.

Mẹ xỉu đi trên ghế sofa. Bác Seo Jeo Ma và tôi dìu mẹ vào giường. Đặt mẹ nằm xuống xong, tôi ngồi lặng im bên thành giường. Mẹ không thay quần áo, nằm nguyên như thế, mắt nhắm nghiền không còn chút sức lực.

“Mẹ xin lỗi, Wi Nyeong”.

Tôi lặng im vuốt nhẹ mái tóc mẹ. Tóc mẹ ướt đầm. Đối với mẹ, mấy ngày vừa qua thật quá mệt mỏi.

“Mẹ, nếu có con mèo nào lạc đến thì con gọi chú ở bệnh viện Angel nhé”.

Mẹ nhìn tôi như thăm hỏi: “Con nói gì vậy?”, rồi tức khắc đôi mắt đầm lệ ánh lên nụ cười.

“Chẳng phải con nói sẽ chọn một con mèo chắc chắn không chết hay sao?”

“Vâng. Có một tin vui, hôm nay con thấy cân nặng của Latte đã là 700 gram. Gấp đôi so với hồi con dẫn nó về đây ạ”.

Mẹ ngừng trong giây lát. Trong khoảnh khắc yên tĩnh lắng đọng đó, trong đầu tôi và mẹ hiện lên hình ảnh mèo con Coco xám tro hiền lành, hoạt bát. Có lẽ rất lâu sau, chúng tôi vẫn cùng nhau ngồi trầm ngâm, trong khoảnh khắc nào đó, chúng tôi không nói gì, chú mèo ấy nhẹ nhàng chạy đến ngồi bên trong yên lặng. Bởi lẽ mẹ và tôi thực sự rất yêu quý chú mèo ấy, và có lẽ mèo con cũng yêu quý chúng tôi.

“Latte khỏe mạnh là tốt rồi!” - Mẹ gượng cười.

“Mẹ ơi, hôm nay con sẽ trở về nhà mình, con đã đặt tên cho con mèo không chết. Tên nó là Parangse. Parangse sống trong ngôi nhà ngập tràn vui vẻ của con”.

Một ngày cuối thu, nhà tôi có thêm một thành viên mới. Cuối cùng cũng có tin từ bác sĩ bệnh viện Angel. Bác sĩ gọi điện cho tôi, tôi đến vào buổi tối, nhìn thấy bác sĩ mang theo một chú mèo con trắng xinh. Oa! Thật bất ngờ. Tôi ngắm nhìn nó, một nhóc mèo có bộ lông trắng như tuyết càng làm nổi bật lên đôi mắt màu xanh lam như ngọc. Nó nhìn tôi với cặp mắt đầy hiếu kỳ. Trong giây phút đó, ánh mắt màu xám của Coco hiện lên trong mắt tôi.

Tôi không thể đến gần chú mèo đó. Không biết sao mình lại có suy nghĩ kỳ lạ thế nhưng nếu tôi tới gần nó, nếu tôi thích nó quá thì thật có lỗi với Coco. Lúc đó, trong đầu tôi vang lên câu nói của mẹ vào tuần trước.

“Con hãy nghe câu chuyện đời xưa về David. David là người nhận được nhiều tình yêu của Chúa nhất trong lịch sử Israel, là cha của Solomon. David vốn có năm người vợ. Các con đừng nghĩ đó là sự lạ, đó chỉ là cách sinh tồn của những phụ nữ yếu đuối giữa sa mạc. Mẹ ư? Đương nhiên dù ở giữa sa mạc mẹ vẫn ghét phải sống chung với một người đàn ông như thế. Ông ta có tới năm bà vợ, vậy mà còn đem lòng yêu một phụ nữ đã có chồng, và gây nên cái chết của chồng cô ta, rồi cùng cô ta, nói thế nào đây, ngoại tình và sinh ra một đứa bé. Nhà tiên tri đã cảnh báo sai lầm của David. Đứa trẻ sinh ra từ mối quan hệ sai trái ấy sẽ chết. Không phải David không hề phạm lỗi mà ông ta đã biết tình ngộ trước hành động sai trái của bản thân. Ông ta xé quần áo, tuyệt thực và cầu Chúa rủ lòng thương đứa bé. Dù cầu nguyện nhiều ngày như vậy, đứa bé kia vẫn chết. David lại ăn thức ăn ngon, lại mặc quần áo đẹp. Các vị thần lấy làm lạ. Nhưng David nói: “Giờ đây tôi có tiến về phía đó, con tôi cũng không thể đến bên tôi. Vì thế giờ đây tôi phải sống cuộc đời tôi”. Sau này Solomon đã tái sinh, được người đời biết đến với sự khôn ngoan”.

Mẹ vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi.

Tôi ngẫm lại trong đầu một lần nữa những lời mẹ nói. “Giờ đây tôi có tiến về phía đó, con tôi cũng không thể đến bên tôi. Vì thế giờ đây tôi phải sống cuộc đời tôi”.

“Bác sĩ ơi, con mèo này không phải giống mèo vùng Siberia chứ ạ?”

Nghe tôi hỏi, bác sĩ khẽ mỉm cười.

“Wi Nyeong, cháu có vẻ biết nhiều về mèo quá nhỉ?”.

“Giống đó đắt lắm. Con mèo này cũng bị người ta bỏ rơi sao?” - Lòng tôi nôn nao lo sợ.

Bác sĩ lại cười.

“Không phải bị bỏ rơi, đây là con mèo mà bạn chú, Nyu Suk đã nuôi. Nó sinh được bốn con mèo con nên chú ấy cho chú một con”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm nhìn bác sĩ, bác sĩ đưa tôi bế chú mèo trắng như tuyết đó.

“Mình không thể làm chuyện khiến Coco đau lòng được, chị xin lỗi... Đây là điều tôi đặc biệt dành riêng cho mèo con. Chà, Wi Nyeong, chú mèo con ốm yếu đã không còn trên thế gian này nữa nhưng chỉ ít con mèo này cũng sẽ không chết trong thời gian tới”.

Con mèo trắng như tuyết, chiếc mũi nhỏ nhọn như mũi cáo, nằm trọn trong vòng tay tôi. Nó khẽ liếc nhìn tôi, dụi bộ lông mềm mại vào tay tôi, niềm vui tràn ngập khiến trái tim tôi muốn vỡ tung. Tôi thốt lên trong vô thức.

“Hãy chăm sóc nó thật tốt! Latte là con mèo cái nên chú đã chọn một con mèo cái nữa. Khi chú quay lại để tiêm phòng hi vọng sẽ nhận được tiền chữa bệnh”.

Thật kì lạ, lúc tôi cảm thấy mệt mỏi và bất hạnh thì cuộc đời dường như cũng trở nên đen tối, chỉ còn lại toàn những điều xấu xa như thế. Khi tôi hạnh phúc và bình an thì thế gian tràn đầy những thương yêu màu hồng ấm áp. Không phải, thực tế thì hoàn toàn ngược lại.

Mọi người đang ăn cơm, nghe tin tôi về nhà vội chạy ra cửa trước.

“Oa, lần đầu tiên em được nhìn thấy một con mèo đẹp như thế. Nhìn giống hệt công chúa tuyết. Chị đã đặt tên cho nó chưa? Đặt là *Công chúa tuyết* nhé?” - Hai đứa em tôi đầy hào hứng.

“Không phải, trên đường về chị đã nghĩ rồi, tên nó sẽ là Milky. Chị định đặt là Parangse [1] nhưng giờ chị đổi ý rồi. Bộ lông nó trắng muốt thế kia. Đặt tên Milky [2] là hợp nhất”.

Bé mèo trắng Milky nhào khỏi vòng tay tôi và nhảy nhót lung tung trong nhà. Nó chui xuống gầm ghế sofa rồi lại chui vào gầm bàn ăn, chúng tôi chạy theo để bắt Milky. Nó chạy vào phòng em tôi, chui vào sâu trong ngăn kéo. Mọi người chạy loạn xạ để bắt Milky, bữa tối trở nên hỗn loạn.

“Con mèo trông như công chúa nhưng tại sao lại bừa bộn thế hả?” - Cậu út Je Je vừa cười vừa nói.

Mẹ vẫn ngậm dưa trong miệng, nhìn con mèo trắng và nói:

“Con mèo kia dù nói thế nào cũng không có vẻ gì giống mẹ cả? Lúc ngồi yên trông thật lạnh lùng, kiêu ngạo... khi nô đùa thì đúng là hết nói nổi. Cuối tuần trước mẹ đến họp lớp cấp một, một chú từng kết đôi với mẹ ba mươi lăm năm trước bảo thế này, “Tại sao một đứa nhóc như cậu lại có thể viết tiểu thuyết? Thoạt đầu thấy tên cậu trên báo, tôi đã không tin nổi”. Bản thân mẹ nhớ rằng ngay từ hồi nhỏ mình đã là một đứa trẻ mọt sách. Bực thật”.

Dong Bin quay lại bàn ăn, chen ngang vào câu chuyện.

“Nếu mẹ mà làm loạn thì đúng là không có cách gì ngăn nổi, lúc mẹ ngồi yên một chỗ không phải lạnh lùng, kiêu ngạo mà là đáng sợ. Bất cứ khi nào cũng có thể hét lên: Dong Bin! Mẹ bảo bỏ đồ vào giỏ giặt kìa. Dong Bin! Mẹ phải nói bao nhiêu lần nữa mang bát ăn vào bếp. Được rồi, Dong Bin à! Dong Bin!”

Ba chị em chúng tôi ôm bụng cười. Dong Bin bắt chước giọng căn nhắc của mẹ thật là giống, đến cô Mak Dal cũng cười rúc rích, gật đầu tán thành. Có vẻ mẹ đang giận dữ.

“Mẹ như thế lúc nào? Những chuyện đơn giản như thế mà các con cũng không làm nổi nên mẹ mới thế chứ.”

Không thể phủ nhận được những điều chúng tôi vừa chỉ trích, mẹ hạ giọng bình tĩnh nói. Ngay lúc đó, em tôi lại chen ngang:

“Hôm qua con đang viết nhật ký thì cô giáo nhìn con hỏi: Ở nhà mẹ em hét lên như vậy sao? Có lẽ mẹ con cứ tưởng con bị điếc. Nói đi nói lại mười lần điều chỉ cần nói một lần, quát lên khi chỉ cần nhẹ nhàng diễn đạt”.

Mẹ tôi không khép được miệng, trợn mắt nhìn em tôi.

“Con... con đã viết tất cả những chuyện đó vào nhật ký sao? Cô giáo con sẽ nghĩ mẹ là một tiểu thuyết gia thế nào đây!”

Nó đáp lại: “Vâng” với vẻ mặt có phần tự mãn, như thể điều đó là đương nhiên.

Mẹ bỏ đĩa xuống bàn, hỏi lại em tôi: “Con đã viết gì?”

“Trước đây có lần mẹ uống rượu xong còn về nhà nhảy múa...”

Mẹ lắc đầu.

“Con, sao con lại dám viết như thế? Phải viết những chuyện như cãi nhau với bạn rồi làm lành hay những chuyện trong sách con đã đọc chứ, thậm chí viết về thời tiết. Mang nhật ký ra đây mẹ xem!”

Ba chúng tôi cùng liếc mẹ. Mẹ biện minh như thể đã nhận ra mình vượt quá giới hạn.

“À không, phải viết đúng ngữ pháp, chính tả nữa chứ”.

Mấy đứa em tôi bĩu môi.

“Nhật ký chỉ cho bản thân mình xem thôi, mẹ. Vì cô giáo mắng nên con mới cho cô xem. Thế nên con đã không viết chuyện cô giáo quát mắng chúng con”.

“Em con bây giờ đã hiểu sự đời rồi đấy ạ” - Dong Bin vừa nói vừa cười rúc rích.

[1] Con chim xanh, chỉ vẻ đáng yêu, xinh xắn.

[2] Có nghĩa là “sửa”.

Việc có thêm một thành viên mới là điều thật đáng mừng. Kể từ sau khi Milky tinh nghịch về nhà tôi, sự ra đi của hai sinh mệnh ập đến với chúng tôi vào đầu mùa thu ấy đã biến mất như chưa từng xảy ra. Và tôi, bận rộn với việc chăm sóc hai nhóc mèo đến mức không hề biết thời gian đã trôi qua nhanh như thế nào. Khi đã trở nên quen với việc sống cùng mẹ, dần dần chúng tôi thấy thoải mái hơn, quan tâm đến nhau, tò mò về nhau, trông đợi vào nhau, tất cả những điều đó phần nào trở thành một thói quen. Kể từ đó, điều được gọi là cuộc sống thường ngày đến với chúng tôi lúc nào mà chính bản thân mình không hay.

Một lần mẹ bước vào phòng tôi khi tôi đang chơi cùng chú mèo con. Mặt mẹ tối sầm lại. Mẹ nhặt đôi tất, cái áo ngủ mà tôi vừa cởi, ném mạnh xuống rồi nhìn tôi với ánh mắt nghiêm nghị.

“Tại sao mấy thứ này ở đâu con cũng vứt được thế? Đây mà là phòng con gái hả?”

Nếu như khi mẹ bước vào phòng tôi mà không đi vào vấn đề chính và bắt đầu bằng việc vòng vo bắt lỗi tôi như thế này thì kết thúc luôn luôn chỉ có một. Mẹ sẽ kết thúc bằng việc bắt tôi học hành chăm chỉ. Đúng như dự đoán, mẹ nói:

“Con, không học à?”

“Con sẽ học mà”.

Tôi trả lời qua loa. Tôi nghe nói mẹ của Jo Yu phải nói lòng vòng đến ba mươi phút rồi mới lôi chuyện học hành ra, nhưng thật may là mẹ tôi có tính nóng vội. Theo như Jo Yu kể có lần mẹ cậu ấy nhắc nhở cậu ấy dọn dẹp phòng đến hơn một tiếng đồng hồ và cuối cùng quên luôn vấn đề chính là chuyện học hành mà cứ thế ra khỏi phòng. Lát sau mẹ cậu ấy lại lập tức quay trở lại và hét ầm lên:

“Quên mất, con không học bài hả?”

Mẹ tôi hỏi :

“Wi Nyeong, mẹ thấy con ngày nào cũng chơi với lũ mèo, vậy khi nào thì con mới học?”

“Ở trường con cũng học nhiều rồi mà mẹ”.

Mẹ nhìn tôi một lúc tỏ vẻ khó chịu rồi lại nói:

“Con đừng khiến mẹ phải hối hận về việc đã để con nuôi mèo. Con sắp lên lớp 12 rồi đấy”.

“Con biết rồi! Có ai bảo không biết đâu ạ?”

Thật lạ lùng. Nghe đến từ “lớp 12” là tôi thấy tức giận vô cùng và bất giác cũng cáu ầm lên.

“Ở đâu có cái thói hét lên với mẹ thế hả?”

Không muốn tiếp tục cuộc cãi vã nên tôi lại gần bàn học, quay lưng về phía mẹ, ngồi xuống.

“Thành tích học tập của con, có thể... đỗ vào trường đại học ở Seoul không?”

Mẹ ngập ngừng muốn hỏi như cũng không muốn tiếp tục cãi vã. Tôi không trả lời câu hỏi của

mẹ. Thành tích của tôi, quả thực, rất tồi tệ. Điều đó tôi cũng biết. Nhưng tôi thấy bức khi bị chỉ trích về thành tích tồi tệ ấy. Tôi chưa bao giờ thừa nhận mình học giỏi. Có lẽ ngay từ khi tôi còn bé xíu. Ba chưa từng một lần bắt ép tôi phải học hành chăm chỉ. Thay vào đó, ba mua cho tôi cả đồng sách, và tôi đã đọc gần hết những quyển sách trong phòng đọc sách của ông. Nhưng cứ cầm sách giáo khoa hay sách tham khảo lên là cơn buồn ngủ lại kéo đến.

“Chẳng phải mẹ bảo con học dốt cũng được còn gì? Mẹ bảo là không sao mà. Mẹ bảo con chỉ cần hạnh phúc là được. Bây giờ con đang rất hạnh phúc với lũ mèo của con”.

“Con biết mẹ không có ý đó mà. Con phải cố gắng chứ. Nếu con không cố gắng thì con không thể tự hào về chính bản thân con. Con sẽ trở nên ghét bản thân mình. Và mẹ thực không thích điều đó”.

Tôi lấy hai tay vò đầu.

“Con không hiểu mẹ đang nói gì. Khó hiểu quá. Những lời đó mẹ nên viết vào sách của mẹ”.

Tôi cảm nhận được sau lưng mình mẹ đang mím chặt môi và nhìn chăm chăm vào tôi.

“Nghe cách ăn nói của con xem. Ở đâu cái thói ăn nói với mẹ thế hả?”

“Vậy con phải nói thế nào ạ? Con bảo là con học mà! Không phải con học bài đây sao?”

Tôi dùng dùng lời sách ra đặt lên bàn. Tôi thật không hiểu nổi tại sao mẹ lại nói những lời đó trong khi rõ ràng mẹ cũng đã trải qua quãng thời gian khi còn bé như tôi. Hể mẹ bắt tôi học bài là ngay lúc đó tôi ghét học! Phải chi mẹ tin tưởng tôi. Mà không, dù mẹ không tin cũng chẳng sao, chỉ cần mẹ cứ để mặc tôi thôi. Phải chi mẹ yêu tôi của chính tôi. Nhưng tôi đã không thể mở lời nói với mẹ như vậy. Bởi tôi cũng biết học dốt chẳng phải là điều gì đáng để tự hào. Thật lạ là tôi đã khóc. Tôi không yêu chính bản thân tôi đúng như lời mẹ nói. Tôi không quá xinh đẹp - tất nhiên cũng có lúc tôi soi gương và nghĩ mình xinh đẹp, hoặc chụp ảnh “tự sướng” dù thân hình béo múp của tôi lộ ra mỗi khi mặc đồng phục. Tôi không có tài năng gì đặc biệt trong thể thao, âm nhạc hay hội họa. Ngay cả học tôi cũng không giỏi, và cũng chẳng cố gắng hết sức như lời mẹ dặn. Nhưng dẫu vậy, chẳng phải mẹ nên nói với tôi những câu đại loại như: “Dù mọi người trên thế giới này nói gì cũng không sao cả con à”, “Con đang làm tốt rồi”, “Dù thế này con vẫn xứng đáng được mẹ yêu thương đó”. Nếu được nghe những lời đó, hẳn là tôi đã chăm chỉ học hành vì cảm thấy có lỗi. Lần đầu tiên tôi bước chân vào căn nhà này, mẹ đã bảo bà không mong tôi học giỏi mà chỉ cần tôi hạnh phúc. Mẹ đã khiến tôi cảm động, vì thế đã khiến tôi muốn chăm chỉ học tập. Vậy mà lúc nghe mẹ trách tôi đã không cố gắng hết sức, không hiểu sao tôi chẳng muốn làm gì nữa. Tôi bắt đầu ghét việc phải cố gắng, dường như nó trở thành cái cớ cho tôi nghĩ không cố gắng hết sức cũng chẳng sao. Nhưng tại sao tôi lại rơi nước mắt? Tại sao cảm xúc của tôi cứ thay đổi thất thường đến hơn hai mươi lần trong một ngày?

Thấy những giọt nước mắt của tôi, mẹ đưa khăn giấy cho tôi rồi ngồi lên giường.

“Làm sao phải khóc? Con chỉ cần học là được thôi mà”. Tôi cười. Vì tôi nghĩ tại sao lời nói hiển nhiên ấy lại giống một lời khuyên đến vậy.

“Mẹ xin lỗi. Mẹ không có ý trách mắng con”.

Mẹ nói trong bất lực. Tôi lại khóc. Tôi đã muốn cãi lại rằng mẹ nói thế khiến tôi giống như

một đứa trẻ tồi tệ, nhưng suy nghĩ đó lại làm tôi buồn hơn. Không, thật ra tôi đang sợ vì mình là đứa trẻ không tốt nên khi lớn lên sẽ thành một người lớn tồi.

“Bạn mẹ suốt ngày gọi cho mẹ bảo không thể để mặc con như thế. Mẹ cũng không biết phải làm thế nào mới đúng. Mẹ không hiểu được suy nghĩ của các con bây giờ”. - Mẹ tôi thở dài.

“Lúc Dong Bin vào lớp 1, hối lộ là sự việc nghiêm trọng đến mức trở thành tệ nạn. Mẹ đã nghĩ: “Mình sẽ không làm việc đó. Mình ủng hộ tinh thần của nền giáo dục chân chính nên tuyệt đối sẽ không làm”. Thế rồi những người bạn có kinh nghiệm hơn khuyên mẹ: “Giáo dục chân chính cũng tốt, nhưng mà như thế thì chỉ con cậu bị thiệt thôi. Cứ cho là sau khi con cậu chịu thiệt thòi thì xã hội sẽ tốt đẹp hơn đi, nhưng để làm gì chứ? Rốt cuộc chỉ có cậu thiệt. Dùng ít tiền vào chỗ khác thôi rồi mang biếu thầy cô nhiều hơn người khác một chút, dù có bận rộn cũng cố gắng đến thăm thường xuyên để thầy cô quen mặt!” Mẹ đã không làm thế. Mẹ chỉ tới chào thầy hai lần. Lần ấy Dong Bin đi học, được giao bài tập của kì nghỉ hè đầu tiên là viết nhật ký, dù nó ghét nhưng mẹ vẫn bắt nó phải viết nhật ký thật chăm chỉ. Về sau Dong Bin nói với mẹ “Bọn bạn con đứa nào cũng nhận được phần thưởng viết nhật ký, chỉ mình con là không được nhận”. Thế là mẹ đến tìm thầy giáo.

“Thưa thầy, nếu đó là phần thưởng dành cho học sinh ngày nào cũng viết nhật ký thì tôi nghĩ thầy phải trao cả cho Dong Bin nhà chúng tôi chứ. Hay có tiêu chuẩn khác ạ?” Lúc ấy, thầy giáo chủ nhiệm của Dong Bin trả lời mẹ với gương mặt thật ngang ngược: “Những đứa ngày nào cũng viết đầu phải chỉ có một, hai? Có bao nhiêu đứa viết tốt! Các phụ huynh học sinh còn cài cả hoa vào cuốn nhật ký rồi gói lại đưa tôi. Cô lại còn đến đây bày đặt nổi giận!”

“VẬY thầy đi mà trao thưởng cho phụ huynh, còn việc bọn trẻ làm thì vẫn xứng đáng được thưởng chứ? Thầy chỉ quy định ngày nào cũng phải viết chứ đâu có quy định phải viết hay”. Mẹ đã muốn hỏi vậy nhưng lại chẳng thốt ra câu nào. Vì mẹ sợ như thế càng bất lợi hơn”.

Mẹ thở dài.

“Wi Nyeong à, bạn mẹ bảo dù học phí có cao đi nữa cũng phải cho con đi học thêm. Bạn mẹ nói dù lâm vào cảnh nợ nần cũng phải cho con đi học. Luyện đề thi toán, ngữ văn... Họ bảo mỗi môn một tháng mất hai triệu won [1]. Còn gì nữa... Phải có môi giới thì mới gửi con vào đó được. Rồi trước khi con vào đại học phải tốn hàng chục triệu mới mong cho con đặt chân vào một trường không đáng xấu hổ”.

[1] Khoảng 40 triệu đồng tiền Việt.

Mẹ tôi cứ nhắc đi nhắc lại những câu ấy. Những lúc thế này mẹ tôi thật chẳng ra làm sao. Giống một người ở mãi trong vòng luẩn quẩn, như những bà mẹ thời phong kiến vì đứa con đau ốm sẵn sàng cắt da thịt cho nó ăn để khỏi ốm. Thậm chí như một tín đồ cuồng loạn với suy nghĩ nếu phải xẻ da cắt thịt cho con mình ăn, mới được gọi là yêu thương thì cũng sẽ làm.

“Mẹ không biết nữa. Nếu là vì con thì dù cho có phải mắc nợ... Mẹ sợ lắm. Mẹ chỉ nghĩ đến những điều đúng đắn, rồi là sự chính nghĩa của xã hội, rồi là người có tri thức, mẹ nghĩ chỉ mẹ là người học rộng hiểu nhiều, rồi mẹ nghĩ cứ thế này thì chỉ có con mẹ bị tụt lại phía sau. Mẹ thấy mình thật vô dụng và tồi tệ”.

“Mẹ!”

Tôi đã ngăn mẹ nói tiếp. Dường như mẹ đã trấn tĩnh lại sau khi nói những lời dài lê thê. Nhìn thấy nét mặt của tôi, mẹ bỗng tròn mắt ngạc nhiên. Thật sự là tôi rất giận, cơn tức giận từ từ trào lên tận đỉnh điểm khi tôi thấy mẹ hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc của bản thân mà không thèm để ý đến nét mặt tôi.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ đang nói gì vậy ạ? Lòng tự trọng của con bị tổn thương rồi. Con không muốn nghe thêm lời nào nữa! Chẳng phải mẹ và những người bạn của mẹ đều tốt nghiệp từ trường đại học nổi tiếng ư? Thế mà họ vẫn có suy nghĩ đó, vậy thì rốt cuộc họ học cao để làm gì? Được thôi, con sẽ để mẹ phải mắc nợ rồi vào trường đại học danh tiếng - rốt cuộc trường nào là trường đại học đáng xấu hổ, còn trường nào thì không? Ai thấy xấu hổ với ai? Coi như con vào trường đại học danh giá, mỗi thế mà đã trở thành đứa con đáng tự hào? Nó có gì là tốt cho con nào?”

Gương mặt mẹ thoáng chút sợ sệt trước cơn giận dữ của tôi.

“Không, không phải thế Wi Nyeong à. Thực ra mẹ cũng không có suy nghĩ như thế đâu. Nhưng mẹ không biết nữa. Nếu con tốt nghiệp trường nào tốt và có một công việc ổn định... sẽ rất thoải mái. Cái đó... là sự thật. Sự thoải mái khác với việc con thấy một cái ghế sofa hay cái áo mà con hài lòng... Vấn đề ở đây là con được sống ở vùng nhiệt đới hay Bắc cực, hay được sống giữa khí hậu ôn hòa trong lành quanh năm. Và nó sẽ theo con mãi về sau như vận mệnh, giống như từng ngày từng giờ mặt trời mọc rồi lại lặn, gió vẫn thổi đều đều vậy. Chuyện mà mẹ đang nói đến là: Nếu như có thể - dù phải mất tiền, và phải dùng thủ đoạn hơi dè tiện chăng nữa - mẹ vẫn làm vì con. Cũng có thể lại là điều hay”.

“Mẹ đừng như thế nữa. Con bị tổn thương ghê gớm! Con thất vọng về mẹ”.

Tôi đá mạnh vào cửa rồi bước khỏi phòng. Tôi không hiểu được thời của ba mẹ tôi - cái thời đại dân chủ hóa ấy. Nhưng Jo Yu từng kể ba mẹ cậu ấy đã có lần tham gia biểu tình, rồi mẹ Jo Yu bị ngã, nhưng ba của cậu ấy đã nắm lấy tay mẹ cậu và cùng bỏ chạy. Thế rồi họ kết hôn. Còn ba tôi vì tham gia vào cuộc vận động dân chủ hóa mà bị bỏ tù, và không thể có mặt lúc tôi chào đời. Mẹ tôi chẳng có gì trong tay, cười nhạo tất cả những thứ gọi là phú quý, danh dự, quyền lực. Tôi không biết đó là gì nhưng trong lòng có chút ngưỡng mộ truyền thuyết kiêu hãnh ấy, không biết chừng tôi đang ghen tị với họ. Dù tôi không bị bỏ tù, không cảm nhận được sự cần

thiết của việc ném lựu đạn hay ném đá biểu tình, nhưng ít ra tôi cũng tôn trọng họ bởi thứ họ muốn không phải những đồng tiền đem giấu để tiết kiệm, không phải quyền lực mang ra sử dụng bừa bãi. Vậy nhưng bạn của mẹ - những người từng được mẹ tự hào đưa vào sách, những người cũng tự hào không kém rằng họ đâu chỉ là bạn bè mà còn là đồng chí, giờ đây lại gọi cho mẹ nói những lời như vậy.

“Xã hội chính nghĩa là gì? Nếu vậy chỉ có mình con cậu thiệt thôi!”

Cứ cho là họ đúng thì mẹ - người mà mỗi khi hồi tưởng thời trẻ của mình lại một lần chìm trong quá khứ như những người sẵn sàng tham gia cách mạng vì tổ quốc bị nước Mãn Châu [1] rộng lớn đô hộ - lại có thể coi câu “Dù có mắc nợ cũng phải cho con vào một trường *không đáng xấu hổ*” là đúng đắn ư? Những lúc thế này tôi ghét người lớn. Thỉnh thoảng bạn mẹ tôi đến thăm nhà dùng những từ ngữ chuyên môn rồi trò chuyện rôm rả đến tận đêm khuya về những điều đại loại như: xã hội này đang đi về đâu, giáo dục quốc gia thế nào hay chính sách giáo dục ra sao. Nhưng một nửa số con cái của họ đã đi Mỹ trước khi chúng lên cấp hai. Vậy mà họ vẫn tụ tập và bày tỏ mối lo cho nền giáo dục nước nhà. Rốt cuộc những đứa trẻ nhận nền giáo dục trong nước đó là ai? Không, đó không phải vấn đề tôi cần quan tâm, trước khi mẹ lo lắng cho nền giáo dục nước nhà tôi chỉ mong mẹ hiểu được lòng tôi. Hiểu được rằng chúng tôi sợ hãi đến nhường nào, chúng tôi sợ hãi về tương lai của chính chúng tôi ra sao.

Dĩ nhiên trong số chúng tôi cũng có những đứa chỉ cần giờ học kết thúc là soi gương rồi tự nhủ: “Mình chả cần học cũng được, mẹ bảo nếu mình không đỗ đại học thì sẽ gửi mình sang Mỹ. Mẹ còn bảo con gái thì chỉ cần có khuôn mặt đẹp. Tất nhiên là cả vóc dáng nữa”. Khi nhìn chúng, thỉnh thoảng tôi nghĩ xã hội này đang đi về đâu? Dẫu vậy, những đứa trẻ không như thế vẫn còn nhiều lắm quanh tôi. Vẫn còn nhiều đứa biết việc xếp hàng dưới ga tàu điện ngầm và không bỏ rác bừa bãi cũng quan trọng không kém việc học giỏi, và thỉnh thoảng chúng cũng tự hỏi đâu là chính nghĩa nếu trông thấy những trại giam ở Palestine hay Guantanamo [2].

Tôi đi bộ ra khỏi nhà và nhắn tin cho Jo Yu. Một lát sau nhận được tin nhắn trả lời. Bây giờ tớ đang học thêm, sau hai tiếng nữa mới nói chuyện được. Đi bộ trên đường mà hình ảnh Jo Yu đang ngồi học hành chăm chỉ với gia sư cứ hiện lên. Chắc hẳn cậu ấy đang ngồi giải đề của kì thi giữa kì sắp tới. Tất nhiên nếu bình tĩnh nghĩ lại thì đây hoàn toàn là suy nghĩ không đúng đắn, bởi Jo Yu là đứa còn ghét việc học hơn tôi. Tôi bỗng cảm thấy sợ hãi và buồn bã như đứa trẻ bị bỏ lại một mình trên thế giới này. Mặc dù đã cãi mẹ, coi những lời của mẹ thật vô lý nhưng trong đầu tôi vẫn hiện ra hình ảnh chính mình nấp sau một cái cây gần bến xe bus, trốn tránh lũ bạn đang hiên ngang bước ra từ một ngôi trường đại học “không đáng xấu hổ”.

[1] Một vùng của Trung Quốc ngày nay.

[2] Nơi có trại giam tù nhân của Mỹ.

Chú Daniel đang bật đèn ngồi đọc sách một mình trong hiệu sách. Trên tay chú luôn luôn cầm hoặc điều xì gà hoặc cuốn sách. Tôi thoáng thấy tên sách: *Cách cười và nổi giận với những tên ngốc trên thế gian* [1]. Thấy tôi vào, chú nở nụ cười tươi: “Ồ, Wi Nyeong” rồi lại ỉu xìu ngay khi nhìn nét mặt tôi. Chú đổi nét mặt theo nét mặt tôi, vì thế tôi bất giác mỉm cười. Chúng tôi ngồi bên một chiếc bàn nhỏ trong khu vườn của hiệu sách. Vẫn như mọi lần, chú mang đến một tách trà xanh. Những bông cúc [2] màu tím nở rộ trong vườn, những cơn gió nhẹ và khô thổi đến báo hiệu thời khắc giao mùa hạ và thu.

Thấy tôi không nói năng, chú Daniel bắt đầu đem cuốn sách đang đọc dở ra đọc tiếp. Thật ra, nếu chú hỏi thì tôi sẽ trả lời: “Chú, giờ cháu không muốn nói gì cả. Chú có thể để mặc cháu một lát được không?” - vậy mà chú chẳng nói chẳng rằng mà chỉ chăm chăm vào cuốn sách khiến tôi cảm thấy hơi kì lạ. Nếu mẹ tôi có gọi điện, nhắn tin: “Bây giờ con đang ở đâu? Về nhà ngay đi. Mẹ xin lỗi” thì tôi cũng định không bắt máy, không hồi đáp tin nhắn - vậy mà ngay cả cái điện thoại cũng chẳng có động tĩnh. Ngồi một lúc bỗng tâm trạng giận dữ mẹ biến đi đâu mất, thậm chí có chút ít buồn chán. Không còn cách nào khác, tôi bèn mở lời trước:

“Chú, chú có thể hỏi cháu tại sao cháu lại đến đây vào giờ này không ạ?”

Chú lẳng lặng đặt cuốn sách đang đọc dở lên bàn rồi nhìn về phía tôi và cười.

“Được thôi... Sao cháu đến đây, Wi Nyeong?”

“Cháu vừa cãi nhau với mẹ. Tại mẹ cháu nói toàn những điều vô lí khiến cháu bức. Có lúc mẹ bảo: “Con tưởng mẹ viết sách nuôi ba đứa ăn học là chuyện đùa à?” làm chúng cháu cảm thấy có lỗi mỗi khi nhận tiền tiêu vặt. Thế mà hôm nay đột nhiên mẹ lại bảo dù phải mắc nợ người ta thì vẫn sẽ gửi cháu tới chỗ học thêm đắt tiền...”

Chú không nói gì mà chỉ nhìn tôi. Một cái nhìn không lộ cảm xúc. Tôi định kể xấu mẹ thật nhiều nhưng ngay khi thấy ánh mắt chú, giọng điệu tôi dần đuối đi. Nhưng dù sao cũng đã nói, bây giờ dừng lại kể cũng kì nên tôi nói tiếp:

“Người được gọi là nhà văn, là người thông minh... Viết trong sách những lời hay ý đẹp, nào là chúng ta phải hạnh phúc, nào là nếu hôm nay chúng ta không hạnh phúc thì hạnh phúc sẽ không tồn tại...”

“Ừ, hóa ra vì thế mà cháu tức giận...”

Tôi ngập ngừng đáp lại:

“Vâng, đương nhiên là cháu giận rồi...”

Thật kì lạ. Nghe âm thanh của những bông cúc tím nở rộ khẽ đung đưa trong gió, tiếng dế gáy râm ran đâu đó nơi khu vườn, tự nhiên tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Tôi vội uống một ngụm trà. Tôi bỗng nhớ đến lần chôn quả dưa và bây giờ nó đã um tùm lá xanh. Tôi cũng nhớ đến đôi mắt đờ đẫn của chú Daniel nữa. Ánh mắt chú Daniel vẫn xa xăm và sâu như hồ nước

mùa thu. Tôi bất giác ngậm miệng lại. Hình như tôi đã dần quên đi đám tang vừa ập đến với chúng tôi tuần trước. Tôi tự hỏi: “Làm sao chú có thể chiến thắng nỗi đau mất người thân và có được ánh mắt thế kia?” Thỉnh thoảng mẹ tôi có nhắc đến vụ khủng bố ngày 11/9 ở New York, Mỹ - câu chuyện về những hành khách trên chiếc máy bay đen đuôi lúc cận kề cái chết đã gọi điện cho tất cả người thân, nói rằng họ yêu những người ấy. Mẹ kể rằng trước khi chết không ai trong số họ nói giá như tôi làm việc chăm chỉ hơn để được thăng chức, phải chi trước đây tôi chịu khó tích góp tài sản, hoặc giá như tôi học giỏi và vào học một trường đại học tốt... Dù như vậy thì bây giờ nếu tôi có cùng tâm trạng với họ, nếu như tôi đang trên chiếc máy bay nạn, chưa biết chừng tôi sẽ gọi điện cho mẹ, nói: “Mẹ, con xin lỗi vì đã học không giỏi”. Nếu vậy hẳn mẹ sẽ đau lòng và nói với tôi: “Mẹ xin lỗi, Wi Nyeong. Mẹ xin lỗi vì đã đối xử tệ bạc với con chỉ vì con học không giỏi”. Ha ha, chỉ nghĩ thôi là tôi đã khoái chí rồi. Nhưng nếu điều đó xảy ra, dù chỉ trong suy nghĩ thôi, à không, dù sợ đến mức ghét phải nghĩ tới điều đó, chưa biết chừng tôi sẽ nói với mẹ:

“Mẹ, con yêu mẹ. Cả các em con... cả ba và chú Daniel nữa”.

Nghĩ đến đó cơ thể tôi đã mềm nhũn cả. Nhưng chắc tỉ lệ tôi toi mạng trước khi lên lớp 12 hầu như bằng không. Cả tỉ lệ tôi đi máy bay, tỉ lệ chiếc máy bay đó gặp khủng bố và lao vào cao ốc nữa. Bởi từ sau vụ khủng bố ngày 11/9, công tác kiểm tra đã được đẩy mạnh. Hơn nữa, dù có đi trên chiếc máy bay gặp nạn thì chưa chắc tôi đã nảy ra ý định bật điện thoại lên vì quá sợ hãi.

“Cháu không học giỏi được. Cháu chưa từng một lần học giỏi... Không biết cháu có nên nói điều này ra không nhưng cháu cũng chưa một lần có ý nghĩ học hành chăm chỉ. Cháu thích sách, thích đá bóng, thích viết... Nếu là về những thứ đó thì cháu muốn làm tốt. Cháu đã muốn đọc nhiều sách, viết lách nhiều hơn bất cứ ai và đã muốn tìm hiểu nhiều về bóng đá hơn bất cứ người nào. Nhưng về học hành thì... Vậy mà cháu cứ tin là mẹ sẽ hiểu cháu...”

Một lần nữa chú lại chẳng nói một lời mà chỉ nhìn tôi. Chú không nói gì nhưng tôi cảm thấy được rằng chú đang lắng nghe tôi nói.

“...Và, và đã mấy tuần nay rồi không có liên lạc gì từ ba cháu cả”.

[1] Tên gốc: Il secondo diario minimo (Umberto Eco Mania).

[2] Hoa Centaurea cyanus: Loài thực vật thuộc họ cúc.

Không hiểu sao tự dưng tôi lại nhắc tới việc này. Cũng thật lạ, đối với chú Daniel - bất kể là chuyện gì tôi cũng đều coi là thật. Giờ tôi mới biết lý do tại sao mình lại buồn bực suốt cả ngày. Có lẽ quãng thời gian không được gặp ba đã ảnh hưởng không nhỏ tới tâm trạng tôi. Những suy nghĩ mới mẻ thoáng hiện lên trong đầu, thì ra để hiểu một chút tâm tư trong lòng mà con người ta phải mệt mỏi nhường này. Chú Daniel ngồi trầm tư, không nói thêm bất cứ điều gì nhưng chỉ một lát sau, chú đột ngột đứng dậy, cất bước về phía khu vườn và bắt đầu bứt thứ gì đó khiến tôi tò mò chạy lại gần. Trên tay chú là mấy ngọn cỏ xanh biếc. Tôi cầm thử lên xem, à, thì ra là cỏ bốn lá.

“Cái này là gì vậy ạ?”

Mấy nhánh cỏ bốn lá này vốn chẳng xa lạ gì với tôi, hơn nữa chỉ có những đứa ngốc mới đi hỏi cỏ bốn lá có tượng trưng cho may mắn không. Nhưng chính tôi lại tình nguyện làm một đứa ngốc. Chú Daniel đặt vài ngọn cỏ vào lòng bàn tay tôi rồi lặng lẽ ngồi xuống, chăm lại điều xì gà ban nãy hút dở.

“Wi Nyeong, chú bật mí cho cháu bí mật này nhé! Chú có một siêu năng lực mà người khác không hay biết. Đó chính là khả năng tìm được cỏ bốn lá”.

“Dạ?” - Tôi cười phá lên. Chỉ cần tìm được cỏ bốn lá mà gọi là siêu năng lực thì quá khôi hài còn gì.

“Đừng có cười! Là thật đấy. Vì vậy mà bình thường chú sẽ không tiết lộ cho ai khả năng này của mình. Cũng chẳng biết từ khi nào, nhưng mỗi lần đi trên đường hay ngang qua một đồng cỏ, chỉ cần chú nói thì ở đó chắc mọc nhiều cỏ bốn lá lắm đó, và không ngờ nơi ấy có cỏ bốn lá thật. Dẫu ở xa thế nào thì chú vẫn có thể cảm nhận được. Kể cả lần nọ đang đi xe bus ngang qua một nơi, tự dưng chú linh cảm thấy nơi ấy cũng mọc cỏ bốn lá. Không phải là khả năng có thể kiếm tiền hay mang lại hiệu quả lớn lao nhưng vẫn có thể coi là siêu năng lực chứ!”

Ngẫm thử thì thấy cũng có thể, nhưng để gọi là siêu năng lực tìm cỏ bốn lá thì chẳng phù hợp tẹo nào. Tôi không thể nhịn cười.

“Nhưng trên thế giới, siêu năng lực tìm cỏ bốn lá của chú có thể sử dụng ở đâu ạ? Đã gọi là tài năng thì phải có ích chứ ạ?”

Chú Daniel chép chép miệng giải thích:

“Gì chứ! Hồi chú bốn tuổi, siêu năng lực đó khá là được việc mà! Chú vẫn thường tận dụng lúc tán mấy bạn nữ. Và... ngay cả bây giờ vẫn có thể cho Wi Nyeong thấy tài lẻ đó. Chẳng phải cháu cũng thấy thoải mái hơn một chút rồi à?”

À, ra là vậy. Chú nhìn tôi nở một nụ cười tươi.

“Nói cho vui thôi chứ nếu tất cả cỏ bốn lá trên thế gian đều là kim cương thì chú sẽ trở thành người giàu nhất trần đời rồi. Cũng đôi lúc chú ước vậy. Ngược lại, nếu người ta lấy thước đo là phải hát hay thì chắc chú xếp hạng bét. Chú không biết hát. Hoặc nếu dựa vào múa giỏi, thân

hình đẹp... và biết bao thứ khác thì chú chỉ được liệt vào hạng bét thôi. Bởi thế giới cháu đang sống dường như đang đánh giá con người dựa trên thành tích, nên dẫu chú có cảm thấy mình chỉ ở mức đó cũng không có gì vô lý. Wi Nyeong à, thế gian này đâu giản đơn như vậy, còn vô vàn cấp bậc, điểm số, thành tích... Nên nếu cháu cảm thấy mình làm việc gì xuất sắc, càng làm càng thấy thích thì cứ tiếp tục theo đuổi. Nhưng phải thật sự chăm chỉ và luôn vui vẻ nhé!”

Tôi ngẩng nhìn cỏ bốn lá trong lòng bàn tay rồi nghĩ về mối liên hệ chẳng ai ngờ - cỏ bốn lá và siêu năng lực - điều làm tôi không nhịn được cười. Tôi đã thấy nhẹ lòng hơn.

Chú ấy không nhiều tiền, cũng không đẹp trai, bụng lại to, nhưng là người luôn biết cách làm mẹ tôi vui, biết làm mẹ cười ngay cả những lúc bà buồn, cáu giận, thậm chí cả lúc mẹ uống rượu, khóc lóc khi nghĩ về những ngày tháng đã qua... Chú còn giúp tôi nhận ra tính hài hước trong cuộc sống cũng quan trọng như cơm ăn nước uống hằng ngày. Nó dung hòa toàn bộ cuộc sống, tâm hồn và khối óc...

Bất giác tôi nhớ lại những lời mẹ đã nói về chú Daniel.

Giờ mẹ đã có mắt nhìn đàn ông giống tôi. Tôi cũng thấy an tâm về mẹ hơn một chút.

“Ôi! Thật là một ngày buồn tẻ. Chú Daniel ơi, vào một ngày như thế này, chú thường làm gì?”

Tôi từng được nghe mẹ kể vài chuyện không hay xảy đến với chú nên hết sức thận trọng khi hỏi chuyện, tránh gọi lại chuyện cũ làm chú thêm buồn. Sau giây lát nghĩ ngợi, chú đáp:

“Ừ... cũng buồn thật đấy nhỉ?”.

Tôi ngẩng lên nhìn chú. Câu trả lời ngắn gọn nhưng nét mặt chú vô cùng nghiêm túc.

“À. Ngày trước chú từng làm phóng sự về một vị sư nổi tiếng. Chắc cháu không biết đâu. Ngay cả chú cũng không ngờ gặp vị sư ấy khó khăn đến vậy. Chờ đợi thôi chưa đủ, còn phải lễ bái tam thiên nữa mới được diện kiến ngài”. Chú hỏi: “Thưa thầy, làm thế nào để có thể sống thanh thản như thầy ạ?”

Vị sư ấy chỉ đáp:

“Khi con ngồi thì hãy cứ ngồi, khi đứng thì cứ đứng, đi thì tiếp tục đi, vậy là được”.

Chú không khỏi ngạc nhiên:

“Thưa thầy! Đó là việc hết đối bình thường mà ai cũng có thể làm được ạ. Nhưng sao...”

“Khi con ngồi thì đã nghĩ đến chuyện đứng, lúc con đứng lại nghĩ tới chuyện đi. Con người ta thường bận tâm bởi nhiều thứ”.

Vị sư nay đã viên tịch rồi. Nhưng ánh mắt thầy chú vẫn còn nhớ như in. Đôi mắt hiền từ, ẩn sâu lòng trầm ẩn, bao dung”.

Lời dạy thâm thúy khiến một đứa chưa bao giờ ngộ đạo như tôi cũng ngẫm nghĩ. Càng nghĩ càng thấy đúng. Đang ngồi nơi đây nhưng đầu óc tôi vơ vẩn đâu đâu, lòng bùng một mớ câu hỏi tại sao mẹ vẫn chưa gọi, không biết trước khi đi tôi đã cho lũ mèo ăn chưa... Và chẳng biết liệu tôi có đang làm phiền chú Daniel, vì bây giờ hiệu sách đã đóng cửa. Còn nữa, về nhà tôi nên nói gì với mẹ đây? Ôi! Đau đầu. Có lẽ chỉ vị sư tu hành khổ hạnh năm xưa mới giác ngộ được vấn đề *lúc ngồi thì phải ngồi yên*. Cuộc sống chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng để vươn tới suy nghĩ giản đơn ấy con người phải trải qua không ít. Hãy nhìn những kẻ ngốc mà xem, họ luôn có cái nhìn đơn giản, cuộc sống trong mắt họ luôn đẹp như lễ vốn có mà tạo hóa ban tặng. Ngược lại, tôi đang tự biến mình thành cô bé “phức tạp hóa vấn đề”, khiến bản thân phải đau đầu. Chẳng hiểu sao lúc nào những lời hay ý đẹp cũng làm tôi nghĩ ngợi. Hay dưới lớp ngôn ngữ bóng bẩy kia có ý đồ xấu?

“Chú ơi, sống thôi mà cũng khó nhỉ?”

Chú cười một lúc.

“Ừ, sống khó thật. Là việc vô cùng khó khăn ấy chứ. Vị sư kia cũng phải khổ hạnh biết chừng nào mới giác ngộ... Nhưng Wi Nyeong à, dù sống khó đến mấy chỉ cần bản thân biết đón nhận, mở lòng một lần và đón nhận bằng cả trái tim, chắc không khó như ta tưởng. Suy cho cùng, cuộc sống và bản thân - tuy hai nhưng là một mà thôi”.

Ngắm mấy nhánh cỏ bốn lá trong lòng bàn tay, bất giác tôi nghĩ đến việc phải về nhà. Ngày mai lại tới trường với một núi bài tập, và chẳng mấy chốc đến đợt thi giữa học kỳ. Chẳng hiểu sao bên tai tôi văng vẳng câu nói: “Khi con ngồi thì đã nghĩ đến chuyện đứng...”. Vì chưa đạt được điều bình thường ấy nên phải chăng tâm hồn tôi cũng không thanh thoi.

Chú Daniel đóng cửa hiệu sách rồi tiễn tôi về chung cư. Đâu đây tiếng côn trùng xôn xao trong gió, ri ri... tích tích... như một bản giao hưởng được hòa âm phối khí nhịp nhàng, từng cơn gió thoảng qua se lạnh. Sánh bước cùng chú Daniel trên đường về nhà nhưng lòng tôi lại đầy ắp nỗi nhớ ba.

Nhớ lại hôm gặp ba cách đây hai tuần, chưa bao giờ tôi có đủ can đảm nói với ba về chuyện muốn gặp lại dì và Wi Hyeon, có thể chung sống hòa hợp với họ. Đáp lại là im lặng đến nghẹt thở. Cách ba trả lời cho thấy nỗi hoài nghi về tôi đã ngấm sâu trong tiềm thức ba từ lúc nào, đó cũng luôn là cách ông thể hiện thái độ mỗi khi tôi và dì bất hòa. Nó chỉ khiến tôi thêm giận mà thôi. Từ sau lần gặp ấy, tôi càng áp ủ khát khao muốn gặp lại dì và liên tục hối thúc ba sắp xếp thời gian. Tất nhiên không phải vì nhớ nhung mà đòi gặp bằng được. Mục đích chính là muốn người vợ hai của ba thấy từ ngày về ở với mẹ tôi được sống thoải mái ra sao, đã trưởng thành hơn thế nào và dù bây giờ có đứng trước dì tôi cũng sẽ không bị tổn thương bởi thái độ khác máu tanh lòng, hay những lời nói có gai của dì nữa. À, tôi... tôi còn phải cho ba và dì biết tôi đã bị ghẻ lạnh nhường nào suốt thời gian qua, và giờ đây tôi đang hạnh phúc. Tôi sẽ chẳng ngại nếu phải thể hiện ra mặt tất thảy. Nhưng ý định đó sao có thể dễ dàng qua mặt một người nhạy cảm và tinh ý như ba.

Không xa nữa sẽ về đến nhà, bất giác chú Daniel đặt nhẹ tay lên vai tôi:

“Tin chú đi, lát nữa thôi mẹ cháu sẽ nhắn tin cho xem. Đoán thử xem nào. Mẹ cháu sẽ viết gì? Thật là hãnh diện về Wi Nyeong, ơn trời, cuối cùng Wi Nyeong đã trưởng thành hơn... Wi Nyeong là đứa trẻ giỏi và nghị lực hơn nhiều so với suy nghĩ của mẹ”.

Nụ cười của chú thật ấm áp. Không hiểu sao nước mắt lại lăn tràn trên khóe mắt tôi. Một cảm giác vô cùng thoải mái vì được là chính mình.

Người lớn có biết hay không? Còn tôi chắc phải mất một thời gian nữa mới nhận thức được việc chúng ta đang sống mà phải chú ý đến ánh mắt và cảm nhận của biết bao người lớn khác. Tôi chỉ muốn được là chính mình, làm những gì mình muốn dù có nực cười, ngốc nghếch, dù có thể sai chẳng nữa. Nếu phải nhìn ánh mắt người khác mà sống, lúc nào cũng sợ bị phê bình, bị phạt, bị ghét bỏ thì chẳng khác nào đang tự đánh mất bản thân. Sống không được là do chính mình như một kẻ lang thang giữa dòng đời.

“Chú Daniel, hôm nay thực lòng phải cảm ơn chú rất nhiều ạ” - Tôi nói trước khi bước vào nhà.

Cũng ngay lúc đó tôi thấy bản thân chưa hẳn là người bạn tốt của chú, bởi chưa bao giờ tôi nghĩ về nỗi đau của chú.

“Có gì đâu, con bé này. Chú cũng cảm ơn cháu... Mà Wi Nyeong à, xin lỗi nếu nhắc lại chuyện cũ nhưng chú chỉ muốn nói duy nhất một điều này thôi”.

Chú buông tay khỏi vai tôi rồi rút hai tay vào túi quần. Dù hơi tò mò nhưng trong khoảnh

khắc ấy tôi đã chuẩn bị tinh thần như binh sĩ sẵn sàng đợi lệnh:

“Hãy làm những việc cháu muốn nhé. Tuy nhiên, tự do làm những điều bản thân thích không có nghĩa là không cần chịu khó, kiên trì. Một nghệ sĩ dương cầm đạt đến mức chơi ngẫu hứng cũng từng phải ngày tháng cần cù luyện tập, một vũ công có thể tự do tự tại biểu diễn trên sân khấu, có thể thăng hoa với màn trình diễn của mình cũng đã mất không ít thời gian gò bó bản thân, rèn luyện động tác vô cùng tỉ mỉ và chuẩn xác. Bởi vậy để đạt được những gì mình mong muốn, đôi lúc con người ta phải biết kiềm chế trong một khoảng thời gian...”

Chưa dứt lời chú đã quay sang nhìn tôi triu mến động viên. Tôi bần thần gật đầu. Cũng đến lúc chào tạm biệt, chú mỉm cười vẫy tay rồi cất bước trở về. Lần đầu tiên nhìn chú từ phía sau mới cảm nhận được nỗi cô đơn đè nặng trên đôi vai kia mà chỉ những người từng nếm trải cảm giác phải về nhà một mình, làm bạn với căn phòng u tối mới có thể hiểu thấu.

Bất giác tôi gọi tên chú. Chú Daniel dừng bước, quay lại phía tôi. Dưới ánh đèn đường mờ ảo, khuôn mặt chú nhợt nhạt thất thần như đang suy tư điều gì đó. Cứ ngỡ trên thế gian này chỉ có mình tôi bất hạnh, chỉ có mình tôi mới đau buồn nhưng còn biết bao người âm thầm mang nỗi buồn bên trong, còn bên ngoài vẫn luôn gượng cười. Vào khoảnh khắc ấy tôi thấy có lỗi với chú Daniel.

“Chú ạ, cháu sẽ đem những nhánh cỏ bốn lá này kẹp trong cuốn sách mà cháu trân trọng nhất”.

Chú giơ cao tay vẫy chào tạm biệt lần nữa, rồi rẽ ở cuối góc đường.

Vừa đặt chân về nhà thì tôi thấy mẹ từ phòng Je Je bước ra. Chưa bao giờ tôi thấy nét mặt mẹ đầy lo lắng đến vậy.

“Je Je bị ốm rồi, em nó sốt cao lắm! Mẹ cho em uống thuốc hạ sốt rồi, nhưng lát nữa không giảm nhiệt thì sẽ phải đưa nó đi cấp cứu. Là tại mẹ, tất cả là tại mẹ, có tuổi rồi mà vẫn cố sinh nở để giờ nó mới thường xuyên đau ốm thế này”.

Tôi lắp bắp chưa biết nên nói gì thì mẹ nói tiếp với giọng thều thào mệt mỏi:

“Wi Nyeong, con bật tivi lên hộ mẹ được không?”

Trên tivi đang chiếu chương trình thường kỳ *Trò chuyện với người nổi tiếng*. Dù không rõ nhân vật chính là ai nhưng chắc người này rất nổi tiếng, bởi sau mỗi lần ông ta diễn thuyết say sưa, cả trường quay như được hâm nóng bằng những tràng vỗ tay không ngớt và những tiếng hò reo tán thưởng.

“Chắc người ta nổi tiếng lắm con nhỉ? Trời đất ơi, người ấy đang nói gì thế! Tất cả là tùy thuộc vào ý muốn của con người. Gì mà tùy thuộc chứ? Chắc chưa sinh con nên mới mạnh miệng thế. Cứ thử có một đứa con rồi nuôi nó lớn mà xem, có còn được làm theo ý muốn không? Hừm! Kể cũng lạ, cứ mỗi lần ùn ùn việc thì bọn trẻ lại lăn ra ốm”.

Mẹ vừa lau bầu vừa vào nhà tắm vắt một chiếc khăn lạnh. Còn tôi vẫn đứng ngây người trước sức hút của chương trình mà chẳng buồn để ý tiếng mẹ giục:

“Còn con nữa, Wi Nyeong, không mau vào ngủ đi. Nếu sáng mai thấy mẹ không ở nhà... biết đâu chừng phải đưa Je Je đi khám gấp... con nhớ đánh thức Dong Bin rồi cho nó ăn tạm bánh mì nướng nhé!”

Mẹ dặn qua loa rồi lại vào phòng Je Je.

Ngày hôm sau.

Thế là một ngày mới lại bắt đầu, tôi mở mắt bừng tỉnh, không ngờ đã 7 giờ 15. Ôi chết mất! Bình thường phải từ nhà ra ga tàu điện lúc 7 giờ, sao lại ngủ quên bég thế này. Bực thật, cứ đặt mình xuống giường là chìm sâu vào giấc ngủ. Đằng nào cũng muộn học. Hay hôm nay Wi Nyeong trốn học nhỉ? Thỉnh thoảng tôi vẫn thường lấy có ồm đầu này nọ để nghỉ học và biến thời gian tưởng chừng vô ích đó thành những giây phút ngọt ngào đặc biệt. Kí ức ngày nào sống dậy, cứ thăm thì to nhỏ dụ dỗ tôi, ngọt hơn những cây kem và láng láng hơn cả chocolate. Một lần thôi, chỉ lười đúng một lần thôi.... Và thế là cả người tôi dính chặt lấy chiếc giường êm ái. Nhưng cũng đúng lúc ấy câu nói của chú Daniel - như chiếc đồng hồ báo thức - vang bên tai tôi: “Không bao giờ có được tự do nếu ta không chịu nhẫn nại, cần cù”. Chỉ mới tối qua khi nghe tôi còn thích thú đến nỗi muốn đặt bút viết vài dòng vào sổ nhớ, vậy mà sáng nay nó lại quấy rầy người ta y như tiếng chuông báo thức vang lên mỗi sớm thứ Hai. Dù có trùm chăn kín đầu thì vẫn như có ai đó áp sát tai tôi thì thảo, khiến cô bé lười biếng Wi Nyeong chẳng thể ngủ thêm. Đành chui ra khỏi chăn, vươn vai rồi chạy vội vào nhà tắm.

Tôi thay nhanh bộ đồng phục học sinh rồi qua phòng mẹ. Hình như đêm qua mẹ ngủ ở phòng Je Je, và sớm nay đưa Je Je đi bệnh viện mới về nên chỉ cởi mỗi áo khoác rồi cứ thế nằm ngủ. Miệng còn há hốc, tóc tai rối bù, quầng mắt thâm, mẹ cứ thế đem bao vắt vả nhọc nhằn vào theo giấc ngủ. Cả những lo âu đời thường cũng dồn hết lên đôi vai người phụ nữ đã làm mẹ của ba đứa con. Tôi chợt nhớ đến bài hát tử mỗi lần mẹ đi hát karaoke.

*“Có đôi lúc em ước ai đó đến bên em. Ai đó đến bên em, nói với em rằng không cần âu lo chi nữa!
Em ước ai đó đến bên em, nói với em rằng em không còn cô đơn...”*

Thi thoảng ở nhà mẹ cũng hay ngân nga câu ấy. Theo cách hiểu đơn giản của tôi, lời ca ấy để hát cho các đức ông chồng - những người chủ trong gia đình, là ước mong tìm được một người có thể cùng gánh vác, chia sẻ trách nhiệm. Nhưng sự thật thì mẹ tự cáng đáng cuộc sống của mẹ; tôi phải tự lo cuộc sống của tôi. Dẫu có yêu thương nhau nhường nào thì rồi ai cũng phải tự sống cuộc sống của riêng mình. Phải chăng đó là quy luật?

Sớm nay nhìn mẹ ngủ, khuôn mặt còn nặng bao ưu tư, mệt mỏi, gói thuốc đặt cạnh Je Je chưa kịp cất, có lẽ đêm qua mẹ đã phải công nó tới phòng cấp cứu. Không muốn đánh thức mẹ nên tôi định không chào nữa mà đến trường luôn, nhưng chắc tiếng mở cửa làm mẹ giật mình, cổ nheo mắt nhìn.

“Mẹ... Con tới trường đây. Con đã đánh thức em dậy rồi, nhưng không đủ thời gian nướng bánh mì cho nó”.

Mẹ nhẹ nhàng ngồi dậy, mắt còn lim dim nói: “Xin lỗi con, Wi Nyeong. Nhưng để mẹ ngủ thêm chút nữa nhé! Hôm qua mẹ đã không chợp mắt được chút nào. Con giúp mẹ lo cho Dong Bin nhé, mẹ ngủ đây” rồi lại đặt mình ngủ tiếp. Lát sau đã nghe tiếng mẹ ngáy.

Không phải tôi không biết trong hoàn cảnh này thì chẳng thể làm gì khác nhưng trong lòng vẫn thấy tủi thân khó tả. Nếu ai đó hỏi tại sao lại vậy thì tôi cũng chẳng biết trả lời sao cho

rành rọt. Mẹ quá mệt, Je Je đang ốm, hơn ai hết tôi phải cảm thông thấu hiểu và quan tâm tới mọi người, nhưng sao sâu thẳm trong trái tim tôi lại có cảm giác cơn gió tái tê đang ùa vào cùng những cuộn xoáy rối bời. Sao tôi lại vô cớ nổi giận, coi mẹ là điển hình cho những bà mẹ biếng lười. Và sao tôi lại bảo thủ cho rằng những bậc làm mẹ phải hi sinh tuyệt đối cho con cái bất cứ lúc nào...

Vội vàng chạy ra ga tàu điện ngầm, cũng may còn kịp lên tàu trước khi cửa đóng, đột nhiên lúc đó tôi đã tự giải thích được. Phải chăng chính tôi đang ghen tị với nhóc Je Je. Tôi ước mình được như Je Je, mỗi khi tôi đau ốm, sốt cao giật mình tỉnh giấc giữa đêm hay mỗi khi ngồi khóc một mình - giá mà có mẹ ngồi cạnh, được mẹ sờ tay lên trán rồi nhìn bằng ánh mắt yêu thương, được mẹ dịu dàng chăm lo như đã ở bên Je Je hôm nay. Những mảnh ký ức buồn của quá khứ không có mẹ lại ùa về. Đau nhói!

Bấy lâu kể từ ngày ấy đến nay ba không hề liên lạc, tôi quyết định gửi tin nhắn và nói cuối tuần này sẽ tới thành phố E. thăm bà nội, chào dì và muốn gặp mọi người. Cũng từ chiều hôm ấy đến nay tôi chỉ nhận được từ ba duy nhất một dòng tin nhắn lạnh lùng:

“Hôm đó Wi Hyeon sẽ về bên ngoại chơi. Con cứ đến thăm bà nội, còn ba con mình lần sau gặp đi”.

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Vì thế vào giờ ăn trưa tôi đã giải bày với Jo Yu, cậu ấy nhìn tôi rồi nói trong ngân ngân nước mắt:

“Wi Nyeong, tớ không biết nên nói gì cả. Nhưng chắc cậu phải làm việc đó... Tớ đi cùng được chứ?”

Kế hoạch ấy ngoài Jo Yu ra, tôi chưa nói cho ai khác. Đó là kế hoạch tôi luôn ấp ủ bấy lâu nay. Khi nghe Jo Yu an ủi và khích lệ giữa hai hàng nước mắt, tôi càng được tiếp thêm sức mạnh để thực hiện. Chẳng hiểu sao tới chừng tuổi này tôi mới thấy mình có thể sống yêu đời như giờ đây.

Tôi nghĩ cũng phải giữ bí mật với mẹ nữa, vì mẹ từng răn rằng không được làm vậy. Kể ra việc ấy cũng không mấy tốt đẹp nhưng tôi rất muốn, rất muốn làm. Và bởi quyết tâm phải làm bằng được cứ lớn dần trong tôi, bây giờ có lẽ là lúc thực hiện rồi.

Hôm đó, sau khi về nhà tôi thắc mắc không biết mẹ đang viết gì dang dở trên mặt bàn học thể kia. Je Je chẳng biết từ đâu đi ra, cầm con dao múa may tung chưởng: “Hãy xem thanh kiếm chính nghĩa của ta đây!” Nó cứ léo nhéo khắp nhà.

Mẹ từ phòng khách chạy ra quát lớn:

“Je Je! Con đang ốm đấy! Mới vừa hạ sốt một tí mà lại làm gì thế? Hôm nay thì nghỉ ở nhà nhưng từ ngày mai phải đến trường. Còn không mau vào phòng nằm nghỉ đi!”.

Je Je trề môi xuống, mặt xị ra, rầm rập vào phòng nhưng hình như lại lòi mấy con gấu bông làm kẻ địch trong cuộc chiến của nó thì phải, bởi tôi vẫn nghe âm thanh choang choác như hồi nãy. Tôi ghét nó làm loạn như thế, thà nó cứ sốt rồi ngoan ngoãn, trật tự ngủ bên mẹ như đêm hôm qua còn tốt hơn. Tôi vào phòng đọc, ngồi đối diện chiếc bàn sách của mẹ.

“Sáng nay lẽ ra mẹ nên cho con một ít tiền. Chắc là đói lắm nhỉ?” - Mắt vẫn không rời màn hình laptop, mẹ hỏi không mấy hào hứng.

“...Vâng” - Tôi ngập ngừng đáp.

Mẹ quay ra nhìn tôi bằng nửa cặp kính mắt dày cộp, hỏi:

“Có chuyện gì thế con?”.

Tôi lắc đầu quày quảy. Mẹ cúi xuống chiếc laptop vờ như không hay biết rồi đột nhiên ngẩng lên, hỏi lại:

“Thay đồng phục rồi rửa mặt mũi chân tay đi. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến con như

thế?”

“Mẹ này... Cuối tuần mẹ có bận gì không ạ?” - Tôi chậm rãi hỏi mẹ.

“Cuối tuần?” - đầu nghiêng nghiêng, mẹ ngạc nhiên nhìn tôi thốt lên - “À, cái này thì không nói được. Cuối tuần mẹ định đến chỗ này, là thành phố B. đó”. Mẹ nói xong, nhìn chăm chăm như đang quan sát thái độ của con gái, khuôn mặt trái xoan dần ửng hồng lên lạ lùng.

“Hóa ra mẹ đi với chú Daniel, đúng không ạ?”

“Ờ?”

Nét mặt do dự thoáng bối rối. Tôi không hỏi thêm mà bắt đầu chờ đợi, bởi tôi thừa biết với tính cách của mẹ, bà không thể giấu sự thật quá ba phút.

“Không phải, gì nhỉ... À, thì cái đó là...” - Mẹ ngây người, ấp a ấp úng - “Ừ, đúng vậy”.

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt rụt rè như đang đợi sự cho phép từ chính đứa con gái mới vừa tới tuổi trưởng thành. Trong khi tôi mỉm cười thích thú, mẹ đỏ ửng cả mặt.

“Không phải như con nghĩ đâu. Je Je đang ốm, mẹ đã nói cuối tuần không đi được nhưng thấy bảo lần này bạn chú Daniel mới xây một ngôi nhà gần bãi biển nên mời đến tham quan. Hay mình đi một lần cho biết, coi như lần đầu đi du lịch... Sẽ sử dụng hai phòng riêng. Mà con yên tâm, nhà ở đó có rất nhiều phòng, mẹ nói thật mà!”

Điều bộ của mẹ làm tôi không thể nhịn cười. Giả sử tôi có đi du lịch cùng bạn trai thì cũng không cần thanh minh đến mức đó.

“Mẹ thích chú Daniel rồi phải không ạ?”

Tôi tiếp tục cười to hơn, vừa hỏi vừa thấy mặt mẹ đỏ như trái dâu.

“Không phải đâu... Chỉ là mẹ thích đi ngắm ngôi nhà bên bờ biển thôi, mẹ cũng muốn được thử đi tàu cao tốc KTX và muốn ăn cá mòi, mẹ thích những thứ đó hơn thích chú Daniel...”

Có vẻ như mẹ đang cố tìm lý do nào khác phù hợp thì phải. Rồi đột nhiên mẹ hạ giọng. Đúng như tôi đoán, chưa tới ba phút là bí mật được bật mí liền, bằng đúng thời gian chờ một bát mì vừa chín.

“Ừ đúng vậy đấy. Mẹ thích chú Daniel, thích rất nhiều là đằng khác. Mỗi lần đứng trước chú ấy mẹ thấy bối rối, rung động. Có lẽ là lần đầu tiên trong đời mẹ được gặp một người tốt đến thế. Tại sao đến tận bây giờ mới gặp được người như vậy nhỉ?”

Từ trong đáy mắt mẹ lấp lánh câu nói quen thuộc: “Đôi khi mình cứ hay nhầm con gái mình là bạn”.

“Thử nghĩ xem nhé. Mẹ tự tìm cho mình ít nhất hai lý do. Thứ nhất, giả sử gặp được chú Daniel lúc còn trẻ thì mẹ lại chưa có nhiều kinh nghiệm như bây giờ để biết chú ấy tốt thế nào, đúng không? Và đâu biết chừng lại chia tay? Có lẽ vì vậy mà bây giờ gặp được chú Daniel là thích hợp nhất... Hơn nữa, trước đây trừ những lúc gặp ba mấy đứa thì mẹ sống không cần đến một bóng đàn ông, cũng không cần nghĩ ngợi như giờ. Quan trọng hơn hết là sống một mình mà mẹ vẫn cảm thấy hạnh phúc là được... Chẳng phải khi người ta tự hài lòng với bản thân thì

cũng là lúc người ta thấu tình đạt lý nhất à...”

Mẹ nhìn tôi cười rạng rỡ, ánh mắt toát lên vẻ mãn nguyện và niềm hạnh phúc vô bờ bến. Tôi cũng thầm mỉm cười. Nhưng theo tôi, một khi đã thích ai đó thì cứ vui vẻ mà gặp mặt, đâu cần viện lý do hay ý nghĩa dài dòng rồi tự ép thành các khoản, các mục như mẹ. Tôi chúc mẹ đi chơi vui vẻ rồi định về phòng, nhưng đúng là “mẹ nào con nấy”, tôi cũng không thể giữ bí mật quá ba phút. Tôi nán lại nói nốt câu chuyện.

“Mẹ à, con cũng định cuối tuần này xuống thành phố E. chơi ạ”.

“Thế hả? Đến đó chơi thêm một lần nữa cũng không sao... Con nhớ phải mua quà biếu bà nội nghe!” - Mẹ nói hơi khiên cưỡng làm tôi phải nuốt ực một cái.

“Con định đến nhà ba chơi nữa ạ”.

Tôi vừa dứt lời thì mẹ ngẩng đầu lên, nhìn tôi chăm chăm lộ rõ nỗi ngạc nhiên. Vốn là người rất tinh ý nên chỉ trong giây lát mẹ đã định thần lại. Mẹ thản nhiên hỏi như chưa đoán được điều gì:

“Thế à? Vậy ba có nói là di đồng ý rồi hay chưa?”

Tôi cúi đầu, bók mấy vết xước quanh đầu ngón tay, nghe mẹ hỏi tiếp:

“...Thế đồng ý hay chưa?”

“Chưa ạ” - Tôi lắc đầu.

Ánh mắt mẹ đong đầy sợ hãi. Bằng trực giác của một người mẹ, có lẽ bà đang dự cảm được chuyện sẽ diễn ra. Đóng máy tính xách tay lại, mẹ giận dữ nhìn tôi.

“Mẹ, con xin lỗi nhưng cho phép con nhé! Chỉ một lần thôi ạ... Chắc phải làm như thế con mới có thể thành người lớn được. Con muốn một lần tự làm theo ý mình... Đồng ý cho con đi, đi mà, mẹ...”

Tôi nói mà như đang cầu xin mẹ. Khuôn mặt mẹ hiện rõ nỗi thất vọng tràn trề. Và mẹ đã lắc đầu... Mẹ tiếp tục lắc đầu không nói. Tôi cũng nín lặng nhìn mẹ chờ đợi.

Mẹ lại lắc đầu rồi đứng dậy.

“Wi Nyeong, đó không phải là việc nên làm. Con cũng không còn là con nít để tùy tiện làm bất cứ việc gì mà không suy nghĩ. Mẹ nói một là một. Con còn muốn cho ai xem thêm cái gì nữa? Đó không phải là việc tốt, càng không phải là cách hành xử đúng đắn, cuối cùng người tổn thương chỉ có mình con thôi”.

Mẹ đi đi lại lại trong phòng như không biết phải nên nói sao với đứa con gái ngang bướng, rồi đột nhiên quay qua phía tôi:

“Không được, Wi Nyeong à!” - giọng mẹ nhe răng.

“Nhưng con thực sự rất muốn làm như vậy mà, mẹ”.

Là việc bao lâu nay đã quyết làm bằng được nên tôi tỏ ra rất bình tĩnh. Bởi vậy tôi càng khiến mẹ ngạc nhiên hơn. Vừa mím chặt môi, bước tới bước lui trong phòng, thi thoảng vò tóc rồi nhìn ra cửa sổ, mẹ vừa quay qua nhìn tôi mà nước mắt đã tràn mi. Nhưng mẹ lại cố giữ nét mặt thản nhiên, cứng rắn bất ngờ.

“Con đã quyết như thế từ khi nào vậy?” - Mẹ chậm rãi hỏi.

Sau giây lát còn phân vân, tôi đáp:

“Con cũng không biết nữa... Không biết chính xác là từ bao giờ, nhưng hình như là từ khi con quyết tâm về ở với mẹ...”

Không thể giấu nổi nét sững sờ, mẹ tiếp tục hỏi:

“Con... không định... thay đổi suy nghĩ sao? Dù gì thì cũng vô ích mà thôi...”

Tôi đáp lại mẹ bằng cái lắc đầu của đứa con gái bướng bỉnh. Có chút khó chịu thoáng hiện lên trên khuôn mặt mẹ rồi mau chóng được kìm nén lại.

“Thôi được, chúng ta cứ làm thế đi. Mẹ sẽ cùng con đến thành phố E.. Chắc không thể cùng vào nhà ba nhưng mẹ sẽ chờ con tới đó. Con cứ làm những gì con muốn, còn mẹ sẽ chờ bên ngoài. Và nếu ba hay dì có hỏi thì con hãy nói mẹ đã bảo con làm thế... tất cả mọi việc mẹ sẽ chịu trách nhiệm... Vì đằng nào cuối cùng mẹ cũng là người gánh trách nhiệm”.

Nói xong mẹ quay đi và đưa mắt nhìn ra cửa sổ như cố giấu đi dòng cảm xúc sắp trào dâng. Chỉ nhìn dáng hình mẹ từ phía sau nhưng tôi có thể hình dung khuôn mặt bà đang chết lặng.

“Không đâu ạ. Con sẽ tự đi một mình”.

Mẹ quay lại nhìn tôi rồi lại gần chiếc bàn học, ngồi xuống và nhẹ nhàng nhắc ống nghe điện thoại lên nhưng tôi đã kịp giữ tay mẹ. Trong khoảnh khắc ấy, hai ánh mắt cũng vô tình chạm nhau.

“Con nói vậy thì mẹ có thể an tâm đi du lịch với chú Daniel à? Mẹ sẽ hủy chuyến đi... cái con bé này... mau buông tay mẹ ra”.

“Mẹ... Cho con đi một mình. Coi như con cầu xin mẹ đấy”.

Mẹ vẫn cầm điện thoại nhìn tôi đầy thất vọng.

“Bây giờ con không cần phải sợ nữa rồi. Ngày trước, có thể vì chẳng có ai bên cạnh nên con cảm thấy sợ hãi, nhưng từ giờ không phải đã có mẹ chờ con bên ngoài rồi sao. Dẫu bị tổng cổ khối đó thì chúng ta vẫn còn có nhà để về cơ mà. Vì vậy, con không sợ hãi mà càng vững tâm, vì bên con còn những người khác đáng để tin tưởng...”

Mẹ vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt thần thờ.

“Nhưng Wi Nyeong à, cũng có thể con sẽ bị đánh cả trăm roi vào bắp chân, bị tổng cổ như một trên trộm... Nếu là mẹ, mẹ cũng sẽ làm thế. Bây giờ có thể con coi tất cả những điều mẹ nói đây là vô ích... Mẹ đã nuôi con khôn lớn thế này nhưng cũng không ngờ con thành ra như vậy. Lười dọn dẹp phòng, quần áo lót có bẩn vẫn cứ treo lên mắc... Ngay cả bát đĩa ăn xong còn chẳng rửa, cứ thế duỗi chân ngủ đến sáng... Con xem có khiến người khác phải tức sôi máu không? Vì vậy dù là mẹ thì cũng sẽ tức giận, sẽ phạt con...”

Nói đến đây, có lẽ không thể cầm lòng được nữa, mẹ chống tay trên mặt bàn rồi khóc nức nở hệt như hồi gặp tôi ở thành phố Christchurch, New Zealand sau mười năm xa cách.

Mẹ vừa khóc vừa nhắc lại câu chuyện trước đây làm những kí ức ở New Zealand chợt ùa về. Ngày ấy, sau mười năm xa cách, tôi đã gặp lại mẹ trên “vùng đất của dải mây trắng” - New Zealand. Ngay từ những phút đầu tiên tôi đã cảm nhận được người trước mắt không ai khác chính là mẹ ruột của mình. Đó là cảm giác thực, không cần mất công làm xét nghiệm ADN. Hai mẹ con giống nhau như đúc từ giọng điệu đến lối nghĩ suy, cách giải quyết một vấn đề nào đó. Không cần mất nhiều thời gian, chỉ chưa đầy mười phút đã đủ cho tôi và mẹ hiểu nhau. Bấy giờ người phụ nữ trước mắt tôi chăm chú lắng nghe tâm sự nơi tôi, dù tôi nói bất cứ điều gì cũng tin tưởng tôi. Linh cảm ấy không sai... Đích thị là mẹ tôi rồi! Tất nhiên giờ nghĩ lại thì có thể tôi hơi phóng đại nhưng suy cho cùng, những kí ức ngày xưa ấy đâu hoàn toàn là những mảnh vỡ đau thương và giày vò bản thân mình bấy lâu nay như tôi từng nghĩ. Dẫu sao người ấy vô cùng tin tưởng tôi, hơn nữa còn nói với tôi:

“Thật thế à... Nếu con cảm thấy như vậy thì trước tiên cứ cho nó là đúng đi, phải tin vào cảm nhận của mình chứ, đó mới là điều quan trọng”.

Và mẹ lại khóc. Thực lòng mà nói, khi kể chuyện của những ngày tháng qua tôi không còn cảm nhận được bất kì điều gì nữa, nhưng không hiểu sao nó lại khiến mẹ khóc nhiều như thế. Khi ấy tôi đã hiểu ra để tìm gặp được mẹ, quan trọng nhất vẫn là linh cảm của riêng tôi. Đã là linh cảm thì không cần quan tâm đúng sai, cũng chẳng cần biết là thật hay không thật. Bởi đúng như lời mẹ nói những người trong gia đình không phải là những trinh sát điều tra. Tôi rút khăn giấy đưa cho mẹ.

“Con là đứa trẻ đáng ghét. Đây là lần đầu mẹ định du lịch với chú Daniel mà lại... Con nghĩ xem liệu mẹ có thoải mái đi du lịch được không?” - Mẹ vừa sụt sịt lau nước mắt vừa nói.

Nghe giọng điệu thì hình như mẹ đang trách móc giận hờn tôi, nhưng trong lòng mẹ mọi thứ đã được sắp đặt sẵn rồi. Chính tôi cũng đang suy nghĩ như vậy. Nếu cuối tuần này mẹ quyết định đi cùng tôi thì không coi đó là tình cờ được nữa.

“Mẹ thích thành phố B. không ạ?”

Thành phố B., nơi có bãi biển ngày ngày sóng vỗ với những vách đá cheo leo, là địa điểm diễn ra các liên hoan phim, hơn nữa còn là thành phố của đội bóng đá số một mà tôi thích nhất. Bởi vậy nơi ấy có rất nhiều người bạn trước đây từng tranh luận với tôi về bóng đá. Thành phố B. còn là nơi tôi đã ôm mỗi tình đơn phương một thời. Không biết người ấy giờ này thế nào...

“Thành phố B.?” - Mẹ ngạc nhiên rồi khe khẽ lắc đầu.

Dù mẹ không nói thêm nhưng tôi có thể phần nào hiểu tâm tư bà giấu kín. Nói cách khác, thành phố B. chính là quê chồng mẹ - nơi mỗi dịp lễ tết hay sinh nhật các thành viên trong gia đình chồng, mẹ đều phải khăn gói xuống. Giá như giờ tâm trạng mẹ thoải mái một chút thì sẽ lại là bầu như Je Je cho coi.

“Mẹ không hiểu sao bạn chú Daniel nhất thiết phải xây nhà trên bãi biển của thành phố B. nhỉ? Thật sự mẹ chẳng muốn quay lại nơi ấy nữa...”

“Mẹ à, thành phố B. ấy ạ... mẹ đã từng đến đó chỉ để vui chơi thôi chưa?”

Sau khi tôi hỏi, mẹ có vẻ suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

“Cũng có lúc như thế rồi chứ. Mỗi dịp lễ tết mẹ vẫn dắt bọn nhóc theo, đi xe mất mười tiếng mới xuống tới đó. Đại khái là mẹ đều phải xuống mỗi khi có sinh nhật người trong gia đình chồng hoặc khi ai đó kết hôn...”

Khuôn mặt mẹ bỗng tối sầm lại.

“Con gái của mẹ thì thích thành phố B. lắm và con biết thành phố B. ấy cũng rất mến con... Mẹ à, hãy gạt bỏ những phiền muộn qua một bên mà quay lại đó lần nữa đi ạ. Con sẽ nói hộ với thành phố B. giùm mẹ nhé! Thành phố B. à, mẹ của ta nhờ cả vào bạn đấy! Hãy chào đón mẹ bằng bộ dạng thật long lanh nhé. Mẹ cũng đã có những kỉ niệm đẹp ở nơi ấy rồi nhưng làm ơn hãy mang lại cho mẹ những kỉ niệm khác ngọt ngào hơn!”

Hai hàng nước mắt lại ướt nhoe trên gương mặt mẹ. Mẹ trlau mến nhìn tôi rồi ôm chặt lấy tôi. Tuy đáng người mẹ nhỏ hơn tôi một chút nhưng trong vòng tay đầy yêu thương ấm áp của mẹ, tôi cũng bật khóc.

“Con cảm ơn mẹ”.

Mẹ từ từ buông tay ra, thoáng thở dài.

“Cho dù có ai hỏi thì con cũng không bao giờ nói là mẹ bảo con làm như thế. Vì đơn giản chỉ là quyết tâm muốn thực hiện bằng được ước muốn của riêng con mà thôi. Mẹ à, mẹ là người có tên tuổi nên đứng trước ba hoặc dì thì con cũng cần giữ lòng tự trọng cho mẹ. Con thực sự cảm ơn khi mẹ dặn con hãy nói mẹ đã bảo con làm vậy... Cũng thật khó nói... nhưng cảm ơn mẹ đã tin tưởng ở con. Chỉ cần thế thôi là đủ rồi mẹ ạ”.

Lặng yên, mẹ không nói gì thêm.

Từ đó cho đến lúc tôi về nhà ba vừa đúng một tuần. Tôi và mẹ đều cố gắng tránh không gọi lại việc ấy nữa.

Trước hôm đi một ngày, mẹ nấu canh thịt bò cho tôi. Ngay từ lúc đi học về, bước chân vào nhà tôi đã ngửi thấy mùi canh nóng tỏa ra ngào ngạt. Nghe tiếng tôi, đang cúi húi trong bếp mẹ chạy ra bảo: “Con vào phòng mẹ một lát nhé!”. Tôi vâng theo, thấy mẹ rút tiền trong túi đưa cho tôi. Số tiền ấy không nhiều nhận gì nhưng việc mẹ cho tiền hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của tôi.

“Ngày mai mẹ phải đi sớm rồi. Có lẽ không thể tiễn con được... À, đúng hơn là không thể đưa con tới đó. Thôi thì con tự đi nhé, nếu có việc gì xảy ra cứ dùng tiền này đi taxi về nhà, nghe chưa? Dù có xa đến mấy cũng đừng nghĩ ngợi gì, con cứ làm đi. Tuyệt đối không được để chân tay phải vận động. Có thể bà nội sẽ không muốn gặp con đâu. Cũng có thể con sẽ muốn chạy về phòng, gục mặt xuống giường và thần thờ một mình... Khi ấy hãy tiêu số tiền này để về nhé!”

Đương nhiên tôi không phải đứa trẻ ghét tiền. Nhưng mẹ cứ làm như đang gửi tôi ra sa trường tên bay đạn lạc vậy, đưa tiền cho tôi mà nét mặt nào nề làm tôi cảm thấy là lạ. Nói thật lòng chính tôi cũng đang lo sợ liệu việc mình định làm có đúng hay không... Tôi lắc đầu từ chối số tiền. Một tia sáng lấp lánh đầy hi vọng thoáng trên gương mặt mẹ.

“Không lẽ con thay đổi ý định rồi sao? Ừ... Như thế cũng tốt. Mà có thật là vậy không?”

Tôi tiếp tục lắc đầu. Đôi mắt mẹ lại ươn ướt, rồi hai hàng nước mắt lăn tròn trên má. Ôi... Mẹ cũng giỏi khóc thật. Nếu có hạng mục thi khóc thì chưa biết chừng mẹ của chúng tôi sẽ đoạt ngay huy chương vàng không chỉ trong đại hội thể thao châu Á mà cả thể vận hội Olympic mất.

“Mẹ ơi, cứ để con tự đi tàu điện như vẫn thường đi thôi ạ, và cả khi về nữa, con đi tàu cũng được. Phải thế thì con mới trở thành người lớn chứ ạ. Tự nhiên cho con một số tiền lớn, bảo con đi taxi thì chẳng phải quyết tâm của con sẽ trở nên nực cười ạ?”

Mẹ đưa mắt nhìn qua cửa sổ rồi lại lặng lẽ thở dài như đang cố kìm những giọt nước mắt.

“Thôi cũng được. Con cứ làm như mình muốn. Nhưng Wi Nyeong à, con cũng nên biết điều này nữa. Từ giờ đến ngày mai, khi con kết thúc buổi học ở trường, vẫn còn khoảng hai mươi tiếng nữa, trong khoảng thời gian này nếu con thay đổi ý định thì vẫn còn kịp đó. Nếu con cảm thấy vì đã thông báo rõ ràng mà tự buộc mình phải làm... thì đừng nhé, đừng hành động theo kiểu đã đâm lao thì phải theo lao. Khi thời điểm ấy đến gần, con thử xem trong lòng cảm thấy thế nào, thử hít vào thở ra thật mạnh rồi mới quyết định nhé! Bất cứ lúc nào mẹ cũng luôn đứng về phía con”.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu và nhận tiền mẹ cho.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy thì thấy có mẫu giấy nhỏ trên bàn.

“Wi Nyeong à, mẹ đến bãi biển của thành phố B. đây. Ở nơi biển xanh sóng rì rào hát ru ấy, mẹ sẽ cố gắng cảm nhận hết những điều thú vị mà thành phố B. mang tới như lời con nhắn

nhỏ! Sáng thức giấc mẹ đã thoáng chút bồn khoăn nhưng mà thôi đành vậy. Việc duy nhất mẹ có thể làm bây giờ là sẽ đi du lịch thật vui vẻ theo ý con. Yêu con nhiều, con gái cưng của mẹ. Mẹ cũng sẽ cầu nguyện cho con nữa. Đừng quên gọi điện cho mẹ!”

Tôi chuẩn bị cặp sách tới trường, và sắp xếp chút hành lý cần thiết cho bản thân. Ngày hôm ấy, ngay sau khi buổi học kết thúc, tôi lên tàu điện đến thành phố E.

Tàu lặn bánh tiến vào trung tâm Seoul, từng con đường quen thuộc bắt đầu hiện ra trước mắt tôi. Cái được gọi là thời gian sao thật lạ. Cả những con đường nơi đây cũng có vẻ đáng sợ hơn. Tôi phát hiện ra bản thân mình cũng đã khác trước, từng cái tên quen thuộc trong ký ức ngày nào giờ cũng trở nên xa lạ. Điều đó không có nghĩa là tôi đã quá quen với từng con đường ở thành phố B. nơi tôi sống cùng mẹ. Chẳng thể bước một bước mà rời xa thành phố E. xinh đẹp, và cũng chẳng thể tiến thêm một bước để đến thành phố B. yên bình, tôi cảm thấy bất an. Đường như có một cảm giác lo sợ lạnh buốt tại chính nơi từng lưu dấu nhiều kỉ niệm một thời.

Con tàu ọc ạch nặng nề hướng về thành phố E., càng đi lòng tôi càng muốn gọi điện cho mẹ. Nếu mẹ không đi du lịch biết đâu tôi cũng sẽ không hành động thế này. Nhưng chuyển tàu như kéo tâm trí tôi trở lại với thành phố E., con đường tôi đang trở về giờ đây còn xa hơn cả con đường tương lai phía trước tôi. Tôi xách ba lô bước xuống sân ga. Nhà ba tôi gần đó.

Đã là chiều thứ Bảy, dù hồi trưa tôi không thể nuốt nổi thứ gì nhưng bây giờ cũng không có cảm giác đói. Lòng bàn tay xách ba lô lấm tấm mồ hôi và chân tôi run run. Dọc con đường về nhà ba, hàng cây ven đường rung rinh như hát, những chiếc lá khô rơi xào xạc. Nghe tiếng lá khô chạm vào nhau tôi còn tưởng nhầm là âm báo tin nhắn từ điện thoại, vội vàng rút điện thoại xem. Đột nhiên, tôi chẳng hiểu rốt cuộc mình đến đây làm gì. Và tôi chợt nhớ tới giọng nói của mẹ.

“Có một phóng viên đã viết vài điều không đúng về mẹ. Phê bình tác phẩm đã đành, đằng này lại động chạm đến lý lịch của mẹ. Khi đó mẹ liền gọi ngay cho bạn mẹ là phóng viên của một tờ báo khác để kể hết mọi việc, và hỏi xem nên làm thế nào. Người bạn đó khuyên mẹ đừng gọi điện, chỉ nên gửi thư điện tử (bởi mẹ rất nóng tính). Nếu soạn thư điện tử có thể hỏi cặn kẽ từng điều, và bảo người phóng viên kia chớ phạm những lỗi như thế nữa...”

Có lẽ khi ấy mẹ cũng không nghĩ vì sao lại kể tôi nghe chuyện này. Khi mẹ nói, tôi cảm thấy bà chìm đắm vào cảm tính của chính bản thân, nhưng dường như mẹ cũng có “năng khiếu” khiến những ai cũng từng rơi vào cảnh ngộ đó đồng cảm. “Rồi sao ạ?” - Tôi khẽ hỏi. Môi mẹ run run như cố kìm nén cơn khóc rồi mới nói tiếp.

“Thì thế, mẹ chỉ muốn cho phóng viên đó biết để sửa lỗi của mình... Cũng chỉ nói qua điện thoại vài câu rồi cúp máy. Mẹ cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi. Càng nghĩ càng thấy ghét việc mình đã gửi thư. Cũng thấy ghét cả việc phản kháng một cách lặng lẽ như thế. Người bạn phóng viên của mẹ lúc nào cũng xem mẹ thật thanh cao, chính trực cơ mà... Mục đích của mẹ, suy cho cùng cũng là muốn người ta thấy rõ bản chất của việc đánh giá không hay về tác phẩm của mẹ và đánh giá không tốt về mẹ. Phóng viên đó mới vào nghề nên nếu có làm gì sai với mẹ - một nhà văn gạo cội - thì cũng chẳng tốt đẹp gì, xem ra họ cũng đã tính toán để không thể tùy tiện động chạm tới mẹ”.

Nghe mẹ kể tôi khẽ cười. Mẹ cũng cười theo. Tôi chống cằm hỏi lại mẹ:

“Rồi sao nữa ạ? Mẹ đã làm thế nào?”

Mẹ lại mím môi rồi tiếp tục nói.

“Mẹ cũng không hiểu được. Mẹ đang nói về mẹ. Đứng trên góc độ văn chương thì đó chính là mặt sau của sự thật. Đương nhiên mẹ mong mọi người khen ngợi mình. Nếu có ai phê phán thì cũng chỉ một chút thôi... Với mẹ, điều đó không đến mức làm đau lòng, buồn phiền, chỉ như chút gia vị cuộc sống. Nhưng mẹ đã hiểu ra vấn đề không nằm ở cậu phóng viên đó mà ở chính mẹ. Bởi có lẽ động cơ của mẹ cũng rất ấu trĩ... Có hai lựa chọn. Một là gọi điện để người ta thấy bản chất sự việc. Nếu không thì... Khi ấy mẹ đã nghĩ, chỉ đợi đúng một ngày thôi, dù đến hôm sau có tức giận thế nào thì cũng quyết định lựa chọn. Dù lý do ấu trĩ thế nào, trong trường hợp khẩn cấp cũng chẳng thể làm khác”.

“Vậy mẹ đã làm thế ạ?”

Tôi hỏi, mẹ lắc đầu.

“Mẹ không làm. Sau đó mẹ giận lắm nhưng đã ngồi suy nghĩ lại nhiều. Mẹ càng giận dữ thì động cơ của mẹ lại càng ấu trĩ hơn. Để che giấu điều đó... Ấy, mẹ đang nói gì vậy. Sao phải nghĩ phức tạp đến thế. Cứ đơn thuần là giận thôi liệu có tốt hơn. Người ta ghét mẹ, người ta cũng ghét tiểu thuyết của mẹ, mẹ tự hỏi vậy, thì còn tính toán với người ta làm gì.”

Bước lên bậc thềm nhà ba, chân tôi như chẳng còn chút sức lực nào.

Tôi bắt đầu tự vấn mình.

“Wi Nyeong, rốt cuộc ý định thực sự của mày là gì vậy?”

Cô bé Wi Nyeong trong trái tim tôi trả lời:

“Mình không đáng bị đối xử thế này. Phải nhận quá nhiều lời khước từ, chối bỏ. Mình đã trở thành một đứa trẻ chẳng thể tin tưởng... Mình phải trở thành một con người đơn độc lẻ loi”.

Wi Nyeong trong lòng tôi đã vội vã quay gót trên bậc thềm ấy, khóc ròng. Dù vết thương đã từ lâu lắm, dù thời gian đã trôi qua, tôi cũng cao bằng ba rồi nhưng chỉ chạm vào một chút thôi dường như vết thương ấy vẫn chưa liền sẹo. Tôi cảm thấy nhói đau ở đúng chỗ vết thương đang tụ bầm đỏ như quả lựu.

“Thì đúng thế, đúng là phải đứng lên mà phản kháng... Nhưng có thực sự, có thực sự đó là tất cả...” - Từng bước tiến về căn nhà cũ, đôi chân rã rời, tôi bước đi không còn lực, tôi hỏi lại chính mình.

“Đương nhiên chứ. Mình chỉ là một đứa trẻ, còn họ đều là người lớn. Vậy mà họ không xin lỗi hay cảm thấy có lỗi với mình dù chỉ một lần. Thậm chí để che giấu những sai lầm của bản thân, họ sẵn sàng gán ghép mình là một đứa nói dối. Lúc đó mình rất sợ nên không thể phản kháng, nhưng bây giờ mình nhất định phải đến nói rõ tất cả. Không. Phải nói rằng kẻ dối trá chính là họ... Cho đến khi rời bỏ thế gian này, mình cũng không bao giờ tha thứ”.

Tôi như cảm nhận được nỗi đau khổ tột cùng của cô bé Wi Nyeong trong tim mình.

“Mình hiểu. Nhưng bây giờ mình đã lớn thế này rồi, nói liệu có ai tin. Câu trả lời mình muốn nghe có phải là lời thừa nhận họ đã sai? Chẳng phải có một người là ba mình, dù gì cũng từng đảm trách vai trò một người mẹ mà nuôi nấng mình đó sao?”

Tôi lắc lắc đầu trấn tĩnh lại. Tôi đã đứng trước cửa nhà ba.

Quay đầu nhìn lại thực tại, dường như cuộc sống đã đưa chúng ta đi vô định. Có lẽ bởi thế mỗi sáng mẹ thường nói: “Ta trong hiện tại như đang mở một cuốn sách mà không đọc, rồi chẳng biết cuộc sống sẽ đưa ta về đâu.” Đương nhiên việc đến tận đây là ý định của tôi, là thói cố chấp của tôi nhưng hình ảnh ba người trong gia đình ba hiện ra trong đầu tôi như một sự dối trá vậy. Tôi trấn tĩnh lại, người nhìn thấy tôi trước tiên là ba. Ba mở cửa ô tô, đưa dì và Wi Hyeon lên xe rồi tiến về phía tôi. Như ba đã nói từ trước, có vẻ như họ đang trên đường đến nhà ngoại. Tôi đã không đoán trước được việc đó. Trong vón vện năm phút, tất thấy chúng tôi đều mang những cảm xúc trái ngược nhau, cảm xúc tràn về như dòng nước xối xả chảy về khúc sông cạn nhưng dần lắng xuống, trở nên thâm lặng. Chẳng một ai biết điều ấy, và bản thân tôi cũng không biết cuộc đời mình đã qua một ngã rẽ khác. Trong khoảnh khắc đó dường như tôi đã quên mất lý do mình đến đây, được thấy gương mặt ba trái tim tôi bất chợt vui sướng, bất chấp lời cảnh cáo của ba đừng đến. Hẳn điều đó đã khiến ba tôi bức mình. Rồi bắt gặp thái độ của dì và Wi Hyeon từ trong xe đang nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng như nhìn vật vô tri. Con phần nộ trong lòng tôi bỗng trỗi dậy. Tôi cảm nhận rõ ràng cơn phần nộ bấy lâu trong lòng

mình đã vượt quá giới hạn, nó rậm rạp um tùm như một rừng cây, mãnh liệt chế ngự trái tim tôi hơn cả những hàng cây bao phủ đền Angkor Wat.

“Không báo trước mà đường đột tới đây, không được chủ nhà cho phép mà vẫn tự ý tới, con biết ba ghét điều đó thế nào”. “Con xin lỗi. Nhưng con không cố tình đến vào đúng lúc này. Vì ba là người rất coi trọng làm theo kế hoạch. Vậy ba cứ theo kế hoạch đi. Con biết mật mã cửa nên sẽ tự mở cửa vào nhà. Ba cứ đi chơi thật vui vẻ! Con đợi”.

Tôi hiểu rõ tính ba, đối diện với gương mặt trầm lặng ấy, tôi lên tiếng trước. Tôi cũng hiểu ba ghét những lời cố chấp này đến nhường nào nên tôi càng muốn nói. Nếu theo cách nghĩ của mẹ, mục đích của tôi chính là làm vết thương lòng ba thêm sâu sắc. Và nếu theo cách nói của mẹ, đó là “muốn cho thấy rõ bản chất sự việc”. Tôi cất bước vào nhà ba.

Tôi nhấn nút thang máy và đứng đó, không nhìn lại phía sau. Tôi cũng đoán rằng có lẽ ba không thể để tôi một mình bước vào nhà như thế. Nhưng thật bất ngờ, ba đã không cùng tôi vào thang máy. Đầu tôi trống rỗng. Nếu ba thực sự bỏ mặc tôi mà đi thì tôi biết làm gì trong ngôi nhà vắng bóng người ấy. Nhưng dù vậy tôi cũng không thể quay lại cổng chính chung cư được. Tôi đứng trước cửa nhà ba, ấn mật mã, khóa cửa kêu bíp bíp, tôi biết mật mã đã bị đổi rồi. Mắt tôi tối đen, cảm thấy mọi việc định làm sao mà ngốc nghếch. Cảm giác lạc lõng, đau lòng như thể mình bị đuổi ra khỏi ngôi nhà từng là nơi gắn bó với mình trước đây. Tôi ấn lại mật mã lần nữa. Vẫn là âm thanh bíp bíp lạnh lùng. Nghe như tiếng nhạo báng tôi - một đứa ngu xuẩn.

Tôi lặng lẽ ngồi nơi cầu thang trước nhà ba. Tôi hoàn toàn bị ghét bỏ, hoàn toàn bị xa lánh, hoàn toàn bị đuổi đi... Những cảm giác này tựa những chiếc gai sắc nhọn đâm vào tôi. Đúng lúc ấy cửa thang máy lại mở ra, ba từ từ tiến đến trước căn hộ. Ba ấn mật mã, cửa mở.

“Vào đi!”

Có vẻ ba rất giận. Thấy tôi còn do dự, ba dù đang giận nhưng vẫn cố kìm nén.

“Con vào đi. Nếu có điều cần nói thì vào rồi cùng nói!”

Tôi chầm chậm đứng lên, bước vào nhà ba. Như bất cứ lúc nào căn nhà thật sạch sẽ, gọn gàng. Khác xa nhà mẹ. Nội thất sạch bóng, gối nệm được gấp thẳng mép... Khi còn sống ở đây, tôi chưa từng có cảm giác như thế với chúng. Nhưng khi nhìn lại một lần những đồ đạc này, tôi thấy trái tim mình như ngừng đập, nhịp thở cũng ngưng lại. Ba ngồi trên ghế sofa, hút thuốc, phả ra một hơi dài, và nói:

“Có lẽ ba chỉ có thể dành cho con mười lăm phút. Không hơn. Không biết con nghĩ thế nào nhưng đây là sự kiện gia đình. Mọi người đều đang đợi.”

Thật kỳ lạ. Ngay khi ba cất lời mọi cảm giác ngày xưa lại ùa về. Cảm nhận bằng mọi giác quan chính xác đến ngừng thở. Khi ấy, ánh mắt tôi dừng lại trên cuốn truyện cổ tích của ba ở góc phòng khách. Tôi với tay cầm cuốn truyện. Trong ánh mắt ba, nổi ngạt nhiên ánh lên rực sáng như pháo hoa. Tôi dùng hết sức ném tất cả những cuốn truyện xuống sàn. Ba cầm điếu thuốc trong tay, sững người.

“Lúc nào cũng thế này! Ba không bao giờ quan tâm đến cảm giác của con. Trừ con ra, tất cả những người khác, đều quan trọng hơn. Con ghét ba viết những cuốn truyện thể này, cứ như ba hiểu rõ bọn trẻ lắm”.

Liệu tôi có biết bản thân mình đang nói gì? Hình như tôi ý thức được. Liệu tôi có biết ý nghĩa trong từng lời nói ấy? Có vẻ tôi hiểu. Nhưng liệu điều tôi muốn nói có thực là điều đó? Không... Không phải không phải. Vậy sao trong lòng tôi như đang gào thét.

“Con không phải là mẹ. Con cũng chưa phải người lớn. Con muốn làm cho ba chịu tổn thương. Con muốn làm ba đau khổ như con từng đau khổ. Nếu có cách nào làm được như thế thì dù con có bị tổn thương thêm con cũng muốn làm! Con muốn thế cho đến khi ba hiểu được con đã đau

khổ đến nhường nào!”

Tôi không nhìn ba nhưng dường như vẫn cảm nhận được sự trầm tĩnh từ sâu đôi mắt ông. Mà dù không như vậy tôi cũng nhất định không lảng tránh ánh mắt ba. Ba ngồi lặng trên ghế sofa, lắc đầu. Cả bờ vai cũng chuyển động. Giữa phòng khách đáng ba đầy do dự, tôi nhìn theo bờ vai chuyển động của ba. Bỗng điện thoại của tôi reo. Ba ngẩng đầu lên, mắt chạm mắt, chúng tôi nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt ba như vẩn đỏ. Vừa cầm điện thoại của tôi lên, ba vừa hỏi:

“Mẹ con... có biết con đến đây không?”

Chắc ba thấy cái tên *Mẹ khóc nhe* tôi lưu trong điện thoại. Ngay khi nhắc đến mẹ giọng ba trở nên thật lạnh lùng.

“À, biết chứ!”

Ba đặt điện thoại của tôi xuống hỏi lại.

“Mẹ con bảo con làm thế này à?”

“Vâng!”

Trước khi ba dứt lời tôi trả lời ba như hét, nét mặt ba đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy! Mẹ bảo con hãy làm thế. Mẹ bảo cứ làm theo ý con muốn và đẩy hết trách nhiệm đó sang mẹ”.

Môi ba cong lên. Giọng nói như lại trở nên lạnh lùng.

“Thế à. Nếu vậy con hãy cứ làm như mình muốn vì mẹ con sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm”.

Ba buông những lời phũ phàng ấy vào mặt tôi rồi đứng dậy, vào bếp uống một ly nước. Đến lúc này tôi đã cảm thấy khá hơn nhưng không biết mình phải nói gì, phải làm theo cái gì mà mình muốn. Ba quay ra, ngồi xuống ghế. Đôi môi khép lại và mắt cũng nhắm nghiền. Lúc này khóc được là thoải mái nhất. Tôi cũng không biết nước mắt mình trào tuôn tự lúc nào. Nếu không khóc được thì cũng phải vờ khóc. Nhưng nước mắt tôi đang rơi thật, tôi chợt nhận ra mình đã chịu biết bao tổn thương. Tôi đã hiểu điều mình thực sự muốn chính là tình yêu của ba. Tôi nhận ra nếu mọi thứ đều nằm gọn trong định nghĩa về tình yêu thì tôi mong ba dành cho mình chỉ một chút tình yêu. Tôi mong mỗi khi dì đe nạt tôi thì người ba răn đe không phải là tôi mà là dì. Mỗi khi nghe lời kể của dì và của tôi, ba hãy tin tôi vô điều kiện. Dù tôi có nói dối nhiều hơn thì đừng tin dì mà hãy chỉ tin tôi. Tôi đã nhìn thấu cơn phẫn nộ trong lòng mình. Cái ấu trĩ trẻ con ấy lại khiến chúng ta đau khổ nhất. Cơm cũng thế, tiền lẻ cũng thế, mà cả sự tẩy chay tầm thường thôi cũng thế.

“Wi Nyeong, ba đã luôn cố gắng hết sức vì con”.

Ba nhìn tôi nước mắt lưng tròng và nói.

“Nếu ba biết đã khiến con tổn thương nhiều đến thế ba đã không tái hôn, và cũng không sinh Wi Hyeon... Con cũng hiểu lời ba nói là thật chứ”.

Giọng ba nghe sao buồn quá.

“Thà rằng ba nói tất cả là vì ba thì con còn có thể hiểu!” - Tôi bật ra những câu nói cất giấu tận đáy lòng.

Ba thắng thốt:

“Nếu ba nói sau khi chia tay mẹ, ba đã kết hôn với dì vì hạnh phúc của chính mình, nếu ba nói việc sinh Wi Hyeon và cả việc răn đe con, bất cứ khi nào cũng đứng về phía dì chỉ vì hạnh phúc của ba thì dù vẫn còn là một đứa trẻ, con cũng chịu đựng được... Nhưng ba lại nói đó là vì con. Con cảm thấy mọi thứ đều hỗn loạn rồi bời!”

Ba ngẩng đầu nhìn tôi.

“Thế sao... Nhưng không phải thế. Nếu không vì con, nếu biết điều đó khiến con tổn thương, ba đã tuyệt nhiên không làm. Có một điều cần nói lại, không phải lúc nào ba cũng đứng về phía dì. Chẳng phải vẫn có lúc ba lắng nghe con...”

Khi ba nói thêm câu cuối, tôi khẽ cười. Quả nhiên con người chẳng thể thay đổi.

Nếu là tôi của trước kia, chắc tôi sẽ cãi: “Không đúng, ba chưa từng một lần lắng nghe con” rồi quay bước bỏ đi. Nhưng tôi của bây giờ không muốn làm vậy. Sau khi đến sống với mẹ, tôi cũng biết cách kìm nén cảm xúc.

“Thà cứ nói với con đừng gọi dì là mẹ. Cứ gọi là cô thôi cũng được. Đâu phải mẹ ruột, và cũng chẳng mang tình yêu của một người mẹ, cứ giả vờ làm mẹ, sao thật buồn nôn quá! Trước mặt người khác - những người không biết chúng ta là ai - cứ vờ như một gia đình hoàn hảo. Ba mẹ sinh ra con rồi ly hôn, việc chúng ta là một gia đình đã không còn, ba đã nghĩ thế. Trong mắt người khác phải tạo ra một gia đình hoàn hảo, đó đâu phải hạnh phúc, nhưng để có điều đó ba chấp nhận hi sinh con. Con ghét ba hơn dì nữa, con thực sự ghét ba!”

“Wi Nyeong, nhìn con xem, sao con có thể nói với ba như thế, sao có thể đối xử với ba con như thế!”

Đột nhiên một giọng nói vang lên. Tôi quay đầu nhìn lại, dì đã đứng ở cửa phòng khách. Từ lúc nào dì đã nghe thấy cuộc trò chuyện của ba con tôi. Mặt dì trắng bệch như tờ giấy.

“Mình vào đây. Còn Wi Hyeon?”

Ngay khi ba hỏi, dì bước vào, nhặt những cuốn sách rơi trên sàn, xếp chúng ngay ngắn trên kệ sách và nói:

“Em gửi Wi Hyeon cho mẹ. Em nói có việc gấp nên mình sẽ đến trễ một chút.”

Dì nhìn tôi, môi mím chặt, bước về phía tôi ngồi.

“Nói tôi giả vờ làm mẹ đáng buồn nôn? Tôi đã nuôi nấng con suốt bảy năm trời mà có thể nói thế sao?”

Ngay khi tôi cất lời: “Con chỉ muốn gọi là cô”, ba tôi cũng nói: “Mình cũng khá mệt rồi”. Lời nói vừa dứt, cả hai người nghe từ “cô” từ miệng tôi đều bị sốc.

“Cái gì, cô?”

Dì hỏi lại, tôi mím chặt môi.

“Thế sao? Chỉ người sinh ra mình mới là mẹ? Chỉ có duy nhất một người bỏ con đi từ tấm bé, rồi sau bảy năm mới xuất hiện khóc lóc mới là mẹ, giờ con về đây gọi tôi là cô sao?”

“Mẹ con không bỏ rơi con, không phải suốt bảy năm biến mất rồi lại xuất hiện. Nếu không hiểu thì đừng nói”.

Lần đầu tiên tôi điềm tĩnh đứng trước dì. Dì đang định nói thì ba tôi cản lại.

“Wi Nyeong nói đúng. Anh đã thỏa thuận với cô ấy. Và... trong suốt bảy năm qua anh không cho cô ấy gặp Wi Nyeong - vì em và vì gia đình mình. Có thể cô ấy đã làm nhiều việc có lỗi với Wi Nyeong nhưng riêng việc này Wi Nyeong đúng”.

Tôi có cảm giác từng lời ba nói như cứa sâu trong lòng dì. Dù đó có là sự thật nhưng trước đứa con riêng của người vợ cũ rất lâu mới tìm về, đứa con riêng mà dì đã đối xử cay độc, dì lo sợ chồng mình không còn đứng về phía mình, ủng hộ mình. Lần đầu tiên tôi mới phản kháng một chút thôi, nhưng tôi có thể hiểu cảm giác của dì, lần đầu tiên tôi đồng cảm kì lạ với dì.

Có một câu chuyện tôi đã đọc khi còn nhỏ về một vị quan tòa anh minh.

Sau khi lắng nghe một chú sóc đến kể tội một chú rùa và ngược lại, vị quan tòa thở gật đầu phán cả hai bên đều đúng. Các thuộc hạ trong vương quốc của thổ thấy vị quan tòa nói bên này đúng, bên kia cũng đúng lấy làm lạ hỏi tại sao, vị quan tòa nói nó đã phân xử hợp tình hợp lý cho cả đôi bên.

Tôi có thể hiểu tại sao nói vị quan tòa thổ anh minh. Điều cần thiết đầu phải là phán xét, đôi khi tình yêu còn quan trọng hơn chính nghĩa. Dì đã nhận vết thương lòng sâu sắc.

“Mẹ là từ dành để gọi người đã sinh ra ta. Đó là nguyên tắc bất di bất dịch, bắt nguồn từ ý chí tự giác của ta. Thế gian này có thể có những người mẹ không tốt. Nhưng không phải vì thế mà không gọi “mẹ”, và gọi “cô” cũng không hẳn mang ý xấu, đúng không ạ?”

Nỗi oán trách, căm ghét dì bỗng chuyển sang niềm bối rối, ngỡ ngàng khi tôi thấy dì bật khóc ngay sau câu nói của ba. Trước đây cũng có vài lần tôi thấy dì khóc khi tranh cãi với tôi. Nhưng lúc ấy tôi cũng đang khóc vì ba, chẳng thể kìm nén nỗi buồn của chính mình, chẳng còn tâm trạng đâu để ý đến dì. Nhưng giờ đây chứng kiến dì bật khóc trước ba và tôi, tôi cảm thấy thương dì. Về phần tôi, tôi vừa thấy bối rối vừa thoáng tự hào về mình. Còn ba tôi luôn tự hỏi tại sao khi có vấn đề không được giải quyết, phụ nữ lại tỏ ra buồn rầu rồi khóc lóc.

“Đừng chỉ hiểu ý con theo hướng tiêu cực ạ.” - Tôi tiếp tục.

Chưa khi nào tôi hiểu rõ dì hơn ba như lúc này. Dì lau nước mắt, nói: “VẬY à, hóa ra không phải thế sao?”. Dù không hỏi nhưng chỉ khoảnh khắc ấy có lẽ dì cũng nhận ra tôi có thể đồng cảm và hiểu rõ cảm xúc của người phụ nữ đang khóc. Dì uốn thẳng vai như muốn tìm lại vẻ lạnh lùng vốn có của một giáo viên Giáo dục công dân trung học cơ sở và nói “Wi Nyeong, dù gì cũng lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau, cũng nên uống tách trà chứ nhỉ?” Đột nhiên chỉ trong khoảnh khắc, bầu không khí hoàn toàn thay đổi, cuộc gặp gỡ với cô con gái riêng đã chuyển đến sống ở nhà mẹ đẻ như trở nên khác lạ và tôi đồng dục trả lời: “Vâng”.

Một lát sau dì trở ra với một khay trà ngay ngắn. Tôi nhận ra cũng có lúc mình thích tính gọn gàng của dì. Tôi đã nghĩ giả như người này là mẹ tôi và mẹ tôi là dì thì liệu tôi có thể chê trách mẹ tôi với vai trò là mẹ kế ở điểm nào được nhỉ. Có lẽ sẽ phê phán như thế này.

“Luộm thuộm và cầu thả, không biết lo xa và sống quá cảm tính...”

“...Mẹ có nghe ba con nói lại việc con chuyển đến sống cùng mẹ đẻ, thực sự mẹ đã mất ngủ suốt mấy ngày. Vì sự bội tín.”

Giọng của dì nghe thật nhỏ nhưng dì đã khóc thực sự. Điều đó khiến tôi nhớ lại khoảng thời gian đầu chúng tôi gặp gỡ cũng cuộc trò chuyện với giọng nói như thế này. Nhưng điều đó cũng trở nên vô nghĩa trong suốt bảy năm qua. Từ đâu giữa chúng tôi đã có những ngăn cách như thế này?

“Mẹ... mẹ yêu ba con khi còn là một cô gái trẻ, mẹ đã nghĩ chỉ cần có tình yêu thì có thể vượt

qua tất cả. Dù ba có ngăn cấm nhưng mẹ đã thề mẹ sẽ yêu thương con, mẹ đã nghĩ mẹ có thể làm được. Và những thứ như trong câu chuyện cổ tích về các bà mẹ kể trên thế gian tất cả đều biến thành sự thực... Mẹ xin lỗi. Mẹ đã đánh con, nạt con phải rửa bát... Mẹ cứ nghĩ tất cả những điều đó đều là giáo dục. Ba con dường như lúc nào cũng chỉ biết gật đầu đáp ứng mọi mong muốn của con, còn con thì ghét tuân theo những nguyên tắc, muốn tự do... Mẹ đã nghĩ việc nuôi dạy con thật nghiêm khắc là đúng đắn...”

Giọng dì lại nện ngào trong nước mắt.

“Thực sự mẹ đã tin như thế... Nhưng Wi Hyeon càng lớn lên mẹ càng nhận ra sai lầm của mình. Mẹ đã khiến con tổn thương nhiều và con đã phản kháng đúng không? Tại sao mẹ lại đối xử với con nghiệt ngã như thế còn với Wi Hyeon thì luôn dễ dàng? Wi Nyeong à, mẹ biết mẹ có lỗi với con, và thực tâm mẹ cũng muốn công bằng. Chắc con nghĩ mẹ đã phân biệt đối xử, điều đó là đương nhiên nhưng...”

Dì lại khóc. Tôi vẫn nghe từng lời dì nói nhưng chẳng có chút cảm giác nào. Nếu đơn thuần giống như việc bị đánh vào bắp chân, thì không biết chừng tôi sẽ nắm lấy tay người phụ nữ đánh tôi mà nói những câu thế này: “Cô à, con gái riêng của chồng cô rồi một ngày nào đó cũng sẽ hiểu cô thôi. Vì vậy cô đừng tự trách bản thân mình nữa”. Nhưng trong trường hợp này tôi chẳng thể thốt nổi lời động viên an ủi nào với người phụ nữ đó được.

“Mẹ đã quyết tâm rồi. Sau này lỡ Wi Hyeon có ý định kết hôn với một người đàn ông đã có con riêng, mẹ sẽ phản đối đến cùng. Wi Nyeong, sau này con tuyệt đối cũng đừng kết hôn với người như thế. Việc này sẽ khiến trái tim con vỡ nát mất. Đứa trẻ nào cũng cần bàn tay mẹ chăm sóc, dạy dỗ. Mẹ kể chỉ bất đắc dĩ đảm nhận vai trò này thôi. Chuyện cổ tích ở mức độ nào đó cũng có một phần sự thật”.

“Điều đó thì dì nói đúng ạ. Hơn nữa vì phụ nữ là phái yếu trong xã hội mà...”

“Ừ”.

Dì đồng tình với ý kiến của tôi. Ba tôi hắng giọng. Bầu không khí trở nên thật lạ lùng. Tôi cũng không biết mình phải đón nhận tình huống này ra sao khi bỗng dưng tôi với dì lại đứng cùng một phía. Đúng lúc đó, điện thoại của tôi reo. Biệt danh *Mẹ khóc nhe* nhấp nháy trên điện thoại. Ngay khi tôi bắt máy, giọng mẹ đã gấp gáp, sốt ruột.

“Wi Nyeong à, con không sao chứ?”

Tôi nhìn ánh mắt ba, rồi nhìn dì và ngập ngừng trả lời “Dạ...”.

“Nếu con khó trả lời thì hãy chỉ *vâng* hoặc *không* thôi nhé. Còn nếu khó quá, hãy nói *chim cu gáy* hoặc *chim nhận*. Chim cu gáy nghĩa là “vâng”, chim nhận nghĩa là “không”. Biết chưa? Con về nhà ba rồi phải không?”

Mẹ nói sau này sẽ viết tiểu thuyết trinh thám nên trong đầu mang nhiều ý tưởng kì quặc. Tôi suýt cười phá lên khi nghĩ mình phải đáp “chim cu gáy” trong hoàn cảnh này, nhưng nhìn nét mặt nghiêm túc của ba và dì, tôi chỉ có thể ậm ừ trong điện thoại. Mẹ càng hối thúc tôi.

“Không được rồi. Mẹ đang lo cho con đến chết đây, máy bay sắp hạ cánh. Sắp tới thành phố E...”

“Mẹ, không có chuyện gì đâu. Con không sao... Lát nữa con sẽ gọi điện lại. Thật mà. Không phải *chim cu gáy*, cũng không phải *chim nhạn* ạ”.

Tôi lo lắng không biết mẹ có đáp máy bay đến đây thật không nữa.

“Con sẽ gọi điện lại. Gọi lại ngay mà”.

Tôi cúp máy. Ba và dì xem chừng chẳng hiểu gì. Có lẽ hai người đều nghĩ đó là ám hiệu kì lạ giữa mẹ và con gái. Dù nói thế nào thì đó cũng là sáng kiến linh tinh mà chỉ mẹ tôi mới nghĩ ra. Tôi đứng dậy.

“Mọi người bên nhà đang đợi, dù gì cũng cho con xin lỗi... Và... thực lòng con muốn cảm ơn ba và dì. Con sẽ đến nhà bà, mai con sẽ về nhà mẹ”.

Tôi đứng lên. Ba cũng đứng lên theo: “Để ba đưa con đi”, nhưng dì ngăn lại.

“Em sẽ đưa con đi rồi về. Đằng nào cũng phải đón cả Wi Hyeon nữa... Wi Nyeong, đi thôi!”

Con người lạ thật. Lần đầu tiên tôi hiểu ra trong tình huống tuyệt vọng nhất, con người có thể thay đổi đến bất ngờ. Bởi thế người ta chẳng thể chỉ sống trong hạnh phúc hay đau khổ, bởi thế người ta mới có sức mạnh vượt qua một ngày dài. Lên xe, tôi nói với dì:

“Cho con gửi lời hỏi thăm mọi người bên ngoại Wi Hyeon ạ. Mọi người đã luôn đối xử tốt với con”.

Mắt dì lại ngân ngấn nước.

Cuộc đời là thế. Theo như dì nói, việc dì không thể để lại một chút ký ức đẹp đẽ nào trong lòng đứa con gái riêng của chồng là việc chẳng làm khác được, nhưng mọi người bên gia đình dì luôn đối xử tốt với tôi. Đôi khi tôi cũng nghĩ, nếu dì không phải mẹ kế của tôi mà là em gái dì hay mẹ dì thì có lẽ sẽ tuyệt biết bao.

Vừa lái xe, thi thoảng dì lại vừa lấy tay lau nước mắt. Tôi tự hỏi tại sao mình có thể rộng lượng với những tật xấu của mẹ mà với dì thì hẹp hòi, khắt khe đến vậy? Khi mẹ khóc và gọi: “Wi Nyeong à, mẹ xin lỗi”, tôi cảm thấy thật ấm áp, và cả nhói đau, nhưng khi thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má dì, tôi lại chẳng biết phải nói gì.

“Mẹ không biết làm thế nào để con tin, nhưng mẹ thực sự muốn trở thành một người mẹ tốt. Khi nghe chuyện mẹ con bỏ rơi con từ tấm bé, mẹ đã rất muốn chăm sóc con thật tốt, tốt gấp trăm lần những gì mẹ con đang làm. Nhưng mẹ cũng rất ghen tị, ghen tị vì mẹ con đã từng là vợ của ba con... Mẹ không biết sao lại thế nữa. Mẹ muốn thay mẹ con chăm sóc, nuôi dạy con chu đáo... Thực sự mẹ đã mong muốn như vậy”.

Tôi không biết phải nói gì. Ý nghĩa của việc “nuôi dạy chu đáo”, “chăm sóc thật tốt” là gì nhỉ? Người lớn sao mà kỳ lạ. Khi không hài lòng về bản thân thì nói: “Mẹ là người lớn nên chắc điều mẹ làm là đúng”, hoặc “Lúc ba còn bé, ba cũng như vậy nên con cứ làm thế đi”. Dù là phận con cái thì tôi cũng là một cá thể có cá tính riêng. Tôi khẽ đáp: “Có vẻ là thế ạ”.

“Thấy con rạng rỡ, hạnh phúc bên mẹ ruột, mẹ vừa vui mừng vừa xót xa... Con có tin không?”

“Có ạ”.

“Wi Nyeong à, nhìn con bây giờ có vẻ mập ra đấy. Không biết có phải mẹ con cho con ăn nhiều món ngon không, nhưng con gái phải thon thả nhé. Con hãy uống nhiều nước, ăn nhiều rau vào. Nếu không có thời gian tập thể thao thì con nên dành ra mười phút mỗi tối để tập duỗi cơ”.

Dì dừng xe một lát ở giao lộ, và tập một vài động tác duỗi cơ cho tôi xem.

“Làm thế này cơ sẽ được co giãn và nếu dùng sức hơn một chút thì sẽ tạo áp lực lên cơ bụng, ngoài ra...”

“Kìa dì, đèn xanh rồi ạ”.

Dì giật mình và đạp chân ga. Phù... tôi thở phào. Ba thì giống thầy của các giáo viên giáo dục công dân, còn dì là giáo viên giáo dục công dân, sao lại hợp nhau thế nhỉ... Bỗng trái tim tôi cảm thấy ấm áp lạ lùng. Thật may vì dì không phải người xấu như tôi vẫn nghĩ. Khi đến nhà ba, tôi đã định nói: “Cả đời này con sẽ không tha thứ cho dì”. Nhưng giờ tôi không biết ai phải tha thứ cho ai nữa. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại reo lên. Là mẹ.

“Mẹ à, con ở đó một chút rồi...”

Tôi chưa kịp nói hết câu thì mẹ đã cắt lời bằng giọng điệu gấp gáp.

“Wi Nyeong à, mẹ hỏi lại lần nữa, ba và dì có mắng con không? Nhanh nói cho mẹ nghe. Mẹ lo quá nên chẳng còn tâm trí ngấm biển nữa. Mẹ nói rồi, nếu khó thì cứ trả lời là chim cu gáy hay chim nhận. Chim cu gáy là “có”, chim nhận là “không”... Con cứ ở yên đó, vừa nãy mẹ nói chim nhận là “có”, chim cu gáy là “không” nhỉ? Không nhớ nữa. Giờ cái đó không quan trọng. Wi Nyeong à, chim trĩ là “có” nhé. Còn loài chim gì nữa nhỉ? Được rồi, chim ưng là “không”. Bây giờ ba con đang rất giận phải không? Chim trĩ? Chim ưng?”

Bấy giờ biểu hiện của mẹ giống hệt những gì đứa em út tôi đã miêu tả. Chắc tôi phải bĩu môi và lẩm bẩm câu: “Con điên mất thôi!”. Nếu mẹ mà nghe được lời này chắc sẽ chạy như bay tới đây, nhưng trong thâm tâm mẹ cũng tự hiểu ba đang vô cùng giận. Mẹ là tuýp người luôn vui

đầu trong công việc, không quan tâm đến bất cứ điều gì, vậy mà giờ lại vì tôi lo phát sốt lên. Dù ba hay dì có lạnh lùng đến thế nào nhưng cũng là những người biết lý lẽ nên chắc sẽ nguôi giận thôi. Mẹ bảo vừa gọi điện cho ba và sẽ chờ đến khi tôi chịu bắt máy. Dì im lặng nhìn tôi như thể biết chắc đó là điện thoại của mẹ. Trên gương mặt dì hiện lên biết bao biểu cảm. Trước tiên tôi phải làm mẹ bình tĩnh lại.

“Mẹ, mẹ đừng khóc. Con sẽ nói thật chậm, nhưng mẹ đừng khóc nữa. Con... đã về nhà ba và giờ dì đang chờ con sang nhà bà nội”.

“Gì cơ? Con đi bằng xe của dì sao?”

“Vâng, con đang ngồi bên dì”.

Tôi kết thúc câu chuyện và dừng lại một lát. Không, không hẳn đã kết thúc. Diễn biến mới lạ làm sao! Lúc này đây, lòng hận thù giống như tảng băng đã tan thành nước. Nỗi căm ghét ấy tự bao giờ đã chẳng còn là nút thắt mà cả đời chúng tôi phải đi tìm lời giải.

“Con nói lại giờ con đang đến nhà bà nội. Con sẽ ngủ lại đó tối nay, mai con sẽ về nhà. Mẹ cứ đi chơi vui vẻ, con xin mẹ đấy”.

Mẹ vẫn không tin, gặng hỏi thêm mấy lần: “Con nói thật chứ? Chim trĩ?”. Sau khi lấy lại bình tĩnh mẹ lại hỏi đùa:

“Mẹ biết rồi... Thế thì tốt, nhưng sao đột nhiên cô ta lại tin vào Chúa và cầu nguyện? Sao thay đổi nhanh chóng vậy? À, có lẽ Chúa đã nghe thấy lời cầu nguyện của mẹ”.

Cho dù đã trở thành người lớn, mẹ vẫn giống như đứa em út của tôi, ba thì nghiêm khắc như lớp trưởng, còn dì thì y hệt giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ. Tại sao những người lớn quanh tôi đều nhiều khiếm khuyết giống nhau thế nhỉ. Những giáo viên mà tôi đã gặp cũng vậy.

Họ luôn hi vọng chúng tôi học giỏi, trọng chữ tín, lịch sự, xinh đẹp và hiền lành nhưng trên thực tế họ lại tự mãn và quên mất rằng bản thân mình cũng đâu đâu vào trường đại học tốt, không xinh gái đẹp trai hay hiền lành, giỏi giang gì... Nếu tôi cũng yêu cầu người lớn sự hoàn hảo giống như họ kì vọng ở chúng tôi thì không biết có phải tôi đang suy nghĩ sai lầm không. Nếu tôi cứ nói xấu người lớn này người lớn kia, rồi đến khi chính tôi trở thành người lớn thì sẽ thế nào, có cô đơn như thế không? Lúc đó, những người mà tôi nói xấu hay đổ lỗi cũng không còn? Tôi đã có thể nhìn dì bằng ánh mắt khác. Dù không thể tha thứ dễ dàng và tha thứ tất cả như lời mẹ thì chỉ ít giờ đây, lần đầu tiên tôi có cái nhìn phóng khoáng và bình đẳng như vậy. Tôi nhận ra mình đang tiến mười mét đến gần căn phòng để trở thành người lớn, tôi ghét trở thành người lớn, thật đáng sợ.

Ngày hôm sau, ba đưa tôi về nhà mẹ. Trên đường ba không nói một lời nào, cứ thế chạy thẳng xe đến thành phố B.. Không khí trong xe ngột ngạt, đông đặc như một tảng bê tông. Tôi ước gì có thể đi tàu điện về nhà. Đến nơi, ba rửa xe, thoát đầu tôi liếc nhìn ba và định nói điều gì đó nhưng dáng vẻ cương nghị của ba khiến tôi thay đổi suy nghĩ. Tôi không muốn nói lời xin lỗi.

“Con học tập chăm chỉ. Ba con mình hãy dành thời gian suy nghĩ về nhau có được không?”

Ý ba là tạm thời đừng gặp nhau, đừng liên lạc với nhau nữa. Bạn trai cũ của tôi cũng từng nói thế. Tôi không còn ghét cậu ấy nhưng câu nói đó đã ám ảnh tôi hơn một tuần lễ chỉ vì không rõ nó có ý gì. Tuyệt đối không thể là tớ không muốn nhìn thấy cậu thêm nữa. Điều đó sẽ khiến tôi vô cùng đau khổ, hoang mang. Vì thế khi nghe ba nói, tôi gần như không thể bước ra khỏi xe. Làm sao tôi có thể đáp “vâng”. Giá như bánh xe cứ quay vòng như thế thì tốt biết mấy, hình như ba vẫn mãi không thể hiểu được tôi. Tôi xuống xe, ba đóng cửa đánh rầm như muốn nói nghĩa vụ của ba chỉ đến đây thôi. Xe lăn bánh, bỏ lại tôi phía sau. Lòng tự trọng của ba đã bị tổn thương, hay phải chăng tôi quá nhạy cảm? Tôi gọi điện cho ba nhưng ba không nghe máy. Tôi gọi thêm mấy lần nhưng đều không thấy tín hiệu trả lời. Với đầu óc ngây thơ của một đứa trẻ, mất nửa ngày tôi mới hiểu ra từ bây giờ ba không muốn nói chuyện với mình nữa. Đến tối muộn mẹ mới quay về thành phố B.. Tôi ngồi bên bàn làm việc của mẹ. Mẹ chăm chú nghe câu chuyện của tôi, thoáng ngập ngừng trước hành động mà tôi đã làm và chỉ kết luận ngắn gọn: “Con làm tốt lắm”.

“Nhưng mẹ ơi, ba bảo con tạm thời đừng gặp ba. Không phải, ba không muốn gặp con nữa”.

Khóe mắt tôi cay cay. Mẹ nhìn tôi, ánh mắt hơi nghiêm nghị. Phải chăng tôi đã nói gì sai. Tôi có cảm giác như mình đang đến phòng giáo vụ chịu phạt.

“Wi Nyeong à, con đã làm những gì mình muốn nên kết quả ra sao cũng phải chấp nhận. Ba không phải là con nên con không thể đòi ba phản ứng như những gì con mong muốn. Việc con có thể làm bây giờ chỉ là xoa dịu ba con hoặc đừng buồn lo suy nghĩ tại sao ba không hiểu con”.

Lời của mẹ lạnh lùng ngoài sức tưởng tượng của tôi. Tôi thực sự không thích sự lạnh lùng ấy. Thấy tôi nhăn mặt, mẹ ngoảnh mặt đi, vờ như đang sắp xếp lại chồng sách trên giá. Giá sách không gọn gàng như mọi khi, có vẻ tâm trạng mẹ cũng không tốt.

“Ba con,” - Mẹ cầm quyển sách, nhét vào khe hở trên giá - “đương nhiên sẽ phản ứng như vậy. Dẫu sao ba cũng làm hết trách nhiệm với con rồi. Nghe con cái nói thế ai có thể làm ngơ chứ?”

“Nếu vậy sao hồi đó mẹ còn muốn gặp con? Mẹ biết trước mọi chuyện sẽ như thế, sao còn làm vậy? Sao lại bắt con đi?”

Mẹ dựng quyển sách lên giá, quay lại nhìn tôi.

“Wi Nyeong à, hồi đó mẹ đã nói việc ấy không hề tốt cho con, nhưng con đã không nghe... Mẹ không định trách cứ con. Việc duy nhất mẹ có thể làm lúc đó là đồng tình trước quyết định điên rồ của con. Vì thế mẹ con mình phải cùng nhau hối hận... Mẹ cũng là đồng minh với con trong

quyết định tồi tệ ấy”.

Mẹ dứt lời và nhìn tôi chăm chú.

“Mẹ xin lỗi. Không phải vì suy nghĩ đó là một quyết định tồi tệ. Chỉ là mẹ nhận thấy suy nghĩ của con không đến mức quá sai lầm. Với những người luôn bị tổn thương thì vết thương càng sâu càng khó lành. Mẹ đồng tình ở điểm đó. Nếu là kết quả xấu thì mẹ hi vọng mẹ con mình sẽ cùng nhau vượt qua. Đó không phải là điều mẹ nghĩ mà là điều mẹ thực sự mong muốn”.

Nghe mẹ nói, tôi không muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì.

“Mẹ, con không biết gia đình là gì. Con không biết ba mẹ là gì, con cái là gì. Tất cả mọi người đều trân trọng gia đình, rất trân trọng nhưng không biết nó mang ý nghĩa gì. Đến một lúc nào đó khi con yêu một người hơn bản thân con, chắc con mới cảm nhận hết ý nghĩa của hai tiếng “gia đình””.

Mẹ thở dài, chống tay lên cằm.

“Ừ, mẹ luôn nghĩ vậy khi chăm sóc các con. Mẹ lớn lên trong một gia đình cực kì bình thường, thậm chí là trong một gia đình hạnh phúc như người ta thấy, nhưng mẹ đã làm được gì? Bà ngoại đã làm được gì, cả ông ngoại nữa... Lúc ấy, mẹ chỉ ước cả nhà cùng đi ăn vui vẻ, bà ngoại không hay mắng mỏ và giá như mẹ có phòng riêng... Ông ngoại còn dặn con gái phải về nhà trước 9 giờ tối nên mẹ chỉ muốn nhanh chóng thành người lớn để ra khỏi nhà...”.

“Thật sao ạ?”

Mẹ gật đầu.

“Phải, thật kì lạ nhỉ? Nói thật mẹ cũng không biết làm sao mới có thể cho các con một gia đình hạnh phúc. Liệu có nên để mặc các con muốn làm gì thì làm? Cả nhà cùng ăn cơm, đi ngủ, thi thoảng ra ngoài ăn và cùng xem tivi, cũng có lúc tranh cãi, đánh lộn rồi lại giảng hòa. Ai đó đã từng nói: Với những người thích leo núi thì lều trại chính là nhà. Đó phải là nơi chắc chắn để tránh mưa tránh gió. Cuộc đời đầy phong ba bão táp, chúng ta phải thật vững tâm để đối mặt...”.

Nếu quả là như thế thì có lẽ tôi đã có một căn nhà vững chãi cho riêng mình. Dù ba ghét bỏ tôi thế nào thì tôi cũng không còn cảm giác cô đơn trên thế gian này.

“Điều này là sao? Mẹ, nếu như vậy thì con có thể sống một mình được chứ? Con có thể sống với những đứa bạn hợp cạ cơ mà. Và chúng con cũng yêu thương lẫn nhau đấy thôi”.

Mẹ cốc đầu tôi.

“Ồn ào quá. Thôi ngay đi. Con dỗ em đi ngủ sớm rồi mẹ con mình ra ngoài uống bia tươi. Mẹ đặc cách cho con đó!”

Mẹ vừa nháy mắt như đứa trẻ tinh quái vừa nói.

110.

Hai đứa em không chịu ngủ sớm nên tôi phải quát tháo một hồi để bắt chúng vào giường. Sau đó tôi và mẹ đến quán bia tươi trước cổng chung cư. Chú Daniel cũng đến. Chúng tôi vừa trò chuyện linh tinh vừa uống bia rất vui vẻ. Tôi không dám hỏi nhiều về chuyến du lịch riêng tư của hai người, những chuyện ấy khiến tôi thấy không thoải mái cho lắm.

Tôi cho rằng gia đình không phải là những người có thể cùng nhau ra ngoài uống bia tươi vào lúc tối muộn thế này. Trên đường về, chúng tôi nắm tay nhau, sau đó say giấc trong căn phòng của riêng mình...

Một năm đã trôi qua, một mùa thu nữa lại đến. Cuối cùng tôi cũng trở thành học sinh cuối cấp. Giờ đây tôi chẳng còn xa lạ với việc rời khỏi nhà lúc sáu rưỡi sáng và ở trường đến tận mười một giờ đêm. Mẹ vẫn bận như thế, vẫn trẻ con như thế. Lũ em tôi ngày càng phiền toái, nhưng nếu không có chúng thì tôi lại thấy nhớ. Vào giờ nghỉ trưa, tôi gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành như cây lúa trên đồng đổ rạp trước cơn bão ngang qua. Latte và Milky đều đã lớn.

Kỳ thi đại học chẳng khác nào chiếc xe ủi dồn tôi về phía con đường mình phải đi. Thầy giáo chủ nhiệm nhận xét tôi là đứa trẻ thông minh nhưng không chịu phấn đấu. Mẹ lặng im trước lời thầy. Mẹ cũng không rầy la tôi vì tội không chịu học hành tử tế. Mẹ vừa lái xe vừa cất giọng thều thào: “Dù không muốn nhưng Dong Bin à, đây là lần thứ hai mẹ phải đến trường con đấy!”

“Hiếm khi mẹ có thời gian ở nhà nghỉ ngơi như hôm nay, mẹ đang định vận động tay chân một chút thì thầy chủ nhiệm của Dong Bin gọi điện báo là có chuyện ở trường. Hay con về nhà trước đi?”

Tôi bảo theo mẹ đến trường của Dong Bin. Mẹ cũng không phản đối. Dọc hành lang trường cấp một mà lâu rồi tôi mới đến, dán đầy những tờ giấy màu sắc sỡ. Phòng học lớp 6 [1] của Dong Bin vắng tanh, chỉ còn một mình Dong Bin ở lại và nó đang hí hoáy viết cái gì đó. Thấy chúng tôi bước vào, thầy chủ nhiệm liền đứng dậy. Thầy gọi Dong Bin và bảo nó cầm theo mảnh giấy đang viết dở. Gương mặt Dong Bin xám xịt khi nhìn thấy cả tôi cũng đến. Mẹ đưa chìa khóa xe cho Dong Bin và bảo nó vào xe trước. Dong Bin nhìn mẹ như muốn nói gì đó nhưng rồi nó chỉ đẩy gọng kính lên và bước ra khỏi phòng. Trên mảnh giấy Dong Bin để lại, tôi thoáng nhìn thấy dòng chữ “bản kiểm điểm”. Thầy chủ nhiệm của Dong Bin nhìn lướt qua tôi và bắt đầu nói:

“Hôm qua Dong Bin đã đánh nhau với bạn”.

Thầy vừa cất tiếng, mẹ đã cắn chặt môi như đang chuẩn bị tâm lý đón nhận mọi chuyện.

“Tôi bắt cả hai trò phải viết bản kiểm điểm, trò kia đã viết, còn Dong Bin thì nhất định không chịu. Cả hai đều không nói lí do tại sao chúng đánh nhau...”

“Thưa thầy, Dong Bin nhà chúng tôi không phải là đứa trẻ gây sự vô cớ!”

Mẹ khẽ hé mở đôi môi đang cắn chặt, từ từ giải thích. Tôi chợt nhìn thấy ánh mắt mĩa mai thoáng qua trên gương mặt của thầy chủ nhiệm.

“Tất cả các phụ huynh đều nói thế!”

Thầy cười khẩy. Có lẽ mẹ cũng biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì.

“Chắc chắn Dong Bin không phải là đứa trẻ hư, nhưng cậu bé bị đánh lại là học sinh gương mẫu trong lớp. Mẹ cậu bé ấy là hội trưởng hội phụ huynh học sinh của trường trong suốt mấy năm học vừa qua. Cậu bé kia cũng không phải là đứa thích gây gổ, đánh nhau với người khác đâu”.

Mẹ không nói gì.

“Hôm qua tôi đã rất giận Dong Bin và yêu cầu viết bản kiểm điểm nhưng trò ấy không chịu viết nên tôi buộc phải gọi cho chị. Tôi đã nói nếu Dong Bin vẫn bướng bỉnh thì mẹ sẽ đến, khi đó trò ấy mới chịu viết”.

Thầy đưa bản kiểm điểm Dong Bin vừa viết cho mẹ xem. Trên đó chỉ có mấy dòng chữ nguệch ngoạc, rằng nếu đưa kia không chửi nó thì nó đã không đánh. Tôi sắp không nhịn nổi cười bèn quay vội đầu ra cửa sổ.

[\[1\]](#) Bậc tiểu học ở Hàn Quốc gồm 6 năm.

“Đứa bé kia bị gãy kính. Hôm nay mẹ nó đã đến trường làm ầm ĩ một trận. Đầu tiên là việc đền bù...”

Thầy chủ nhiệm nhìn mẹ tôi thật trọng dò xét.

“Vốn dĩ chị là người nổi tiếng và rất bận rộn, nên tôi biết chị không có thời gian giải quyết mấy chuyện vặt vãnh này nhưng hôm nay chị nói là sẽ ở nhà...”

Gương mặt mẹ cứng đờ.

“Cô chủ nhiệm năm ngoái nói rằng Dong Bin vốn là một đứa trẻ hiền lành nhưng... tôi có biết chuyện ba trò ấy vừa qua đời năm ngoái...”

Vai mẹ run lên, mẹ lại cúi đầu, môi cắn chặt.

“Thêm nữa, gia đình mình không gửi trò ấy đến bất kỳ trung tâm nào. Chương trình học ngày càng khó, Dong Bin lại sắp lên cấp hai nên gia đình càng cần quan tâm hơn. Không nhất thiết phải thuê gia sư nhưng cũng nên cho cháu đến trung tâm nào đó học thêm. Việc chị thuyết giảng về giáo dục chỉ đúng một phần, còn thực tế thì không phải như vậy. Mặc dù rất bận...”

Có vẻ thầy chủ nhiệm lại định nhắc đến sự nghiệp đình đám của mẹ tôi, nên mẹ đã cắt lời thầy.

“Thưa thầy, cái đó... vì chuyện ấy nên Dong Bin nhà chúng tôi không thể học tốt sao?”

Thầy chủ nhiệm mỉm cười, gật đầu.

Đứng phía sau mẹ, cơn giận bùng lên trong tôi, sao thầy ấy có thể gật đầu mỉm cười trước câu hỏi “Con tôi không thể học tốt sao?”

“Nếu trò ấy cứ mãi như vậy, tôi e là việc vào được trường cấp ba...”

Dáng mẹ trông thật nhỏ bé. Mẹ cúi gằm mặt xuống như phạm nhân.

Thầy chủ nhiệm lại nói:

“Tiện gặp mặt chị đây tôi mới nói thế, chị hiểu ý tôi chứ? Nếu hôm nay chị không đến thì Dong Bin nhất định sẽ đứng lì chịu phạt chứ không chịu viết bản kiểm điểm, vì thế tôi mới phải mời chị đến đây”.

“Thưa thầy...” - Mẹ nghĩ rất lâu và như một thói quen, mẹ cắn môi nhiều lần rồi mới mở miệng nói - “Đầu tiên tôi muốn hỏi giá cái kính. Dẫu sao đánh bạn cũng là việc xấu. Tôi thành thật xin lỗi”.

“À vâng”. - Thầy giáo lại mỉm cười.

“Thưa thầy, theo như lời thầy nói, nếu Dong Bin không chịu học hành thì sẽ không thể vào cấp ba. Nhưng tôi nghĩ chuyện đó không sao cả”.

Điều mẹ nói hoàn toàn nằm ngoài dự đoán. Nét bối rối thoáng hiện lên trên gương mặt thầy

giáo.

“Nếu một thiếu niên mười lăm tuổi không nhận thức được rằng nó phải học thì tôi nghĩ điều đó không thể chấp nhận được!” - Thầy chủ nhiệm quá đỗi ngạc nhiên trước câu nói của mẹ nên buột miệng nói.

“Thưa thầy, bạn bè tôi đều học rất giỏi, trong đó cũng có không ít người thành đạt, nhưng họ chưa từng cảm thấy hạnh phúc. Tôi... trước đây học rất khá, nhưng cũng không hề cảm thấy hạnh phúc. Vì thế tôi không thể vô lý bắt ép các con phải học thật giỏi được. Tôi không thể ép buộc chúng làm những việc chúng không thể làm”.

Thầy chủ nhiệm im lặng trong giây lát, rồi lại gượng gạo mỉm cười:

“Nhân sinh quan của chị quả là thú vị. Nhưng vì chẳng ai quan tâm đến điều đó nên nó không được công nhận”.

Mẹ lắc đầu.

“Thưa thầy, Dong Bin nhà tôi từ bé đã là một đứa trẻ ngoan, biết nghe lời. Nếu cháu có đánh ai hoặc làm điều gì sai trái thì đó là tại tôi đã gây quá nhiều tổn thương cho cháu. Tôi cũng không bận lắm nên nếu sau này Dong Bin làm gì sai, thầy cứ gọi cho tôi. Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đến chịu phạt thay cháu. Nhưng tôi hi vọng thầy đừng ép Dong Bin phải học giỏi hay làm những điều tương tự như thế. Cháu không phải một đứa kém cỏi nên tôi tin nếu kiên trì thì giờ chưa quá muộn để bắt đầu. Nếu cháu vi phạm kỷ luật hay có những hành động đi ngược với tập thể thì thầy hãy chỉ bảo thêm cho cháu. Còn về những việc khác tôi xin thầy đừng ép buộc cháu”.

Giọng mẹ nhỏ nhẹ nhưng vẫn rất bình tĩnh. Thầy chủ nhiệm nhìn mẹ bằng ánh mắt đầy kinh ngạc. Tôi cũng vậy. Mỗi khi kỳ thi đến gần, mẹ đều vừa dạy vừa quát mắng lũ em tôi, sau đó còn diễn thuyết một tràng dài về lý do tại sao phải học giỏi. Thế nên những lời của mẹ lúc này thật nằm ngoài dự đoán của tôi, trong thâm tâm tôi thực lòng cảm thấy có lỗi với mẹ. Mẹ đến ngay khi biết chuyện đến cả thầy chủ nhiệm cũng ghét Dong Bin. Mẹ vừa nói vừa rung rung đôi vai, lần đầu tiên tôi thấy ghét bản thân vì không chịu học hành cho tử tế. “Con xin lỗi”. Dong Bin cúi gằm mặt ở phía sau xe. Mẹ không nói gì, từ từ khởi động xe. Đường về nhà sao lại xa xôi như thế. Sau một hồi mẹ mới hỏi:

“Bạn con chửi con thế nào, nếu không muốn kể thì đừng kể. Dong Bin à, con cũng biết đánh bạn là không tốt, mẹ sẽ không nói dài dòng. Con cũng hiểu điều đó, đúng không?”

Dong Bin ngồi bên cạnh tôi, có vẻ rất căng thẳng.

“Thầy giáo đã nói không sao. Sau này con cứ làm những gì con muốn. Chịu phạt cứ để mẹ lo”.

Mắt Dong Bin rung rung. Ngày thường Dong Bin ít nói lắm, khi biết nó suy nghĩ nhiều thế nào, tôi cũng không cảm lòng được mà rung rung lệ.

“Học ư? Đó là chuyện con đang làm. Cuộc đời ư? Đó là thứ con đang sống. Dẫu sao mẹ cũng sẽ rời khỏi thế gian này trước các con nên những lúc còn ở bên nhau mẹ sẽ giúp đỡ, nhưng sau đó là phần việc của các con. Mẹ sẽ không cần nhần nhiều nữa. Và Dong Bin, mẹ cảm ơn vì con đã viết bản kiểm điểm đầy khó khăn ấy khi biết tin mẹ đến. Nếu có thể nói một câu thì mẹ cho rằng chẳng có lý do gì để viết bản kiểm điểm cả. Nếu con thế này hay thế nọ thì chẳng có gì bàn luận nữa”. Vừa bước vào nhà, Dong Bin đã ném cặp xuống sàn và ở lì trong phòng. Mẹ đóng cửa phòng làm việc và ở đó suốt như thường ngày. Chỉ có Je Je mặc võ phục Taekwondo, say mê luyện tập rồi chạy loăng quăng khắp nơi. Tôi bước vào phòng làm việc của mẹ. Mẹ ngồi bên bàn, tay day day trán. Tôi ngồi xuống theo thói quen. Nghe tiếng chân tôi bước vào, mẹ cũng không ngẩng đầu, chỉ lấy tay lau nước mắt.

“Mẹ, con... không còn nhiều thời gian nhưng con hứa sẽ học hành thật chăm chỉ”.

Tôi nói rất thật lòng. Mẹ lau nước mắt đọng trên mi và mỉm cười: “Ừ, mẹ cảm ơn.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng giận. Có nhiều đứa trẻ ban đầu học hành bết bát nhưng về sau học giỏi mà. Bạn trai của con ban đầu cũng không bằng con nhưng bây giờ cậu ấy...”

“Wi Nyeong à, lời mẹ nói với thầy chủ nhiệm của Dong Bin là thật lòng đấy” - Mẹ cắt lời tôi.

“Học ư? Mẹ vốn học rất giỏi nhưng... đó không phải là điều mẹ nỗ lực đánh đổi bằng máu và nước mắt. Chỉ là ngay từ đầu đã thế. Giống như cầu thủ vừa nhìn thấy trái banh đã biết đá ra sao hay nghệ sĩ dương cầm vừa nhìn thấy cây đàn đã biết biểu diễn thế nào. Đó là tài năng. Không phải tất cả mọi người đều có thể học giỏi ngang nhau. Mẹ đã vứt bỏ hi vọng viễn vông rằng điều mang lại tài năng chính là bản thân các con. Mẹ từng nghĩ tại sao các con phải học giỏi, mẹ đã tự hỏi bản thân mình bao lần như thế”.

Mẹ cúi đầu, giọng nhỏ nhẹ như đang e thẹn lúc tỏ tình.

“Đúng vậy. Thoạt đầu mẹ giận vì các con không phải học sinh giỏi. Mẹ cảm thấy bất lực, giận dữ. Nhưng mẹ tự hỏi: Các con học giỏi thì có gì tốt? Chà, nếu vậy, đương nhiên các con sẽ thành công và có lẽ không phải vướng vào nỗi lo toan tiền bạc, chắc các con sẽ sống thoải mái. Nhưng nghĩ lại đó có phải là toàn bộ lý do? Mẹ cứ tự hỏi mình, tự chất vấn mình, cuối cùng có lẽ lý do chính là nếu các con học giỏi thì mẹ sẽ vui hơn. Không phải các con mà là mẹ. Người ta chỉ trở mẹ ly hôn ba lần, các con đáng thương vì lớn lên không có ba, nếu các con học giỏi, vào được những trường đại học tốt thì mẹ có thể sống ngẩng cao đầu... Đó không phải là tất cả nhưng sẽ là như thế”.

Mẹ gượng cười. Có lẽ lúc này mẹ lại đang nghĩ vậy, rốt cuộc chỉ vì một lý do ngây ngô như thế, thật hết nói nổi. “Thật vậy sao?” - Mẹ nói như đang đáp câu hỏi của tôi.

“Đúng vậy, vì như thế. Sau đó, mẹ đã thay đổi suy nghĩ rất nhiều. Mẹ muốn dạy các con cách để trở nên hạnh phúc. Hãy thay đổi mục tiêu của bản thân. Nếu học tốt có thể trở nên hạnh phúc thì mẹ phải ép các con học, nhưng sự thật đâu phải vậy. Nếu kiếm được nhiều tiền sẽ trở nên hạnh phúc thì phải kiếm, nhưng điều đó cũng đâu đúng. Chúng ta có thể làm mọi việc nhưng đều không thể đem tới hạnh phúc. Bởi vì mẹ đã luôn đeo đuổi hai thứ ấy mà chẳng hề hạnh phúc...”

“Giờ mẹ đang rất hạnh phúc mà”.

Tôi ngạc nhiên hỏi. Mẹ cười nhạt, đáp lại: “Hạnh phúc ư?”

“Trong quãng thời gian mẹ sống trên đời, bây giờ là lúc mẹ cảm thấy hạnh phúc nhất. Đó là khi mẹ viết, khi các con ăn ngon những món mẹ mua cho, khi con và hai em dắt tay nhau mua khuyên tai trên hè phố. Đó là khoảnh khắc được an ủi nhất dành cho mẹ. Nhưng Wi Nyeong à, ai biết điều đó? Rốt cuộc cái gì mới là hạnh phúc đích thực”.

Lúc đó, tôi nghe tiếng hét của cô Mak Dal từ ngoài cổng: “Dong Bin, sắp ăn cơm mà chạy đi đâu thế?” cùng tiếng đóng sầm cổng lại. Mẹ và tôi vội mở cửa nhìn ra nhưng Dong Bin đã mất hút. Cô Mak Dal nói: “Tôi đã định bảo cháu ăn cơm mà cháu lại bỏ chạy”. Mẹ đứng ngây người nhìn về phía cánh cổng đã đóng, lăm bắm một mình: “Cứ dọn cơm đi. Nó sẽ về thôi”.

Tối đến mẹ không nghĩ gì, bỏ vào phòng. Đêm đã khuya mà Dong Bin vẫn chưa về.

Mẹ và cô Mak Dal đã lật tung tất cả các công viên và quán net ở gần nhà nhưng đều không thấy tăm tích của Dong Bin đâu. Lòng đầy hối lỗi, tôi cầm quyển sách tham khảo đi vào phòng khách, mẹ đang thẫn thờ ngồi đó. Tôi nhìn thấy con lợn tiết kiệm đã bị rạch trên mặt bàn.

“Cái này là do Dong Bin làm phải không ạ?”

Nghe tôi hỏi, mẹ lẳng lặng gật đầu.

“Nó lấy tiền tiết kiệm và bỏ nhà đi...” - Tôi ngồi lặng thinh bên mẹ.

“Mẹ luôn nhắc đi nhắc lại trong các bài phỏng vấn rằng việc tốt nhất mẹ làm kể từ khi có mặt trên cõi đời này là sinh ra được ba đứa con, nhưng có lẽ mẹ sẽ không nói điều đó thêm lần nào nữa”. Nước mắt mẹ tuôn rơi lã chã.

“Dong Bin đang ở tuổi dậy thì nên suy nghĩ rất phức tạp. Nếu ba Dong Bin còn sống, chắc ông ấy sẽ biết cách chỉ bảo, thậm chí là nài nỉ thẳng bé nói ra suy nghĩ của nó. Mẹ thì không thể hiểu được phải làm gì khi con trai bước vào tuổi dậy thì.” Mẹ lại lẩm bẩm một mình. “Mẹ không biết mình phải làm gì để có thể trở thành một người mẹ tốt. Việc khó nhất trên đời này chính là làm mẹ, còn khó hơn cả việc sáng tác một sê ri truyện dài kì một trăm tập”.

Tôi đang ngủ gật thì bị đánh thức bởi một giọng nói lớn, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy hai con mèo trong phòng cũng đang dựng đứng đuôi.

“Chuyện gì thế này Dong Bin? Con có biết bây giờ là mấy giờ không? Tiền đâu hết rồi, sao giờ mới về hả? Rốt cuộc là vì lý do gì? Nếu con ghét đến trung tâm luyện thi thì mẹ sẽ không gửi con đến đó, nếu con ghét học thì đừng học nữa, nếu con làm gì sai trong lớp thì mẹ sẵn sàng chịu phạt thay con mà! Con còn điều gì bất mãn cơ chứ?”

Dong Bin đứng trước cửa phòng. Nó định chạy đi nhưng mẹ đang cầm chiếc muôi xúc cơm trong tay, có lẽ mẹ sẽ đánh Dong Bin. Trong mắt em trai tôi tràn ngập phần nộ.

“Con ghét mẹ! Con ghét cái nhà này! Con ghét việc về nhà mà không có mẹ. Con ghét việc ba mất! Con ghét việc thầy giáo khăng khăng đổ lỗi cho con. Tất cả là vì con là đứa trẻ không ba và sống cùng một bà mẹ rắc rối!”

Dong Bin hét lớn. Một Dong Bin trong sáng, ít nói đã thay đổi hoàn toàn, trái tim tôi đập loạn vì điều ấy. Dong Bin giờ đã cao lớn bằng mẹ. Tôi cảm thấy xa lạ khi nhận ra vẻ nam tính chớm hiện ở cậu em cùng mẹ khác cha của mình.

“Mẹ đi chơi ư? Mẹ ra ngoài là để kiếm tiền mua sách vở, thức ăn cho các con mà. Ba con mất, mẹ phải làm sao chứ? Đó không phải lỗi của mẹ. Tại sao con có thể oán trách mẹ như thế. Con cái không được phép bất kính với cha mẹ, biết chưa?”

Mặt mẹ trắng bệch như tờ giấy, môi tái mét. Tôi tiến lại gần, giữ lấy tay mẹ. Dong Bin vẫn tiếp tục la hét.

“Tại mẹ! Tại mẹ bỏ ba, nên ba mới đau lòng mà qua đời! Con chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, con không muốn bị người khác xì xào, mỉa mai sau lưng. Tất cả là vì mẹ nên con mới không thể sống như thế! Con ghét mẹ!”

Chiếc muôi xới cơm trên tay mẹ rơi xuống đất. Mẹ đứng như trời trồng, lưng dựa vào tường phòng Dong Bin rồi khụy ngã.

“Dong Bin à, sao con có thể... Con không được nói như thế!”

Tôi đỡ mẹ vào phòng Dong Bin. Mẹ bám lấy tay tôi và lê bước vào phòng. Ánh mắt mẹ đờ đẫn, gương mặt co rúm vì đau đớn. Tôi vội vào bếp mang chút nước cho mẹ. Mẹ như mất đi chỗ dựa, nét mặt ngơ ngác, thất thần. “Mẹ, mẹ bình tĩnh lại đi... Mẹ ơi!”

Tôi lắc lắc người mẹ nhưng mẹ vẫn ngồi đờ như khúc gỗ. Khoảnh khắc ấy rất ngắn ngủi nhưng trong đầu tôi là vô vàn ý nghĩ. Những lời tôi từng nói với ba như được tái hiện qua miệng của Dong Bin. Trong giây phút ấy tôi vô cùng cảm thông và thấu hiểu cho Dong Bin, cho mẹ và cả cho ba. Tại sao Dong Bin lại nói thế, tại sao nó lại bướng bỉnh như vậy, mẹ nghĩ gì hay tâm trạng của ba ra sao khi tôi phun ra những lời như thế, tôi còn rất nhiều chuyện muốn nói với hai người. Nhưng lúc này tôi không thể nói gì mà chỉ biết gào khóc gọi “Mẹ ơi, mẹ ơi”.

Mẹ nuốt nước bọt, ánh mắt thất thần nhìn về phía tôi và nói. “Wi Nyeong à... đừng khóc”.

Mẹ vỗ vỗ đầu tôi rồi uống ngụm nước lạnh để tỉnh táo lại.

“Đừng khóc con... Dong Bin... mang cho mẹ thêm cốc nữa”.

Tôi lại ngồi xuống. Dong Bin ghét cả tôi. Điều không bình thường ấy khiến tôi đau khổ. Tôi có thể hiểu được Dong Bin, cho dù nó có nói gì thì tôi vẫn biết trong thâm tâm, nó đau đớn đến nhường nào.

Đêm hôm đó, một ngọn lửa âm ỉ cháy trong lòng tôi, mẹ và Dong Bin. Sáng hôm sau Dong Bin không ăn sáng và đến trường từ rất sớm. Khi tôi vào phòng ăn, mẹ ngồi phệt xuống ghế với gương mặt tàn tạ.

“Dong Bin đâu rồi ạ?”

Tôi hỏi. Mẹ búi tóc lên, trả lời như hết hơi:

“Đến trường rồi. Nó xếp cặp rồi đến trường rồi. May mắn quá. Nó đã chịu đến trường rồi. Gần đây có rất nhiều đứa trẻ bỏ học...”

Tôi rót một cốc sữa và ngồi xuống trước mặt mẹ. Mắt mẹ sưng húp.

“Mẹ ơi... Dong Bin... cũng rất đau lòng. Con cũng đã từng phản ứng như thế với ba. Hôm qua khi thấy Dong Bin con như nhìn thấy chính mình ở em nó...”

Tôi nói. Tâm trạng có chút xấu hổ. Mẹ nhìn tôi bằng cặp mắt sưng húp, cười khẽ.

“Mẹ biết, mẹ cũng đã từng chống đối với bà ngoại. Tại sao mẹ con mình lại giống nhau thế nhỉ? Bà ngoại đã phải suy nghĩ rất nhiều về việc làm mẹ buồn, còn mẹ thì chưa từng nghĩ nên nói gì với bà. Mẹ đã rất tổn thương vì bà đã nói “Sau này khi con có con gái, hãy nói điều này với nó”, thế nên mẹ cho rằng việc làm cha làm mẹ là việc làm đầy mất mát. Có lý nào lại như vậy? Ba mẹ phải chịu đựng vô điều kiện và gánh vác tất cả mọi chuyện sao? Xì!!!”

Nói đến câu cuối cùng, mẹ cười nhạt rồi lại lẩm bầm như đang tự nhủ với bản thân mình.

“Không sao, hôm qua mẹ đã đọc trong sách rằng, trong độ tuổi dậy thì, con trai thường có xu hướng chống đối ba mẹ, việc không phản kháng gì mới thật sự đáng sợ. Chỉ có điều, cứ nghĩ đến những việc Dong Bin phải trải qua lúc còn bé, lòng mẹ lại đau như cắt”.

Tối hôm đó, Dong Bin lại về nhà rất muộn. Mẹ định nói gì đó khi thấy Dong Bin bước vào nhưng nó đã đóng cửa phòng và khóa chặt.

“Muốn phản kháng thì con cũng phải ăn cơm chứ?”

Căn phòng bật tiếng động.

Tối đó trời mưa xối xả như gọi đông tới, tôi mở cửa phòng bước ra ngoài. Mẹ đang ngồi uống Soju một mình, hình như mẹ cũng bỏ bữa tối. “Mẹ lại uống rượu sao?”

Mẹ âm ừ đáp lời tôi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn đang tí tách rơi. Tôi ngồi xuống bên mẹ.

“Mẹ không phải là người mẹ tốt của các con. Dong Bin cứ như thế nên mẹ chẳng muốn làm bất cứ việc gì nữa cả. Tiền bạc ư, danh tiếng ư, dù có viết ra những câu chữ đầy ý nghĩa, đoạt tất

cả các giải thưởng văn học danh giá trên đời thì cũng có nghĩa lý gì chứ? Tất cả đều vô nghĩa. Trước đây, Wi Nyeong à, với ba con, ba Dong Bin hay ba Je Je, mẹ vừa là người vợ cầu nguyện trước Chúa vừa là người đàn bà đem lại bất hạnh. Nhưng mẹ chưa từng nghĩ sẽ nghe những lời oán trách của các con, thế nên... mẹ giận lắm”.

Mẹ nói chậm rãi và uống cạn chén Soju. Tôi không biết phải nói gì lúc này. Sự yên lặng bao trùm lấy hai chúng tôi, chỉ còn tiếng mưa dội vào cửa sổ rào rạt buồn bã. Trông mẹ như không còn chút sức sống, nét mạnh mẽ, tự tin vốn có đã biến mất nhường chỗ cho vẻ yếu đuối, già nua. Lần đầu tiên tôi thất lòng khi nghĩ đến lúc mẹ già đi. Tôi lúc nào cũng nghĩ mẹ trông trẻ hơn tuổi và đa tài, mẹ là người luôn tự tin về bản thân mình, nhưng giờ đây có vẻ như đấng sinh thành của tôi đang dần già đi.

Hôm sau vừa từ trường về, tôi đã ngửi thấy mùi ngậy béo ngập tràn khứu giác. Mẹ và cô Mak Dal đang vừa muối kim chi vừa buôn chuyện. Mẹ trộn kim chi đỏ au và luộc thịt lợn thơm ngậy. Trong tiết trời lạnh buốt này, mùi dầu béo ngậy làm dạ dày tôi cồn cào không dứt. Tôi vừa than đói bụng, mẹ đã đút vào miệng tôi miếng thịt lợn mềm, nóng hổi ăn kèm kim chi đỏ au và bắp cải muối. Oa! Đúng là bossam - món mà tôi thích nhất. Đúng mùa nên mẹ còn mua cả sò tươi óng ánh màu bạc. Thật kỳ lạ. Thức ăn lại có thể khiến con người ta hạnh phúc đến thế. Việc đến quán ăn và thưởng thức cũng ngon không kém, nhưng nếu được ăn những thứ đó ở nhà thì thật đặc biệt. Khi mở cửa bước vào nhà, ta sẽ cảm nhận được mùi thức ăn thơm ngon, giọng nói hiền dịu của mẹ và tiếng cười đùa ríu rít của các thành viên trong gia đình.

Trong suốt mấy ngày liền, Dong Bin không nói chuyện với ai trong nhà. Nó luôn khóa cửa phòng, dù có chạm mặt thì nó cũng nhanh chóng tránh né. Không biết mẹ định thế nào với Dong Bin đây? Tôi biết điều đó qua lời tâm sự của mẹ với cô Mak Dal.

“Nếu trên đời này có điều đúng theo ý nguyện thì chắc chắn đó không phải là con cái rồi. Vì thế cô đừng quá lo lắng. Dong Bin chỉ đang gặp một chút khó khăn ở tuổi dậy thì thôi”.

Cô Mak Dal đập cửa phòng Dong Bin rồi quay lại nói với mẹ. Mẹ vừa cuốn bossam cho tôi vừa gượng cười.

“Chị à, em biết mọi chuyện không thể theo ý mình nhưng em cho rằng con cái có thể hiểu ý mình. Không phải, cho dù chúng không hiểu ý mình thì em tin chúng cũng sẽ hiểu được lòng mình. Chỉ ít chúng cũng không quay đầu bỏ đi sau những gì em đã làm cho chúng. Vì vậy, chị Mak Dal à, hãy chăm sóc thật tốt cho Dong Bin khi em không có ở nhà. Tạm thời chị đừng mắng mỏ gì nó nhé.”

Mẹ cuốn một miếng bossam nữa cho tôi và nói tiếp.

“Wi Nyeong à, giờ mẹ đã hiểu, Dong Bin là con trai.”

Tôi nhìn mẹ ngạc nhiên, đang không biết phải nói gì thì mẹ đã tiếp lời.

“Sao mẹ lại không nghĩ ra chứ, nó là con trai mà. Trong cuốn *Đàn ông sao Hỏa, đàn bà sao Kim* chẳng nói thế, Dong Bin đang nhốt mình trong thế giới riêng của nó. Cuốn sách ấy cũng nói rằng để lọt vào thế giới của những đứa con trai mới lớn, chúng ta phải giả vờ không biết gì cả. Các chuyên gia tâm lý đã nói thế nên chúng ta cứ tạm tin và mặc kệ cho mọi việc diễn ra. Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi. Giai lớn của mẹ đang trong giai đoạn ầm ương mà. Đúng rồi, Dong Bin đã là một chàng trai...”

Mẹ cười khúc khích khi nghĩ đến chuyện gọi Dong Bin là chàng trai. Tôi chưa đọc cuốn *Đàn ông sao Hỏa, đàn bà sao Kim* nhưng cũng đã nghe bạn bè kể nhiều đến phát chán rồi. Cuốn sách đó nói rằng, khi nảy sinh xung đột, con gái thường sẽ đối mặt và tìm cách giải quyết mâu thuẫn, nhưng con trai thì lại quyết định giam cầm bản thân trong thế giới riêng. Đó thực sự là một cuốn sách rất nổi tiếng.

Đến bây giờ tôi mới nhận ra dạo này giọng Dong Bin khàn khàn như bị cảm, gương mặt nó

cũng lún phún vài sợi râu đen nhánh. Dong Bin đã không còn là đứa bé xinh trai với cặp kính tròn như Harry Potter, mà đã là một cậu thiếu niên đầy cuốn hút. Dù không biết cách nói chuyện hay chia sẻ với nhau, nhưng sao bọn con trai lại thích giam mình trong thế giới cô độc ấy chứ? Tôi chợt nhớ mẹ cũng đã từng nói “Wi Nyeong à, nếu ba tức giận thì liệu ba có bỏ mẹ con mình đi không?”. Phải rồi ba cũng là con trai mà.

Mưa cuối thu tầm tã suốt mấy ngày dài. Vừa sáng ra mà nhiệt độ đã xuống thấp kỉ lục. Vốn dĩ tôi thích mùa thu đông nhưng tôi không sao yêu nổi cái tiết trời cuối thu đầu đông như thế này. Kỳ thi đại học đã đến gần, chỉ còn vồn vẹn một tháng nữa thôi. Thi đại học là việc đương nhiên, nhưng mùa thu này tôi đã bước sang tuổi hai mươi. Con người ta làm gì khi bước sang ngưỡng hai mươi nhỉ? Thực sự tôi không muốn trưởng thành tý nào. Tôi lật sách rồi ngồi thần thờ nhìn mưa rơi, bỗng có tiếng chuông điện thoại. Là Jo Yu.

“Alo, Jo Yu à. Có chuyện gì thế?”

Tôi hỏi và chợt nghe tiếng khóc nức của Jo Yu từ phía bên kia đầu dây.

“Wi Nyeong ơi, tớ bỏ nhà đi rồi. Tớ không có nơi nào để đi cả, tớ đang ở gần ga tàu điện ngầm. Tớ đói quá.”

Tôi không để ý dạo gần đây Jo Yu lo lắng vì chuyện gia đình. Không biết có chuyện gì đây, giọng Jo Yu đầy sợ hãi, mà ngoài trời lại đang mưa lạnh thế kia. “Sao cậu không đến nhà tớ? Trước tiên hãy đến nhà tớ đi đã. Đầu óc bấn loạn thì sẽ khiến mọi thứ rối tung lên hết.”

Một lúc sau Jo Yu đến nhà tôi. Tôi nói với mẹ chúng tôi muốn trao đổi chuyện học hành. Jo Yu vừa vào phòng tôi đã ngồi sụp xuống mép giường. Latte và Milky tròn mắt nhìn Jo Yu rồi uể oải đứng dậy. Jo Yu nhìn hai con mèo và bắt đầu khóc.

“Không biết bọn mèo của tớ ra sao rồi? Không có tớ, ai sẽ cho chúng ăn đây?”

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Jo Yu lau nước mắt, đáp. “Wi Nyeong à, tớ đã bỏ nhà đi...”

Tôi vào bếp, đun một cốc trà thảo mộc cho Jo Yu. Lúc này phải có một thứ thật ấm áp, ngọt ngào thì mới có thể khiến cậu ấy bình tĩnh được, thế nên tôi pha thêm một chút mật ong. Jo Yu ôm cốc trà bằng hai tay, thổi phù phù rồi uống sạch. Tôi thắc mắc chuyện gì đã xảy ra, Milky cuộn tròn nằm trong lòng tôi, chờ nghe câu chuyện của Jo Yu.

“Tớ bảo với ba mẹ là sẽ không thi vào trường sư phạm. Chỉ dạy một đứa em thôi đã đủ phiền phức lắm rồi, nữa là cả một lũ trẻ. Nhưng ba mẹ tớ vẫn kiên quyết cho rằng con gái thì nên làm giáo viên tiểu học cho an nhàn. Dù là con gái thì tớ cũng có quyền làm những gì tớ muốn chứ”. Jo Yu vừa uống trà vừa thao thao kể.

“Tớ đã nói là tớ không thích nhưng cô chủ nhiệm cứ bảo tớ thừa sức đỗ vào trường đại học sư phạm. Chỉ một tháng nữa thôi, cô trò chúng tớ sẽ chia tay nhau và cô ấy cũng không phải là người đi theo suốt cuộc đời tớ được. Từ bây giờ đến khi thi đại học, tớ sẽ không học gì nữa cả, cứ để thành tích trượt dốc đi.”

Jo Yu ước mơ trở thành ca sĩ. Tất nhiên bản thân tôi cũng nhận thấy đó là ước mơ khá khó thành hiện thực. Để trở thành ca sĩ, gương mặt Jo Yu phải chỉnh sửa nhiều. Jo Yu không lo lắng gì về chuyện đó. Cậu ấy bảo mục tiêu trước mắt là giảm cân rồi mới đến phẫu thuật thẩm mỹ. Cậu ấy say sưa nói về từng bộ phận trên khuôn mặt, nào cắt mí, gọt xương hàm, rồi cả sửa mũi

nữa. Tôi cũng say sưa tìm sự quyết tâm trên gương mặt của Jo Yu - gương mặt có đôi mắt hai mí long lanh, cái mũi dọc dừa và khuôn cằm Vline đúng mốt. Phù, thôi dừng lại đi. Đừng tưởng tượng nữa. Tôi chỉ bắn khoản liệu làm thế, Jo Yu có còn là cô bạn Jo Yu mà tôi luôn yêu quý không? Nói gì thì nói Jo Yu mãi là cô ca sĩ tuyệt vời của lớp tôi. “Nhưng gần đây mọi người bảo ca sĩ không cần hát hay”. Jo Yu lau nước mắt, nhìn tôi và nói.

“Tớ ghen tỵ với cậu lắm đấy. Cậu có một người mẹ thật tuyệt vời, suy nghĩ thoáng, không bao giờ can thiệp vào đời tư con cái, đã vậy còn kiếm được nhiều tiền, nổi tiếng và có học thức. Mẹ tớ thì không thế. Vì muốn tớ trở thành cô giáo nên mẹ luôn đặt giới hạn với tớ.”

Tôi từng đến chơi nhà Jo Yu mấy lần. Nhà Jo Yu luôn tràn ngập không khí yên bình, đó là một ngôi nhà không có sự phức tạp, một ngôi nhà dù có cái kính ai đó cũng dễ dàng bỏ qua cho họ... Đó là một ngôi nhà đặc biệt trong mắt những đứa trẻ như tôi.

Mẹ Jo Yu nấu ăn rất ngon. Thỉnh thoảng sau khi kết thúc giờ học buổi tối, bác hay bảo tôi ở lại ăn tối và nướng bánh castella cho tôi và Jo Yu. Bánh castella bác làm quết đầy mật ong, sốt trứng thơm ngậy đầy quyến rũ. Những cuối tuần mẹ không ở nhà, tôi lại sang nhà Jo Yu chơi và ăn món canh sườn thơm ngon bác nấu. Tôi luôn ghen tị với Jo Yu vì có một người mẹ giỏi nấu ăn, thế nên khi nghe Jo Yu bảo cậu ấy ghen tị với tôi, tôi đã vô cùng ngạc nhiên.

“Tớ rất ngưỡng mộ mẹ cậu. Đọc sách và viết lách, một người mẹ như thế mới có khả năng chỉ bảo con cái tinh tế. Phải, tớ sẽ sống cuộc đời của tớ, tớ yêu mẹ nhưng khi tớ hỏi “Con có phải là vật sở hữu của mẹ không?” mẹ luôn trả lời: “Con nói gì vậy, đương nhiên là vậy rồi.”

“Mẹ cậu thực sự đã nói vậy sao?”

Tôi định nói, “Mẹ tớ không bao giờ giáo dục con cái như thế” nhưng điều ấy có lẽ chẳng giúp ích được gì lúc này, thế nên tôi đã đổi thành câu hỏi. Jo Yu có vẻ phân vân trước câu hỏi của tôi, sau đó cậu ấy lắc đầu.

“Không, không hẳn thế, tóm lại đó cũng chỉ là một ví dụ nhỏ vậy thôi. Nhưng dù sao tớ chán ngấy việc phải răm rắp nghe theo lời mẹ rồi!”

Bỗng có tiếng lạch cạch. Cánh cửa từ từ mở ra, mẹ bung vào một đĩa bánh nướng nóng hổi. Trước khi cửa phòng mở, mùi bánh nướng thơm phức đã đánh động hai cái bụng sôi ùng ục trong phòng rồi, đúng như lời bé Je Je vẫn hay nói “Chỉ cần ngửi mùi thôi cũng thích rồi”.

Lúc Jo Yu kể về nỗi bức dọc của mình, tôi thầm nghĩ không biết chừng cậu ấy có tố chất làm diễn viên. Cậu ấy đang nói tục, điều mà người lớn rất ghét, nhưng với sự xuất hiện đột ngột của mẹ tôi, cậu ấy lại chào hỏi như thường. Một tư thế luôn sẵn sàng, giống như đang đến nhà bạn trai. Lúc này Jo Yu là một nữ sinh cẩn trọng, còn khi bên tôi, cậu ấy là một cô bạn khác biệt.

“Mẹ không có ý chen ngang, nhưng mẹ ngồi đây một lát được chứ?”

Mẹ vừa nói vừa ngồi xuống ghế. Mẹ nhìn xung quanh phòng tôi rồi đứng lên sắp xếp cái này cái kia, trông có vẻ như những lời cần nhả đã dâng lên tận cổ, nhưng mẹ chỉ ho khẽ và nói.

“Mẹ Jo Yu vừa mới gọi điện...”.

Jo Yu đầy ngạc nhiên.

“Mẹ cháu nói rất yên tâm vì cháu ở đây nhưng có vẻ mẹ cháu đang rất buồn đấy.”

“Mẹ cháu nói vậy sao ạ?”

Jo Yu có vẻ bị tổn thương. Dáng vẻ cần trọng khi chào mẹ tôi lúc này đã hoàn toàn biến mất.

“Mẹ cháu không hề biết đã làm gì khiến cháu giận. Mẹ cháu kể rằng, cháu muốn bỏ nhà đi vì cho rằng làm thế sẽ tốt cho cả hai nhưng mẹ cháu chỉ nói “Mẹ sẽ cho con tiền, nhưng con đừng mang theo quần áo mẹ mua cho. Mẹ sẽ giảm cân và mặc chúng””.

“Sao mẹ cháu cứ nhất thiết phải nói những điều như thế. Người cháu gọi là mẹ ấy đã làm gì khi con gái bỏ nhà đi? Ngoài việc lôi chuyện tiền bạc ra, mẹ cháu chỉ biết than vãn về chuyện giảm cân thất bại của mình từ hơn 10 năm trước! Mẹ suốt ngày ăn cơm chúng cháu bỏ thừa. Không phải chỉ cơm thôi đâu ạ. Bim bim, bánh kẹo, mẹ ăn tất cả những gì chúng cháu bỏ lại. Mẹ còn mặc cả quần áo của cháu vì muốn trông mình trẻ hơn. Thế nên cháu mới phải bỏ nhà ra đi, bỏ lại quần áo và cả người thích thú mặc chúng. Sao lại như thế cơ chứ? Sao lại thế?”

Jo Yu khóc nức lên. Mẹ cố nhin cười. Tôi cũng thấy buồn cười. Tôi thấy mẹ của Jo Yu thật thú vị và đáng yêu.

“Mẹ cháu nói rằng lát nữa sẽ ghé vào xin chữ ký của cô”.

Đến lúc này thì mẹ không thể nhin thêm được nữa, mẹ bật cười lớn.

Vẻ mặt Jo Yu xem chừng không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Cháu giận ba mẹ nên mới bỏ nhà đi, thế mà mẹ cháu còn thản nhiên ghé qua đây chỉ để xin chữ ký thôi ư? Thật đáng xấu hổ. Mẹ cháu hoàn toàn không nhận biết được tính nghiêm trọng của vấn đề”.

Mẹ chăm chú nhìn Jo Yu và nói.

“Jo Yu à, cô nói những lời này không phải để nói xấu mẹ cháu đâu, và cháu cũng đừng giận nhé. Khi còn nhỏ, cô cũng viết đầy những lời bất mãn với mẹ cô vào nhật ký đấy”.

Jo Yu mở to mắt nhìn mẹ tôi đầy ngạc nhiên.

“Chuyện là thế đấy. Giờ đến lượt cô làm mẹ, cô thường nghĩ lại chuyện đó mỗi khi con cái bất bình với cô. Cô cũng không biết người mẹ hoàn hảo mà mình ao ước khi còn bé, người mẹ mà cháu mong muốn, hay người mẹ mà Wi Nyeong thầm mơ đang ở nơi đâu. Lời mẹ cháu nói chỉ là muốn tốt cho cháu mà thôi. Mẹ cháu luôn tin tưởng và bên cạnh cháu”.

“Tin tưởng cháu mà nói những lời đó với cháu sao cô?” - Jo Yu hỏi lại.

“Đương nhiên. Mẹ cháu không nghi ngờ gì về việc cháu sẽ quay về. Cho dù có những lúc cãi vã, có những lúc ghét bỏ nhưng mẹ cháu luôn tin tưởng gia đình tuyệt đối không thể chia li. Ai trong chúng ta cũng lớn lên với những lời hờn oán mẹ, tuy nhiên nếu tĩnh tâm suy nghĩ thì rốt cuộc chúng ta muốn mẹ mình là người thế nào? Khi con cái đau đớn, khó khăn, có người mẹ nào không tiếc hi sinh thân mình vì con đâu. Và hơn hết cháu phải nhớ điều này, mẹ cháu cũng như cô luôn có những đứa con gái bất mãn với chính mình. Thật lòng thì dù có là Đức Mẹ Maria đi chăng nữa thì mẹ và con gái vẫn luôn có những mặt khác biệt.”

Jo Yu như thể không biết phải nói gì, môi mím chặt.

“Không phải là cô khiến trách cháu. Nếu bạn bè không hợp thì cháu có thể kết bạn mới nhưng gia đình thì khác, cho dù có chết thì mẹ con vẫn là mẹ con. Vì thế chúng ta phải học cách chấp nhận, thấu hiểu và thay đổi bản thân để có thể chung sống hoà hợp với nhau. Chúng ta phải kiên trì với điều đó bởi sẽ có lúc, chúng ta có thể thấu hiểu nhau như những người bạn, và chung sống vui vẻ với nhau. Gia đình là bất biến, là thứ chúng ta không thể định đoạt khi sinh ra...”

Jo Yu còn đầy tâm trạng nhưng cậu ấy vẫn gạt đầu với bản tính hiền lành vốn có.

“Nếu mẹ cháu biết nói chuyện ân cần như cô thì mọi chuyện đã khác. Nhưng mẹ cháu lúc nào cũng quát lên”.

Mẹ không nói gì thêm và chỉ cười.

Tối hôm đó Jo Yu ngủ lại nhà tôi. Chúng tôi cùng ngủ trên giường nhưng Jo Yu hết quay bên này lại quay bên kia, có lẽ vì lạ giường và nhớ nhà. Đến khuya, tôi dậy đi vệ sinh, khi ngang qua phòng khách tối om, tôi nghe thấy tiếng mẹ.

“Ừ, là thế đấy, Daniel à, thật kỳ lạ là việc Jo Yu bỏ nhà lại trở thành niềm an ủi với em. Em đúng là người phụ nữ tồi tệ phải không anh? Hoá ra bất kỳ đứa con gái nào cũng bất mãn với mẹ, điều bình thường ấy lại an ủi em rất nhiều. Em thực sự sợ suy nghĩ mình đã khiến con cái gặp bất hạnh khi ở bên ngoài quá nhiều...”

Mẹ hạ giọng và cười. Lần đầu tiên tôi hiểu nỗi lòng mẹ. Tôi luôn cho rằng việc mẹ đi làm, việc mẹ không có nhà vào ban ngày và thi thoảng cả ban đêm là điều hết sức hiển nhiên.

Ngày hôm sau Jo Yu không nói tiếng nào, quay trở về nhà.

Cuối cùng ngày thi đại học cũng đã tới. Buổi sáng hôm ấy mẹ dậy sớm nấu món cháo bào ngư mà tôi vẫn yêu thích. Hương vị cháo thơm ngon đánh thức mọi giác quan luôn khiến tôi khó lòng cưỡng nổi, thế nhưng sáng nay lại cảm thấy rất khó nuốt. Mẹ cũng nói sợ tôi ăn linh tinh nhớ có chuyện gì không hay nên thay vì nấu cơm mẹ đã nấu món cháo bào ngư bổ dưỡng này. Ngoài ra mẹ cũng dậy thật sớm thắp nến trước tượng Đức Mẹ đồng trinh Maria và cầu nguyện sự bình an cho tôi. Tôi dừng ăn và quay qua nói với mẹ:

“Nếu được thì mẹ hãy cầu nguyện với Chúa cho con có thể làm bài thi tốt hơn những gì con đã học vào ca thi thứ nhất nhé. À, còn ca thi thứ hai mẹ cầu nguyện cho con có thể trả lời đúng tất cả những câu hỏi mà con không biết. Thêm nữa, sau ca thi thứ ba mẹ nhớ cầu nguyện với Chúa rằng dù sao chăng nữa thì hãy giúp con có thể vượt qua kỳ thi một cách tốt đẹp, mẹ nhé!”.

Ngay sau khi tôi nói xong thì khuôn mặt cầu nguyện thánh thiện của mẹ bỗng sững lại và bật cười giòn tan:

“Mẹ không thể nhớ hết được đâu... hay con ghi lại những gì con muốn ra giấy nhé... Mẹ sẽ chuyển tất cả những ước nguyện của con lên Đức Chúa trời kính yêu”.

Mặc dù lời nói có phần hơi khiên cưỡng nhưng cả tôi và mẹ đều thấy mọi căng thẳng đã tan biến. Từ sáng tới giờ mẹ cũng căng thẳng tới mức có khi phải uống hơn mười cốc nước rồi cũng nên. Không những thế còn cố tình đánh thức mấy đứa nhỏ dậy từ sớm mặc cho hôm nay là ngày nghỉ của chúng.

Hai thằng em mặt dờ dẩn và mắt vẫn còn nhắm tịt vì buồn ngủ bị ép phải ra ngoài chào chị. Chúng lặp lại lời mẹ y như một cái máy: “Chúc chị thi tốt!”. Kỳ lạ thay tôi lại thấy thêm phần vững tâm hơn từ lời chúc của mấy đứa nhỏ vẫn còn ngái ngủ. Bất giác tôi nhớ lại lần đầu tiên được đi cắm trại, ngày ấy thực sự phải cảm ơn hai đứa nó đã luôn ở bên cạnh, truyền cho tôi thêm ấm áp và động lực để tôi có thể bước những bước chân đầy mạnh mẽ và tự tin vươn lên chinh phục đỉnh cao.

“Wi Nyeong à, cảm ơn con. Cũng phải suy nghĩ nhiều lắm mẹ mới nói ra điều này được đấy... Hãy nói với mẹ là thời gian qua con đã cố gắng học tập rất tốt nhé. Hôm nay mẹ cũng muốn được sống trong hồi hộp xem thế nào. Không biết có được vào trường Seoul nữa hay không? Chắc con cũng hồi hộp về chuyện điểm số lắm nhỉ? Tuy nhiên thật may mắn vì con đã giúp mẹ giải tỏa hết đi những lo lắng phiền muộn đó. Cảm ơn con, con gái của mẹ...”

Như mọi ông bố bà mẹ khác, mẹ cũng dặn dò tôi phải đọc kỹ đề và cố gắng làm hết bài thi. Nói xong, mẹ nhìn tôi cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Điều này khiến tôi thấy hơi ngạc nhiên. Nhưng bình thường mẹ không phải là mẫu người hay thích động viên người khác bằng những lời có cánh cho nên tôi thấy hoàn toàn tin tưởng vào lời mẹ. Tuy nhiên điều khiến tôi hối hận là thời gian vừa qua đã không tập trung học hành chăm chỉ cẩn thận mà thôi.

“Đừng căng thẳng quá. Mẹ sẽ cầu nguyện với Chúa tất cả những điều ban nãy con vừa ước. Nhưng mà Wi Nyeong này, mẹ không đủ tự tin để có thể nói rằng đại học chẳng là cái gì cả, tuy nhiên nó cũng không phải là tất cả đối với con. Con còn có cả những ngày tháng tương lai rộng

dài ở phía trước nữa. Cho dù sự chọn lựa đầu tiên của con là cánh cửa đại học đầy gian nan thử thách này hay thậm chí hai chữ đại học có đeo bám lấy năng lực của con cả đời giống như vết khắc trên trán của Cain [1] đi chăng nữa, nó cũng không phải là tất cả. Chính vì vậy hôm nay con hãy thật thoải mái và xem như không có chuyện gì to tát nhé!”

“Thế ngày hôm nay mẹ sẽ định làm gì?”

Tôi vừa hỏi vừa nghĩ đến hình ảnh mới chiếu trên tivi hôm nay về những người mẹ đứng chặn trước cánh cổng trường thi, nét mặt cũng đầy hồi hộp lo lắng không kém gì các sĩ tử.

“Ừ. Hôm nay mẹ đã quyết định sẽ làm vài chén rượu cùng mấy cô bạn. Thực ra là năm ngoái con của một cô cũng thi đại học rồi, nên năm nay cô ấy sẽ chủ trì tiệc rượu và mời mẹ đến đó. Cũng vào dịp thi này năm ngoái, sợ đứa con cảm thấy bất an, khó chịu nên không dám gọi điện thoại mà chỉ gửi tin nhắn thôi. Có lẽ cả những người làm cha mẹ khác cũng cảm thấy như thế. Phải chăng ngày thi đại học là ngày vô cùng buồn tẻ? Gọi điện cho mấy bà bạn tám chuyện về chủ đề người mẹ của những thí sinh mà cũng thấy chán. Ngay cả cách nói chuyện không hiểu sao lại thấy ngượng ngịu đến như vậy... Chắc vì thế mà năm nay mọi người quyết định sẽ tụ tập một bữa, cùng nhau uống giống như thời thiếu nữ”.

Tôi bật cười theo mẹ. Thật đúng là phong cách của mẹ tôi. Dù sao hôm nay mẹ được chơi vui vẻ cũng khiến tôi nhẹ lòng hơn nhiều. Thật ra nếu nghĩ tới việc mẹ phải dính chặt như kẹo mạch nha vào cánh cổng trường thi, cầu nguyện cho tôi ở ngoài đó có khi tôi còn cảm thấy khó chịu hơn.

[1] Tương truyền Cain và Abel là hai người con của Adam và Eva. Abel người em, làm nghề chăn chiên, còn Cain người anh, thì làm ruộng. Đến ngày dâng lễ cho Chúa, Cain dùng thổ sản của mình để dâng cúng, còn Abel dâng Chúa con chiên tốt nhất và mập nhất trong đàn. Chúa rất vui với lễ vật của Abel, nhưng chẳng đoái hoài tới lễ vật của Cain. Điều này khiến Cain giận dữ tím cả mặt mày và giết chết người em của mình. Chúa biết chuyện nên vô cùng tức giận và ra lệnh trừng phạt Cain nặng nề rồi cho khắc dấu trên trán để mọi người có thể nhận ra.

Cuối cùng thì buổi thi cũng kết thúc, tôi chạy vội ra cổng trường. Khó mà miêu tả hết bầu không khí bên ngoài trường với những bà mẹ đang đứng ùn ùn trông ngóng con mình. Tôi cố gắng ngẩng cao đầu để tìm mẹ. Chắc ngay lối vào cổng mẹ cũng không khác gì tôi, đang cố vươn cổ thật dài để tìm xem con gái mình ở đâu.

Nhìn cảnh tượng này trong đầu tôi đột nhiên lại có những liên tưởng lạ kỳ. Tại một bờ biển nào đó nơi Nam Cực xa xôi, những chú chim cánh cụt phủ kín góc bờ biển một màu đen sẫm. Trong muôn vàn những hình dạng giống nhau y chang như thế những chim cánh cụt bố, cánh cụt mẹ làm thế nào để có thể tìm thấy chim con? Hôm nay tôi đã tự tìm ra cho mình đáp án rồi. Dẫu chúng tôi có xuất hiện na ná giông giống nhau thì bản năng của những người mẹ luôn mách bảo họ tìm được con mình. Giả sử nếu như từ bầu trời cao cao có một chiếc đĩa bay ngoài hành tinh chụp lại hình ảnh của chúng tôi ngày hôm nay thì không biết chừng chúng tôi sẽ được xuất hiện thần kỳ vào một trong những chương trình của họ - chương trình mang tên *Cosmos Geographic*. Và cũng biết đâu chừng sẽ có một cô thiếu nữ ngoài hành tinh nào đó sẽ vừa nhìn chúng tôi vừa hỏi mẹ rằng:

“Mẹ ơi. Trong bộ não của con người sống ở trái đất kia kìa, hình như có một siêu năng lực nhận biết được từ bản năng của họ mẹ ạ. Theo như con thấy thì thật thần kỳ khi những bà mẹ có thể tìm được con mình trong biển người khi mà ai cũng giống nhau y đúc. Mẹ có biết loài chim ở địa cầu không ạ? Chúng có khả năng nhận biết đường rất chính xác, dù cho con đường ấy có dài đến thế nào. Ấy nhưng cái siêu năng lực kia của con người lại mạnh gấp bội lần loài chim đấy ạ.”

Không biết có phải vì đứng lâu trong cái lạnh quá không mà đôi môi của mẹ thâm tái hết lại. Vừa mới nhìn thấy tôi, mẹ đã nhanh kéo tôi lại và đẩy vào xe “Lạnh quá, mau vào xe thôi con” cứ như thể mới gặp lại đứa con gái từ trên đỉnh Everest về vậy. Bao lo lắng, phập phồng còn như hiện rõ trên khuôn mặt, mẹ luôn khiến người ta phải cảm động như thế.

“Mẹ uống rượu rồi sao có thể lái xe được ạ?”

Ngay sau khi tôi hỏi xong thì mẹ cũng lên xe, xoa xoa đôi bàn tay bị cồng buốt trước cái lạnh mùa đông.

“Aigoo... Rõ là mẹ với các cô ấy ngớ ngẩn nên mới đưa ra kế hoạch hẹn nhau tụ tập vào ngày này. Con xem đến cơm trưa còn không thể ăn được thì làm sao mà đi uống rượu nổi. Với lại sợ làm bọn trẻ lo lắng nên mấy cô ấy cũng chỉ định hỏi xem mấy đứa thi có tốt không thôi. Mẹ đã không tới đó nữa, cứ vậy đi ăn trưa với chú Daniel và chỉ uống duy nhất đúng một chén, một chén thôi... Tất nhiên là mẹ cũng gửi tin báo với các cô ấy rồi “Các bạn à, tớ chỉ thích uống rượu một mình thôi”... và nhận được tin nhắn lại: “Được đấy, cậu giỏi lắm”. Có lẽ các cô ấy tức lắm nhỉ?”

Mẹ cười thật sáng khoái như đã quẳng được một gánh nặng sang bên. Năm nay trong đám con của bốn cô bạn thân mẹ, có hai bạn cũng tham dự kỳ thi đại học như tôi. Thỉnh thoảng mẹ cũng không ngớt lời khen mấy bạn ấy học tập rất giỏi.

“Có một điều mà thực sự phải cảm ơn con. Mấy cô bạn kia nghe nói là lo lắng về việc thay đổi điểm số ở các trường đại học mà mất ăn mất ngủ. Còn mẹ thì con thấy đấy, vẫn luôn luôn sống rất thoải mái...”

Nhớ hồi tôi mới từ New Zealand trở về Hàn Quốc, ngay lập tức phải làm thủ tục chuyển trường để thi vào trường cấp ba, khi tôi đỗ vào trường thuộc khối nhân văn mẹ đã vui mừng khôn xiết đến nỗi quyết định mở cả tiệc thông báo và khao bạn bè. Tuy nhiên lúc đó nghe nói là mấy đứa con bạn mẹ tôi thì toàn xếp hạng nhất nhì trong toàn trường, thậm chí có đứa còn đỗ vào trường ngoại ngữ hàng đầu cả nước. Sau này một cô bạn mẹ mới hồi tưởng lại rồi kể tôi nghe:

“Đồ ăn ngon này là chúng ta được hưởng sái cơ đấy. Thật ra cũng thấy hơi khó chịu một chút. Wi Nyeong à, người phải khao là các cô mới phải, mẹ cháu cứ vui mừng như thế trong số con cái của mọi người cháu là đứa đậu vào trường cấp ba tốt nhất vậy. Cô không hiểu sao mẹ cháu có thể mở tiệc thế này mà lại không thấy ngại gì. Và cũng vì lo mẹ cháu sẽ thấy tự ti thua kém nên dù con của bọn cô có vất vả học hành ngày đêm đến thế nào mới có thể thi đỗ trường cấp ba tốt nhất, bọn cô còn chưa dám tự hào đâu đấy”.

Nghe xong mẹ tôi liền đáp lại:

“Con của mấy cậu có thể rất giỏi giang trong việc học hành đấy nhưng Wi Nyeong của tớ lại giỏi một thứ khác cơ... Ừ... Tuy nhiên giỏi về điều gì thì tớ vẫn chưa phát hiện ra”.

Nếu chỉ vì đã nói những lời như thế mà lúc nào mẹ cũng cảm thấy có lỗi với tôi thì có lẽ mẹ đã sai mất rồi. Đương nhiên sự ngọt ngào từ lời nói ấy luôn tốt hơn việc phải dạy con cái bằng đòn roi, mắng chửi hay bắt buộc phải làm như thế này thế khác, nhưng thỉnh thoảng chính những gì mẹ nói lại khiến tôi thấy áp lực bội phần. Vô hình trung nó biến thành trách nhiệm của bản thân mà chỉ nghĩ như thế thôi tôi đã thấy khó chịu vô cùng. Càng lớn tôi lại càng cảm thấy ghét việc phải thừa nhận mình sẽ tự chịu trách nhiệm trước tất cả mọi việc. Bởi tôi chỉ là cô bé mới bước sang tuổi mười chín. Cũng có lúc tôi thấy nghi ngờ đó là chiến thuật tâm lý cao mà mẹ khéo léo gây áp lực cho tôi, nhưng mỗi lần như vậy là lúc tôi thấy mình đang tự cắm những sợi dây thép dầy vào sâu thẳm nơi trái tim. Nói một cách khác thì giống như việc xây nhà cao tầng vậy. Càng lên cao bao nhiêu thì người ta phải đóng những thanh sắt dầy vào sâu vào lòng đất tốt om kia bấy nhiêu.

Thật là kỳ lạ. Vốn dĩ tôi nghĩ sau khi kỳ thi kết thúc thì tôi sẽ được làm nhiều việc mà bấy lâu mong muốn như có nhiều thời gian thảnh thơi để đọc sách hay được mặc những bộ đồ người lớn và được đi nhảy múa hát ca, được đến quán nhậu và đường đường chính chính uống rượu, bia mà không sợ bị cấm là trẻ vị thành niên. Thế nhưng bây giờ tôi chỉ mong muốn được về ngôi nhà thân yêu của mình, muốn được ăn bát cơm nóng với canh tương đậm đà, nghe hai đứa em chuyên gây ồn kia thao thao bất tuyệt cả ngày, muốn được ôm cả những con mèo đáng yêu mà lăn lộn trên giường.

Hồi còn đi học mẫu giáo hay hồi vào lớp 1, tôi bắt đầu học về ý nghĩa của ba từ “ăn, ở, mặc” nhỉ? Cô giáo đã dạy rằng ăn, ở, mặc tất cả đều vô cùng quan trọng đối với con người chúng ta, thế nhưng tôi vẫn chưa hiểu cho lắm. Thức ăn thì mỗi ngày đều phải thay đổi món, áo quần mặc hằng ngày cũng phải thay cái mới theo năm tháng chúng ta lớn dần lên, nhưng chỉ có duy nhất nhà là lúc nào cũng y như vậy, dường như chẳng hề đổi thay. Lúc đó tôi có gọi điện cho ba để thử hỏi xem thì ba tôi cũng chỉ cười mà đáp đơn giản rằng:

“Wi Nyeong à, nhà cũng quan trọng lắm chứ... Con thử tưởng tượng đến một lúc nào đó con ra trường, khi ấy mà con không có chỗ nào để đi thì sẽ thế nào nhỉ?”

Quả thật những tưởng tượng ấy lần đầu tiên mới hiện lên trong tôi và cũng lần đầu tôi thấy sợ khủng khiếp như vậy. Thử hình dung sau khi ra trường bè bạn đều có nơi có chốn, có nhà cửa riêng làm chốn đi đi về về, còn tôi nếu không có nơi nào để đi thì... Chính vì lẽ đó mà thỉnh thoảng tôi không thể cầm lòng trước những bài điều tra về hoàn cảnh của những người vô gia cư được đăng tải rầm rộ trên các báo. Màn đêm dẫu có buông xuống mà vẫn không còn chỗ nào để tìm về thì mỗi ngày trôi qua chẳng phải vô cùng đáng sợ hay sao?

“Gọi điện cho ba con báo tin đi. Con thừa biết tính ba rồi còn gì. Bây giờ mà vẫn chưa thấy gọi điện thì thế nào cả ngày hôm nay cũng nóng ruột đứng ngồi không yên cho xem. Ba không giống mẹ, không phải là người có thể uống rượu vào ban ngày nên chắc giờ này đang nóng lòng muốn nghe tin con lắm.”

Mẹ vừa cười vừa đưa điện thoại ra cho tôi. Từ sau ngày tôi đến thành phố E. chơi, tôi và ba dường như chưa một lần nào gặp lại. Giây lát phân vân bởi tôi luôn nghĩ đáng lý ra ba phải là người gọi điện trước mới phải. Cho dù tôi không phải là cô gái hiếu thảo như Baridegi [1] trong truyện cổ tích đã bất chấp mạng sống đi sang thế giới bên kia tìm nguồn nước sinh mệnh cứu sống nhân loại đi chăng nữa thì dẫu sao hôm nay cũng là ngày thi đại học của con gái mình, vậy mà một cuộc điện thoại hỏi thăm từ ba cũng không có. Phải chăng những suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu tôi đã mau chóng bị mẹ hiểu rõ, mẹ quay tay lái, tạt xe vào một chỗ rồi quay sang tôi:

“Wi Nyeong này, đôi khi chính bản thân mình sẽ phải đối mặt với lòng tự trọng đầy kiêu hãnh. Con cũng yêu thương ba nhiều đến thế nào... con đã cố gắng, nỗ lực biết bao nhiêu cơ mà...”

Dứt lời mẹ liền quay qua nhìn tôi với đúng nét mặt thường ngày của mình mà hỏi “Đúng

không nhi?”. Tôi trả lời qua loa “vâng” mà chẳng biết câu hỏi là gì nữa. Bởi chẳng có tâm trí nào để nghĩ tới những chuyện khác ngoài việc tại sao ba không đoán hoài gì đến mình như vậy. Tay cứ mân mê mãi chiếc điện thoại và rồi đột nhiên tiếng chuông reo lên như có một luồng điện nào đó vừa mới chạy qua. Là ba gọi, ba gọi điện cho tôi.

“Con thi tốt chứ?”

Tôi trả lời ba bằng thái độ dửng dưng nhất có thể:

“Bình thường thôi ạ...”

“Thế à con... bây giờ con đang ở cạnh mẹ phải không?”

“Vâng”.

Sau khi tôi đáp xong ba có vẻ hơi lưỡng lự một chút rồi nói: “Lát nữa ba gọi lại nhé!”. Ba định đập máy thì bất giác tôi gọi to tên ba qua loa điện thoại. “Gì hả con?” - ba đáp lại tiếng gọi của tôi. Thực tình tôi cũng không hiểu sao đúng lúc đó thì lại gọi ba nữa. Giây lát cả tôi và ba đều nín lặng. Mấy lần mấp môi định nói rồi lại thôi. Cuối cùng tôi lấy hết can đảm mở lời:

“Ba... Con cảm ơn ba”.

Bên kia đầu dây ba vẫn lặng thinh không nói. Nhưng giác quan thứ sáu đã mách bảo tôi từ sâu trong lòng ba cũng đang rộn lên những cảm xúc khó tả. Mẹ dừng tay lái, nhìn tôi mỉm cười trìu mến và xoa xoa mái đầu tôi. Khoảnh khắc này thật khó để nói thành lời, vừa có thể cảm nhận tình cảm mến thương của ba qua đầu dây điện thoại vừa cảm nhận được sự mềm mại từ đôi bàn tay gầy gầy của mẹ đang vuốt những sợi tóc tôi. Một cảm giác kỳ lạ tràn dâng trong lòng. Chỉ có thể gọi tên là hạnh phúc mà thôi.

[1] Theo truyện dân gian của Hàn Quốc, Baridegi là nàng công chúa thứ bảy trong một vương quốc nọ. Vì cha nàng luôn mong có con trai nối dõi nên từ khi sinh ra nàng đã bị chính cha mẹ bỏ rơi. Baridegi được một người đem về nuôi lớn. Năm nàng 15 tuổi, vua cha và hoàng hậu lâm trọng bệnh, tuy nhiên không ai trong số sáu người con gái của ông muốn mạo hiểm tính mạng tìm nguồn nước cải tử. Sau đó, một người đã mách với nhà vua rằng ông còn một nàng công chúa tên gọi Baridegi. Sau khi hay tin cha mẹ đang ốm nặng, Baridegi đã quyết tâm đi tìm nước thần. Ở đó, người đàn ông cai quản nguồn nước đòi nàng phải cưới mình. Baridegi đồng ý. Nhà vua muốn tặng một nửa vương quốc cho Baridegi nhưng nàng từ chối. Sau này, người ta đã tôn Baridegi làm nữ thần.

Vừa về tới nhà, điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là bó hoa mà chú Daniel gửi tặng đã được đặt sẵn để đón mừng tôi. Là bó hoa hồng trắng mà tôi hằng yêu thích. Cả cô Mak Dal cũng nấu sẵn những món ăn mà ngày thường tôi luôn thích ăn: Japchae [1] và canh tương, còn mẹ cũng bày lên món gỏi mới mua ngoài chợ. Có thể xem như là một bữa tiệc thịnh soạn nhưng đáng tiếc, hôm nay tôi hoàn toàn không có chút hứng khởi với những món hấp dẫn đó nữa, điều duy nhất muốn làm là được đi ngủ. Dong Bin thì như ngậm hột thị vẫn không hề hé răng nửa lời, lúc nào cũng vậy hễ cứ ăn xong lại chui tọt vào phòng, khóa trái cửa. Mẹ nhìn Dong Bin, nét mặt phẳng phất sự lo lắng.

“Những cậu bé đã bắt đầu bước vào tuổi dậy thì rồi. Không sao cả, ai rồi cũng đều phải trải qua quãng thời gian đó mà...” - Cô Mak Dal nhìn mẹ và mau chóng bắt chuyện.

“Tối nay ăn cơm xong cả nhà chúng ta sẽ cùng đi hát karaoke nhé... Chị Wi Nyeong đã kết thúc kỳ thi rồi, giờ chuẩn bị đến lượt Dong Bin... Sau Dong Bin là Je Je sẽ tiếp nối... Khi tất cả các con thi xong cũng là lúc mẹ trở thành bà lão mất thôi.”

Mẹ vừa dứt lời thì Je Je cũng hấp háy đôi mắt ti hí của nó mà hỏi:

“Nếu mẹ thành bà lão thì không biết bà của chúng ta sẽ trở thành gì ạ?”

Nhờ có Je Je mà cả nhà chúng tôi được trợn cười no bụng. Mẹ giả vờ nghiêm nét mặt lại trêu chọc: “Vậy trước khi trở thành một bà già, mẹ sẽ phải sống thật vui vẻ mới được, cho dù có mệt mỏi tới đâu đi chăng nữa, phải không nào?” – trong giọng nói của mẹ tôi như thấy cả sự quyết tâm mạnh mẽ.

“Wi Nyeong bây giờ thi xong rồi cháu có định làm gì không?” – Cô Mak Dal hỏi tôi.

“...Dạ... Trước tiên cháu muốn ngủ một giấc thật đã mắt ạ, rồi đọc truyện nữa... Còn một điều quan trọng hơn nữa là cháu sẽ giảm cân cô ạ.”

Tôi đã đáp lại cô như vậy. Rồi mẹ cũng góp thêm vài lời nhận xét: “Xem ra có vẻ là ý tưởng tuyệt vời đấy!”.

“Nhưng mẹ này... bạn của con... Cách đây không lâu bạn ấy đã giảm được tới mười bảy cân đấy ạ”.

Cả mẹ và cô Mak Dal đều tròn mắt nhìn tôi như không thể tin nổi.

“Là thật đấy ạ, sau đó nhìn bạn ấy vô cùng mảnh mai nhưng không biết sao bạn ấy lại bị mắc hội chứng trầm cảm... A a, xem ra mắc chứng trầm cảm có khi lại tốt ấy. Con cũng muốn được giảm cân theo cách đó. Nếu con giảm được 17kg, con sẽ để tóc xõa thẳng buông dài, mặc quần da bó và đi boots cao, tay cầm theo một chiếc gậy rồi sải những bước dài trên phố”.

Mẹ căng tròn mắt, nhìn tôi chằm chằm.

“Chị ơi, mặc quần da bó thì cũng được, nhưng em không hiểu sao phải cầm theo một chiếc gậy?” - Je Je thắc mắc.

“Còn vì sao nữa, không thấy thế là phong cách à?”

Cô Mak Dal cười khúc khích.

Cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, khác hẳn với dự tính của mình, tôi lên giường chìm trong mơ từ sớm. Nhưng giấc ngủ mong manh chập chờn, tôi tỉnh dậy giữa đêm. Đang định vào nhà vệ sinh thì đột nhiên tôi bắt gặp bóng mẹ đứng trước cửa phòng Je Je, tay vẫn còn đặt lên nắm cửa đã bị khóa chặt. Bỗng chuông điện thoại từ đâu đó vang lên. Tôi đưa mắt nhìn đồng hồ, giờ mới chỉ gần mười một giờ thôi sao. Cũng vừa lúc ấy mẹ trông thấy tôi: “Con đứng đó làm gì thế?”. Nghe tôi trả lời xong, mẹ lại gần ghế sofa và trả lời điện thoại. Bước từ nhà vệ sinh ra, tôi thấy khuôn mặt mẹ tái hẳn đi, bà vẫn cố gắng áp chặt ống nghe vào tai và lặp lại những câu hỏi bằng giọng yếu ớt: “Như vậy sao? Như vậy sao?”

“Mẹ, mẹ chuyển điện thoại cho ba giùm con”.

Giọng mẹ có gì đó không ổn, tôi tò mò tiến lại phòng khách và ngồi cạnh mẹ. Nét u ám choán ngập khuôn mặt mẹ, đôi mắt ướt nhòa.

“Ba ới...”

Mẹ kêu tên ông ngoại rồi cắn chặt đôi môi để kìm nén dòng cảm xúc nghẹn ngào đang chực trào ra.

“Phải làm thế nào đây ba? Wi Nyeong vừa thi xong, còn con sẽ tham dự hội thảo khoa học ở Vancouver [2] . Nhưng không được rồi. Con sẽ hủy chuyến đi đó... Nếu hôm đó là ngày phẫu thuật thì nhất định con phải ở cạnh ba. Chị đang ở Mỹ, anh cũng không có ở đây...”

Tôi dễ dàng đoán ra đầu dây bên kia chính là ông ngoại, nhưng không biết ông đang nói gì mà lâu thế. Hai hàng nước mắt mẹ lăn chã rơi.

Tôi nhìn sâu vào khuôn mặt buồn của mẹ. Người phụ nữ trước mắt tôi đây - trước khi là mẹ của ba đứa con - cũng từng là con gái của ông ngoại và đến giờ vẫn vậy. Điều này tôi chỉ vừa cảm nhận được thôi. Mẹ nhỏ nhẹ đáp: “Vâng, vâng ạ” rồi cúp máy.

“Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

Mẹ không đáp lại, tay mân mê ống nghe, đôi mắt đờ đẫn. Sau đó mẹ thở dài:

“Ông ngoại bị ung thư... Hôm nay bác sĩ đã định ngày làm phẫu thuật. Thế nhưng mọi người vẫn giấu đến lúc con thi xong mới nói”.

Mẹ mím chặt môi không thể nói gì thêm. Còn tim tôi như ngừng đập khi nghe tin sét đánh. Tôi ngồi phịch xuống ghế. Trong suy nghĩ từ lâu của tôi, ông ngoại luôn là người mạnh khỏe đến mức chẳng bao giờ màng đến thời tiết nóng lạnh, ngay cả mùa đông rét buốt vẫn quyết lên núi chơi. Vậy mà đột nhiên chuyện này lại xảy ra? Vẫn biết con người rồi sẽ phải đối diện với cái chết nhưng sự thật này quá phũ phàng, như nhát dao đâm vào trái tim tôi. Tôi và mẹ không ai nói thêm điều gì nữa, cùng ngồi yên lặng một lúc lâu. Ngoài kia từng cơn gió lạnh đang thổi bần bật vào cửa sổ.

“Con có biết ông ngoại nói gì không? Ông dặn mẹ trong ngày ông phẫu thuật, nhất định mẹ phải đi dự hội thảo khoa học ở Vancouver. Con phải đi, ba đã sống trên thế gian này khá lâu rồi,

cũng tận hưởng nhiều điều thú vị ở đời rồi. Dẫu kết quả kiểm tra có xấu, có phải là xa thế giới này, ba cũng không hối hận. Con còn trẻ, còn phải đi trên con đường của mình. Hãy đến Vancouver tham dự hội thảo khoa học rồi quay về nhé! Các con đừng sợ hãi, bởi thượng đế đã an bài cha mẹ luôn là người đi trước các con. Ba sống đến tận bây giờ, nhiều lúc cũng thấy buồn phiền về các con, nhưng cũng nhờ các con mà ba có được những ngày tháng hết sức vui vẻ và ý nghĩa, hơn thế nữa, ba con có nhiều việc đáng tự hào trong suốt cuộc đời... Đối với ba như thế là quá đủ”.

Dứt lời mẹ ôm mặt khóc nức nở. Tôi cũng cảm thấy một dòng khí nóng từ đâu đang chạy thẳng vào tim mình. Làm sao một người cha mắc bệnh ung thư vẫn có thể nói với con gái mình những lời như thế? Không biết sau này trước khi nhắm mắt xuôi tay tôi có thể nói những điều như vậy hay không. Bất giác hình ảnh ông bà ngoại lặn lội lên thăm và động viên tôi trước kỳ thi đại học lại hiện lên trong trí nhớ. Khi ấy ông bà đã cố giấu đi bệnh tình của ông, và thay bằng những nụ cười, làm bộ khỏe mạnh trước mặt chúng tôi. Trước ngày tôi thi ông bà cũng đến thăm, xoa đầu và cho cả tiền tiêu vặt nữa. Nhưng tôi lại không hề nhận ra nỗi niềm của ông bà, cứ vô tư nhận tiền rồi nghĩ sẽ dùng tiền ấy mua chiếc kẹp tóc đính đá lấp lánh từng nhìn thấy trong cửa hàng. Chỉ nghĩ thế thôi là lòng tôi quặn thắt, muốn ngàn lần xin lỗi ông bà. Ông bà ơi, cháu còn không cố gắng làm bài thi tốt nữa. Cháu thật vô cùng đáng ghét.

“Mẹ ơi, chắc ông không sao đâu... Vốn dĩ ông ngoại của mình luôn luôn mạnh khỏe mà”.

Vừa nói xong thì hình ảnh của Coco, của ba Dong Bin lướt qua đầu tôi. Mẹ lặng lẽ đưa mắt dõi ra phía ngoài cửa sổ, nơi từng ngọn gió đang rít âm âm. Tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí im lặng. Mẹ vội nhắc máy. Là bác gái bên Mỹ gọi về.

Mẹ nói chuyện nhỏ nhẹ với bác rồi bỗng chuyển máy về phía tôi. Tôi nhận lấy chiếc điện thoại và nghe thấy chất giọng đầy nữ tính nhưng có phần ấu trĩ của bác:

“Wi Nyeong, cháu làm bài thi tốt chứ”.

Tôi cười rồi trả lời bác thờ ơ.

“Tuần sau bác sẽ về Hàn Quốc. Về còn cầu nguyện cho ông nữa và...”

Nếu như là bình thường thì chắc bác sẽ luôn bảo với tôi rằng: “Cho dù thế nào đi chăng nữa cháu luôn phải giữ gìn nhan sắc đấy nhé!” nhưng hôm nay may là bác đã kịp thời ngăn không nói ra câu nói đã thành cửa miệng của mình. Thay vào đó là một nụ cười thật khế. Dẫu sao tôi cũng luôn mong được gặp lại bác, gặp lại cả hai cô con gái rệu của bác ấy là chị Wan Yi và Seon Yi. Tôi kết thúc cuộc gọi và nghe mẹ hỏi:

“Bác lại nói nhớ con và bảo con phải chăm sóc sắc đẹp đúng không?”

“Dạ, không ạ. Lần này bác không nói những điều ấy nữa. Chắc cũng định nói rồi nhưng với tình hình như hiện nay thì có lẽ không thể nói những câu đó được ạ.”

Mẹ nhìn tôi cười nhạt. Khóc và cười, chết và sống. Rốt cuộc cái gọi là sự sống là cái gì vậy. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại có biết bao việc ập đến với chúng tôi. Cũng không phải là điều gì đặc biệt lớn lao cho lắm, chỉ là cãi nhau rồi làm lạnh, lo lắng và vui mừng, khóc rồi cười... Thế nhưng đối với người từng trải có lẽ nó lại là những điều vô cùng ý nghĩa.

-
- [1] Món miến xào với thịt của Hàn Quốc.
 - [2] Vancouver là thành phố lớn nhất nằm ở bờ biển phía tây bang British Columbia, Canada.

Ông ngoại thường hay kể trong số ba người con, ông luôn thương nhất đứa út ít trong nhà - là mẹ tôi. Ngay từ ngày mẹ còn nhỏ, ông đã luôn dạy mẹ về vai trò cũng như sức ảnh hưởng to lớn của người phụ nữ đối với xã hội. Vốn là người sống tiết kiệm, nhưng ông không bao giờ tiếc tiền mua sách. Dù sách đắt đến mấy ông cũng mua bằng được cho con cái. Thời đó chắc ai cũng sống như ai, chỉ riêng ông ngoại luôn tự thân vận động, dùng chính sức mình để được đến trường. Tuy nhiên, vào học kỳ cuối, ông còn thiếu tiền học phí nên đã đau đầu mấy lần bán đi mua lại cuốn từ điển tiếng Anh. Sau này ông vẫn thường dặn con cháu nếu có đứa nào muốn đọc sách gì thì cứ nói với ông, ông sẽ mua ngay.

Mẹ vẫn chống tay lên cằm và ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ bằng đôi mắt thần thờ. Có lúc mẹ tâm sự rằng mẹ không thể quay về nhà ngoại sau khi ly hôn bởi nỗi sợ đối diện với ông bà. Nếu phải thấy nỗi buồn trên gương mặt ông bà, có lẽ mẹ sẽ không chịu đựng nổi, dù ở hai lần ly hôn trước, mẹ không bị ông bà trách mắng gì.

Song đến lần thứ ba khi mẹ quyết định ly hôn ba của Je Je, ông ngoại đã gọi điện lên mà nói như rút gan rút ruột:

“Ba thực sự ghét đứa con gái sẽ trở thành người phụ nữ ly hôn đến ba lần... Nhưng điều ba ghét hơn cả là con gái ba bất hạnh...”

Lúc ấy mẹ chỉ biết khóc lặng đi. Rồi ông ngoại tiếp tục:

“Con hãy giữ gìn sức khỏe nhé! Nhìn về phía trước mà bước con à. Cả ba và mẹ đều cảm thấu hết những nỗ lực của con. Vì vậy con đừng hổ thẹn, hãy sống đúng là con, sống mạnh mẽ, đường đường chính chính. Cuộc đời là vậy, không phải việc nào cũng thuận theo ý ta... Trước mắt con phải nghĩ cho mình và cho các con con, những thứ khác để sau tính tiếp”.

Ông cũng kể lại chuyện bà ngoại mất ngủ cả đêm, rồi một mình ngồi uống rượu trong bếp. Trong suốt năm mươi năm chung sống, đó là lần đầu tiên ông thấy bà ngồi uống rượu một mình. Mặc dù vậy ông ngoại vẫn luôn nói với mẹ rằng: “Ba đã sống khỏe mạnh và vui vẻ suốt bấy lâu rồi”. Trên thế gian này liệu có tình cảm nào nặng sâu hơn tình cảm cha mẹ dành cho con cái. Bà ngoại còn luôn lo lắng cho chị Wan Yi - con gái đầu lòng của bác Hai. Lúc nào đến nhà chúng tôi bà cũng nhắc đi nhắc lại chuyện cũ, bà sợ chị sẽ hư hỏng.

“Ngày trước Wan Yi còn biết nghe lời chứ bây giờ dù là cháu gái thì ta cũng ghét vì nó đã làm con gái ta phải đau lòng”.

Bà ngoại tôi là người luôn tin tưởng con cháu, dù chúng tôi có nói gì đi nữa thì bà cũng không bao giờ phản đối nhưng thực sự khi nghe bà nói như vậy tôi cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên và buồn cười. Hay có lẽ là do tôi chưa từng nếm trải nỗi đau, nỗi lo lắng của các bà mẹ mà tôi thấy như vậy chẳng?

“Wi Nyeong, con có mệt không?”

Mẹ hỏi đột ngột như mới vừa nghĩ ra điều gì đó. Khuôn mặt không thể giấu đi nỗi lo lắng. Đây phải chăng chính là bản năng của những người làm cha mẹ. Sau này nếu tôi có làm mẹ phải đau

lòng như thế nào đi nữa, việc đầu tiên vẫn là phải lo lắng cho lũ trẻ của mình.

“Con không sao đâu ạ...”

Nét mặt thờ thẩn, không biết mẹ đang nghĩ gì nữa. Mẹ cười gượng.

“Bây giờ ông ngoại không thể uống rượu mà ông thích nữa rồi, làm thế nào đây? Dẫu nói là phẫu thuật sẽ thành công thì mẹ vẫn thấy lo lắng... Wi Nyeong à, đêm nay mẹ con mình cùng thức và uống mấy cốc bia nhé! Lúc chúng ta còn khỏe mạnh phải tranh thủ mà thưởng thức chứ, đúng không nào? Sống hay chết không liên quan tới chúng ta mà cũng không phải chỉ là vấn đề của riêng ta... Đúng thế... Lời của ông ngoại con luôn luôn đúng. Mẹ sẽ vẫn phải tiếp tục việc của mẹ thôi. Chẳng ai có thể giúp con người chết đi sống lại dù có là thân sinh đi nữa”.

Mẹ đứng lên lấy mấy lon bia và đưa cho tôi. Chúng tôi cùng nhau cạn chén. Thực ra ngày hôm nay hai mẹ con cũng định uống vài ngụm bia mừng tôi thi xong đại học nhưng do tôi lên giường quá sớm nên đành hoãn lại.

“Từ giờ cho đến lúc chết mẹ cũng muốn có thể sống và nói những lời như ông ngoại đã nói. Mẹ đã được sống rất lâu và đã có một cuộc sống vui vẻ... Quan trọng nhất là “được sống lâu” ấy. Dẫu sao cả ông ngoại, bà ngoại vẫn đang sống, đang ở bên cạnh chúng ta. Mẹ cũng phải sống để còn trả lại các con những lời như thế nữa chứ”.

Mẹ uống thêm một ngụm bia rồi tiếp tục nói:

“Ngày mai mình sẽ cùng về bên ngoại nhé! Cùng ăn những món ngon, những món đầy đủ dưỡng chất để ông ngoại có thể vượt qua ca phẫu thuật!”

Ngày hôm sau, cả nhà chúng tôi cùng sang bên ngoại. Dong Bin ngày thường chỉ biết đến việc đến trường, hễ bước qua cửa phòng là chốt chặt cửa lại, chẳng thể vào được phòng để rửa nó, mẹ đành đứng ngoài nói vọng vào:

“Mẹ ghét phải nói thế này lắm! Nhưng ông ngoại vẫn là ông ngoại của con, ông bị ung thư, sắp làm phẫu thuật rồi. Con có biết nếu gia đình mình có mặt thì sẽ giúp ông khỏe thêm không? Mẹ không nói nhiều nữa đâu, mau ra ngoài nhanh!”

Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, nó đã mở cánh cửa khóa chặt, bước khỏi phòng. Đôi mắt pha nổi buồn lẫn niềm lo lắng. Nhìn ánh mắt buồn buồn của nó, tim tôi lại đập những nhịp thốn thức. Vô hình trung, những hình ảnh về ngày ba Dong Bin mất lại hiện về trong tôi. Khi ấy Dong Bin còn quá nhỏ, nó vẫn vô tư hỏi: “Chị ơi, bao giờ *Harry Potter* ra tập 6 vậy?” Có lẽ không bao giờ tôi quên được giọng nói của Dong Bin ngày ấy. Là những âm điệu buồn và hờ hững nhất thế gian. Trên đường về nhà ngoại, Dong Bin có ghé tai tôi hỏi nhỏ:

“Ông ngoại bệnh có nặng lắm không ạ?”

Dong Bin đã bắt đầu cởi mở hơn nhưng phải chăng vì còn sợ hãi mà giọng nói nghe chùng yếu ớt.

“Chắc không nặng lắm đâu. May nhờ phát hiện sớm, mới chỉ ở giai đoạn đầu. Chị nghe nói tuổi càng cao thì bệnh ung thư sẽ phát muộn”.

Tuy ngồi trong xe mẹ nhưng ánh mắt Dong Bin chỉ dõi ra ngoài. Bất giác tôi nhớ ba Dong Bin, chú ấy cũng mất đúng một tháng sau khi nhận được chẩn đoán bệnh, bỏ lại mẹ và Dong Bin trên thế gian này. Tôi chưa từng gặp mặt chú ấy nhưng nghe kể Dong Bin trông giống ba lắm. Tôi chấp hai tay cầu nguyện cho Dong Bin. Thực lòng mà nói, giây phút này đây tôi thấy lo lắng cho Dong Bin nhiều hơn cho ông ngoại.

Cuối cùng chúng tôi cũng về đến nhà ông bà ngoại. Cả nhà quyết định sẽ cùng ăn gỏi cá. Thật ra đây là quyết định của mẹ mới đúng - người ngày thường vẫn luôn lo ngại ăn những món có chứa nhiều chất đạm và chất béo. Ông ngoại đón mọi người bằng nét mặt tươi cười. Thật kỳ lạ, khuôn mặt ông không có chút nào giống với người bệnh cả. Bằng sự nhạy cảm và tinh tế của mình, mẹ cố tạo ra không khí nói chuyện thật thoải mái. Trước đây mỗi lần cả nhà về thế này, bà ngoại luôn đem những chuyện thường ngày để chia sẻ với mẹ nhưng hôm nay bà chỉ nói chuyện với Dong Bin như đã biết mọi chuyện từ trước.

“Dong Bin à, bây giờ cháu đã trở thành học sinh cấp hai rồi đấy, không còn là Dong Bin bé bỏng ngày nào nữa. Vì vậy cháu phải hành động sao cho đáng mặt đàn ông. Ý bà là đã là đàn ông thì phải biết rõ những việc bản thân đang làm, thi thoảng cũng có thể nổi giận như lửa, quát tháo hay gây lộn với ai đó... Nhưng duy có điều này cháu nên ghi nhớ: Không phải cứ không chịu đựng nổi là sẽ cáu giận mà giờ ngay nắm đấm lên. Khoảnh khắc mình nổi giận, mình đánh bạn cũng là giây phút bản thân phải nhận thức rõ việc mình đang làm. Những gì bà đang nói với cháu và tại sao bà lại nói như thế... có lẽ giờ là lúc cháu đủ lớn để hiểu rồi”.

Dong Bin lặng im, chỉ có Je Je là gật đầu lia lịa. Chắc phải đau lòng lắm bà ngoại mới dặn dò và nhìn Dong Bin bằng ánh mắt đầy lo ngại nhường kia. Trong ba chị em chúng tôi, chỉ có Dong Bin được ở với ông bà ngoại từ thuở nhỏ. Suốt hai năm liền ông bà ngoại đã thay mẹ nuôi dạy Dong Bin. Ông ngoại nói:

“Mấy đứa cũng biết cả rồi đấy, ông sắp phải làm phẫu thuật. Có thể đảm bảo được tính mạng, nhưng chưa biết chừng có thể ra đi trong phẫu thuật, có thể sẽ không được gặp mặt các cháu nữa... Dẫu vậy các cháu cũng đừng chỉ biết sống trong đau buồn nhé! Ông đã nói với mẹ mấy đứa rồi. Ông đã sống được rất lâu với con cháu và đã sống mà không hề hối hận, sống những tháng ngày hạnh phúc và ý nghĩa. Đến tuổi của ông không còn việc gì là không đón nhận nổi. Ừ thì dù không để lại của cải cho con cháu, chưa thể làm được những việc lớn lao cho thế giới nhưng lúc nào ông cũng hành động theo lẽ phải, sống đúng với bản thân, không hề cảm thấy hổ thẹn với lương tâm. Thử nghĩ chúng ta xuất thân từ gia đình nghèo khó, sống bằng tấm lòng hảo tâm của tất cả mọi người thì đương nhiên phải chân thành cảm ơn họ đúng không nào? Ông cũng cảm ơn mấy đứa đã cho ông trở thành ông ngoại đó...”

Giọng ông ngoại bình thản như cây cổ thụ trải qua bao mưa gió thăng trầm vẫn không hề lay động. Ông còn không quên dặn mẹ tham gia hội thảo khoa học ở Vancouver.

“Cái chết vốn là một phần của cuộc sống. Ai rồi cũng phải ra đi, nhưng có lẽ chỉ những người đã sống tốt mới có thể ra đi thanh thản”.

Bà ngoại ngoảnh mặt đi để tránh ánh mắt của chúng tôi, rồi lau vội những giọt nước mắt.

Mẹ cũng bối rối không kém:

“Ba đừng nói những lời ấy nữa. Ba còn phải sống để nhìn Dong Bin đi lấy vợ nữa chứ ạ?”

Dong Bin cũng đáp ngay lời mẹ:

“Ông à, cháu sẽ không kết hôn đâu ạ!”

Bỗng dưng mẹ bật cười. Trước phản ứng của Dong Bin, bà ngoại cũng bật cười theo mẹ. Je Je chợt nói chen vào:

“Ông ơi, còn cháu đã kết hôn rồi ạ. Phải tốn bao nhiêu là tiền trong game mới mua được nhẫn đính hôn đấy ạ”.

Không ai bảo ai, mọi người đều quay qua nhìn Je Je. Mẹ cốc nhẹ vào đầu nó. Ông bà ngoại không thể hiểu tiền trong game là gì nhưng lời nói của Je Je đều khiến cả nhà bật cười.

Mấy hôm sau, tôi đang ngủ thì bị mẹ đánh thức. Khi ấy mẹ đã mặc sẵn đồ để ra ngoài. Tôi thức dậy, dụi đôi mắt còn ngái ngủ. Mẹ ngồi xuống giường, dặn dò:

“Mẹ đi Vancouver đây! Khoảng năm ngày nữa mẹ về. Khi ca phẫu thuật kết thúc con nhớ gọi điện cho bà... À, trong nhà có chuyện gì cũng phải gọi điện báo nhé! Cô Mak Dal và bác Seo Jeo Ma sẽ ở đây với mấy đứa, nhưng dù sao con cũng là chị gái lớn, nhớ trông nom các em giùm mẹ!”

Tôi đứng dậy, bước từng bước theo mẹ ra cổng. Chú Daniel đã chờ sẵn dưới nhà. Trước đây, hễ lần nào mẹ đi du lịch ở nước ngoài là tôi hoặc bác Seo Jeo Ma phải xách giùm mẹ đồng hành

lý nặng nề rồi tiến tới tận trạm xe buýt đi ra sân bay, còn bây giờ khi đã nhìn thấy xe của chú Daniel đậu dưới nhà; lòng tôi thở phào nhẹ nhõm. Mẹ dặn với lại:

“À... nếu có gì khó khăn con hãy hỏi ý kiến chú Daniel nhé!”

Và mẹ đã đi Vancouver như thế.

Trong thời gian mẹ vắng nhà, mọi vấn đề ập đến đều bắt nguồn từ Je Je. Hôm mẹ đi, tôi tan hai tiết học ở trường - hai tiết học cũng được mà không học cũng chẳng sao - về nhà, thấy nhà cửa vắng tanh. Tôi đang nghĩ chắc cô Mak Dal và bác Seo Jeo Ma đã đi siêu thị thì bỗng chuông điện thoại reo. Là cô Mak Dal:

“Je Je về nhà chưa cháu?”

“Je Je ạ? Hôm nay nó không đến trường ạ?”

Khi tôi hỏi lại, cô Mak Dal thở dài rồi nói:

“Họ bảo hôm nay em nó không đến trường. Thầy chủ nhiệm gọi điện nên cô với Seo Jeo Ma đang chạy đi tìm quanh mấy hàng chơi điện tử, biết đâu lại thấy nó ở đó... Không biết có phải Je Je lấy tiền tiêu vặt ban sáng mẹ cho rồi đến đó không”.

Tôi thật sự bối rối. Tất nhiên tôi cũng hiểu việc nó ghét đến trường. Nhưng ở tuổi một đứa nhóc sao nó lại gan đến thế. Tới bữa trưa mà vẫn chưa thấy mò về.

“Đúng ngày mẹ vắng nhà thì có chuyện. Hay có kẻ xấu đã bắt Je Je đi?” - Cô Mak Dal chực khóc vì sự việc vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Ôi, không phải vậy đâu ạ. Chúng ta hãy đợi thêm chút nữa đi!”

Bác Seo Jeo Ma lúc nào cũng bình tĩnh, tìm cách an ủi cô Mak Dal. Lúc đó điện thoại lại reo. Cô Mak Dal liền chạy đến nhấc máy.

“Vậy sao? Nó có ở đó? Vâng, tôi biết rồi. Anh cứ để mặc nó. Bây giờ tôi sẽ đến đón nó ngay”.

Hình như cô Mak Dal và bác Seo Jeo Ma đã tới tất cả các hàng trò chơi điện tử trong khu phố rồi miêu tả Je Je và để lại số điện thoại.

“Họ nói là nó ở hàng điện tử đằng kia. Tôi đến đưa nó về nhà”.

Cô Mak Dal liền lấy áo khoác rồi lao ra ngoài, trông cứ như cảnh sát hình sự khi nhận thông báo về tội phạm. Tối hôm đó tôi đã nghĩ mình phải mắng cho Je Je một trận. Nhưng Je Je thậm chí còn không biết xấu hổ, lại tỏ thái độ khó chịu với cô Mak Dal khi cô gấp thức ăn cho, rồi cầm nhón thức ăn mận. Ngay cả tôi cũng thấy cô Mak Dal rộng lượng quá thể với Je Je. Tôi mắng nó:

“Em không thể ngậm miệng lại và ăn nhỏ nhẹ thôi sao! Ở đâu có cái thói chê đồ ăn như thế hả?”

Je Je đưa mắt lườm tôi:

“Chị về nhà của chị đi”.

Tôi chẳng biết nói gì lúc đó. Tôi vừa bỏ đĩa xuống thì Je Je nhăn nhó mặt mày rồi òa khóc.

Tôi cảm thấy mình bị tổn thương. Tuy đó chỉ là lời nói của một đứa trẻ, một lời vô ý nhưng như một vết cứa sâu trong lòng, ở chỗ đó tôi bắt đầu thấy đau rát. Tôi về phòng, đóng cửa lại. Tôi nghe thấy cô Mak Dal và bác Seo Jeo Ma đang mắng Je Je, nó càng khóc to. Tôi bật máy

nghe nhạc và mặc áo khoác. Lúc tôi đang định bước ra ngoài hiên thì bác Seo Jeo Ma dè dặt hỏi:

“Cháu đi đâu à?”

“Cháu ra cửa hàng sách đằng trước kia một lát”.

Bác Seo Jeo Ma đang định nói gì đó, rồi cuộc chỉ mỗi một câu: “Đừng về muộn đấy!”. Tôi ra khỏi nhà. Làn gió ấm áp hơn tôi nghĩ. Bầu trời u ám dường như sà xuống thấp hơn. Tiệm sách vắng vẻ, không có chú Daniel ở đó. Tôi hỏi chị nhân viên làm thêm thì được biết cả ngày hôm nay chú không xuống cửa hàng, đoạn chị lấy ngón tay chỉ lên trên. Phía trên hiệu sách là nhà chú. Tôi lật hết cuốn này tới cuốn kia rồi định về nhà thì có một tin nhắn đến. Oa, đó là tin nhắn từ chú Daniel.

“Wi Nyeong, cháu nhớ mẹ đúng không? Dù vậy hãy cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, một ngày đã qua rồi còn gì. Chỉ còn bốn ngày nữa thôi là mẹ cháu về”.

Tôi bất giác bật cười to. Có vẻ chú Daniel vừa mới đưa mẹ ra sân bay lúc sáng mà đã nhớ mẹ rồi. Hóa ra kể cả những người sắp chạm đến ngưỡng năm mươi tuổi khi yêu họ cũng chỉ như đám trẻ. Tôi ngó lên tầng hai của hiệu sách nơi chú đang sống. Đèn bật sáng trưng. Chẳng biết lấy dũng khí từ đâu mà tôi mạnh dạn bước lên bấm chuông. Một lát sau chú ra mở cửa. Chú vô cùng ngạc nhiên khi thấy tôi.

“Nhận được tin nhắn là cháu bay vội đến đây à?”

Tôi ngập ngừng khiến chú lưỡng lự trong chốc lát rồi cũng mở cánh cửa rộng hơn:

“Cháu muốn vào trong không? Chú sẽ pha trà cho cháu”.

Dẫu chú là chú, và cũng là bạn trai của mẹ tôi nhưng vào nhà một người đàn ông độc thân vẫn làm tôi ngại ngùng. Nhưng khi chú giục: “Vào đi... Chú cũng đang ước gì có cháu ở đây” là tôi nhún miêng cười.

Ấn tượng đầu tiên khi tôi bước vào nhà chú là không gian nhỏ bé. Trong phòng khách tựa như một phòng ngủ trên thuyền chỉ có một chiếc bàn gỗ thông, những cuốn sách đang đọc dở vương vãi khắp nơi. Lúc tôi vào, chú lấy một cái đệm rồi chìa ra cho tôi.

“Tại buổi tối chú vẫn chưa ăn gì nên đang định kiếm thứ để ăn... Chú có pho mát, cháu có muốn ăn không?”

Tôi nhận thấy chú đã uống rượu một mình.

“Vâng, chú lấy cho cháu với!”

Chú Daniel đi về gian bếp, có vẻ bận bịu lôi thứ này thứ kia ra. Lúc đó tôi đã thấy bức ảnh một người đàn ông, một người phụ nữ cùng hai bé trai đang cười được lồng trong khung. Tôi chỉ biết mỗi chú. Lúc đó chú có khuôn mặt khắc khổ hơn bây giờ với chiếc cằm được cạo râu sạch sẽ. Người phụ nữ có gương mặt hiền lành, còn hai bé trai chỉ bằng Dong Bin và Je Je bây giờ.

“Tất cả người thân trong gia đình chú Daniel đều mất vì tai nạn... Cả chú ấy cũng rơi vào tình trạng hôn mê suốt sáu tháng mới tỉnh lại”.

Tôi nhớ lại lời mẹ kể. Ngày mà tôi nghe chuyện đó chính là ngày chúng tôi chôn Coco.

“Chuyện gì cũng có thể xảy đến với chúng ta, Wi Nyeong ạ.” Mẹ đã nói.

Tôi nhìn chú một lần nữa. “Có điểm thi chưa cháu? Cháu đã quyết định kế hoạch sau này chưa?” - Chú hỏi tôi với giọng tươi vui rồi bỗng nhiên ngừng lại. Lúc tôi ngẩng lên thì chú đã đứng ngay bên cạnh, phải đến lúc đó chú mới nhận ra ánh mắt tôi đang dừng lại khung hình. Phải nói thế nào nhỉ, trong chốc lát tôi cảm thấy xấu hổ như đang bước vào phòng tắm của nam, và cảm thấy có lỗi nữa. Vào ngày đầu tiên nói chuyện với chú, tôi hỏi: “Còn gia đình chú thì sao ạ?”, chú trả lời: “Ừ, họ đang ở một nơi rất xa”. Và giờ thì tôi đã hiểu câu trả lời của chú. Tôi vội vàng đón lấy cái khay chú đang nâng.

“Cháu không hiểu rốt cuộc dạo này trường học là nơi để làm gì nữa. Giờ học chỉ ngồi xem một bộ phim bằng video khoảng hai tiếng rồi về, chỉ để đạt đủ chỉ tiêu giờ học. Chỉ vì lí do kì thi đại học đã kết thúc mà làm kiểu này, vậy trường cấp ba lập ra chỉ với mục đích giúp học sinh lên đại học thôi sao?”

Để sửa lỗi, tôi nói vội vã như thể đang dự một cuộc thảo luận các vấn đề sôi sục vậy. Chú đặt bàn vào giữa rồi ngồi đối diện với tôi và chỉ mỉm cười. Vì tôi cũng chẳng có ý định tiếp tục thảo luận thêm nên ngồi yên và lấy ngón tay di lên mặt bàn.

“Cháu xin lỗi vì không được mời mà lại đến đột ngột thế này ạ. Ai mà không có những thứ muốn giữ cho riêng mình.” - Tôi nói chậm rãi với thái độ hối lỗi hết sức.

“Cảm ơn cháu, vì chú đã không thể mời cháu mà cháu vẫn ghé nhà chú thế này. Sau tai nạn, chú lang thang không nhà trong vòng hai năm rồi dọn đến nhà này và mở hiệu sách, kể từ đó đến nay thì cháu là vị khách thứ hai của chú đấy”.

Quãng yên lặng kéo dài một lát rồi chú nói:

“Lúc này mở cửa chú rất ngạc nhiên vì đó là cháu. Sao kiểu vào nhà của hai mẹ con lại giống nhau đến thế... Và cả lời cháu vừa nói lúc này nữa”.

Chú cười. Cả tôi cũng cười theo.

“Cả chú cũng sẽ cố gắng chịu đựng trong bốn ngày chứ ạ?”

Nét mặt chú thoáng ngơ ngác khi tôi hỏi rồi chú cười lớn theo đúng phong cách của mình. Chú cháu tôi uống bia lạnh thay vì uống trà. Ngoài khung cửa, những cơn gió lạnh thổi qua.

“Thật lạ! Chú có biết khi gặp chú lần đầu tiên cháu đã nghĩ gì không ạ? Trong đầu cháu hiện lên khung cảnh như trong phim: Chú ngồi cùng mẹ kế của cháu trong lễ kết hôn của cháu”. - Dường như chú phải suy nghĩ một lúc xem tôi vừa nói gì.

“Thì đấy ạ! Chẳng phải mẹ cháu sẽ mặc hanbok màu hồng và ngồi bên ba cháu hay sao? Vì chú là người đàn ông tốt nên cháu nghĩ vào lúc đó chú sẽ tìm đến người mẹ kế đang mang tổn thương trong lòng và ở bên bà ấy”.

Đến lúc này, chú bật cười nắc nẻ.

“Ừ, nhất định chú sẽ tới dự lễ cưới của cháu. Và dù không biết liệu bà ấy có thích không nhưng chú sẽ tìm mẹ kế của cháu mà ngồi cùng. Phải như thế thì dự đoán của cháu mới đúng chứ!”

Tôi không rõ với chú Daniel liệu bia có phải là một thứ đồ uống không nhưng tôi đã bắt đầu cảm thấy say. Vậy nên tôi thao thao bất tuyệt:

“Cháu đã muốn nhờ chú lắm ạ. Mẹ cháu là người rất cô đơn. Nhiều lần ngồi nghe chuyện về cuộc đời mẹ, cháu đã nghĩ bản thân mẹ chính là một cuốn tiểu thuyết. Chú hãy giúp mẹ cháu hạnh phúc. À không ạ, dạo này cháu thay đổi suy nghĩ rồi, không ai đem lại hạnh phúc cho ai, cháu muốn nhờ chú hãy sống với mẹ cháu thật hạnh phúc!”

Chú nhìn tôi chằm chằm. Lúc đó, bất chợt tôi nhớ đến ba. Tôi nhận ra giây phút nào mình cũng nghĩ đến ba. Điều đó mang lại nỗi đau cho tôi nhưng... tôi đã từng yêu ba. Và tôi ghét ba vì ông không yêu tôi theo cách mà tôi nghĩ về tình yêu. Chuông điện thoại vang lên. Chú bắt máy. Là mẹ - đúng như tôi dự đoán.

“Khách sạn có tốt không em? Em khỏe chứ? Nhớ giữ sức khỏe và làm thật tốt nhé”.

Nghe chú nói chuyện với mẹ mà không hiểu sao lòng tôi lại trở nên ấm áp. Tôi cảm nhận rằng chỉ việc hai người ấy ở bên nhau cũng đủ làm mình thấy ấm áp. Có lần mẹ nói riêng với tôi:

“Chú Daniel chưa một lần làm mẹ đau khổ. Wi Nyeong à, con có thể tin không? Nhờ chú ấy mà mẹ biết rằng tình yêu không chỉ toàn đau khổ. Trời, nhưng chú ấy lại nói thế này: Trước đây chú từng là người đàn ông mang lại khổ đau cho nhiều người phụ nữ”. Tôi nghĩ đó là sức mạnh của những con người biết đứng dậy sau mỗi vết thương lòng. Hình ảnh hai người đang trao nhau những lời hỏi han giản dị trước mặt tôi giống như bóng đèn vàng - thứ ánh sáng tỏa nhiệt khắp căn phòng. Chú chuyển máy cho tôi.

“Nghe nói con đến nhà chú?”

“Vâng” - tôi trả lời. Mẹ hỏi:

“Bác sĩ nói ca phẫu thuật của ông ngoại đã thành công. May là tế bào ung thư chưa lan rộng. Tình hình là thế, mà Je Je không đến trường sao con?”.

“Mẹ, mẹ mắng nó giúp con! Hôm nay nó không đến trường, cầm tiền tiêu vặt đi chơi điện tử, đến bữa tối còn bày đặt chê ỏng chê eo đồ ăn nữa. Thế mà con mới quát nó một tí... “Chị về nhà của chị đi!” Nó bảo với con thế mẹ ạ”. Chưa nói xong mắt tôi đã ngấn nước. Tiếng thở dài của mẹ vọng lại từ đầu dây bên kia.

“Mẹ có biết con bị tổn thương đến thế nào không?”

Nếu như mẹ ở trước mặt tôi, chưa biết chừng tôi sẽ khóc òa ngay. Tôi tự hỏi mình rằng liệu tôi có nghĩ nơi này không phải là ngôi nhà thật sự của mình.

“Wi Nyeong, dù có ai nói với mẹ rằng con gái của mẹ cực kì xấu xí, mẹ cũng không hề nổi giận. Bởi vì điều ấy đâu phải sự thật. Con hiểu lời mẹ nói chứ? Hãy coi đó chỉ là lời nói thoáng qua. Mẹ biết rồi, cứ để mẹ về cho nó một trận... Còn về em Je Je, mẹ đã suy nghĩ kĩ, cũng đã nghe hai cô nói lại... con đừng mắng nó. Cái lúc nó lừa dối người lớn rồi lang thang chỗ này chỗ kia chắc nó cũng buồn và sợ lắm. Vì sợ mẹ mắng nên em nó không dám nghe điện thoại của mẹ. Mẹ nhắn với cô Mak Dal rồi, nếu nó ghét đến trường thì cứ cho nó nghỉ một buổi. Con cũng có lúc như thế nhỉ? Nếu Je Je còn trốn học một lần nữa, mẹ đã dọa mẹ sẽ đến đồn cảnh sát. Cả con nữa nhé, nếu muốn nghỉ học thì đợi học kì sau, nếu không lúc về mẹ sẽ đến thẳng đồn cảnh sát đó”. Tôi cười khúc khích. Mẹ lại thở dài.

“Cái con bé này, lại còn cười! Mẹ thì đang đau lòng thế mà... Mẹ đến đồn cảnh sát thật đấy, nghĩa vụ của các con là phải học!”

Một ý kiến hay. Tôi thấy dễ chịu hơn với ý nghĩ sẽ dùng điều đó để dọa Je Je, nghĩ đến bộ dạng sợ sệt của Je Je, tôi bật cười khoái chí. Lúc đó chú Daniel đang đứng bên cửa sổ hút xì gà bỗng quay lại nhìn tôi rồi vẫy tay. Không để ý đến tiếng thở dài của mẹ, tôi đứng dậy, bước về cửa sổ. Vị khách mùa đông đã đến lúc nào không hay. Tuyết đầu mùa. “Mẹ, tuyết rơi rồi! Tuyết đầu mùa ạ!” Nghe thấy thế, mẹ đột nhiên nói lớn:

“Wi Nyeong, mẹ muốn về Hàn Quốc... Chưa gì mẹ đã muốn về rồi”.

Tuyết bắt đầu rơi trên đường về, sau khi tôi kết thúc cuộc nói chuyện với thầy chủ nhiệm. Tuyết đang rơi xuống tựa một đàn bướm trắng, tựa những bông hoa xuân nở sớm. Bước đến sảnh ra vào ở trường, bất giác tôi giơ hai tay ra đón những bông tuyết. Những bông tuyết trắng nhẹ tênh. Hình dáng những cành cây hiện lên rõ rệt như có ai lấy chiếc bút sắc nhọn vẽ lên bầu trời. Tôi ngược mắt nhìn lên những cành cây ấy. Lần đầu tiên tôi đến nơi này là hồi mùa hè. Ngày ấy, màu xanh cây lá ngập tràn trước mắt. Thế rồi mùa lá vàng rực rỡ đến. Rồi gió lại thổi, những bông tuyết trắng bắt đầu rơi và cây hé những chồi non. Nhưng giờ đây chẳng thể tìm thấy màu xanh đó ở đây, khắp nơi một màu tuyết trắng. Đột nhiên tôi nghĩ: Liệu Wi Nyeong của ngày ấy có giống với Wi Nyeong bây giờ? Trong suốt sáu mùa tôi sống ở nơi đây, cuộc sống của tôi mang biết bao màu sắc. Theo lời mẹ nói thì lí do mà càng lớn người ta càng cảm thấy thời gian trôi qua nhanh chóng là bởi khi đó cuộc sống họ trở nên đơn điệu, nhưng nếu vậy thì với tôi, sáu mùa vừa qua là khoảng thời gian dằng dặc. Tôi đã trải qua rất nhiều điều - được gọi là lần đầu tiên trong đời. Tôi đã cùng uống bia và trò chuyện đến tận khuya với mẹ, đã từng cãi nhau rồi lại làm hòa với những đứa em. Tôi đã gặp bạn trai của mẹ, cũng đã nhớ và ghét người ba đang ở nơi xa. Tôi đã gặp Coco, tiễn nó đi rồi được sở hữu Milky và Latte. Tôi lại nhận thấy sức nặng của đơn đăng kí nhập học đại học đang nằm trong cặp. Tôi nhớ ra mình sẽ phải nói gì với mẹ. Liệu mẹ có đồng ý với quyết định của tôi, cả ba nữa... Tôi gọi điện cho mẹ như đã hứa.

“Ừ, Wi Nyeong à, may quá! Đúng lúc mẹ đang trên đường về nhà, khoảng năm phút nữa mẹ sẽ đến trước cổng trường con. Con điền đơn đăng kí rồi chứ? Thầy giáo chủ nhiệm bảo con nên nộp vào đâu?”

“Mẹ con mình gặp nhau rồi hẵng nói ạ!”

Tôi đứng trước cổng trường đợi mẹ. Xe của mẹ xuất hiện bên kia đường, vòng lại, và đỗ trước mặt tôi. Kể từ sau khi chuyển trường đến đây, tôi thường nài nỉ mẹ tới đón mình trước cổng trường. Dù mẹ căn nhắc rằng tôi còn làm nũng hơn cả em út Je Je nhưng mẹ vẫn làm. Mẹ con tôi chẳng nói chuyện gì với nhau, tôi nghĩ rằng điều đó là do tình cảm mẹ con tôi đã đánh mất từ lâu. Thật ra lúc đứng đợi mẹ, kí ức thời tôi còn bé xíu lại hiện về. Tôi vẫy tay gọi mẹ.

“Chắc tuyết sẽ còn rơi dày, mau về nhà thôi! Con có thể vào được trường đại học ở Seoul không?”

Mẹ sang số xe và hỏi tôi. Thấy tôi im lặng, mẹ liền nhìn sang tôi, tôi cảm nhận được sắc mặt mẹ biến đổi nhanh chóng trong chốc lát. Quả nhiên mẹ thật tinh mắt và có trực giác nhạy bén. Nhiều lần vì thế mà tôi hết sức khó chịu.

“Sao con không trả lời? Thầy giáo bảo con không thể vào được mấy trường đại học ở Seoul à?”

“Mẹ, con nộp đơn đăng kí vào một trường sư phạm dưới quê rồi. Vì mấy trường sư phạm gần Seoul có điểm xét tuyển vòng cuối quá cao ạ”.

Mẹ há hốc miệng nhìn tôi:

“Con nói sao? Con bảo muốn trở thành nhà văn còn gì? Vậy mà sao lại là trường sư phạm? Con định sẽ trở thành giáo viên à? Chưa một lần con nói với mẹ điều đó. Với lại nếu là trường dưới quê thì con phải xa nhà ư?”

Nhìn mẹ có vẻ ngỡ ngàng nhiều hơn tôi nghĩ. Tôi không trả lời mà chỉ gật đầu. Nhưng từ “xa nhà” lại chạm vào một góc nào đó trong tôi. Tự nhiên sống mũi cay cay. Không gian im lặng nặng nề bao trùm chiếc xe chật chội. Tôi không biết phải mở lời từ đâu. Thật kì lạ, hình ảnh bữa tối của gia đình tôi vừa hiện lên trong đầu tôi. Je Je cầm con dao khua khua, còn Dong Bin từ từ tiến về phía bàn ăn, tay còn cầm nguyên quyển sách. Có lúc mẹ cùng ngồi ăn với chúng tôi, có lúc không. Món nộm rau chân vịt tươi ngon, mùi cá kalji rán, cùng mùi tương đồ của cô Mak Dal như đang tỏa hương đâu đây. Không hiểu sao hình ảnh cả gia đình quây quần ăn tối dưới ánh đèn lại hiện lên khi tôi nghe thấy từ “xa nhà”. Lòng tôi chợt nhói đau khi nghĩ rằng giờ đây lát cắt thường nhật ấy chưa biết chừng sẽ không còn nữa. Nhưng tôi cũng sắp hai mươi rồi.

“Con suy nghĩ như thế sau khi thi xong... Con nghĩ từ giờ con không phải mặc đồng phục nữa. Con nghĩ đến các thầy cô từ năm lớp 1 tới giờ, à không, từ năm con học mẫu giáo ạ. Rằng liệu họ có biết? Rằng sự thật là họ đã cho bọn con nhiều thứ nhường nào - dù là vết thương, niềm cảm động, hay tri thức. Mẹ, đến lúc đó con nhận ra mình muốn trở thành giáo viên tiểu học. Con muốn chăm sóc những đứa trẻ không có mẹ. Con muốn dạy dỗ những đứa trẻ không cha, hoặc mồ côi cả cha lẫn mẹ. Con muốn được bảo chúng hãy mời người bảo hộ đến thay vì mời bố mẹ... Mẹ, mẹ có hiểu lời con nói không ạ?”

Những lời này nằm ngoài cả dự tính của tôi. Nhưng vì đó là thật lòng nên sao tôi khó mà nói tiếp. Tôi ngược mắt lên nhìn mẹ đang nắm chặt vô lăng, nước mắt mẹ lăn dài trên má. Ngực tôi bỗng nhói lên. Có lẽ mẹ hiểu nhiều hơn những gì tôi nói và đang tự trách bản thân. Chắc trong đầu mẹ lại hiện lên những ngày tháng đã qua có liên quan đến tôi.

“Con đến đây còn chưa được hai năm mà đã định đi sao?”

“Tại sao nhất định phải làm thế?” - mẹ liên tục mím môi hỏi tôi.

“Mẹ, việc con xa nhà không phải là việc cần nói đầu tiên. Trước hết là việc trở thành cô giáo cơ ạ. Mẹ đã từng nói với con còn gì. Rằng nhà là căn cứ. Rằng đó không phải là mục tiêu”.

“Cái con bé này, tưởng nó không thèm nghe lời mẹ nó nói, thế mà đúng những lúc thế này... Nó nhớ để đem ra nói lại mẹ!”

Mẹ cắn nhần tôi rồi rẽ vào ngõ và dừng xe trước nhà. Mẹ bước vào và đóng cửa phòng đọc sách. Tôi bèn về phòng. Milky và Latte đang chơi đùa với nhau bỗng nhìn tôi chăm chăm. Tôi chợt nghĩ nếu tôi rời khỏi nhà - những con mèo thì sao? Tôi ôm lấy Milky. Milky nghịch ngợm nhìn tôi bằng đôi mắt sâu và xanh đặc trưng của giống mèo Nga. Tôi ôm lấy cả Latte.

“Không phải là chị đi hẩn đâu. Cuối tuần chị sẽ về, còn cả kì nghỉ nữa. Rồi còn cô Mak Dal, bác Seo Jeo Ma, còn cả cậu Doo nữa - dù không đáng tin lắm. Chỉ cần tránh xa thanh gươm của Je Je ra thì những người còn lại sẽ không vấn đề gì! Quan trọng là còn có bà ngoại và mẹ chị. Chị hứa là cuối tuần về nhất định sẽ mua đồ hộp mà các em thích...”

Giờ ăn tối hôm đó mẹ chẳng nói gì nhiều. Mẹ luôn im lặng mỗi khi quyết định việc gì trọng

đại. Ngay cả khi Je Je hết tiền tiêu vặt và nũng nịu xin thêm 2.000 won mẹ cũng lúi cúi ra đưa mà không một lời cần nhắc. Suốt hai năm sống cùng mẹ, tôi hiểu mẹ nên cũng lặng im.

Vì với ai chẳng nữa - họ cũng cần có thời gian chờ đợi.

Đêm hôm đó, mẹ nằm mãi không ngủ được.

Tôi cũng trần trọc suốt đêm. Việc rời khỏi ngôi nhà của mình có phải là một việc đúng hay không, chính tôi cũng không thể biết. Liệu tôi có thể thích nghi được với cuộc sống mới ở một thành phố xa lạ? Tôi đã từng nghĩ đến việc xóa hết tất cả rồi đi học tại một trường đại học ở ngoại ô Seoul, luyện TOEIC, trở thành một sinh viên vừa học vừa làm. Không, tôi không thích thế. Tôi không biết mình thích cái gì nhưng hiểu rất rõ điều mình ghét.

Tôi ngủ một mạch tới khi những tia nắng mùa đông len lỏi rọi tới bàn chân mình, tôi thấy mẹ đã đi khỏi nhà. Tình cờ mở máy tính ra, tôi thấy có e-mail đến. Tôi nhận ra e-mail của mẹ trong số những địa chỉ quen thuộc. E-mail mở đầu bằng dòng chữ: *Gửi con gái tròn hai mươi tuổi của mẹ*.

Wi Nyeong à, con cũng không ngủ được nhỉ? Vì suy nghĩ tuổi hai mươi của con... Câu nói sẽ rời khỏi nhà của con cứ vang lên trong đầu mẹ. Hai mươi - đó là một con số đẹp. Nếu là nhiệt độ thì đó cũng là nhiệt độ lý tưởng, còn đối với cuộc đời con người, đó là con số màu xanh sẽ không bao giờ trở lại.

Mẹ nghĩ đêm nay mẹ phải nói cho con về tuổi hai mươi của mẹ. Nếu không, có lẽ con và ba và cả mẹ nữa sẽ khó hiểu được nhau... Tuổi hai mươi của mẹ và của con rất khác nhau. Đó là năm mẹ vào đại học, ngôi trường ấy đã bị đóng băng. Nỗi đau về vụ thảm sát Gwang Ju [1] nổi tiếng trong lịch sử hiện đại như bóng đen trùm lên cả trường đại học của mẹ ở Seoul. Dù đi đâu chẳng nữa vẫn nhớ rõ kí ức đầm máu không thể xóa nhòa. Dù là người gây hại hay người bị hại, thậm chí là người không hề liên quan mà chỉ biết đến thôi, nỗi ám ảnh đầm máu ấy vẫn ngự trị. Không gian trường đại học mà mẹ mừng tượng tràn ngập màu xanh lãng mạn, tự do tự tại lại mang màu máu đỏ - cùng cảnh sát cầm bộ đàm đi đi lại lại. Liệu con có hiểu được bầu không khí ngột ngạt khi cảnh sát mang bộ đàm vào tận giảng đường không, dù là giảng viên cũng bị giám sát từng lời nói... Hề mẹ nói những lời đó với con là con lại hỏi:

“Mẹ ơi, nước mình đã từng lạc hậu như vậy sao? Chẳng phải những người đó đã rũ bỏ được nỗi ám ảnh đó rồi ă?”

Con biết lúc đó mẹ nghĩ gì không? Thực tế đã đổi thay rồi! Vì con nói đúng, nhưng đó chỉ là lời nói. Đất nước mình có những người có thể rũ bỏ được điều đó, và có những người không thể quên đi. Mẹ từng nghĩ thật khó nói rõ cho con hiểu tất cả. Nhưng điều này cũng thật may mắn biết bao!

Khi mẹ nhập học đại học, lần đầu tiên tính hiếu kì trỗi dậy, mẹ chìm trong ảo tưởng tiêu cực đó không biết bao lâu, sau đó được sinh viên khóa trên chia cho một tài liệu phát tay. Để trao một tài liệu này, họ - những người trẻ hơn mẹ chừng hai tuổi - phải vào tù, vứt tương lai vào bóng tối. Mẹ thực sự muốn biết tài liệu đó là gì. Và dưới căn hầm tối tăm, mẹ đã thắp nến đọc. Kể từ lúc ấy, cuộc sống sinh viên của mẹ cứ như nắm mốc trong tầng hầm tối tăm lan ra và thâm lại.

Một ngày kia, cảnh sát tìm đến nhà mẹ. Tại sao cảnh sát biết được nhà chúng ta chứ! Ông ta đến gặp ông ngoại con. Hình như ông cảm thấy sợ. Ông ra lệnh cho mẹ phải về nhà ngay khi mặt trời lặn. Ông nói ông không chịu nổi việc mẹ bị kẻ xấu lôi kéo. Lần đầu tiên mẹ bị ông ngoại tát, đó cũng là lần đầu tiên mẹ trách móc ông ngoại nhu nhược. Như lời con nói thì sự chia cắt khắc nghiệt giữa cái-không-thể-từ-bỏ và cái-không-thể-không-từ-bỏ đã xảy đến, chia cắt người cha và con gái. Nghĩ lại thì con cũng thường xuyên cãi lộn với ba con như vậy. Chắc do con giống mẹ hơn. Đâu phải vô lý khi ba con thấy vậy và nói rằng con giống mẹ.

Bấy giờ có một người tài năng nhưng nghèo khổ xuất hiện trước mặt mẹ. Người đó không biết mẹ, người đó đã đọc hết sách của các nhà tư tưởng bị cấm, còn biết làm thơ. Người đó nhìn chăm chăm mẹ từ xa. Giây phút cảm nhận được ánh mắt người đó, mẹ đã rung động. Người đó mang lý lẽ đánh bật mọi luận điểm trật tự nơi ông ngoại con, không e ngại hổ thẹn về cảnh nghèo khổ của mình. Mẹ quyết định yêu người đó, cùng chung sống và có thể nắm lấy bàn

tay - không như nắm tay một người thầy hay một tiền bối.

Mẹ đã mua sách, trà và cả rượu vì người đó, người ngay cả tiền đi xe buýt cũng không có. Nhờ người đó mẹ đã hiểu ý nghĩa của “cách mạng”. Cũng như ai đó dạy mình phải ước mơ thế nào. Đối với mẹ hồi tuổi hai mươi, điều này là giới hạn của chủ nghĩa không tưởng muốn một lần thách thức cuộc sống, là quyết tâm chính nghĩa, cũng là biểu hiện của chân lý bị ngược đãi. Mẹ kính trọng và sùng bái người đó. Con tưởng tượng được không? Đói nghèo thì sao, tù ngục thì sao, chẳng có gì tối tăm đáng sợ cả, chỉ có những năm tháng nổi dài bước chân tuổi hai mươi bằng đọc sách, làm thơ.

Năm mẹ tốt nghiệp đại học, người đó như đứa trẻ mồ côi cô độc giữa thế gian. Vì anh em của người đó đói nghèo nên đều rời đất nước di cư sang Mỹ. Sau hơn mười ngày đấu tranh với ông bà ngoại, cuối cùng mẹ cũng đã kết hôn với người đó. Bấy giờ mẹ hai mươi hai tuổi.

Chúng ta đã bắt đầu hôn nhân trong một căn phòng nhỏ với một cái tủ quần áo và hai chiếc thìa. Lúc đó, liệu có thể nói là mẹ hạnh phúc? Có lẽ đúng! Mẹ không hề ghen tỵ với những người bạn ở căn hộ chung cư hai mươi mấy pyong [2] và lái xe riêng. Đối với chúng ta, dù có tiền cũng không mua nổi niềm kiêu hãnh cao ngất. Tiền sinh hoạt dựa vào việc của mẹ ở nhà xuất bản và việc biên dịch, còn người đó có say mê tranh đấu với các nhà độc tài. Kết quả tự nhiên là con đã được sinh ra trong nhà tù. Nhà tù lúc đó là biên giới bùng nổ với những người trẻ, nhưng nó không phải là một cánh cửa lưới.

Mẹ vật lộn với nó và với đứa con bé bỏng mới chào đời, hàng ngày viết tiểu thuyết vào cuốn sổ. Ngày hết sữa bột, mẹ ngồi ôm con trong lòng chực khóc. Ý nghĩ hoài nghi đây có thực là cuộc sống, vụt qua đầu mẹ. Nhưng mẹ phải sống. Mẹ muốn trở thành một nhà văn.

Vì điều đó mẹ không màng tiền nong hay danh tiếng. Mẹ chỉ muốn diễn đạt mong muốn của riêng mình và khung trời mà chỉ riêng mình cảm nhận được. Rồi một ngày kia cuốn tiểu thuyết của mẹ hoàn thành, lúc đó chính phủ tuyên bố đầu hàng cuộc khởi nghĩa tháng Sáu, và mở cửa nhà tù.

Ba đã đến đón chúng ta như thế. Cuốn tiểu thuyết đầu tiên của mẹ - theo ngôn ngữ thông thường của nhà xuất bản - đã trở thành “tác phẩm mang chủ đề nóng hổi” thời đó, bán rất chạy. Khắp nơi yêu cầu mẹ trả lời phỏng vấn, và mẹ cũng bắt đầu bận rộn. Bà nội con từ Mỹ về, nói sẽ sống ở đây và chăm sóc con. Suy cho cùng, từ giây phút thức tỉnh khỏi ảo tưởng cách mạng, điều dành về phía chúng ta lại là hiện thực nghiệt ngã. Càng ngày ba con và mẹ càng ít lời để nói với nhau hơn. Ba con bảo mẹ đừng ra ngoài nữa. Lý do lần đầu tiên trong đời mẹ bị ông ngoại con tát cũng bởi điều này; lý do mẹ chấp nhận cảnh nghèo và lấy ba con là thoát khỏi lối suy nghĩ đó... “Ngụy quân tử!” - mẹ đã gào lên như thế. Khuôn mặt ba con chất chứa vẻ chán nản và ánh mắt dần rời xa mẹ.

[1] Cuộc nổi dậy của dân chúng ở thành phố Gwang Ju, Hàn Quốc từ ngày 18 đến 27/5/1980.

[2] Đơn vị tính diện tích, tương đương 3,3 mét vuông.

Wi Nyeong ơi, lẽ ra mẹ không nên viết những dòng như thế, mẹ phải lấy hết dũng khí đấy. Đến tận bây giờ mẹ vẫn nghĩ rằng người đó đã cản ngăn tự do của mẹ bởi suy nghĩ gia trưởng. Vì ba con chỉ im lặng trong tiếng gào khóc của mẹ. Nhưng giờ nghĩ lại, đối với cặp vợ chồng trẻ hai mươi mấy tuổi - những việc nảy sinh đâu phải là như thế.

Những mâu thuẫn giữa mẹ và ba đều do hai người mà nên. Cái gì đã được dân chủ hóa sẽ khiến những nhà cách mạng dần trở nên lỗi thời. Người mẹ hằng tôn sùng cũng biến mất. Người trẻ tuổi ngày nào đọc sách thâu đêm lại trở thành người chồng bất lực đứng trước mặt mẹ. Vì là người thông minh, ông ấy biết mẹ không thể tôn sùng ông ấy thêm nữa, giờ nghĩ lại cũng không biết đó có phải là tình yêu.

Khi ba mẹ cùng căm ghét một ai đó - hai người hòa làm một, nhưng nếu một trong hai người đầu hàng đối tượng của nỗi căm ghét thì cái chung biến mất. Nhưng mẹ - luôn tự hào với hình ảnh mẫu mực trong một gia đình bình thường - cũng không hề có ý định rời bỏ người đã cùng sẻ chia mọi điều gắn với từ “đầu tiên”. Mẹ không có lối thoát. Mẹ thần thờ nhìn vào màn hình tivi, mẹ mất đi một nửa ý nghĩa của tuổi hai mươi. Con đang lớn lên mà nhà chúng ta vẫn nghèo.

Theo lời ông ấy nói thì: “Chỉ cần không ra khỏi nhà thôi, còn có thể viết tiểu thuyết bao nhiêu tùy thích”. Từ đó, mẹ ở lì trong nhà và viết tiểu thuyết. Nhưng cũng từ đó, mẹ không thể viết thêm được một chữ nào. Mẹ đã sống cuộc sống không ra khỏi nhà, cũng không thể bỏ đi, ngay cả hi vọng thay đổi cũng không có. Lúc ấy mẹ đã đưa ra một lựa chọn dễ dàng nhất trần đời. Mẹ chỉ là vật hy sinh. Không viết tiểu thuyết thì sống ở đâu cũng vậy. Bất cứ ai chịu đòn đau sẽ biết được hiện tồn của cái gọi là hạnh phúc thành hình từ sự hy sinh của một người trong gia đình.

Một ngày nọ, khi đi chợ về, mẹ không thể mở cửa. Bất lực, mẹ đã đứng cả tiếng đồng hồ ở lối vào chung cư, mồ hôi vã ra. Cuối cùng mẹ cũng vào được. Dẫu sao ở đó vẫn còn con. Và mẹ là mẹ.

Đêm hôm ấy, có ai đó thô bạo lay vai mẹ khiến mẹ tỉnh giấc. Mẹ nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của ba con: “Cái Đuôi [1], Cái Đuôi à, em làm sao vậy? Tỉnh lại đi!”

Wi Nyeong, lúc đó mẹ ôm lấy lồng ngực mà thét lên:

“Em không thở được, không thể thở được... Gấu Béo [2], hãy đưa em ra khỏi đây! Làm ơn đưa em ra khỏi đây đi!”

Đó là đoạn đối thoại của ba mẹ trong suốt sáu tháng đó, và cũng là đoạn đối thoại cuối cùng.

[1] Nguyên văn: Kung Ji. (cách gọi thân mật của ba mẹ Wi Nyeong khi còn ở với nhau).

[2] Nguyên văn: Kum Tae.

Wi Nyeong, nếu suy nghĩ lại thì ba con đã từng yêu mẹ. Ông ngoại con cũng đã hết mực yêu thương mẹ. Nhưng vì người nào cũng cho là mình đúng nên mới ra nông nổi. Mẹ tin những thứ khác so với thứ mình nghĩ không phải là sai đâu.

Wi Nyeong à, mẹ không muốn xa con. Mẹ muốn cùng cô con gái xinh đẹp làm những việc mẹ đã không thể làm cho con. Muốn cùng con đi du lịch, đi siêu thị, cùng đọc sách, cùng ăn những món ngon... Mẹ muốn con ở bên mẹ như vậy đấy.

Trước khi viết bức thư này, mẹ đã ra phòng khách vì mất ngủ. Mẹ tới đứng bên bàn cạnh cửa sổ trải đầy ánh trăng mùa đông rồi quay người lại, thấy tượng Đức Mẹ. Đến lúc đó mẹ mới thấu hiểu vì sao Đức Mẹ Maria được tôn kính. Không phải bởi Người đã sinh ra Chúa cứu thế. Mẹ nằm xuống sàn dưới ánh trăng. Là bởi Người đã bình thản chấp nhận cái chết của con trai. Sức mạnh của tình mẫu tử là tìm được nơi gửi gắm những đứa con mình yêu thương. Những giây phút khó khăn thế này được coi là một ân sủng.

Con gái yêu quý của mẹ, hãy bước đi trên con đường con đã chọn. Mẹ sẽ ở lại nơi đây. Tuổi hai mươi của con phải khác tuổi hai mươi của mẹ. Hãy tin vào những nguyện cầu của mẹ và bước về phía trước. Đừng quên niềm đau sẽ là bài học giúp con khôn lớn. Hãy sống hết mình cho cuộc đời phía trước nhé con! Và mẹ sẽ trao con chiếc chìa khóa vàng bằng tình yêu thương của mẹ. Con hãy dùng nó để mở cánh cửa thế giới, thế giới của riêng con.

Buổi sáng ngày đi tôi thức dậy - một ngày nhiều mây. Oa, kiểu thời tiết mà tôi thích: Âm u và nhiều mây. Mẹ tròn mắt nhìn tôi như muốn hỏi có sao thời tiết như thế mà tôi lại gọi là thời tiết đẹp, nhưng mẹ lại thôi. Dù gì nó cũng chẳng ảnh hưởng đến ai, chỉ là tôi và mẹ thích kiểu thời tiết khác nhau thôi! Hơn nữa, vì chúng tôi yêu sự khác biệt đó của nhau nên chẳng có gì trở ngại cả.

Tôi nghe thấy tiếng động từ nhà bếp. Tôi muốn tận hưởng thêm chút nữa hơi ấm của gối chăn. Latte và Milky nhảy tót lên giường như muốn đánh thức tôi. Tôi ôm lấy chúng, nằm xuống.

Những hộp thức ăn cho mèo mua từ tiền tiêu vặt mà họ hàng cho khi tôi đỗ đại học đã chất đầy cạnh bàn học. Và lúc nào cũng có chiếc ba lô du lịch của tôi. Trong đầu tôi hiện lên rõ ràng câu nói của mẹ: “Cuộc sống như một đêm giữa quán trọ xa lạ”.

“Câu đó có nghĩa là dù ở nơi nào ta cũng phải cố gắng hết sức. Trích câu thơ của nhà thơ mẹ thích đấy! Nếu ngồi đúng chỗ mình thì đó là chỗ ngồi tốt đấy con”. Đêm hôm trước, khi tôi cùng mẹ ngồi uống bia, mẹ đã nói với tôi điều đó. Rồi mẹ nói thêm:

“Các nhà thơ vĩ đại nhỉ, làm sao mà cùng một ý lại có thể nói hay vậy chứ!”

Lúc đó tôi đã nắm lấy tay mẹ:

“Mẹ, điều tuyệt vời hơn cả, mẹ là mẹ của chúng con”.

Khuôn mặt mẹ nhìn tôi lúc đó như đang muốn nở nụ cười, rồi dường như không nén được mà nhăn lại, đọng đầy nước mắt. Tôi cũng vậy. Ngay lúc thấy mình sắp khóc tôi nhanh chóng đưa cốc bia lên miệng.

Lúc đó tôi nhận ra việc chúng tôi gặp lại và chung sống suốt hai năm thực sự không phải không có ý nghĩa. Thời gian ấy không phải là quãng thời gian hoàn toàn hạnh phúc và vui vẻ. Đôi khi tôi thấy buồn vì mẹ hay rời khỏi nhà, đôi khi các em tôi khiến tôi thấy phiền ghê. Nhưng có những thứ rất rõ ràng: Đó là bây giờ tôi đã biết yêu bản thân mình.

Tôi lấy một chút thịt gà mà Milky và Latte thích rồi bỏ vào ống thức ăn. Chúng chạy theo run lên vui sướng. Đột nhiên tôi nghĩ đến chú mèo Leo ở New Zealand. Trong một thời gian dài tôi đã tự trách mình bỏ Leo ở đó cô đơn. Nhưng bây giờ tôi cũng đang để hai chú mèo ở lại. Dù đau lòng nhưng tôi đã dần chấp nhận được sự thật. Không phải vì yêu thương mà nhất nhất giữ chúng bên mình. Chỉ cần ta cố gắng hết sức thì vẫn có thể yêu thương bằng sự tồn tại đó.

Có tiếng gõ cửa, và mẹ tôi bước vào phòng với khuôn mặt rạng rỡ. Mẹ bước qua cửa cùng món canh tương thơm ngon.

“Mẹ cứ lo không biết có tuyết rơi hay không, nhưng vừa mở cửa sổ thì thấy gió nhẹ thổi. Cuối cùng mùa xuân vẫn là mùa xuân... Hôm qua con ngủ ngon chứ?”

Je Je cầm theo con dao đi vào và nhanh chóng ôm lấy Milky. Milky vừa ăn hết hộp thức ăn, đang liếm láp bàn chân, thấy vậy liền dựng đứng đuôi.

“Je Je, thả Milky ra! Nó vừa mới ăn xong và đang rửa mặt đấy”.

Je Je bấu môi rồi thả Milky xuống.

“Chị giao Milky cho em, còn giao Latte cho anh Dong Bin đi. Nhưng mà em đổi tên gọi của Milky nhé? Gọi nó là Công Chúa Tuyết”.

Tôi nghiêm mặt nhìn Je Je.

“Không được. Milky rất thông minh, nó sẽ không theo em đâu. Dù em không muốn thì Milky vẫn là Milky... Với cả mèo rất sợ nước nên tuyệt đối không được bắn súng nước, biết chưa?”

Je Je lại bấu môi: “Cuộc sống thực sự lại không như ý mình”.

Mẹ chẳng biết phải nói thế nào, đành bảo Je Je:

“Con gọi anh dậy mau. Hôm nay là ngày chị đi, cả nhà phải cùng nhau ăn sáng chứ”.

Gia đình bốn người chúng tôi ngồi đối diện nhau ăn sáng. Mẹ tôi cố gắng làm ra vẻ thản nhiên. Tôi nói những điều đêm qua đã suy nghĩ:

“Mẹ, hôm nay con sẽ đi một mình, không cần ai tiễn cả. Con sẽ bắt taxi đến bến xe rồi từ đó đón xe buýt. Con và người bạn mới quen ở trường định hướng đã bàn nhau thế ạ”.

“Không thể nào. Con có nhiều đồ thế cơ mà!”

Tôi nhìn mẹ một hồi lâu. Môi mẹ mấp máy như muốn nói thêm, nhưng lát sau mẹ chỉ nói:

“Je Je nói đúng. Cuộc sống thực sự lại không như ý mình”.

Đúng lúc đó Je Je với đôi mắt long lanh nói chen vào:

“Đúng ạ. Cho nên việc này cũng không hẳn là việc không tốt”.

Je Je bắt chước y chang cách nói hàng ngày của mẹ khiến tất cả chúng tôi đều bật cười. Tôi khắc sâu vào tâm trí món canh tương mẹ nấu, món canh rong biển lấp lánh sóng sánh và cả món măm hòng tươi nữa. Bất cứ khi nào nhớ nhà, khi mệt mỏi và đau khổ, tôi sẽ nhớ tới bữa sáng nay. Cuộc sống thực sự không như ý mình, nhưng phải nhớ rằng dẫu như vậy cũng không hẳn là tồi tệ. Giống như câu: Con đường trải hoa hồng không phải chẳng có chông gai.

Cô Mak Dal vội vào nhà tôi, đưa cho tôi một cái bọc. Khi tôi hỏi: “Cái gì thế ạ?”, cô cười và đáp: “Quần áo lót đấy, cô cũng không biết cháu có thích không”.

Mẹ buột miệng: “Cô làm gì có tiền mà lại...” rồi im lặng không nói gì thêm.

Tôi cười với cô:

“Cô ơi, hôm nào cuối tuần cô làm miến trộn thật ngon cho cháu nhé!”

Cô cười ngượng ngùng. Tôi nói tiếp:

“Khi cô lên xe hoa nhất định cháu sẽ đến nên cô phải báo cho cháu biết đấy”.

Chú Daniel bất ngờ xuất hiện trước lối vào của chung cư. Chú đang đứng lau kính trước cửa xe, bước lại phía tôi và cầm túi giúp tôi. Khi tôi nhìn sang mẹ, mẹ cất tiếng:

“Taxi Daniel, em chỉ nhờ đến bến xe thôi, không sao chứ?”

Trong lúc chú ấy chất hành lý của tôi lên thì tôi tới ôm chầm Dong Bin và Je Je.

Tôi cảm thấy đau lòng khi trong thời gian qua đã không thể làm một người chị tốt. Đường như việc tôi ra đi cũng không hẳn là điều xấu. Vậy là tôi cũng có những suy nghĩ lạc quan rồi. Cuối cùng, mẹ ôm lấy tôi:

“Wi Nyeong, con đúng là một đứa trẻ xinh xắn và ngoan ngoãn. Đừng bao giờ quên điều đó nhé!”

Mẹ vuốt tóc tôi, bờ môi run run như muốn khóc. Tôi gật đầu. Ngay khoảnh khắc đó, tôi đã nghĩ chìa khóa tình yêu mà mẹ trao cho mình là đây. Là câu nói để tôi thấy yêu quý bản thân hơn. Mẹ đã giúp tôi mở cánh cửa thế giới bằng chính chiếc chìa khóa đó.

Khi đó tôi đã hiểu được điều này. Tôi lên xe chú Daniel và ngoái lại phía sau. Mẹ và hai cậu nhóc em tôi đang vẫy chào tạm biệt. Có những lúc tôi cảm thấy cô độc, và giờ đây tôi đã hiểu mình không bao giờ còn cô độc giữa thế gian này nữa...

Lời tác giả

Ý tưởng về cuốn tiểu thuyết này tình cờ đến với tôi. Câu chuyện bắt đầu từ một lần có người đề nghị tôi viết tùy bút về “Gia đình dưới góc nhìn mới” dựa trên chính câu chuyện của tôi và bọn trẻ. Với tôi - một bà mẹ đơn thân nuôi ba đứa con mang ba họ khác nhau, mang nỗi xấu hổ không xóa bỏ được thì việc này quả là một ý tưởng mới lạ. Khi tôi hỏi: “Tại sao?”, người đó trả lời:

“Bởi một thời đại mới cũng cần có khái niệm về một gia đình kiểu mới chứ!”

Do áp lực phải viết đúng câu chuyện của chính bản thân mình và bọn trẻ nên khó có thể thành công, nhưng đã có lúc tôi muốn tự do phóng khoáng viết câu chuyện này hơn là viết một cuốn tiểu thuyết. Khi tôi hỏi cô con gái lớn của mình tôi muốn viết tiểu thuyết với nhân vật chính là cô con gái mười chín tuổi, con bé đã khích lệ tôi, trở thành động lực lớn cho tôi. Con bé hẳn không biết việc một người mẹ lúc nào cũng phải nhớ tỉ mỉ từng công việc thường ngày sẽ nặng nề mệt mỏi đến nhường nào. Nhưng con bé luôn cảm thông cho mẹ, và tôi thì luôn cảm thấy vừa có lỗi vừa cảm ơn con về điều đó.

Khi viết cuốn tiểu thuyết này, tôi cảm thấy mình gần gũi với các con hơn trước rất nhiều, nhưng cũng đúng khi ấy dưới cái nhìn khách quan, tôi nhớ ra một người trong vai trò mẹ - chính là tôi đây - bất giác có chút lo sợ. Trong mắt tôi, tôi không phải là người mẹ tốt, điều đó bắt nguồn từ cảm giác tội lỗi trong tôi. Dù không phải vậy thì nguyên do hẳn là trong khoảng thời gian viết tiểu thuyết, tôi nhận ra mình đã xao nhãng thể hiện tình yêu thương, điều tôi vẫn luôn tự nhắc nhở nơi trái tim. Theo cách nghĩ của mọi người trong gia đình tôi, giả như tất cả các thành viên đều mang những họ khác nhau, giả như vì lý do nào đó ngay cả đến dòng máu cũng khác nhau, và thậm chí khác nhau cả về chủng tộc màu da, dù có thừa nhận rằng chúng tôi không hiểu nhau thì chỉ cần với tình yêu chúng tôi vẫn là một gia đình; chẳng phải danh từ thích hợp nhất gắn liền với từ “gia đình” chính là “tình yêu” sao.

Trong suốt khoảng thời gian viết cuốn tiểu thuyết này, tôi đã thay đổi rất nhiều. Với tôi, đây là lần đầu viết về những sự kiện trong gia đình mình. Có lẽ người khác gọi đó là dũng khí, cũng có thể nghĩ đó là giải bày, nhưng với tôi đó chỉ đơn thuần là *viết*. Một tác giả viết về những điều bản thân nhìn thấy, nghe thấy, cảm nhận và thấu hiểu, duy có điều câu chuyện vô tình lại là cuộc sống của tôi nên cũng không có gì thay đổi. Dù nhận chê trách tôi vẫn bình thản đón nhận. Tôi không muốn hô hào mong người khác hãy hiểu cho mình bằng đôi mắt long lanh ngấn lệ. Tôi vẫn còn ba đứa con cần bảo vệ, nuôi dạy, và tôi cần dũng khí bước tiếp con đường dài cùng bọn trẻ. Có ai đó đã nói rằng: dũng khí đâu có nghĩa là không sợ hãi. Sợ hãi - nhưng tôi hiểu còn có thứ quan trọng hơn nỗi sợ hãi ấy, có lẽ điều đó chính là sự thay đổi lớn nhất thức tỉnh tôi, là điều ngay từ đầu tôi đã bình thản đón nhận như vận mệnh của mình. Nếu không như thế chưa biết chừng tôi đã chao đảo trong vô vàn những lời phê phán cay độc, những lời chỉ trích thẳng thắn. Nhưng tôi là một người mẹ, với tư cách một người mẹ, tôi phải đứng vững bằng chính đôi chân mình.

Điều cuối cùng tôi muốn nói rõ: Đây là một cuốn tiểu thuyết. Bởi tôi là một tiểu thuyết gia,

bởi tuy những hình tượng đều lấy từ đời thực nhưng tôi đã hư cấu cốt truyện, do lòng tự tôn của một tác giả với trí tưởng tượng của mình, và cuối cùng cũng bởi mối lo lắng dành cho các con tôi, cho gia đình tôi. Trải qua hàng trăm năm, khi ấy nếu có ai vô tình phát hiện ra cuốn tiểu thuyết này - đã úa vàng phủ bụi - thì những dị nghị về đời sống riêng tư của nhau cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Hoàn thành cuốn tiểu thuyết này, đã rất lâu rồi tôi mới có dịp đi dạo dưới trời thu. Càng vào thu những chiếc lá càng ánh lên sắc vàng lấp lánh. Ánh mặt trời chói chang trong suốt mùa hè đã qua dường như cũng nhuộm cả sắc vàng long lanh lên lá, và sắc thu trong veo đến nhẹ nhàng. Khi đó bất giác tôi nhận ra mình đang đứng giữa trời thu trong vắt, và giữa không gian man mác tâm hồn tĩnh lặng chẳng thể cất lời. Tự khi nào tôi cảm thấy mùa thu sao rất đối thân quen và ấm áp. Liệu có phải vì chính lúc này tôi đang bắt đầu một cuộc sống giữa mùa thu triu mến! Tôi tự lẩm bẩm những câu mà trước kia chưa dám nói vì xấu hổ ngượng ngùng.

Wi Nyeong, Dong Bin, Je Je... Tự đáy lòng mẹ cảm ơn các con. Và mẹ yêu các con. Đó là tất cả những điều mẹ muốn nói.

Gần đây tôi suy nghĩ rất nhiều, cũng chẳng có gì tệ cả đâu. Dẫu sao cũng nên ngưng lại phân vân do dự, và nghĩ ngợi chu toàn hơn một chút. Tôi là người hạnh phúc. Thực sự rất hạnh phúc.

Gong Ji-Young

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>